

ALTARBÓK
FØROYA KIRKJU

Samsvarandi § 16 í lögtingslóg nr. 60 frá 7. juni 2007
um fólkakirkjuna í Føroyum og eftir at hava fingið tilmæli
um hetta frá landsstýrismanninum í kirkjumálum og biskupi,
løgildar lögmaður hesa altarbók til nýtslu í fólkakirkjuni.

Tinganes á jóansøku 2019

Aksel V. Johannesen

løgmaður

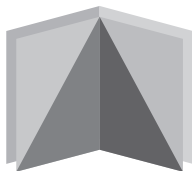
ALTARBÓK

FØROYA KIRKJU

Gudstænastubók
Føroya kirkju I

OG

Tekstabók
Fyrra og seinna tekstarøð

FØROYSKT KIRKJUMÁL

Altarbók Føroya kirkju
© Føroyskt Kirkjumál 2019
Umbróting og prent: Føroyaprent

ISBN 978-99918-881-0-1

NOYRULINDSKY UM-FØROYSKIRKJU
Svarsmáttar partúttar 541 765

*Og tey hildu fast saman um læru ápostlanna
og samfelagið og breyðbrótingina og bønirnar.
Áps 2,42*

Innihaldsyvirlit

Gudstænastubók

Skriftamál	13
Skriftabønir – aðrar syndajáttanir	20
Aðrar avloysingarbønir	23
Messa	24
Lovprísan undir biðislögnum.	67
Lovprísanir eftir messu / gudstænastu	68
Lovsongur (Gloria) á óbundnum máli.	70
Innbjóðingarorð til Harrans máltíð	73
Fyrireikingarbønir til Harrans máltíð	74
Orðsins gudstænasta	75
Gudstænasta við lestri	90
Føstugudstænasta	104
Føstulestur	115
Leiðbeining til minningarhald	126
Bøn fyri brúðarpari / brúðarpörum eftir lýsing	128
Kirkjubønir	129
Tað stóra litanið	147
Tað lítla litanið	152
Friðarlitanið	154

Tekstabók – Fyrri og seinna tekstarøð

Kollektir og bíbliulestrar til sunnu- og halgidagar í kirkjuárinum	161
Advent – jólaføsta	162
Jól	183
Sunnudagar eftir trettanda	233
Forføsta.	261
Føsta	278
Páskir	336

Hvítusunna	398
Sunnudagar eftir tréindardag (trinitatis)	418
Pínslusøga várs Harra Jesu Krists	580
Uppskot til lestrar úr Pínslusøguni biðikvöldini í fstu	600
Uppskot til bíbliulestrar biðikvöldini í fstu	601
Kollektir til messu / gudstænastu / lestur vanligar gerandisdagar	605
Yvirlit yvir kirkjuárið	607

GUDSTÆNASTUBÓK

FØROYA KIRKJU I

Skriftamál

FELAGS SKRIFTAMÁL

Litur: Viólbláur. Sum liður í messuni: Kirkjuársliturin.

Felags skriftamál kann verða hildið undan messu millum aðru og triðju ringing, eftir inngangsbøn ella eftir kirkjubøn / trúarjáttan – eisini aðrar tíðir, tá ið hildið verður hóskaandi – eftir hesi skipan:

Presturin trínur inn fyri altarið.

SKRIFTASÁLMUR

Ein sálmur kann verða sungin ella sálmavers sungið til inngangs. Fellur burtur, um talan er um skriftamál eftir inngangsbøn ella eftir kirkjubøn / trúarjáttan.

NÁÐIHEILSAN

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og sigur:

Í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans. Amen.

Og / ella:

Náði veri við tykkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

Og / ella:

Harrin er í halgidómi sínum – øll jørðin veri kvirr fyri ásjón hansara!

SKRIFTATALA

Kann falla burtur og fellur undir øllum umstøðum burtur, um skriftamál er beint eftir inngangsbøn ella kirkjubøn / trúarjátt-

an. Tó kann presturinn, um skriftamálið er beint eftir inngangsbøn, halda eina heilt stutta inngangstalu við stöði í degnum (t.d. nýta ella bert lesa eitt skriftorð úr einum af dagsins tekstum sum inngangsorð) leiðandi yvir í skriftamálið, eins og hann eisini kann lesa okkurt einstakt av teimum skriftorðum, ið standa niðanfyrri.

Er skriftamál undan messu ella aðrar tíðir, kann presturinn lesa eitt ella fleiri av hesum skriftorðum móguliga við skriftatalu aftaná:

2 Mós 20,1-17 ella Martin Luthers lærubók (katekismus) – tey tíggu boðini.

Kærleiksboðið (hitt stóra boðið í lógini) – 5 Mós 6,4-9 / Matt 22,37-40 / Mark 12,29-31 / Luk 10,27.

Sl 6,2-5 / Sl 25,1 og 4-7 og 18b / Sl 32,1-5 / Sl 51,3-14 og 19 / Sl 103,8-13 / Sl 130 / Sl 143,1-11.

Ǽs 1,18 / Ǽs 43,25 / Ǽs 44,22 / Ǽs 53,5-6 / Ǽs 55,6-7.

Matt 11,28 / Ǽóh 14,27.

Róm 3,23-24 / Róm 5,8 / 1 Tim 1,15 / Hebr 4,15-16 / 1 Ǽóh 1,7b / 1 Ǽóh 1,9 / 1 Ǽóh 4,10.

Onnur skriftorð kunnu eisini verða nýtt.

Lesur presturinn tey tíggu boðini og / ella kærleiksboðið, kann hann nýta henda inngang:

Latið okkum sum hjálp til at skrifa syndir okkara fyrri Guði hoyra heilagu boð hansara.

TROYSTARORÐ

Kunnu falla burtur

Presturin kann siga:

So sigur Harrin, sum er náðigur og miskunnsamur, tolin og ríkur av góðsku, at blóð Jesu, sonar hansara, reinsar okkum frá allari synd, og at um vit játta syndir okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi. *Sl 145,8 leysliga og 1 Jóh 1,7b og 9.*

SKRIFTABØN

Syndajáttan

Presturin sigur:

Latið okkum játta syndir okkara fyri Guði hinum alvalda!
Ella annan inngang.

Presturin fellur á knæ á altarsskammilin og hildið verður fram við syndajáttan.

Ella:

Latið okkum hvør einsæris í kvirru játta syndir okkara fyri Guði hinum alvalda!

Presturin fellur á knæ á altarsskammilin og hildið verður fram við syndajáttan eftir eina løtu í kvirru.

Vit játta fyri tær, heilagi, alvaldi Guð, at vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki. Vit hava ikki elskað teg av øllum hjarta, sál og sinni og heldur ikki næsta okkara sum okkum sjálv. Tí biðja vit teg, lóna okk-

um ikki eftir syndum okkara, men eftir miklu miskunn tíni. Fyrigev okkum allar misgerðir okkara fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið*: Amen.

Ella:

Vit játta fyri tær, heilagi, alvaldi Guð, at vit hava syndað ímóti tær í huga, orði og verki. Vit biðja teg, lona okkum ikki eftir syndum okkara, men eftir miklu miskunn tíni, og fyrigev okkum allar misgerðir okkara fyri Jesu Krists skuld. Amen. *Ella kirkjuliðið*: Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú kennir loyniligu hugsanir okkara, og einki í orðum og gerningum okkara er fjalt fyri tær. Vit játta, at vit hava syndað ímóti tær og ikki eru verd at verða kallað tíni børn. Men uttan teg kunnu vit als einki gera. Tí biðja vit teg, rek okkum ikki burtur frá ásjón tíni og tak ikki tín heilaga anda frá okkum. Tú, sum tekur ímóti syndarum, tak ímóti okkum. Harri, miskunna tú okkum! Amen. *Ella kirkjuliðið*: Amen.

Ella:

Harri, eg eri tær ikki verdur, men uttan teg kann eg als einki gera. Tú ert tann, sum við orði tínum skapaði himmal og jørð. Harri, við einum einasta orði kanst tú gera sál mína fríska. Far ikki við mær eftir misgerðum mínum, men eftir náði tíni og miklu miskunn. Fyrigev mær syndir mínar, og kom tú nú inn í sál mína við náðar megi tíni, so at brek míni kunnu verða grødd, og eg í tær finna frið og hvíld fyri sál mína í trúnni á kærleika tín og náði tína. Amen. *Ella kirkjuliðið*: Amen.

Aðrar skriftabønir eru at finna á blaðsíðu 20.

AVLOYSING

Syndanna fyrigeving – absolutión

Presturin reisist, snýr sær fyri miðjum altari at kirkjulíðinum og sigur:

Eftir boðum Jesu Krists og fyri líðingar og deyða hans skuld kann eg nú boða tykkum fyrigeving fyri allar syndir tykkara í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Ella:

Eftir boðum Jesu Krists og fyri líðingar og deyða hans skuld kann eg nú Guðs og embætis míns vegna, eftir tí valdi og myndugleika Guð sjálvur hevur givið mær úr erva til at fyrigeva syndirnar á foldum, boða tykkum fyrigeving fyri allar syndir tykkara í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Ella:

Eftir boðum várs Harra Jesu Krists kann eg nú boða tykkum fyrigeving fyri allar syndir tykkara í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Er skriftafólkið ikki komið fram við byrjan, kann presturin bjóða skriftafólkinum fram til avloysing við hesum orðum:

Trínið fram at Guðs altari og takið við avloysingini.

Skriftafólkið kemur fram til avloysing og fellur á knæ á knæfallinum.

Presturinn leggur hond sína á hövur hins einstaka ella hendurnar á tvey samstundis og sigur:

So boði eg tær (og tær) fyrigeving fyri allar syndir tínar í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Tínæst sigur presturinn við hvønn borðgang fyri seg standandi fyri miðjum altari:

Soleiðis talar vár Harra, Jesus Kristus: „Hav tú gott treysti, syndir tínar eru tær fyrigivnar.“ Og hann, sum byrjaði í tykkum góðan gerning, vil fullføra hann alt til Jesu Krists dag. *Matt 9,2b og Fil 1,6b.*

Friður (*ristir kross yvir skriftafólkið*) veri við tykkum!

Presturinn snýr sær at altarinum, skriftafólkið reisis og fer oman aftur í stólin.

AVLOYSINGARBØN / FYRIGEVIINGARBØN ella AVLOYSING

um talan er um felags avloysing uttan handaálegging.

Presturinn reisis eftir skriftabøn, snýr sær fyri miðjum altari at kirkjuliðinum og sigur:

Hin alvaldi Guð miskunni okkum, fyrigevi okkum allar syndir okkara og leiði okkum til hitt æviga lívið. Amen.

Ella kirkjuliðið: Amen.

Aðrar avloysingarbønir eru at finna á blaðsíðu 23.

Ella:

Eftir boðum Jesu Krists og fyri líðingar og deyða hans

skuld verður okkum boðað fyrigeving fyri allar syndir okkara í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Hann, sum byrjaði í okkum góðan gerning, vil fullføra hann alt til Jesu Krists dag. *Fil 1,6b.*

Friður (*ristir kross yvir skriftafólkið*) veri við tykkum!

Ella:

So satt sum tit av hjarta iðra tykkum um syndir tykkara og flýggja til náði Guðs í Jesusi Kristi, sum tykkum varð givin í heilagum dópi, so satt boði eg tykkum eftir orðum hansara fyrigeving fyri allar syndir tykkara í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans!

Hann, sum byrjaði í tykkum góðan gerning, vil fullføra hann alt til Jesu Krists dag. *Fil 1,6b.*

Friður (*ristir kross yvir skriftafólkið*) veri við tykkum!

TAKKARSÁLMUR

Kann falla burtur og fellur undir øllum umstøðum burtur, um talan er um skriftamál eftir inngangsbøn ella eftir kirkjubøn / trúarjáttan.

Kirkjuliðið og presturin kunnu biðja skriftabønina í felag.

Er talan um skriftamál við handaálegging við t.d. tveimum prestum, verður byrjað fyri miðjum knæfalli, og annar gongur ímóti og hin við sólini.

Sum liður í messuni eigur skriftamálið at vera einfalt.

Skriftabønir – aðrar syndajáttanir

Kirkjuliðið og / ella presturinn:

Heilagi, miskunnsami Guð, hjá tær er hjálp í allari neyð og fyrigeving fyri allar syndir. Tí biðja vit teg, miskunna okkum í øllum máttloysi okkara, og lona okkum ikki eftir misgerðum okkara fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld. Amen.

Ella kirkjuliðið: Amen.

Ella:

Vit játta fyri tær, heilagi, alvaldi Guð, at vit hava syndað í huga, orði og verki. Tí biðja vit teg, ver okkum miskunnsamur og fyrigev okkum allar misgerðir okkara fyri Jesu Krists skuld. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

Ella:

Alvaldi Guð, himmalski faðir, vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki. Vit angra av hjarta og iðra okkum um syndir okkara. Fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, sum doyði okkara vegna, fyrigev okkum, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

Ella:

Alvaldi Guð, himmalski faðir, vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki, við tí, sum vit hava gjørt, og við tí, sum vit lótu vera við at gera. Vit angra av hjarta og iðra okkum um syndir okkara. Fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, sum doyði okkara vegna, fyrigev okkum alt tað, ið farið er, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

Ella:

Alvaldi Guð, himmalski faðir, vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki, í vansketni og líkasælu, í veikleika og við vilja. Vit angra av hjarta og iðra okkum um syndir okkara. Fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, sum doyði okkara vegna, fyrigev okkum alt tað, ið farið er, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

Ella:

Alvaldi Guð, himmalski faðir, vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki, við tí illa, sum vit hava gjørt, og við tí góða, sum vit lótu vera við at gera, í veikleika og við vilja. Vit angra av hjarta og iðra okkum um syndir okkara. Fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, sum doyði okkara vegna, fyrigev okkum alt tað, ið farið er, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

Ella:

Alvaldi og miskunnsami Guð, himmalski faðir, vit játta fyri tær, at vit hava syndað ímóti tær og næsta okkara í huga, orði og verki, við tí illa, sum vit hava gjørt, og við tí góða, sum vit lótu vera við at gera, í vansketni og líkasælu, í veikleika og við vilja. Vit hava ikki elskað teg av øllum hjarta, sál og sinni og heldur ikki næsta okkara sum okkum sjálv. Vit angra av hjarta og iðra okkum um syndir okkara. Fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, sum doyði okkara vegna, ver okkum miskunnsamur, fyrigev okkum alt tað, ið farið er, og gev okkum at tæna tær í nýggjum levnaði. Amen. *Ella kirkjuliðið:* Amen.

KELTISK SYNDAJÁTTAN

Kirkjuliðið og / ella presturinn:

Jesus, fyrigev mær syndir mínar.

Fyrigev mér tær syndir, sum eg minnst, og tær syndir, sum eg havi gloymt.

Fyrigev mér tað illa, sum eg havi gjørt, og tað góða, sum eg læt vera við at gera.

Fyrigev mér, tá ið eg var veikur í freistingum og møtti rættleiðingum við stívrendum sinni.

Fyrigev mér, tá ið eg var hástórur av egnum avrikum og ikki rósti tínum gerningum.

Fyrigev mér teir hörðu dómar, sum eg havi felt yvir onnur, og tær umberingar, sum eg havi givið mær sjálvum.

Fyrigev mér tey ósannindi, sum eg havi borið øðrum, og teir sannleikar, sum eg læt vera við at bera.

Fyrigev mér tær líðingar, sum eg havi verið atvoldin til hjá øðrum, tá ið eg í sjálvsøknum njótingum bert havi hugsað um meg sjálvan og verið øðrum at meini.

Jesus, lít í náði til mín og ger meg heilhugaðan. Amen.
Ella kirkjuliðið: Amen.

Aðrar avloysingarbønir

um talan er um felags avloysing uttan handaálegging.

Presturinn reisist eftir skriftabøn, snýr sær fyrri miðjum altari at kirkjuliðinum og sigur:

Miskunn, fyrigeving og avloysing fyrri allar syndir okkara veiti okkum hin alvaldi og miskunnsami Guð. Amen. *Ella kirkjuliðið: Amen.*

Ella:

Hin alvaldi Guð, ið fyrigevur øllum, sum av hjarta iðra seg um syndir sínar, veri okkum miskunnsamur og fyrigevi okkum allar syndir okkara. Hann styrki okkum við heilaga anda sínum og varðveiti okkum til hitt æviga lívið. Amen. *Ella kirkjuliðið: Amen.*

Ella:

Hin alvaldi og miskunnsami Guð, ið fyrigevur øllum, sum av hjarta iðra seg um syndir sínar, veri okkum náðigur, fyrigevi okkum og loysi okkum frá øllum syndum. Hann styrki okkum við heilaga anda sínum í øllum góðum verki og varðveiti okkum til hitt æviga lívið, fyrri Jesus Krist, váran harra. Amen. *Ella kirkjuliðið: Amen.*

Ella:

Kristus Jesus kom í heimin at frelsa syndarar. Hoyrið tí tilsøgn hansara um náði og fyrigeving: Hav tú gott treysti, syndir tínar eru tær fyrigivnar. *1 Tím 1,15b og Matt 9,2b.*

Messa

I. INNGANGUR

Áðrenn messan byrjar, verður ringt tríggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum.

Triðja ringing er samanringing.

1. INNGANGSSPÆL

(Praeludium = forspæl og / ella introitus = inngangur)

Undir inngangsspæli / introitus trínur presturin inn fyri altarið.

2. INNGANGSBØN

Deknurin (ella annað kirkjufólk) lesur inngangsbønina á kórsgáttini við andlitinum ímóti kirkjuliðinum. Undir bønini liggur presturin á knæ á altarskamlinum.

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, skapari mín, tú Harri Jesus, frelsari mín, tú góði heilagi andi, uggari mín í lívi og deyða, vilt við meg tala.

Harri, opna tú nú soleiðis við tínum heilaga anda fyri Jesu Krists skuld hjarta mítt, at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað hoyri og bønhoynri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra,

hvat ið tú, Guð faðir, sonur og heilagi andi, vilt við meg tala.

Harri, lat nú upp hjarta mítt við tínum heilaga anda, so at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heil-agum lívi og levnaði at batna. Tað bønhyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr okkum, sum komin eru saman í heilaga húsi tínum. Lat upp oyru okkara, so at vit hoyra orð títt. Lat upp eygu okkara, so at vit síggja dýrd tína. Lat upp hjørtu okkara, so at vit venda okkum til tín. Lat upp munn okkara, so at vit viðkennast navn títt og lovsyngja tær. Tú Harri, sum skapaði okkum, tú frelsari, sum endurloysti okkum, tú góði heilagi andi, sum troystar okkum í lívi og deyða. Hoyr bøn okkara! Amen.

Eftir inngangsbønina reisist presturin og stendur fyri miðjum altari.

Her kann skriftamál verða hildið við ella uttan handaálegging. Sí blaðsíðu 13.

3. INNGANGSSÁLMUR (*Introitus*)

Miskunnarbøn (Kyrie) og lovsongur (Gloria laudamus) kunnu falla burtur, og byrjað verður tá við heilsan. Presturin stendur við andlitinum ímóti altarinum undir miskunnarbøn og lovsongi.

4. MISKUNNARBØN (*Kyrie*)

Messar presturinn ikki, kann sangari messa Kyrie í hansara stað.

Presturinn messar ella sigur, ella sangarin messar:

Harri Guð faðir, vár skapari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturinn / sangarin:

Harri Jesus, vár frelsari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturinn / sangarin:

Harri halgi andi, várt ljós og vár troyst!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Ella øll í felag:

Harri, miskunna tú oss!

Kristus, miskunna tú oss!

Harri, miskunna tú oss!

Ella øll í felag:

Kyrie eleison! Guð faðir, miskunna oss!

Christe eleison! Kristus, miskunna oss!

Kyrie eleison! Guð heilagi andi, miskunna oss!

5. LOVSONGUR (*Gloria laudamus*)

Fellur burtur, tá ið kirkjuársliturinn er víólbláur, t.d. í advent, forföstu, föstu og dýra biðidag.

Presturinn messar ella sigur:

Heiður veri Guði í hægstum! Og friður á jörð, og í menniskjum góður tokki!

Ella:

Heiður veri Guði í hægstum!

Kirkjuliðið:

Og friður á jörð, og í menniskjum góður tokki!

Øll í felag:

Guð faðir, vær þrísúm, vær tókkum nær,
öll dýrdin er tinn aleina;
tinn tryggja vernd er veikum nær,
til bata tú alt vilt beina!
Tú öllum hefur alt veldið á,
og frama fær hvört eitt títt ráð,
tí óttast vit ongan vanda.

Hátíðardagar og annars sunnudagar, tá ið kirkjuársliturinn er hvítur, gyltur ella reyður, kann lovsongurinn halda fram soleiðis:

Presturinn syngur ella sigur ella sangarinn / kórið syngur:

Guð faðir, vær þrísúm, vær tókkum nær,
öll dýrdin er tinn aleina.

Kirkjuliðið:

Tín tryggja vernd er veikum nær,
til bata tú alt vilt beina!
Tú øllum hefur alt veldið á,
og frama fær hvørt eitt títt ráð,
tí óttast vit ongan vanda.

Presturin / sangarin / kórið:

Guðs sonur, Jesus Krist, Guðs lamb,
sum himmiríki oss gevur.

Kirkjuliðið:

Tú syndasekt vára tók og skamm,
so sálin nú lívsvón hefur;
tað rann fyri okkum títt dýra blóð,
tú deyðan leið, men upp tú stóð,
tú eina ert okkum sælan.

Presturin / sangarin / kórið:

Guð halgi andi, vár uggari,
bjart sannleiksljós títt lýsir.

Kirkjuliðið:

Við okkum ver tú í ferðini,
so leið tú okkum vísir;
í freistingum statt okkum hjá,
alt sálargrand vend okkum frá,
og veit okkum sælu! Amen.

Lovsongur (Gloria laudamus) á óbundnum máli sí blaðsíðu 70.

6. HEILSAN (*Salutatio*)

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið svarar:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

7. INNGANGSKOLLEKT (*Collectio*)

Presturin heldur fram:
Latið okkum øll biðja!

*Presturin snýr sær at altarinum og messar ella lesur dagsins inngangskollekt, sum vanligar endar við hesum orðum:
..... um aldur og ævir allar!*

Kirkjuliðið svarar:

Amen.

II. ORÐSINS TÆNASTA

Ein ella tveir bibliulestrar verða lisen undan evangeliinum. Verður bert ein lisen, fellur ein sálmur burtur (millumsálmur ella sálmur / sálmavers fyri prædiku). Til ber eisini at lesa báðar teir fyrri bibliulestrarnar uttan millumsálm. Tá ið fyrri / fyrsti lestur verður kunngjørdur, kann heitið á degnum samstundis verða nevnt, og eftir hvørji tekstareð lisið verður, um tað ikki er gjørt frammanundan, t.d. fyri skriftamál eftir inngangsbøn.

Dømi: Henda heilaga lesturin til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinnu tekstareð) skrivar ...

Hesin heilagi lesturin til 1. sunnudag í advent (eftir fyrriu / seinnu tekstarøð) er skrivaður í ...

Epistulin til 1. sunnudag í advent (eftir fyrriu / seinnu tekstarøð) skrivar ...

8. LESTUR ÚR GAMLA TESTAMENTI

Presturin ella leikfólk:

Henda heilaga lesturin skrivar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í ...

Kirkjuliðið reisist, og presturin ella leikfólk lesur lesturin.

Presturin / leikfólkið kann enda lesturin við at siga:

So ljóðar dagsins lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

Kirkjuliðið setist (og presturin snýr sær at altarinum).

9. MILLUMSÁLMUR (Graduale)

10. LESTUR ÚR NÝGGJA TESTAMENTI

(Epistul (bræv) ella lestur)

Presturin ella leikfólk:

Epistulin skrivar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni / Jóhannesar opinbering.

Kirkjuliðið reisist, og presturinn ella leikfólk lesur epistulinn / lesturinn.

*Presturinn / leikfólkið kann enda epistulinn / lesturinn við at siga:
So ljóðar dagsins epistul / lestur! Ella: So ljóðar orð Harrans!*

Kirkjuliðið setist (og presturinn snýr sær at altarinum).

11. SÁLMUR / SÁLMAVERS FYRI PRÆDIKU

Kann vera lovsongsvers við halleluja ella í fóstuni fóstuvers.

Undir sálminum undan evangeliinum kann presturinn standandi fyri miðjum altari ella á knæ á altarskamlinum biðja hesa bøn ljóðliga:

Alvaldi Guð, eg biði teg, at tú í náði tíni vilt reinsa hjarta mítt og varrar mínar, so at eg verdugt og rætt kann boða heilaga gleðiboðskap tín, fyri Jesus Krist, váran harra! Amen.

Ella:

Alvaldi Guð, eg biði teg, ver í hjarta mínum og á vørrum mínum, so at eg verdugt og rætt kann boða heilaga gleðiboðskap tín, fyri Jesus Krist, váran harra! Amen. *Kann falla burtur.*

12. EVANGELIUM (Gleðiboðskapur)

Presturinn messar ella sigur:

Hetta heilaga evangelið skriar ... evangelistur

Kirkjuliðið reisist og svarar:

Guð veri lovaður fyri gleðiligan boðskap!

Síðani lesur presturinn evangelið.

Presturinn kann enda evangelið við at siga:

So ljóðar dagsins / sunnudagsins / halgidagsins heilaga evangelið. Orð Harrans varir um allar ævir!

Kirkjuliðið setist.

13. PRÆDIKA

Áðrenn prædiku kann presturinn biðja eina stutta fría bøn ella t.d. hesa:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Ella:

Í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans. Amen.

Og / ella um náðiheilsanin ikki er nýtt áður, t.d. sum inngangur til skriftamál eftir inngangsbøn ella verður nýtt sum inngangur til skriftamál eftir kirkjubøn / trúarjáttan:

Náði veri við tykkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

Presturinn heldur síðani prædikuna.

Prædikan endar við lovprisan:

Lov og tækk og allur heiður veri tær, Guði várum, faðir, syni og heilagum anda, sum altíð hevur verið, er og altíð

verður ein sannur tréinur Guð, hálovaður frá fyrsta upphavi, nú og um allar ævir! Amen.

Ella:

Æraður veri faðirinn og sonurinn og heilagi andinn, sum það var í upphavi, so nú og alltið og um allar ævir! Amen.

Presturinn kann biðja eina stutta fría bæn við tækk fyrir orðið ella t.d. hesa, um hon ikki er nýtt frammanundan:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyrir títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat það lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Presturinn kann her bera fram innbjóðingarorð til Harrans máltíð (sí t.d. blaðsíðu 70). Kunngerðir, fráboðanir og annað. Deknurinn kann tó bera fram tær vanligu kunngerðirnar undan útgangsbønini.

14. ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN

Presturinn:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum.

Kirkjuliðið reisist.

Presturinn:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina, og fellur tá sálmaversið burtur.

Sálmavers

Undir sálmaversinum (undir ápostólsku signingini, um hon verður sungin) trínur presturinn inn fyrir altarið.

Kirkjuliðið verður standandi, til trúarjáttaninn er sungin ella lísinn.

15. TRÚARJÁTTAN

(Credo – Apostolicum ella Nicaenum)

Verður skift millum báðar trúarjáttanirnar, kann hin níkenska t.d. verða nýtt allar sunnu- og halgidagar í víólbláu, hvítu / gyltu og reyðu tíðini og hin ápostólska í grønu tíðini, mishalgidagar og gerandisdagar. Níkenska trúarjáttaninn kann eisinn verða nýtt, hvørja ferð messa er sunnu- og halgidagar, ella bert til tær stóru hátíðirnar og serlig høvi.

Presturinn og kirkjuliðið syngja ella siga trúarjáttanina í felag, ella presturinn syngur (messar) ella sigur hana einsamallur. Er dópur undir messuni, kann trúarjáttaninn falla burtur og fellur undir øllum umstøðum burtur, um felags trúarjáttan er undir dópstænastuni.

*Presturinn snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum játta okkara kristnu trúgv (og dópsspakt).*

Presturinn snýr sær at altarinum eftir avnøktanina. Avnøktanin kann falla burtur.

Kirkjuliðið og / ella presturinn:

Vit avnokta / eg avnokti djævulin og allar gerningar hans og allan atburð hans.

Vit trúgva / eg trúgvi á Guð faðir, hin alvalda, skapara himins og jarðar.

Og á Jesus Krist, Guðs einborna son, váran harra, sum er gitin av heilagum anda, borin í heim av Mariu moy, pínslaður undir Pontiusi Pilatusi, krossfestur, deyður og jarðaður, niður farin til heljar, triðja dagin staðin upp frá deyðum, farin til himmals, sitandi við høgru hond Guðs faðirs, hins alvalda, haðani hann kemur at døma livandi og deyð.

Og á heilagan anda, eina heilaga almenna kirkju, samfelag teirra heilagu, fyrigeving syndanna, uppreisn likamsins og lív um aldur og ævir. Amen.

Syngur (messar) ella sigur presturin einsamallur trúarjáttanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen ella einum sálma-versi, t.d.:

Lat verøld ei við síni makt
oss vika burt frá dópsins pakt,
men gev, vár longsil allur má
til tín, til tín í heilum stá!

Ella:

*Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum játta okkara kristnu trúgv.*

Presturin snýr sær at altarinum.

Kirkjuliðið og / ella presturin:

Vit trúgva / eg trúgvi á ein Guð, hin alvalda faðir, sum hevur skapað himmal og jørð, allar sjónligar og ósjónligar lutir.

Og á ein Harra, Jesus Krist, Guðs einborna son, sum er fœddur av faðirinum fyrri upphav tíðarinnar, Guð av Guði, ljós av ljósi, sannur Guð av sonnum Guði, fœddur, ikki skapaður, av somu veru sum faðirin, ið alt hevur skapað, sum fyrri okkum menniskju og frelsu okkara er komin niður av himni og er vorðin hold við heilagum anda av Mariu moy og gjørdist menniskja, sum eisini okkara vegna er krossfestur undir Pontiusi Pilatusi, píndur og jarðaður. Triðja dagin risin upp samsvarandi Skriftunum og farin til himmals, situr við faðirsins høgru hond og skal koma aftur í dýrd at døma livandi og deyð, og á ríki hansara skal eingin endi vera.

Og á heilagan anda, Harran og lívgevaran, sum gongur út frá faðirinum (og syninum), sum saman við faðir og syni verður tilbiðin og dýrmettur, og sum hevur talað við profetunum.

Og á eina heilaga, almenna og ápostólska kirkju.

Vit játta / eg játti ein dóp til fyrigevingar syndanna og vænta / vænti uppreisn teirra deyðu og lívið í komandi heimi. Amen.

Syngur (messar) ella sigur presturin einsamallur trúarjáttanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen.

Kirkjuliðið setist.

Trúarjáttanin kann í staðin verða játtað, eftir at evangelið er lisið.

16. KIRKJUBØN

(Forbøn kirkjuliðsins – oratio generalis = almenn bøn ella oratio fidelium = bøn teirra trúgvandi) Sí blaðsíðu 129.

Presturin kann í staðin biðja kirkjubønina á prædikastólinum og verður tá farið soleiðis fram: Eftir prædiku, sum endar við louprísan og amen, sigur presturin: Latið okkum øll biðja! og heldur síðan fram við kirkjubøn og ápostólsku signingini. Síðan koma sálmavers, trúarjáttan og offursálmur / sálmur eftir prædiku.

Er ikki messa, men gudstænasta uttan altargang og dóp, endar kirkjubønin við faðirvár, og hildið verður fram við sálmi eftir prædiku og útgangskollekt.

Kirkjubønin kann verða biðin í einum, har kirkjuliðið svarar við einum amen til seinast, ella sum skiftisbøn. Verður kirkjubønin biðin í einum, falla orðini „Harri, hoyr vára bøn“ og „Hoyr oss, kæri Harri Guð“ burtur, um ein av hesum bønnum annars verður biðin.

Í føstuni, dýra biðidag og til onnur hóskaði høvi kann Tað stóra litaniið verða nýtt í staðin.

Verður kirkjubønin biðin sum skiftisbøn, verður vanligi farið fram á henda hátt:

*Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum øll biðja!*

*Presturin snýr sær at altarinum, og presturin ella leikfólk biður
/ biðja kirkjubønina.*

*Presturin / leikfólk eftir hvørt brotið:
Harri, hoyr vára bøn!*

Kirkjuliðið millum hvørt brotið:
Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturinn / leikfólk eftir seinasta brotið:
Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið eftir seinasta brotið:
Amen!

*Her kann skriftamál verða hildið við ella uttan handaálegging.
Sí blaðsíðu 13. Verður kirkjubønin biðin á prædikastólinum,
verður skriftamálið hildið beint eftir trúarjáttan.*

III. HIN HEILAGA KVØLDMÁLTÍÐIN (HARRANS MÁLTÍÐ)

17. FRÍÐARHEILSAN (*Pax*)

*Kann falla burtur og fellur ið hvussu er burtur, um skriftamál
verður hildið eftir kirkjubøn / trúarjáttan.*

Presturinn heldur fram við andlitinum ímóti altarinum:
Harri Jesus Kristus, tú, sum sjálvur hevur sagt við læru-
sveinar tínar: „Frið lati eg eftir hjá tykkum, mín frið gevi
eg tykkum.“ Lít ikki at syndum okkara, men at trúnni hjá
kirkju tíni og gev henni at liva eftir vilja tínum í friði og
einleika, tú, sum livir og ræður, ein sannur Guð um aldur
og ævir allar!

Kirkjuliðið svarar:
Amen.

Presturinn snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Friður Harrans veri altíð við tykkum!

Kirkjuliðið svarar:
Og við tínum anda!

18. OFFURSÁLMUR (Offertorium) / SÁLMUR EFTIR PRÆDIKU

Gongur talvan, verður hon umborin undir offursálminum / sálminum eftir prædiku, og presturinn ger breyð og vín til reiðar, um tað ikki er gjørt frammanundan.

19. FYRIREIKINGARTAKKARGERÐ OG BØN

Kunnu falla burtur.

Presturinn kann biðja hesar bønir eftir offursálmin / sálmin eftir prædiku við andlitinum ímóti altarinum, tá ið hann hevur gjørt breyð og vín til reiðar, ella biðja tær ljóðliga undir sálminum, meðan hann ger breyð og vín til reiðar.

Presturinn tekur diskin við breyði í hendur sínar og sigur:
Lovaður veri tú, Harra, vár Guð, skapari heimsins, fyrri breyðið, sum tú gevur okkum av góðsku tíni. Hetta breyð, sum er ávøkstur av jørðini og verk av mannahondum, bera vit fram fyrri teg. Ger tú okkum hetta til lívsins breyð. Tær veri heiður um ævir. *Setur diskin aftur á altarið.*

Presturinn tekur kalikin við víni í hendur sínar og sigur:
Lovaður veri tú, Harra, vár Guð, skapari heimsins, fyrri vínið, sum tú gevur okkum av góðsku tíni. Hetta vín, sum er ávøkstur av víntrænum og verk av mannahondum, bera

vit fram fyrir teg. Ger tú okkum hetta til frelsunnar kalik. Tær veri heiður um ævir. *Setur kalikin aftur á altarið.*

Síðani kann presturin biðja hesa bøn:

Eins og kornini áður vóru spjadd á økrunum og vínberini á fjøllunum, men nú eru sameind á hesum borði í breyði og víni, soleiðis savni tú, Harri, alla kirkju tína úr øllum heimsins ættum inn í títt ríki. Amen. *Ella kirkjuliðið: Amen.*

Aðrar fyrireikingarbønir til hina heilagu kvøldmáltíðina eru at finna á blaðsíðu 74.

A. INNGANGSTAKKARBØN (*Praefatio*)

Verður kvøldmáltíðarritual a nýtt, kann kirkjuliðið standa uppi frá byrjan og verða standandi, til farið verður til altars.

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

20 a. Lyftið upp hjertu tykkara til Harrans! Latið okkum navni hans prísá!

Ella:

Presturin:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

Presturin:

Lyftið upp hjertu tykkara til Harrans!

Kirkjuliðið:

Vit lyfta upp vár hjertu!

Presturin:

Latið okkum takka Harranum, várum Guði!

Kirkjuliðið:

Tað er verdugt og rætt!

Presturin snýr sær at altarinum og messar ella sigur inngangstakkarbønina.

Í adøvent, sunnudagarnar eftir trettanda dag jóla, sunnudagarnar eftir trieindardag (trinitatis) og aðrar dagar, tá ið einki annað er viðmerkt:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Tú skapaði himmalin og allan herskara hans, jørðina og alt, sum á henni er. Lív og anda gevur tú okkum, mettar okkum dagliga við fylling tíni. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tinum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Um jóltíðir – íroknað trettanda dag jóla – og boðanardag Mariu:
Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum okkara vegna gjørdist menniskja, til tess at vit við honum skuldu gerast tíni børn. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tinum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Í forføstu og føstu uttan boðanardag Mariu:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann er tað livandi breyðið, sum er komið niður av himni, til tess at geva heiminum lív. Tí vilja vit saman við

öllum kirkjuliði tínum á jörð og í himni og saman við öllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Á páskum og til 5. sunnudag eftir páskir:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann er tað sanna páskalambið, sum við deyða sínum gjørdi okkara deyða til einkis og við uppreisn síni vann okkum hitt æviga lívið. Tí vilja vit saman við öllum kirkjuliði tínum á jörð og í himni og saman við öllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Kristi himmalsferðardag og sunnudagin eftir:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum situr við tína høgru hond og altíð gongur í forbøn fyri okkum. Tí vilja vit saman við öllum kirkjuliði tínum á jörð og í himni og saman við öllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Á hvítusunnu og tréindardag (trinitatis sunnudag):

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum bað faðirin senda talsmannin, heilaga andan, og við honum kallar og savnar kirkjulið sítt úr öllum fólkasløgum á foldum. Tí vilja vit saman við öllum kirkjuliði tínum á jörð og í himni og saman við öllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Ella:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran

harra. Hann, sum hefur sent okkum heilaga anda sín og kallar og savnar kirkjulið sítt úr øllum fólkaslögum á foldum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlov-song:

Allahalganna sunnudag og þínslarváltadagar – eisini sankta Stefans dag (2. jóladag):

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, ið var ljós og troyst teirra heilagu, sum (*þínslarváltadagar*: undir trongd og líðing) hava fullrunnið skeiðið og varðveitt trúna. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlov-song:

Ápostla- og evangelistadagar, til prest- og biskupsvígslu:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Tú, sum við honum gavst kirkju tíni ápostlar, profetar, evangelistar, hirðar og lærarar, framvegis sendir okkum sendiboð í Krists stað og enn letur orðsins ljós títt lýsa fyri okkum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlov-song:

21 a. HEILAGUR (*Sanctus*)

Kirkjuliðið syngur:

Heilagur, heilagur, heilagur er Harrin, Guð hin alvaldi, himmal og jørð eru full av tíni tign og dýrd!

Hosianna í hægstum!

Presturinn:

Vælsignaður veri hann, sum kemur í navni Harrans! (*Benedictus*)

Kirkjuliðið:

Hosianna í hægstum!

22 a. KVØLDMÁLTÍÐARTAKKARBØN

(*Oratio eucharistica*) við innsetingarorðunum (*Institutio / Verba*)

Presturinn messar ella sigur:

Lovaður veri tú, heilagi Guð og faðir, tí at tú fríaði okkum út úr valdi myrkursins og setti okkum yvir í ríki einborna sonar tíns, várs harra Jesu Krists,

hann, sum á teirri nátt, tá ið hann svikin varð, (*tekur diskinn í báðar hendur ella høgru hond*) tók breyðið, takkaði og breyt tað, gav lærusveinum sínum tað og segði: „Takið hetta og etið tað; hetta er likam mítt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til mínar áminningar!“ *Setur diskinn aftur á altarið.*

Somuleiðis (*tekur kalikin í báðar hendur ella høgru hond*) tók hann eisini kalikin aftan á kvøldmáltíðina, takkaði, gav teimum og segði: „Drekkið allir úr honum; hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í blóði mínum, sum fyri tykkum verður úthelt til fyrigevingar syndanna. Gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!“ *Setur kalikin aftur á altarið.*

So ofta sum vit eta hetta breyðið og drekka kalikin, boða vit deyða tín, Harri, inntil tú kemur í dýrd.

Tí minnst vit nú, Harri, vár Guð, við tókk sváru líðing hansara og deyða, sigrandi uppreisn hansara og himmalsferð og vænta komu hansara í dýrd. Vit biðja teg, send heilaga anda tín yvir okkum og hesar gávur tínar. Gev okkum í trúgv at taka við likami og blóði várs harra Jesu Krists og harvið fáa lut í fullgjørda ofri hansara til fyrigevingar syndanna og ævigt lív. Latum okkum av kærleika hansara vaksa í einleika við øll trúgvandi og savnast við kirkjuliði tínum, tá ið tú fullgert tað í ríki tínum.

Gjøgnum hann, við honum og í honum eigur tú, Guð faðir, hin alvaldi, í einleika heilaga andans, allan heiður og æru um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

Ella:

Vit lova og takka tær, heilagi Guð, tí at tú sendi einborna son tín, Jesus Krist, í heimin, til tess at frelsa okkum og boða okkum tín vilja. Hann er Orðið, sum gongur út frá tær, og sum tú hevur skapað allar lutir við. Oman av himni sendi tú hann, og hann gjørdist menniskja, gitin av heilagum anda og borin í heim av Mariu moy. Hann fullførði vilja tín og vann tær eitt ognarfólk, tá ið hann á krossinum rætti út hendur sínar til tess at frelsa tey, sum trúgva á teg. Hann fór sjálvboðin í líðing til tess at gera deyðan til einkis, slíta djevulsins leinkjur og opinbera uppreisn frá deyðum,

hann, vár harra Jesus Kristus, sum á teirri nátt, tá ið hann svikin varð, (*tekur diskinn í báðar hendur ella høggu hond*) tók breyðið, takkaði og breyt tað, gav lærusveinum sínum tað og segði: „Takið hetta og etið tað; hetta er likam mítt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til mínar áminningar!“
Setur diskinn aftur á altarið.

Somuleiðis (*tekur kalikinn í báðar hendur ella høggu hond*) tók hann eisini kalikinn aftan á kvøldmáltíðina, takkaði, gav teimum og segði: „Drekkið allir úr honum; hesin kalikur er hin nýggi sátmálin í blóði mínum, sum fyri tykkum verður úthelt til fyrigevingar syndanna. Gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!“
Setur kalikinn aftur á altarið.

So ofta sum vit eta hetta breyðið og drekka kalikinn, boða vit deyða tín, Harri, inntil tú kemur í dýrd.

Tí minnst vit nú, Harri, vár Guð, við tókk sváru líðing hansara og deyða, uppreisn hansara og himmalsferð og vænta komu hansara í dýrd. Vit biðja teg, send heilaga anda tín yvir hesar gávur tínar, so at vit í hesum breyði og víni mega fáa Jesu likam og blóð at eta og drekka. Samein okkum øll við tínum heilagu gávum, og gev okkum lut í fylling heilaga andans, so at vit mega lova og prísja tær fyri son tín, Jesus Krist.

Gjøgnum hann, við honum og í honum eigur tú, Guð faðir, hin alvaldi, í einleika heilaga andans, allan heiður og æru um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

Heldur fram við faðirvár á blaðsíðu 56.

Á. INNGANGSTAKKARBØN (*Praefatio*)

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

20 á. Lyftið upp hjørtu tykkara til Harrans! Latið okkum navni hans prísa!

Ella:

Presturin:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

Presturin:

Lyftið upp hjørtu tykkara til Harrans!

Kirkjuliðið:

Vit lyfta upp vár hjørtu!

Presturin:

Latið okkum takka Harranum, várum Guði!

Kirkjuliðið:

Tað er verdugt og rætt!

Presturin snýr sær at altarinum og messar ella sigur inngangstakkarbønina.

Í advent, sunnudagarnar eftir trettanda dag jóla, sunnudagarnar eftir tréindardag (trinitatis) og aðrar dagar, tá ið einki annað er viðmerkt:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Tú skapaði himmalin og allan herskara hans, jørðina og alt, sum á henni er. Lív og anda gevur tú okkum, mettar okkum dagliga við fylling tíni. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovsong:

Um jóltíðir – íroknað trettanda dag jóla – og boðanardag Mariu:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum okkara vegna gjørdist menniskja, til tess at vit við honum skuldu gerast tíni børn. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovsong:

Í forføstu og føstu uttan boðanardag Mariu:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann er tað livandi breyðið, sum er komið niður av himni, til tess at geva heimum lív. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovsong:

Á páskum og til 5. sunnudag eftir páskir:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran

harra. Hann er tað sanna páskalambið, sum við deyða sínum gjørði okkara deyða til einkis og við uppreisn síni vann okkum hitt æviga lívið. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Kristi himmalsferðardag og sunnudagin eftir:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum situr við tína høgru hond og altíð gongur í forbøn fyri okkum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Á hvítusunnu og tríeindardag (trinitatis sunnudag):

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum bað faðirinn senda talsmannin, heilaga andan, og við honum kallar og savnar kirkjulið sítt úr øllum fólkasløgum á foldum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Ella:

Sanniliga er tað verdugt og rætt, at vit altíð og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, sum hevur sent okkum heilaga anda sín og kallar og savnar kirkjulið sítt úr øllum fólkasløgum á foldum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Allahalganna sunnudag og þínslarváttdagar – eisini sankta Stefans dag (2. jóladag):

Sanniliga er það verdugt og rætt, at vit alltið og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Hann, ið var ljós og troyst teirra heilagu, sum (*þínslarváttdagar*: undir trongd og líðing) hava fullrunnið skeiðið og varðveitt trúna. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

Ápostla- og evangelistadagar, til prest- og biskupsvígslu:

Sanniliga er það verdugt og rætt, at vit alltið og allar staðir lova og takka tær, Guð faðir, alvaldi, fyri Jesus Krist, váran harra. Tú, sum við honum gavst kirkju tíni ápostlar, profetar, evangelistar, hirðar og lærarar, framvegis sendir okkum sendiboð í Krists stað og enn letur orðsins ljós títt lýsa fyri okkum. Tí vilja vit saman við øllum kirkjuliði tínum á jørð og í himni og saman við øllum einglum syngja tín dýrdarlovssong:

21 á. HEILAGUR (*Sanctus*)

Kirkjuliðið syngur:

Heilagur, heilagur, heilagur er Harrin, Guð hin alvaldi, himmal og jørð eru full av tíni tign og dýrd!

Hosianna í hægstum!

Presturin:

Vælsignaður veri hann, sum kemur í navni Harrans! (*Benedictus*)

Kirkjuliðið:

Hosianna í hægstum!

22 á. KVÖLDMÁLTÍÐARTAKKARBØN

(Oratio eucharistica) og innsetingarorðini (Institutio / Verba)

Presturinn messar ella sigur:

Lovaður veri tú, heilagi Guð og faðir, tí at tú fríaði okkum út úr valdi myrkursins og setti okkum yvir í ríki einborna sonar tíns. Vit minnst við tøkkt sváru líðing hansara og deyða, sigrandi uppreisn hansara og himmalsferð og vænta komu hansara í dýrd. Vit biðja teg, send heilaga anda tín yvir okkum og hesar gávur tínar. Gev okkum í trúgv at taka við likami og blóði várs harra Jesu Krists og harvið fáa lut í fullgjørda ofri hansara til fyrigevingar syndanna og ævigt lív. Latum okkum av kærleika hansara vaksa í einleika við øll trúgvandi og savnast við kirkjuliði tínum, tá ið tú fullgert tað í ríki tínum.

Kirkjuliðið:

Amen.

Ella:

Vit lova og takka tær, heilagi Guð, tí at tú sendi einborna son tín, Jesus Krist, í heimin, til tess at frelsa okkum og boða okkum tín vilja. Hann er Orðið, sum gongur út frá tær, og sum tú hevur skapað allar lutir við. Oman av himni sendi tú hann, og hann gjørdist menniskja, gitin av heilagum anda og borin í heim av Mariu moy. Hann fullførði vilja tín og vann tær eitt ognarfólk, tá ið hann á krossinum rætti út hendur sínar til tess at frelsa tey, sum trúgva á teg. Hann fór sjálvboðin í líðing til tess at gera deyðan til einkis, slíta

djevulsins leinkjur og opinbera uppreisn frá deyðum. Vit minnst við tökk sváru líðing hansara og deyða, uppreisn hansara og himmalsferð og vænta komu hansara í dýrd. Vit biðja teg, send heilaga anda tín yvir hesar gávur tínar, so at vit í hesum breyði og víni mega fáa Jesu likam og blóð at eta og drekka. Samein okkum øll við tínum heilagu gávum, og gev okkum lut í fylling heilaga andans, so at vit mega lova og prísar tær fyri son tín, Jesus Krist.

Kirkjuliðið:

Amen.

Presturin heldur fram og messar ella sigur innsetingarorðini, framvægis vendar ímóti altarinum. Kirkjuliðið reisist og verður standandi, til „Guðs lambið“ er sungið og farið verður til altars.

Vár harra Jesus Kristus á teirri nátt, sum hann svikin varð, (*tekur diskin í báðar hendur ella høgru hond*) tók hann breyðið, takkaði og breyt tað, gav lærusveinum sínum tað og segði: „Takið hetta og etið tað; hetta er likam mítt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til mínar áminningar!“
Setur diskin aftur á altarið.

Somuleiðis (*tekur kalikin í báðar hendur ella høgru hond*) tók hann eisini kalikin aftan á kvøldmáltíðina, takkaði, gav teimum og segði: „Drekkið allir úr honum; hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í blóði mínum, sum fyri tykkum verður úthelt til fyrigevingar syndanna. Gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!“
Setur kalikin aftur á altarið.

So ofta sum vit eta hetta breyðið og drekka kalikin, boða vit deyða tín, Harri, inntil tú kemur í dýrd.

Gjøgnum hann, við honum og í honum eigur tú, Guð faðir, hin alvaldi, í einleika heilaga andans, allan heiður og æru um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

Heldur fram við faðirvár á blaðsíðu 56.

B. *Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:*

20 b. Lyftið upp hjørtu tykkara til Harrans! Latið okkum navni hans prísá!

21 b. HEILAGUR (*Sanctus*)

Presturin snýr sær at altarinum og heldur fram:

Heilagur, heilagur, heilagur er Harrin, Guð hin alvaldi, hann, sum var, sum er, og sum kemur!

Hosianna í hægsta himli!

Vælsignaður veri hann, sum kemur í navni Harrans!

(*Benedictus*)

Hosianna í hægsta himli!

Ella:

Presturin:

Heilagur, heilagur, heilagur er Harrin, Guð hin alvaldi, hann, sum var, sum er, og sum kemur!

Kirkjuliðið:

Hosianna í hægsta himli!

Presturinn:

Vælsignaður veri hann, sum kemur í navni Harrans!
(*Benedictus*)

Kirkjuliðið:

Hosianna í hægsta himli!

Ella kirkjuliðið:

Heilagur, heilagur, heilagur er Harrin, Guð hin alvaldi,
himmal og jørð eru full av tíni tign og dýrd!
Hosianna í hægstum!

Presturinn:

Vælsignaður veri hann, sum kemur í navni Harrans!
(*Benedictus*)

Kirkjuliðið:

Hosianna í hægstum!

22 b. KVØLDMÁLTÍÐARTAKKARBØN

(*Oratio eucharistica*) og innsetingarorðini (*Institutio / Verba*)

Presturinn messar ella sigur:

Upprisni harri og frelsari, tú, sum sjálvur ert okkara millum við øllum ríkidømi kærleika tíns! Gev okkum at taka við likami tínum og blóði til áminningar tínar og fyrigevingar syndanna. Reinsa okkum fyri synd, og styrk tað góða, sum er okkum í barmi, at tú mást bógva við trúnni í hjørtum okkara. Ger okkum føst í vónini um hitt æviga lívið. Gev okkum at vaksa í kærleikanum, fyri at vit við øllum hinum trúgvandi tínum mega verða eitt í tær, eins og tú ert eitt við faðirinum.

Kirkjuliðið:

Amen.

Ella:

Vit lova og prísar tær, upprisni harri og frelsari, tú, sum sjálvur kemur til okkara í hesum breyði og víni við øllum ríkidømi kærleika tíns! Vit minnst heilagu líðing tína og deyða, uppreisn tína frá deyðum og dýrdarríku himmalfærð. Vit biðja teg, send heilaga anda tín yvir okkum og hesar gávur tínar. Gev okkum í trúgv at taka við likami tínum og blóði til fyrigevingar syndanna og til staðfestingar í vónini um hitt æviga lívið. Gev okkum at vaksa í kærleikanum, fyri at vit við øllum hinum trúgvandi tínum mega verða eitt í tær, eins og tú ert eitt við faðirinum.

Kirkjuliðið:

Amen.

Presturin heldur fram og messar ella sigur innsetingarorðini, framvegis vendar ímóti altarinum. Kirkjuliðið reisist og verður standandi, til „Guðs lambið“ er sungið, og farið verður til altars.

Vár harra Jesus Kristus á teirri nátt, sum hann svikin varð, (*tekur diskinn í báðar hendur ella høgru hond*) tók hann breyðið, takkaði og breytt tað, gav lærusveinum sínum tað og segði: „Takið hetta og etið tað; hetta er likam mítt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til mínar áminningar!“ *Setur diskinn aftur á altarið.*

Somuleiðis (*tekur kalikin í báðar hendur ella høgru hond*) tók hann eisini kalikin aftan á kvøldmáltíðina, takkaði,

gav teimum og segði: „Drekkið allir úr honum; hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í blóði mínum, sum fyri tykkum verður úthelt til fyrigeingar syndanna. Gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!“
Setur kalikin aftur á altarið.

23. FAÐIRVÁR (*Oratio Dominica – Harrans bøn*)

Presturin messar ella sigur, ella presturin og kirkjuliðið syngja (messa) ella siga í felag:

Faðir vár, tú, sum ert á himnum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt; verði vilji tín sum í himni so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, ið móti okkum synda; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa; tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir!
Amen.

Ella kirkjuliðið:

Amen.

24. GUÐS LAMBIÐ (*Agnus Dei*)

Kirkjuliðið:

Tú Guðs lambið reina, sum tekur burtur heimsins synd: miskunna tú oss!

Tú Guðs lambið reina, sum tekur burtur heimsins synd: miskunna tú oss!

Tú Guðs lambið reina, sum tekur burtur heimsins synd: veit oss tín frið!

Ella:

Guðs lambið sjá,
sum krossi á
burt syndir hefur borið.
Tað okkum troyst er vorðið.
Guðs lamb ver hjá
við tíni náð.

Guðs lambið sjá,
sum krossi á
burt syndir hefur borið,
til friðar okkum vorðið.
Guðs lamb veit frið
við tína lið.

Guðs lambið sjá,
sum krossi á
burt syndir hefur borið
og lív er okkum vorðið.
Oss deyðasek
til lívs tú vek.

Triðja vers kann falla burtur.

25. MÁLTÍÐIN – ALTARGANGUR (*Communio*)
*Presturin snýr sær at kirkjuliðinum við diskinum í báðum
hondum og kann sum innbjóðingarorð siga:*
Komið, tí at nú er alt tilgjørt!

Ella:

Sæl eru tey, sum boðin eru til brúdleypskvøldmáltíð lambs-
ins! Komið, tí at nú er alt tilgjørt!

Ella:

Sí, Guðs lambið, sum tekur burtur synd heimsins! Sæl eru tey, ið boðin eru til kvøldmáltíð Harrans!

Fólkið kemur til altars.

Presturin gevur hvørjum einstøkum altarsgesti breyðið (Jesus likam) og sigur:

Hetta er likam Jesu Krists.

Ella:

Hetta er likam Jesu Krists givið fyri teg.

Ella:

Hetta er likam Jesu Krists, lívsins breyð.

Presturin gevur hvørjum einstøkum altarsgesti vínið (Jesus blóð) og sigur:

Hetta er blóð Jesu Krists.

Ella:

Hetta er blóð Jesu Krists úthelt fyri teg.

Ella:

Hetta er blóð Jesu Krists, lívsins bikar.

Er talan um ídypping og altarsgesturin fær breyðið (Jesus likam) og vínið (Jesus blóð) samstundis, verður sagt:

Hetta er likam og blóð Jesu Krists.

Ella:

Hetta er likam og blóð Jesu Krists givið og úthelt fyri teg.

Ella:

Hetta er likam og blóð Jesu Krists, lívsins breyð og lívsins bikar.

Eru börn og / ella vaksín, sum koma fram at knæfallinum og givið verður til kennar, at tey ikki skulu hava altarsins sakramenti, ella er altarsgestur, sum bert kann fáa breyðið (Jesu likam) ella bert vínið (Jesu blóð), kann presturin í staðin siga samsvarandi undir útbýtingini, í tí hann ristir kross yvir altarsgestin:

Likam Jesu Krists er eisini givið fyri teg / Blóð Jesu Krists er eisini úthelt fyri teg.

Tíncest sigur presturin við hvønn borðgang (kann eisini lesa eitt hóskaði skriftstað umframt til inngangs):

Hin krossfesti og upprisni frelsari, vár harra Jesus Kristus, sum nú hevur givið tykkum / okkum sítt heilaga likam og blóð, sum hann hevur gjørt fulnað við fyri allar syndir tykkara / okkara, hann styrki og uppihaldi tykkum / okkum harvið í sannari trúgv til hitt æviga lívið!

Friður veri við tykkum!

Ella:

Heilaga likam og blóð várs harra Jesu Krists styrki og varðveiti tykkum / okkum í sannari trúgv til hitt æviga lívið!

Friður veri við tykkum!

Eru fleiri borðgangir kann presturin uttan til tann seinasta bert siga (møguliga saman við einum hóskaði skriftstaði):

Friður veri við tykkum!

Undir friðarheilsanini ristir presturin kross við kalikinum.

Presturinn tekur seg sjálfvan til altars seinast ella fyrst við teimum vanligu orðunum.

Nøkur hóskaði skriftstøð:

Jesus sigur: „Eg eri lívsins breyð. Tann, sum kemur til mín, skal ikki hungra, og tann, sum á meg trýr, skal aldri tysta.“ *Jóh 6,35.*

Jesus sigur: „Hetta er breyðið, sum kemur niður av himni, at tey skulu eta tað og ikki doyggja.“ *Jóh 6,50.*

Jesus sigur: „Eg eri hitt livandi breyðið, sum kom niður av himni; um nakar etur av hesum breyði, skal hann liva allar ævir; og breyðið, sum eg skal geva, er hold mítt, sum eg skal geva heimum til lívs.“ *Jóh 6,51.*

Jesus sigur: „Tann, sum etur hold mítt og drekkur blóð mítt, hevur ævigt lív, og eg skal reisa hann upp á evsta degi. Tí at hold mítt er sannur matur, og blóð mítt er sannur drykkur.“ *Jóh 6,54-55.*

Jesus sigur: „Tann, sum etur hold mítt og drekkur blóð mítt, hann verður verandi í mær og eg í honum.“ *Jóh 6,56.*

Paulus ápostul sigur: „Breyðið, sum vit bróta, er samfelag við likam Krists. Signingarkalíkurin, sum vit vælsigna, er samfelag við blóð Krists.“ *1 Kor 10,16 leysliga.*

Paulus ápostul sigur: „Við tað at breyðið er eitt, eru vit, hinir mongu, eitt likam; tí at vit hava allir lut í hinum eina breyðinum.“ *1 Kor 10,17.*

Undir máltíðini – altarganginum – kann vera sálmasongur, kórsongur, urguleikur, annar tónleikur / annað ljóðføri ella kvirra.

Eftir máltíðina (post communio) – altargangin – ruddar presturin altarið, og stuttur takkarsálmur fyri Harrans máltíð kann verða sungin.

IV. ÚTGANGUR

26. ÚTGANGSKOLLEKT (*Collectio*)

*Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum øll biðja!*

Presturin snýr sær at altarinum og messar ella lesur útgangskollektina.

Eftir altargang:

Vit takka tær, Harra, vár Guð, alvaldi faðir, tí at tú í miskunn tíni hevur mettað og styrkt okkum við tínum lívsælu gávum. Vit biðja teg, at tú vilt lata hesar gávur tínar koma okkum rættiliga til góða og fullføra tann góða gerning, sum tú hevur byrjað í okkum, styrkja trúgv okkara, grundfesta vón okkara og gera kærleikan okkara millum livandi í hjørtum okkara fyri sonar tíns, Jesu Krists, várs harra skuld, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Hava bæði dópur og altargangur verið undir somu gudstænastu, verður henda útgangskollekt (kollekt til 1. sunnudag eftir páskir)

nýtt, um hon ekki er nýtt frammanundan sum inngangskollekt, ella um ekki kvöldmáltíðarkollektin er nýtt frammanundan:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miklu náði tíni við syni tínum, upprisna harra og frelsara okkara, okkum til troystar og fyrigevingar syndanna hevur givið okkum orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit av hjarta mega trúgva orði tínum og við dópi og kvöldmáltíð verða styrkt í trúnni, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Eftir dóp, tá ið altargangur ekki hevur verið undir gudstænastuni, ella um kvöldmáltíðarkollektin er nýtt frammanundan, verður henda útgangskollekt nýtt:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur latið okkum koma til hin náðifulla dóp, har tú veitti okkum fyrigeving syndanna, heilaga andan og hitt æviga lívið fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld. Vit biðja teg, varðveit okkum í trúnni, so at vit aldri ivast um hesa gávu tína. Styrk okkum við heilaga anda tínum til at stríða ímóti syndini og verða í tí náði, sum okkum er givin í heilagum dópi, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Hava hvørki dópur ella altargangur verið undir gudstænastuni, verður henda útgangskollekt nýtt:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur givið okkum títt heilaga og sæla orð, og við tí savnar hina kristnu kirkju tína eisini

her hjá okkum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit varðveita hetta orð títt í takksomum hjørtum, halda okkum eftir tí og vaksa og fara fram í trúgv, vón og kærleika, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Jóladag – føðingardag Krists – verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hevur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjørtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Páskadag og annan páskadag verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Hvítusunnudag og annan hvítusunnudag verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur kallað okkum við gleðiboðskapinum og miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið svarar:

Amen.

27. HEILSAN (*Salutatio*)

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið svarar:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

Heilsanin kann falla burtur ella verða borin fram undan útgangskollektini, ella presturin kann í staðin messa ella siga:

Takið við signing Harrans!

28. ÁRONITISKA SIGNINGIN

(Benedictio – Harrans signing – hin prestaliga signingin)

Kirkjuliðið reisist, og presturin messar ella sigur:

Harrin vælsigni teg og varðveiti teg!

Harrin lati andlit sítt lýsa yvir teg og veri tær náðigur!

Harrin lyfti upp ásjón sína yvir teg og gevi tær (*ristir kross yvir kirkjuliðið*) frið!

Presturin snýr sær at altarinum.

Kirkjuliðið svarar:

Amen. Amen. Amen.

Kirkjuliðið setist.

29. ÚTGANGSSÁLMUR

Undan útgangsbønini kann deknurin bera fram tær vanligu kunngerðirnar. Gongur talvan, kunnger presturin tað á prædikastólinum.

30. ÚTGANGSBØN

Deknurin (ella annað kirkjufólk) lesur útgangsbønina á kórs-gáttini við andlitinum ímóti kirkjuliðinum. Undir bønini liggur presturin á knæ á altarskamlinum.

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær av øllum hjarta mínum, fyri at tú hefur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, við heilaga anda tínum fyri Jesu Krists skuld, at eg má varðveita orð títt í reinum hjarta, av tí styrkjast í trúnni, í heilagum levnaði batna og meg við tað í lívi og deyða ugga! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær, fyri at tú hefur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, so at

eg má varðveita orð títt og í tí finna styrki og troyst bæði í lívi og deyða! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, fyri at vit kunnu fara út aftur úr heilaga húsi tínum sum frí menniskju við fyrigeving syndanna og tíni signing. Vit biðja teg, verð hjá okkum við tínum friði, og gev okkum treysti til at liva soleiðis, sum tú hevur lært okkum. Harri, hoyr bøn okkara! Amen.

31. BIÐISLØGINI

32. ÚTGANGSSPÆL

(Postludium = eftirspæl) Kirkjuliðið kann verða sitandi undir útgangsspælinum.

Lovprísan undir biðislögnum

Undir biðislögnum kunnu presturinn og kirkjuliðið hvør fyrir seg ljóðliga bera fram hesa lovprísan (ella eina fría bøn):

Æraður veri Guð faðir, sum hevur skapað okkum. Æraður veri Guð sonur, sum hevur endurloyst okkum. Æraður veri Guð heilagi andi, sum hevur halgað okkum og leiðir okkum til æviga sælu. Amen.

Lovprísanir eftir messu/gudstænastu

Sál mín, Harranum lova, og alt, sum mær er í, heilaga navni hans! Sál mín, Harranum lova, og gloym ikki allar vælgerðir hans! Hann fyrigevur øll misbrot tíni, hann grøðir allar sóttir tínar, hann lív títt frá grøvini loysir, hann teg við miskunn og mildleika krýnir. Hann lyst tína settar við lukku, tín ungdómur verður nýggjur sum ørnin. Harrin rættvísi innir og rætt móti øllum, ið órætt líða. *Sl 103,1-6.*

Ella serliga til messu:

Orðið varð hold og tók búgv okkara millum, og vit skoðaðu dýrd hansara, dýrd, sum einborin sonur hevur frá faðir sínum, fulla av náði og sannleika. *Jóh 1,14.*

Guð havi lov og tókk!

Vit takka tær, heilagi faðir, fyri heilaga navn títt, sum tú hevur latið taka búgv í hjørtum okkara, fyri kunnleikan, trúna og hitt æviga lívið, sum tú hevur givið okkum við Jesusi, tænara tínum.

Tær veri heiður um ævir!

Tú, alvaldi Drottur, skapaði tað alt samalt fyri navns tíns skuld. Mat og drekka gevur tú menniskjum at njóta, til tess at tey mega liva og takka tær, men okkum hevur tú eisini givið andaliga føði – mat og drekka – til ævigt lív við Jesusi, tænara tínum.

Tær veri heiður um ævir!

Harri, minst til kirkju tína, bjarga henni frá øllum illum og gev henni at liva í tínum kærleika. Halga tú hana og

leið hana úr öllum heimsins ættum inn í títt ríki, sum tú hefur tilbúgvíð kirkju tíni.

Tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.

Lovsongur (Gloria) á óbundnum máli

Presturinn:

Heiður veri Guði í hægstum!

Kirkjuliðið / kórið:

Og friður á jörð, og í menniskjum góður tokki!

Vit lova tær, vit þrísá tær,

vit tilbiðja teg, vit hálova tær.

Vit takka tær fyri tína miklu dýrd,

Harra, vár Guð, himmalski kongur,

Guð faðir alvaldi.

Harri, Guðs einborni sonur, Jesus Kristus.

Harri og Guð, Guðs lamb og faðirsins sonur.

Tú, sum tekur burtur heimsins syndir,

miskunna tú oss!

Tú, sum tekur burtur heimsins syndir,

hoyr vára bøn!

Tú, sum situr við faðirsins hægri hond,

miskunna tú oss!

Tí tú eina ert heilagur,

tú eina ert Harrin,

tú eina ert hin hægsti,

Jesus Kristus við heilagum anda

í dýrd Guðs faðirs. Amen.

Ella:

Presturinn:

Heiður veri Guði í hægstum!

Kirkjuliðið / kórið:

Og friður á jörð, og í menniskjum góður tokki!

Kirkjuliðið:

Vit lova tær, vit þrísá tær, vit tilbiðja teg, vit hálova tær.

Kórið / sangarin / presturinn:

Vit takka tær fyri tína miklu dýrd,
Harra, vár Guð, himmalski kongur,
Guð faðir alvaldi.

Kirkjuliðið:

Vit lova tær, vit þrísá tær, vit tilbiðja teg, vit hálova tær.

Kórið / sangarin / presturinn:

Harri, Guðs einborni sonur, Jesus Kristus,
Guðs lamb, sum tekur burtur heimsins syndir,
miskunna tú oss!
Tú, sum situr við faðirsins hægri hond,
hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið:

Vit lova tær, vit þrísá tær, vit tilbiðja teg, vit hálova tær.

Kórið / sangarin / presturinn:

Tí tú eina ert heilagur,
tú eina ert Harrin,
tú eina ert hin hægsti,
Jesus Kristus við heilagum anda
í dýrd Guðs faðirs.

Kirkjuliðið:

Vit lova tær, vit þrísá tær, vit tilbiðja teg, vit hálova tær.

Amen.

Innbjóðingarorð til Harrans máltíð

Sum innbjóðingarorð til Harrans máltíð kann presturinn nýta hesa orðing við jøvnum millumbilum:

Vár Harra Jesus Kristus býður okkum til heilaga náðiborð sítt, har hann vil veita okkum heilaga likam sítt og blóð honum til áminningar og okkum til fyrigevingar syndanna, styrki og sálarbótar. Í hini heilagu kvøldmáltíðini hava vit borðfelagsskap hvør við øðrum, teimum, sum undan okkum eru farin, og Jesusi sjálvum. Vit verða sameind við hann, tí at hann hevur sjálvur sagt: „Tann, sum etur hold mítt og drekkur blóð mítt, hann verður verandi í mær og eg í honum.“ Komið tí eftir innbjóðing hansara, tá ið hann sigur: „Komið, tí at nú er alt tilgjørt!“

Fyrireikingarbønir til Harrans máltíð

Presturinn kann biðja aðra av hesum fyrireikingarbønnum til hina heilagu kvøldmáltíðina í staðin fyri tær, sum standa í ritualinum til messu:

Harra, vár Guð, tú, sum letur upp tína hond og mettar alt, sum livir, við signing. Vit biðja teg, tak í náði ímóti tilbiðingar- og kærleiksofri okkara. Vit koma til tín og bera fram fyri teg við hesum gávum, sum vit hava fingið av góðsku tíni, okkum sjálv, likam okkara, huga og sinni. Eyðmjúk biðja vit teg, lít ikki at syndum okkara, men at reina og lýtaleyða ofri sonar tíns og tak ímóti okkum í náði. Amen.

Ella kirkjuliðið:

Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær fyri heilagu kvøldmáltíð tína, har tú sameinir okkum við teg og kirkju tína bæði í himli og á jørð. Vit biðja teg, gev okkum við eyðmjúkum og røttum sinni, gleði og tøkk at taka ímóti gávum tínum, heilaga likami tínum og blóði, so at vit endurnýggjað og frígjörd í fyrigeving syndanna mega vaksa í trúgv, vón og kærleika. Amen.

Ella kirkjuliðið:

Amen.

Orðsins gudstænasta

Gudstænasta um morgunin, seinnapart ella um kvöldið gerandis og heilagt.

I. INNGANGUR

Áðrenn gudstænastan byrjar, verður ringt eina ferð ella trýggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum alt eftir siðvenju á staðnum. Einasta ringing ella triðja ringing er samanringing.

1. INNGANGSSPÆL (*Praeludium* og / ella *introitus*)

Undir inngangsspæli / introitus trínur presturin inn fyri altarið.

2. INNGANGSBØN

Deknurin (ella annað kirkjufólk) lesur inngangsbønina á kórsgáttini við andlitinum ímóti kirkjuliðinum. Undir bønini liggur presturin á knæ á altarsskamlinum.

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, skapari mín, tú Harri Jesus, frelsari mín, tú góði heilagi andi, uggari mín í lívi og deyða, vilt við meg tala.

Harri, opna tú nú soleiðis við tínum heilaga anda fyri Jesu Krists skuld hjarta mítt, at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað hoyri og bøn hoyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, sonur og heilagi andi vilt við meg tala.

Harri, lat nú upp hjarta mítt við tínum heilaga anda, so at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað bønhoyni Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr okkum, sum komin eru saman í heilaga húsi tínum. Lat upp oyru okkara, so at vit hoyra orð títt. Lat upp eygu okkara, so at vit síggja dýrd tína. Lat upp hjørtu okkara, so at vit venda okkum til tín. Lat upp munn okkara, so at vit viðkennast navn títt og lovsyngja tær. Tú Harri, sum skapaði okkum, tú frelsari, sum endurloysti okkum, tú góði heilagi andi, sum troystar okkum í lívi og deyða. Hoyr bøn okkara! Amen.

Eftir inngangsbønina reisist presturin og stendur fyri miðjum altari.

3. INNGANGSSÁLMUR

4. HEILSAN

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið svarar:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

5. INNGANGSKOLLEKT

Presturinn heldur fram:

Latið okkum øll biðja!

*Presturinn snýr sær at altarinum og messar ella lesur inngangskollektina, sum vanliga endar við hesum orðum:
..... um aldur og ævir allar!*

Kirkjuliðið svarar:

Amen.

II. ORÐSINS TÆNASTA

Ein ella tveir bibliulestrar verða lisen undan evangeliinum / prædikutekstinum. Verður bert ein lisen, fellur ein sálmur burtur (millumsálmur ella sálmur / sálmavers fyri prædiku). Til ber eisini at lesa báðar teir fyrri bibliulestrarnar uttan millumsálm. Presturinn er friur í vali sínum av bibliulestrum, somuleiðis prædikutekstum. Eru fastir bibliulestrar til dagin, kann presturinn / leikfólkið í sambandi við kunngerð av fyrri / fyrsta lestri nevna heitið á degnum, og eftir hvørji tekstarøð lisið verður, um tað eru fleiri enn ein.

Dømi: Henda heilaga lesturinn til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinnu tekstarøð) skrivar ...

Hesin heilagi lesturinn til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinnu tekstarøð) er skrivaður í ...

Epistulin til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinnu tekstarøð) skrivar ...

6. LESTUR ÚR GAMLA TESTAMENTI

Presturin ella leikfólk:

Henda heilaga lesturin skrivar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í ...

Kirkjuliðið reisist, og presturin ella leikfólk lesur lesturin.

Presturin / leikfólkið kann enda lesturin við at siga:

So ljóðar dagsins lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

Kirkjuliðið setist (og presturin snýr sær at altarinum).

7. MILLUMSÁLMUR

8. LESTUR ÚR NÝGGJA TESTAMENTI

(Epistul ella lestur)

Presturin ella leikfólk:

Epistulin skrivar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni / Jóhannesar opinbering.

Kirkjuliðið reisist, og presturin ella leikfólk lesur epistulin / lesturin.

Presturin / leikfólkið kann enda epistulin / lesturin við at siga:

So ljóðar dagsins epistul / lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

Kirkjuliðið setist (og presturinn snýr sær at altarinum).

9. SÁLMUR / SÁLMAVERS FYRI PRÆDIKU

10. EVANGELIUM / PRÆDIKUTEKSTUR

Er teksturinn úr einum av evangeliunum, messar ella sigur presturinn:

Hetta heilaga evangelið skrifvar ... evangelistur.

Kirkjuliðið reisir og svarar (bert tá ið tað er evangelið):

Guð veri lovaður fyri gleðiligan boðskap!

Síðan lesur presturinn evangelið.

Presturinn kann enda evangelið við at siga:

So ljóðar dagsins / sunnudagsins / halgidagsins heilaga evangeliium. Orð Harrans varir um allar ævir!

Ella presturinn kann í staðin siga, um prædikuteksturinn ikki er úr einum av evangeliunum:

So ljóðar dagsins tekstur!

Kirkjuliðið setist.

11. PRÆDIKA

Fyri prædiku kann presturinn biðja eina stutta fría bøn ella t.d. hesa:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Ella:

Í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans. Amen.

Og / ella:

Náði veri við tykkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

Presturinn heldur síðani þræðikuna.

Þræðikan endar við lofþrisan:

Lov og tækk og allur heiður veri tær, Guði várum, faðir, syni og heilagum anda, sum altíð hefur verið, er og altíð verður ein sannur tréinur Guð, hálovaður frá fyrsta upphavi, nú og um allar ævir! Amen.

Ella:

Æraður veri faðirinn og sonurinn og heilagi andinn, sum það var í upphavi, so nú og altíð og um allar ævir! Amen.

Presturinn kann biðja eina stutta fría þøn við tækk fyrri orðið ella t.d. hesa, um hon ekki er nýtt frammanundan:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyrri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat það lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Kunngerðir, fráboðanir og annað. Deknurinn kann tó bera fram tær vanligu kunngerðirnar undan útgangsbøninni.

12. ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN

Presturinn:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum:

Kirkjuliðið reisist.

Presturinn:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina, og fellur tá sálmaversið burtur.

SÁLMAVERS

Undir sálmaversinum (undir ápostólsku signingini, um hon verður sungin) trínur presturinn inn fyri altarið.

Kirkjuliðið verður standandi, til trúarjáttanin er sungin ella lísín.

13. ÁPOSTÓLSKA TRÚARJÁTTANIN

Presturinn og kirkjuliðið syngja ella siga trúarjáttanina í felag, ella presturinn syngur (messar) ella sigur hana einsamallur. Er dópur undir gudstænastuni, kann trúarjáttanin falla burtur og fellur undir øllum umstøðum burtur um talan er um felags trúarjáttan undir dópstænastuni.

*Presturinn snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum játta okkara kristnu trúgv (og dópspakt).*

Presturinn snýr sær at altarinum eftir avnoktanina. Avnoktanin kann falla burtur.

Kirkjuliðið og / ella presturinn:

Vit avnokta / eg avnokti djevulin og allar gerningar hans og allan atburð hans.

Vit trúgva / eg trúgvi á Guð faðir, hin alvalda, skapara himins og jarðar.

Og á Jesus Krist, Guðs einborna son, váran harra, sum er gitin av heilagum anda, borin í heim av Mariu moy, pínslaður undir Pontiusi Pilatusi, krossfestur, deyður og jarðaður, niður farin til heljar, triðja dagin staðin upp frá deyðum, farin til himmals, sitandi við høgru hond Guðs faðirs, hins alvalda, haðani hann kemur at døma livandi og deyð.

Og á heilagan anda, eina heilaga almenna kirkju, samfelag teirra heilagu, fyrigeving syndanna, uppreisn likamsins og lív um aldur og ævir. Amen.

Syngur (messar) ella sigur presturin einsamallur trúarjáttanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen ella einum sálma-versi, t.d.:

Lat verøld ei við síni makt
oss vika burt frá dópsins pakt,
men gev, vár longsil allur má
til tín, til tín í heilum stá!

Kirkjuliðið setist.

Trúarjáttanin kann í staðin verða játtað, eftir at evangelið er lisið.

14. KIRKJUBØN *Sí blaðsíðu 129.*

Presturin kann í staðin biðja kirkjubønina á prædikastólinum og verður tá farið soleiðis fram: Eftir prædiku, sum endar við lovprísan og amen, sigur presturin: Latið okkum øll biðja! og heldur síðani fram við kirkjubøn og ápostólsku signingini. Síðani koma sálma-vers, trúarjáttan og sálmur eftir prædiku.

Kirkjubønin kann verða biðin í einum, har kirkjuliðið svarar við einum amen til seinast, ella sum skiftisbøn. Verður kirkjubønin biðin í einum, falla orðini „Harri, hoyr vára bøn“ og „Hoyr oss, kæri Harri Guð“ burtur, um ein av hesum bønnum annars verður biðin. Í føstuni, dýra biðidag og til onnur hóskaandi høvi kann Tað stóra litanið verða nýtt í staðin.

Verður kirkjubønin biðin sum skiftisbøn, verður vanligi farið fram á henda hátt:

*Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:
Latið okkum øll biðja!*

Presturin snýr sær at altarinum, og presturin ella leikfólk biður / biðja kirkjubønina.

*Presturin / leikfólk eftir hvørt brotið:
Harri, hoyr vára bøn!*

*Kirkjuliðið millum hvørt brotið:
Hoyr oss, kæri Harri Guð!*

*Presturin / leikfólk eftir seinasta brotið:
Hoyr okkum í Jesu navni!*

*Kirkjuliðið eftir seinasta brotið:
Amen!*

15. FAÐIRVÁR

Er dópur, fellur faðirvár eftir kirkjubøn burtur.

Presturinn messar ella sigur, ella presturinn og kirkjuliðið syngja (messa) ella siga í felag:

Faðir vár, tú, sum ert á himnum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt; verði vilji tín sum í himni so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, ið móti okkum synda; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa; tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.

Ella kirkjuliðið:

Amen.

16. SÁLMUR EFTIR PRÆDIKU

Gongur talvan, verður hon umborin undir hesum sálmi.

III. ÚTANGUR

17. ÚTANGSKOLLEKT

Presturinn snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

Latið okkum øll biðja!

Presturinn snýr sær at altarinum og messar ella lesur útgangskollektina.

Vanligar sunnudagar og aðrar halgidagar, tá ið einki annað er viðmerkt, og møguliga gerandisdagar:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur givið okkum títt heilaga og sæla orð, og við tí savnar hina kristnu kirkju tína eisini her hjá okkum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga

anda tínum, so at vit varðveita hetta orð títt í takksomum hjörtum, halda okkum eftir tí og vaksa og fara fram í trúgv, vón og kærleika, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Hevur dópur verið undir gudstænastuni, verður henda útgangskollekt nýtt:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur latið okkum koma til hin náðifulla dóp, har tú veitti okkum fyrigeving syndanna, heilaga andan og hitt æviga lívið fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld. Vit biðja teg, varðveit okkum í trúnni, so at vit aldri ivast um hesa gávu tína. Styrk okkum við heilaga anda tínum til at stríða ímóti syndini og verða í tí náði, sum okkum er givin í heilagum dópi, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Jóladag – føðingardag Krists – verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hevur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjörtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Páskadag, páskadag seinnapart ella um kvöldið og annan páskadag verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hefur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Hvítusunnudag, hvítusunnudag seinnapart ella um kvöldið og annan hvítusunnudag verður henda útgangskollekt nýtt:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hefur kallað okkum við gleðiboðskapinum og miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið svarar:

Amen.

18. HEILSAN

Presturin snýr sær at kirkjuliðinum og messar ella sigur:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið svarar:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

Kirkjuliðið reisist eftir heilsanina undan signingini.

Heilsanin kann falla burtur ella verða nýtt undan útgangskollektini, ella presturinn kann – tó ikki í forföstu og föstu – í staðin fyri heilsanina undan signingini messa ella siga:

Latið okkum takka og lova Harranum!

Kirkjuliðið reisist og svarar:

Harrin havi lov og tókk!

Halleluja, halleluja, halleluja!

Ella:

Presturinn messar ella sigur:

Takið við signing Harrans!

19. ÁRONITISKA SIGNINGIN

Kirkjuliðið verður standandi, meðan signingin verður lýst, og presturinn messar ella sigur:

Harrin vælsigni teg og varðveiti teg!

Harrin lati andlit sítt lýsa yvir teg og veri tær náðigur!

Harrin lyfti upp ásjón sína yvir teg og gevi tær (*ristir kross yvir kirkjuliðið*) frið!

Presturinn snýr sær at altarinum.

Kirkjuliðið svarar:

Amen. Amen. Amen.

Kirkjuliðið setist.

20. ÚTGANGSSÁLMUR

Undan útgangsbønini kann deknurinn bera fram tær vanligu kunnngerðirnar. Gongur talvan, kunnnger presturinn tað á prædikastólinum.

21. ÚTGANGSBØN

Deknurinn (ella annað kirkjufólk) lesur útgangsbønina á kórs-gáttini við andlitinum ímóti kirkjuliðinum. Undir bønini liggur presturinn á knæ á altarskamlinum.

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær av øllum hjarta mínum, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, við heilaga anda tínum fyri Jesu Krists skuld, at eg má varðveita orð títt í reinum hjarta, av tí styrkjast í trúnni, í heilagum levnaði batna og meg við tað í lívi og deyða ugga! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, so at eg má varðveita orð títt og í tí finna styrki og troyst bæði í lívi og deyða! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, fyri at vit kunnu fara út aftur úr heilaga húsi tínum sum frí menniskju við fyrigeving syndanna og

tínari signing. Vit biðja teg, verð hjá okkum við tínum friði, og gev okkum treysti til at liva soleiðis, sum tú hevur lært okkum. Harri, hoyr bøn okkara! Amen.

22. BIÐISLØGINI

23. ÚTGANGSSPÆL (*Postludium*)

Kirkjuliðið kann verða sitandi undir útgangsspælinum.

Gudstænasta við lestri

Deknurin skal bert lesa lestur úr góðkendum lestrabókum ella lesa góðkendar prædikur og annars halda seg til galdandi staðbundna skipan. Hann skal bert lesa tað, sum skrivað stendur, og t.d. ikki biðja egnar bønir, eins og hann heldur ikki skal lýsa ta áronitisku signingina (sí annars niðanfýri nr. 18).

Er loyvi givið leikfólki, t.d. trúboðara ella øðrum at prædika og annars at halda gudstænastu uttan prest, verður skipanin fyri staðbundnu gudstænastuna við lestri fylgd. Leikfólkið, sum prædikar, kann tó biðja fría bøn fyri prædiku, men skal ikki biðja egna kirkjubøn, ei heldur lýsa ta áronitisku signingina (sí annars niðanfýri nr. 18).

VEGLEIÐANDI SKIPAN

Tænastan fer fram á kórsgáttini við lesipult / lestrarfjøl.

Eisini til lestur er móguleiki fyri tónleikainnsløgum og kórsongi.

I. INNGANGUR

Áðrenn gudstænastan byrjar, verður ringt tríggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum. Triðja ringing er samanringing. Er lestur seinna part ella um kvældið, verður ringt eina ferð ella tríggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum alt eftir siðvenju á staðnum. Einasta ringing ella triðja ringing er samanringing.

1. INNGANGSSPÆL

2. INNGANGSBØN

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, skapari mín, tú Harri Jesus, frelsari mín, tú góði heilagi andi, uggari mín í lívi og deyða, vilt við meg tala.

Harri, opna tú nú soleiðis við tínum heilaga anda fyri Jesu Krists skuld hjarta mítt, at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað hoyri og bønheyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, sonur og heilagi andi vilt við meg tala.

Harri, lat nú upp hjarta mítt við tínum heilaga anda, so at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað bønheyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr okkum, sum komin eru saman í heilaga húsi tínum. Lat upp oyru okkara, so at vit hoyra orð títt. Lat upp eygu okkara, so at vit síggja dýrd tína. Lat upp hjørtu okkara, so at vit venda okkum til tín. Lat upp munn okkara, so at vit viðkennast navn títt og lovsyngja tær. Tú Harri, sum skapaði okkum, tú frelsari,

sum endurloysti okkum, tú góði heilagi andi, sum troystar okkum í lívi og deyða. Hoyr bøn okkara! Amen.

3. INNGANGSSÁLMUR

4. NÁÐIHEILSAN *Kann falla burtur.*

Deknurin:

Náði veri við okkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

5. INNGANGSKOLLEKT

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Lesur dagsins inngangskollekt.

II. ORÐSINS TÆNASTA

Ein ella tveir bíbliulestrar verða lisen undan evangeliinum / lestrartekstinum. Verður bert ein lisi, fellur ein sálmur burtur (millumsálmur ella sálmur fyri lestur). Til ber eisini at lesa báðar teir fyrri bíbliulestrarnar uttan millumsálm.

Uttan fyri vanliga kirkjutíð, ella tá ið talan ikki er um fasta gudstænastu ella høvuðsgudstænastu, er deknurin – tó við ábyrgd yvir fyri prestinum – fríur í vali sínum av bíbliulestrum. Eru fastir bíbliulestrar til dagin, kann deknurin í sambandi við kunngerð av fyrri / fyrsta lestri nevna heitið á degnum, og eftir hvørji tekstarøð lisið verður, um tað eru fleiri enn ein.

Dømi: Henda heilaga lestin til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinnu tekstarøð) skrivur ...

Hesin heilagi lesturinn til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinni tekstarað) er skrifaður í ...

Epistulinn til 1. sunnudag í advent (eftir fyrri / seinni tekstarað) skrifar ...

6. LESTUR ÚR GAMLA TESTAMENTI

Deknurinn:

Henda heilaga lesturinn skrifar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í ...

Kirkjuliðið reisist, og deknurinn lesur lesturinn.

Deknurinn kann enda lesturinn við at siga:

So ljóðar dagsins lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

Kirkjuliðið setist.

7. MILLUMSÁLMUR

8. LESTUR ÚR NÝGGJA TESTAMENTI

(Epistul ella lestur)

Deknurinn:

Epistulinn skrifar ...

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasøguni / Jóhannesar opinbering.

Kirkjuliðið reisist, og deknurinn lesur epistulinn / lesturinn.

*Deknurinn kann endan epistulinn / lesturinn við að siga:
So ljóðar dagsins epistul / lestur! Ella: So ljóðar orð Harrans!*

Kirkjuliðið setist.

9. SÁLMUR FYRI LESTUR

10. EVANGELIUM / LESTRARTEKSTUR

*Er teksturinn úr einum af evangeliunum, sigur deknurinn:
Hetta heilaga evangeliíð skrifar ... evangelistur.*

*Kirkjuliðið reisist og svarar (bert tá ið talan er um evangeliíð):
Guð veri lovaður fyri gleðiligan boðskap!*

Síðani lesur deknurinn evangeliíð.

*Deknurinn kann endan evangeliíð við að siga:
So ljóðar dagsins / sunnudagsins / halgidagsins heilaga
evangelium. Orð Harrans varir um allar ævir!*

*Ella deknurinn kann í staðinn siga, um lestrarteksturinn ekki er
úr einum af evangeliunum:
So ljóðar dagsins tekstur!*

Kirkjuliðið setist.

11. LESTUR

Áðrenn lestur verður lisin, kann deknurinn biðja eina av hesum bønnum:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi og miskunnsami Guð, hvørs orð er ein lykt fyri fótum okkara, eitt ljós á gøtu okkara. Vit biðja teg, Harri, lat heilaga anda tín upplýsa hjørtu okkara, so at vit týðiliga kunnu skilja orð títt, taka við tí og varðveita tað í reinum hjørtum og av tí endurnýggjast navni tínum til heiðurs fyri son tín, Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, tí at tú kemur til okkara í heilaga orði tínum. Vit biðja teg, at tú við tínum heilaga anda vilt hjálpa okkum at taka við tí, so at tað má festa búgv í hjørtum okkara, okkum til styrki og leiðbeiningar í dagligum lívið og yrki. Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Guð og faðir okkara, tú, sum við orði og anda tínum vilt vegleiða okkum til allan sannleikan. Vit biðja teg, lat upp hjørtu okkara, so at vit taka við orði tínum okkum til áminningar, troystar og uppbyggingar. Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Himmalski faðir, vit biðja teg, at tú við tínum heilaga anda vilt styrkja okkum við orði tínum, so at vit við frímóði og treysti kunnu mæta lívinum, hvat ið tað annars ber okkum, og kenna at vit undir øllum lívsins viðurskiftum eru tíni. Amen.

Deknurin lesur síðan lesturin. (Kann eisini nevna heitið á lestrinum, og hvør ið skrivað hevur).

Lesturin endar við lovprísan:

Lov og tækk og allur heiður veri tær, Guði várum, faðir, syni og heilagum anda, sum altíð hevur verið, er og altíð verður ein sannur trúeinur Guð, hálovaður frá fyrsta upphavi, nú og um allar ævir! Amen.

Ella:

Æraður veri faðirin og sonurin og heilagi andin, sum tað var í upphavi, so nú og altíð og um allar ævir! Amen.

Kunngerðir, fráboðanir o.a. kunnu verða bornar fram á hesum stað (sí annars niðanfyrri).

12. ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN

Deknurin:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum:

Kirkjulíðið reisist.

Deknurin:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina, og fellur tá sálmaversið burtur. Deknurin kann leypa nr. 12 um, og í staðin fyri áronitisku signingina eftir útgangskollekt bera fram hina ápostólsku (sí niðanfyrri nr. 18).

SÁLMAVERS

Kirkjuliðið verður standandi, til trúarjáttanin er sungin ella lisin.

13. ÁPOSTÓLSKA TRÚARJÁTTANIN

Kann falla burtur.

Deknurin og kirkjuliðið syngja ella siga trúarjáttanina í felag, ella deknurin sigur hana einsamallur.

Deknurin:

Latið okkum játta okkara kristnu trúgv (og dópspakt).

Kirkjuliðið reisist.

Avnóktanin kann falla burtur.

Kirkjuliðið og / ella deknurin:

Vit avnokta / eg avnokti djevulin og allar gerningar hans og allan atburð hans.

Vit trúgva / eg trúgvi á Guð faðir, hin alvalda, skapara himins og jarðar.

Og á Jesus Krist, Guðs einborna son, váran harra, sum er gitin av heilagum anda, borin í heim av Mariu moy, pínslaður undir Pontiusi Pilatusi, krossfestur, deyður og jarðaður, niður farin til heljar, triðja dagin staðin upp frá deyðum, farin til himmals, sitandi við høgru hond Guðs faðirs, hins alvalda, haðani hann kemur at døma livandi og deyð.

Og á heilagan anda, eina heilaga almenna kirkju, samfelag teirra heilagu, fyrigeving syndanna, uppreisn likamsins og lív um aldur og ævir. Amen.

Sigur deknurin einsamallur trúarjáttanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen ella einum sálmaversi, t.d.:

Lat verøld ei við síni makt
oss vika burt frá dópsins pakt,
men gev, vár longsil allur má
til tín, til tín í heilum stá!

Kirkjuliðið setist.

Trúarjáttanin kann í staðin verða játtað, eftir at evangelið er lisið.

14. KIRKJUBØN *Sí blaðsíðu 129.*

Kann í staðin verða biðin undan trúarjáttanini.

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Deknurin biður síðan kirkjubønina í einum – ikki sum skiftisbøn.

15. FAÐIRVÁR

Deknurin biður, ella deknurin og kirkjuliðið biðja í felag beint eftir kirkjubøn:

Faðir vár, tú, sum ert á himnum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt; verði vilji tín sum í himni so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, ið móti okkum synda; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa; tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.

16. SÁLMUR EFTIR LESTUR

Gongur talvan, verður hon umborin undir hesum sálmi.

III. ÚTANGUR

17. ÚTANGSKOLLEKT

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Vanligar sunnudagar og aðrar halgidagar, tá ið einki annað er viðmerkt, og møguliga gerandisdagar:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur givið okkum títt heilaga og sæla orð og við tí savnar hina kristnu kirkju tína eisini her hjá okkum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit varðveita hetta orð títt í takksomum hjørtum, halda okkum eftir tí og vaksa og fara fram í trúgv, vón og kærleika, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær

livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Jóladag – fæðingardag Krists – verður henda útgangskollekt nýtt:
Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hefur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjørtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Páskadag, páskadag seinnapart ella um kvældið og annan páskadag verður henda útgangskollekt nýtt:
Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hefur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hvítusunnudag, hvítusunnudag seinnapart ella um kvældið og annan hvítusunnudag verður henda útgangskollekt nýtt:
Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hefur kallað okkum við gleðiboðskapinum og mis-

kunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Kunngerðir, fráboðanir o. a. kunnu verða bornar fram á hesum stað.

**18. ÁRONITISKA SIGNINGIN SUM BØN ella
ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN** *Kunnu falla burtur*

Deknurin:

Latið okkum biðja um signing Harrans.

Kirkjuliðið verður sitandi.

Deknurin heldur fram:

Harrin vælsigni okkum og varðveiti okkum!

Harrin lati andlit sítt lýsa yvir okkum

og veri okkum náðigur!

Harrin lyfti upp ásjón sína yvir okkum

og gevi okkum frið! Amen.

Ella:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum.

Kirkjuliðið reisist.

Deknurin:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina.

Kirkjuliðið setist.

19. ÚTGANGSSÁLMUR

20. ÚTGANGSBØN

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær av øllum hjarta mínum, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, við heilaga anda tínum fyri Jesu Krists skuld, at eg má varðveita orð títt í reinum hjarta, av tí styrkjast í trúnni, í heilagum levnaði batna og meg við tað í lívi og deyða ugga! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, so at eg má varðveita orð títt og í tí finna styrki og troyst bæði í lívi og deyða! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, fyri at vit kunnu fara út aftur úr heilaga húsi tínum sum frí menniskju við fyrigeving syndanna og tínari signing. Vit biðja teg, verð hjá okkum við tínum friði,

og gev okkum treysti til at liva soleiðis, sum tú hevur lært okkum. Harri, hoyr bøn okkara! Amen.

21. BIÐISLØGINI

22. ÚTGANGSSPÆL

Kirkjuliðið kann verða sitandi undir útgangsspælinum.

Føstugudstænasta

T.d. mikukvöld ella hóskvöld í føstu.

Atferð prestsins og kirkjuliðsins er hin sama sum til orðsins gudstænastu.

Eisini til føstugudstænastu er móguleiki fyri kórsongi og tónleikainnslögum, men tey skulu vera hóskandi til føstuna.

I. INNGANGUR

Áðrenn gudstænastan byrjar, verður ringt eina ferð ella triggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum alt eftir siðvenju á staðnum. Einasta ringing ella triðja ringing er samanringing.

1. INNGANGSSPÆL

2. INNGANGSBØN

Deknurin (ella annað kirkjufólk):

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, skapari mín, tú Harri Jesus, frelsari mín, tú góði heilagi andi, uggari mín í lívi og deyða, vilt við meg tala.

Harri, opna tú nú soleiðis við tínum heilaga anda fyri Jesu Krists skuld hjarta mítt, at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað hoyri og bønheyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, sonur og heilagi andi vilt við meg tala.

Harri, lat nú upp hjarta mítt við tínum heilaga anda, so at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað bønhoynri Guð fyrri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr okkum, sum komin eru saman í heilaga húsi tínum. Lat upp oyru okkara, so at vit hoyra orð títt. Lat upp eygu okkara, so at vit síggja dýrd tína. Lat upp hjørtu okkara, so at vit venda okkum til tín. Lat upp munn okkara, so at vit viðkennast navn títt og lovsyngja tær. Tú Harri, sum skapaði okkum, tú frelsari, sum endurloysti okkum, tú góði heilagi andi, sum troystar okkum í lívi og deyða. Hoyr bøn okkara! Amen.

3. INNGANGSSÁLMUR

4. HEILSAN

Presturin:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

5. INNGANGSKOLLEKT

Presturinn:

Latið okkum øll biðja!

Vit takka tær, Guð faðir, tí at tú hefur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Vit takka tær, Jesus Kristus, tí at tú hefur borið á heilaga likami tínum allar syndir okkara og við blóði tínum strikað út allar misgerðir okkara. Vit takka tær, tú góði heilagi andi, tí at tú hefur givið okkum í hjertu okkara ta trúgv, at vit einki annað vita okkum til sælu uttan hin krossfesta Jesus Krist. Gev okkum, Guð, náði tína, so at vit trúgva av hjarta, at allar syndir okkara eru okkum fyri Jesu Krists líðingar og deyða skuld fyrigivnar, og lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit dag undan degi við Jesu deyða kraft fara fram í kristiligum levnaði og aldri sleppa Jesusi úr hjørtum okkara, fyrr enn vit síggja hann klárliga í hinum æviga lívi, har hann við tær og hinum heilaga anda livir og ræður um aldur og ævir allar!

Ella:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hefur fríað okkum út úr valdi myrkursins og sett okkum yvir í ríki einborna sonar tíns. Vit biðja teg, at tú fyri líðingar og deyða hans skuld vilt koma okkum til hjálpar við tínum heilaga anda og styrkja okkum við orði tínum, so at hin óndi figgindin ikki skal fáa vald á okkum, men at vit altíð mega verða verandi í náði tíni og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt frelsara okkara, son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og doyggja á krossinum, mannaættini til frelsu og fyrimyndar í eyðmýkt. Vit biðja teg, gev okkum náði til at læra av tolmóði sonar tíns, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni líka til deyða og at enda fáa lut í uppreisn hansara frá deyðum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, líða krossdeyðan fyri syndir okkara. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit trygt kunnu líta á fullgjörda verk hansara og fyrigeving syndanna í honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

II. ORÐSINS TÆNASTA

6. LESTUR ÚR PÍNSLUSØGU VÁRS HARRA JESU KRISTS *Sí Tekstabókina.*

Lisið verður úr samansettu Pínslusøguni ella úr einum av evangeliunum. Kann eisini vera ein annar bibliulestur. Sí Tekstabókina.

Presturinn ella leikfólk:

Hesin heilagi lesturinn er skrivaður í Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists, (stk.)

Ella um Pínslusøgan verður lísinn úr einum av evangeliumum:

Henda heilaga lesturinn úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrivar ... evangelistur.

Presturinn / leikfólkið kann enda lesturinn við at siga:

So ljóðar dagsins lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

7. SÁLMUR FYRI PRÆDIKU

8. PRÆDIKUTEKSTUR

úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists ella friur tekstur.

Presturinn kann enda prædikutekstinn við at siga:

So ljóðar dagsins tekstur!

9. PRÆDIKA

Fyri prædiku kann presturinn biðja eina stutta fría bøn ella t.d. hesa:

Heilagi faðir! Vit takka tær fyri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Ella:

Í navni faðirsins og sonarins og heilaga andans. Amen.

Og / ella:

Náði veri við tykkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

*Presturin heldur síðan prædikuna, sum kann enda við lov-
prísan.*

Presturin kann eisini biðja eina stutta fría bøn eftir prædiku.

10. ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN

Presturin:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag
heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

*Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina, og fell-
ur tá sálmaversið burtur.*

SÁLMAVERS

11. ÁPOSTÓLSKA TRÚARJÁTTANIN

Kann falla burtur.

Presturin:

Latið okkum játta okkara kristnu trúgv (og dópspakt).

Avnoktanin kann falla burtur.

Kirkjuliðið og / ella presturin:

Vit avnokta / eg avnokti djevulin og allar gerningar hans
og allan atburð hans.

Vit trúgva / eg trúgvi á Guð faðir, hin alvalda, skapara
himins og jarðar.

Og á Jesus Krist, Guðs einborna son, váran harra, sum
er gitin av heilagum anda, borin í heim av Mariu moy,
pínslaður undir Pontiusi Pilatusi, krossfestur, deyður og

jarðaður, niður farin til heljar, triðja dagin staðin upp frá deyðum, farin til himmals, sitandi við hægri hond Guðs faðirs, hins alvalda, haðani hann kemur at døma livandi og deyð.

Og á heilagan anda, eina heilaga almenna kirkju, samfelag teirra heilagu, fyrigeving syndanna, uppreisn likamsins og lív um aldur og ævir. Amen.

Syngur (messar) ella sigur presturin einsamallur trúarjättanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen ella einum sálma-versi, t.d.:

Lat veröld ei við síni makt
oss vika burt frá dópsins pakt,
men gev, vár longsil allur má
til tín, til tín í heilum stá!

Trúarjättanin kann í staðin verða játtað, eftir at teksturin fyri prædiku er lísín.

12. KIRKJUBØN

Presturin kann í staðin biðja kirkjubønina á prædikastólinum.

Presturin:

Latið okkum øll biðja!

Presturin kann biðja hesa bøn ella eina aðra:

Harri Jesus Kristus, dagurin er liðin og dagsverk okkara komið at enda.

Vit viðganga fyri tær, at ófullkomið er lív okkara, og hvør dagur er merktur av synd og skuld. Vit líta á, at títt fullgjörda verk er okkum bót fyri allar syndir okkara. Vit hava onga aðra vón enn krossoffur títt.

Tú, Guðs lamb, sum á tí heilaga krossi bar allar syndir okkara, miskunna tú okkum.

Lat minnið um heilaga kærleiksoffur títt fylgja okkum allar staðir, hvar vit fara.

Vit biðja teg, at takksemi um tað, sum tú hevur gjørt fyri okkum, má geva okkum hug og vilja til at tæna tær og næsta okkara.

Harri, vælsigna og varðveit kirkju tína. Vælsigna og varðveit land okkara og fólk. Veit frið og semju landanna millum.

Vælsigna heimini og okkara kæru. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Vælsigna alt gott og ærligt yrki.

Tú, sum leið okkara vegna, lít í náði til øll, sum líða. Ver hjá øllum sjúkum og sorgarbundnum, svikum og forfylgdum, ivandi og vónbrotnum. Ver tú ljós teirra, sum sita í myrkri. Lys fyri teimum, sum liggja til tað síðsta.

Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara í friði og í álitum á teg og fullgjørda verk títt geva anda okkara í hendur faðirsins.

13. FAÐIRVÁR

Kirkjuliðið og / ella presturin:

Faðir vár, tú, sum ert á himnum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt; verði vilji tín sum í himni so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, ið móti okkum synda; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa; tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.

Ella kirkjuliðið:

Amen.

14. SÁLMUR EFTIR PRÆDIKU

III. ÚTGANGUR

15. ÚTGANGSKOLLEKT

Presturin:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

Ella fyrsta inngangskollekt.

16. HEILSAN

Presturin:

Harrin veri við tykkum!

Kirkjuliðið:

Og við tínum anda! *Ella:* Og Harrin veri við tær!

Heilsanin kann falla burtur ella verða nýtt undan útgangskollektini, ella presturinn kann í staðinn messa ella siga:
Takið við signing Harrans!

17. ÁRONITISKA SIGNINGIN

Presturinn:

Harrin vælsigni teg og varðveiti teg!
Harrin lati andlit sítt lýsa yvir teg og veri tær náðigur!
Harrin lyfti upp ásjón sína yvir teg og gevi tær frið!

Kirkjuliðið:

Amen. Amen. Amen.

18. ÚTGANGSSÁLMUR

19. ÚTGANGSBØN

Deknurinn (ella annað kirkjufólk):

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær av øllum hjarta mínum, fyri at tú hefur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, við heilaga anda tínum fyri Jesu Krists skuld, at eg má varðveita orð títt í reinum hjarta, av tí styrkjast í trúnni, í heilagum levnaði batna og meg við tað í lívi og deyða ugga! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær, fyri at tú hefur lært meg, hvat tú vilt,

at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, so at eg má varðveita orð títt og í tí finna styrki og troyst bæði í lívi og deyða! Amen.

Elia:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, fyri at vit kunnu fara út aftur úr heilaga húsi tínum sum frí menniskju við fyrigeving syndanna og tínari signing. Vit biðja teg, verð hjá okkum við tínum friði, og gev okkum treysti til at liva soleiðis, sum tú hevur lært okkum. Harri, hoyr bøn okkara! Amen.

20. BIÐISLØGINI

21. ÚTGANGSSPÆL

Føstulestur

T.d. mikukvöld ella hóskvöld í føstu.

VEGLEIÐANDI SKIPAN

Atferð deknansins, hjá mögulega øðrum leikfólki, sum hevur fingið loyvi at halda føstugudstæna, og kirkjuliðsins, er hin sama sum til deknagudstæna / lestu.

Eisini til føstulestu er møguleiki fyri kórsongi og tónleikainnsløgum, men tey skulu vera hóskandi til føstuna.

I. INNGANGUR

Áðrenn gudstænan byrjar, verður ringt eina ferð ella tríggjar ferðir við kirkjuklokkuni / klokkunum alt eftir siðvenju á staðnum. Einasta ringing ella triðja ringing er samanringing.

1. INNGANGSSPÆL

2. INNGANGSBØN

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, skapari mín, tú Harri Jesus, frelsari mín, tú góði heilagi andi, uggari mín í lívi og deyða, vilt við meg tala.

Harri, opna tú nú soleiðis við tínum heilaga anda fyri Jesu Krists skuld hjarta mítt, at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á

Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað hoyri og bøn hoyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg eri inn komin í hetta heilaga hús títt at hoyra, hvat ið tú, Guð faðir, sonur og heilagi andi vilt við meg tala.

Harri, lat nú upp hjarta mítt við tínum heilaga anda, so at eg av orði tínum kann læra at bera angur um syndir mínar, í lívi og deyða at trúgva á Jesus og hvønn dag í heilagum lívi og levnaði at batna. Tað bøn hoyri Guð fyri Jesus Krist! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr okkum, sum komin eru saman í heilaga húsi tínum. Lat upp oyru okkara, so at vit hoyra orð títt. Lat upp eygu okkara, so at vit síggja dýrd tína. Lat upp hjertu okkara, so at vit venda okkum til tín. Lat upp munn okkara, so at vit viðkennast navn títt og lovsyngja tær. Tú Harri, sum skapaði okkum, tú frelsari, sum endurløysti okkum, tú góði heilagi andi, sum troystar okkum í lívi og deyða. Hoyr bøn okkara! Amen.

3. INNGANGSSÁLMUR

4. NÁÐIHEILSAN *Kann falla burtur.*

Deknurin:

Náði veri við okkum og friður frá Guði, faðir várum, og harranum Jesusi Kristi!

5. INNGANGSKOLLEKT

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Vit takka tær, Guð faðir, tí at tú hefur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Vit takka tær, Jesus Kristus, tí at tú hefur borið á heilaga likami tínum allar syndir okkara og við blóði tínum strikað út allar misgerðir okkara. Vit takka tær, tú góði heilagi andi, tí at tú hefur givið okkum í hjørtu okkara ta trúgv, at vit einki annað vita okkum til sælu uttan hin krossfesta Jesus Krist. Gev okkum, Guð, náði tína, so at vit trúgva av hjarta, at allar syndir okkara eru okkum fyri Jesu Krists líðingar og deyða skuld fyrigivnar, og lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit dag undan degi við Jesu deyða kraft fara fram í kristiligum levnaði og aldri sleppa Jesusi úr hjørtum okkara, fyrr enn vit síggja hann klárliga í hinum æviga lívi, har hann við tær og hinum heilaga anda livir og ræður um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hefur fríað okkum út úr valdi myrkursins og sett okkum yvir í ríki einborna sonar tíns. Vit biðja teg, at tú fyri líðingar og deyða hans skuld vilt koma okkum til hjálpar við tínum heilaga anda og styrkja okkum við orði tínum, so at hin óndi fíggindin ikki skal fáa vald á okkum, men at vit altíð mega verða verandi í náði tíni og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt frelsara okkara, son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og doyggja á krossinum, mannaættini til frelsu og fyrimyndar í eyðmýkt. Vit biðja teg, gev okkum náði til at læra av tolmóði sonar tíns, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni líka til deyða og at enda fáa lut í uppreisn hansara frá deyðum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, líða kross-deyðan fyri syndir okkara. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit trygt kunnu líta á fullgjørda verk hansara og fyrigeving syndanna í honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

II. ORÐSINS TÆNASTA

6. LESTUR ÚR PÍNSLUSØGU VÁRS HARRA JESU KRISTS *Sí Tekstabókina.*

Lisið verður úr samansettu Pínslusøguni ella úr einum av evangeliumum. Kann eisini vera ein annar bibliulestur. Sí Tekstabókina.

Deknurin:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists, (stk.) ...

Ella um Pínslusögan verður lísín úr einum av evangelíunum:
Henda heilaga lesturín úr Pínslusögu várs Harra Jesu Krists skrívar ... evangelístur.

Deknurín kann enda lesturín við at síga:
So ljóðar dagsíns lestur! *Ella:* So ljóðar orð Harrans!

7. SÁLMUR FYRI LESTUR

8. LESTRARTEKSTUR *Vanlígá úr lestrabók til føstu.*

Deknurín kann enda lestrartekstín við at síga:

So ljóðar dagsíns tekstur!

9. LESTUR *Vanlígá lísín úr lestrabók til føstu.*

Áðrenn lestur kann deknurín biðja hesa bøn:

Heilagi faðír! Vit takka tær fyri títt heilaga orð. Orð títt er sannleiki. Lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og sælu! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Miskunnsami faðír, tú, sum í kærleika tínum gav okkum einborna son tín, Jesus Krist, læt hann taka á seg allar syndir okkara og sýna okkum, at kærleikin er uppfylling av lógini. Vit biðja teg, upplýs tú hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at boðskapurin um líðing hansara og deyða má festa búgv í hjörtum okkara og geva okkum kærleika, mót og styrki til at tæna tær og næsta okkara í huga, orði og verki. Amen.

Deknurín lesur síðani lesturín.

10. ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN

Deknurin:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina, og fellur tá sálmaversið burtur. Deknurin kann leypa nr. 10 um, og í staðin fyri áronitisku signingina eftir útgangskollekt bera fram hina ápostólsku (sí nr. 16 niðanfyrri).

SÁLMAVERS

Kirkjuliðið verður standandi, til trúarjáttanin er sungin ella lísín.

11. ÁPOSTÓLSKA TRÚARJÁTTANIN

Kann falla burtur.

Deknurin:

Latið okkum játta okkara kristnu trúgv (og dópspakt).

Avnoktanin kann falla burtur.

Kirkjuliðið og / ella deknurin:

Vit avnokta / eg avnokti djevulin og allar gerningar hans og allan atburð hans.

Vit trúgva / eg trúgvi á Guð faðir, hin alvalda, skapara himins og jarðar.

Og á Jesus Krist, Guðs einborna son, váran harra, sum er gitin av heilagum anda, borin í heim av Mariu moy, pínslaður undir Pontiusi Pilatusi, krossfestur, deyður og jarðaður, niður farin til heljar, triðja dagin staðin upp frá

deyðum, farin til himmals, sitandi við höggu hond Guðs faðirs, hins alvalda, haðani hann kemur at døma livandi og deyð.

Og á heilagan anda, eina heilaga almenna kirkju, samfelag teirra heilagu, fyrigeving syndanna, uppreisn likamsins og lív um aldur og ævir. Amen.

Sigur deknurinn einsamallur trúarjáttanina, kann kirkjuliðið svara við trimum amen ella einum sálmaversi, t.d.:

Lat veröld ei við síni makt
oss vika burt frá dópsins pakt,
men gev, vár longsil allur má
til tín, til tín í heilum stá!

Trúarjáttanin kann í staðin verða játtað, eftir at teksturin fyri lestur er lisin.

12. KIRKJUBØN

Kann í staðin verða biðin, áðrenn trúarjáttanin verður lisin ella sungin.

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Deknurin kann biðja hesa bøn ella eina aðra av teimum fyriskipaðu kirkjubønunum:

Harri Jesus Kristus, dagurin er liðin og dagsverk okkara komið at enda.

Vit viðganga fyri tær, at ófullkomið er lív okkara, og hvør dagur er merktur av synd og skuld. Vit líta á, at títt fullgjørda verk er okkum bót fyri allar syndir okkara. Vit hava onga aðra vón enn krossoffur títt. Tú, Guðs lamb,

sum á tí heilaga krossi bar allar syndir okkara, miskunna tú okkum.

Lat minnið um heilaga kærleiksoffur títt fylgja okkum allar staðir, hvar vit fara.

Vit biðja teg, at takksemi um tað, sum tú hevur gjørt fyri okkum, má geva okkum hug og vilja til at tæna tær og næsta okkara.

Harri, vælsigna og varðveit kirkju tína. Vælsigna og varðveit land okkara og fólk. Veit frið og semju landanna millum.

Vælsigna heimini og okkara kæru. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Vælsigna alt gott og ærligt yrki.

Tú, sum leið okkara vegna, lít í náði til øll, sum líða. Ver hjá øllum sjúkum og sorgarbundnum, sviknum og forfylgdum, ivandi og vónbrotnum. Ver tú ljós teirra, sum sita í myrkri. Lys fyri teimum, sum liggja til tað síðsta.

Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara í friði og í álitum á teg og fullgjörda verk títt geva anda okkara í hendur faðirsins.

13. FAÐIRVÁR

Kirkjuliðið og / ella deknurin:

Faðir vár, tú, sum ert á himnum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt; verði vilji tín sum í himni so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, ið móti okkum synda; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa; tí at títt er ríkið, valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.

14. SÁLMUR EFTIR LESTUR

III. ÚTGANGUR

15. ÚTGANGSKOLLEKT

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella fyrsta inngangskollekt.

16. ÁRONITISKA SIGNINGIN SUM BØN *ella* ÁPOSTÓLSKA SIGNINGIN *Kunnu falla burtur*

Deknurin:

Latið okkum biðja um signing Harrans.

Kirkjuliðið verður sitandi.

Deknurin heldur fram:

Harrin vælsigni okkum og varðveiti okkum!

Harrin lati andlit sítt lýsa yvir okkum og veri okkum náðigur!

Harrin lyfti upp ásjón sína yvir okkum og gevi okkum frið! Amen.

Ella:

Latið okkum við ápostlinum ynskja hvør øðrum.

Kirkjuliðið reisis.

Deknurin:

Harrans Jesu Krists náði og kærleiki Guðs og samfelag heilaga andans veri við okkum øllum! Amen.

Kirkjuliðið kann í staðin syngja ápostólsku signingina.

Kirkjuliðið setist.

17. ÚTGANGSSÁLMUR

18. ÚTGANGSBØN

Deknurin:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær av øllum hjarta mínum, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, við heilaga anda tínum fyri Jesu Krists skuld, at eg má varðveita orð títt í reinum hjarta, av tí styrkjast í trúnni, í heilagum levnaði batna og meg við tað í lívi og deyða ugga! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, eg takki tær, fyri at tú hevur lært meg, hvat tú vilt, at eg skal trúgva og gera. Hjálp mær nú, Guð mín, so at eg má varðveita orð títt og í tí finna styrki og troyst bæði í lívi og deyða! Amen.

Ella:

Latið okkum øll biðja!

Harri, vit takka tær, fyri at vit kunnu fara út aftur úr heilaga húsi tínum sum frí menniskju við fyrigeving syndanna og tínari signing. Vit biðja teg, verð hjá okkum við tínum friði, og gev okkum treysti til at liva soleiðis, sum tú hevur lært okkum. Harri, hoyr bøn okkara! Amen.

19. BIÐISLØGINI

20. ÚTGANGSSPÆL

Leiðbeining til minningarhald á þræðkastólinum eftir þræðiku / við lesipultin eftir lestur

*Er minningarhald, t.d. allahalganna dag, allahalganna sunnu-
dag ella ein annan dag, kann þræðurin á þræðkastólinum eftir
þræðiku / deknurin við lesipultin eftir lestur siga til inngangs:
Reisist og hoyrið upplisin nœvnini á teimum, sum farin
eru hiðani í bygdini / býnum / sóknini síðani seinasta ...
(dagurin verður nevndur) ella síðani seinasta minningar-
hald. Orðingin verður lagað eftir umstœðunum.*

Ella:

*Er talan um sjólat, ferðsluvanlukku ella aðra vanlukku, verður
inngangurinn lagaður hareftir, t.d.:*

*Reisist og hoyrið upplisin nœvnini á teimum, sum fórust
... síðani seinasta ... (dagurinn verður nevndur) ella síðani
seinasta minningarhald. Orðingin verður lagað eftir umstœð-
unum.*

Kirkjuliðið reisist, og nœvnini verða upplisin.

Eftir at nœvnini eru upplisin, sigur þræðurin / deknurinn:

*Latið okkum minnast teir / tær / tey eina løtu í kvirru, (og
bera teir / tær / tey fram fyri Guð í stillari bøn).*

*Þræðurin / deknurinn kann enda kvirruna við at biðja hesa
bøn:*

*Harri, veit teimum tína ævigu hvíld og lat títt æviga ljós
lýsa fyri teimum. Teir / tær / tey hvíli í tínum friði! Amen.*

*Ella presturinn / deknurinn kann enda kvírruna við at siga:
Ærað veri minnið teirra, sum farin eru!*

*Avvarðandi og møguliga onnur, ið stóðu teimum farnu nær,
verða tikin við í kirkjubønini, og bønin fyri teimum, sum far-
in eru, kann verða endurtikin.*

Ljós kann verða tendrað fyri hvønn tann, ið deyður er:

1) Áðrenn messan / gudstænastan byrjar.

2) Meðan nøvnini verða upplisin.

3) Fyri ella eftir kirkjubønina.

Rúm kann verða givið fyri stillari bøn.

Bøn fyri brúðarpari / brúðarpørum eftir lýsing

Eftir at hava lisið lýsingina kann presturin / deknurin biðja aðra av hesum bønnum:

Latið okkum her í Harrans húsi biðja fyri brúðarparinum / brúðarpørunum!

Góði Guð, vit biðja teg, vælsigna hesi bæði / hesi / N. og N., sum vilja ganga saman í hjúnalag. Gev teimum náði til at liva saman í kærleika og trúfesti, hvørt øðrum til hjálpar og uppbyggingar, sær sjálvum og øðrum til signingar og navni tínum til heiðurs! Amen.

Ella:

Guð, góði faðir, ver hjá teim,
sum saman vilja byggja heim,
tú sjálvur við mást byggja.

Gev heilsu, arbeidshug og trúgv,
hvønn dag tú gisti teirra búgv,
tú ei av teim mást hyggja. Amen.

Kirkjubønir

Til ber at seta inn tíðarbær (aktuel) bønarevni, har presturin heldur tað vera hóskandi: dópsbørn, foreldur, konfirmantar, brúðarpør, serlig tiltøk, vanlukkur o.s.fr. Somuleiðis kann kirkjubønin t.d. til inngangs bera dóm av kirkjuárstíðini / hátíðini.

Presturin biður kirkjubønina fyri altarinum ella á prædika-stólinum. Í kirkjubønini er presturin friur í orðingum sínum og kann sjálvur orða eina kirkjubøn ella nýta aðrar enn tær, sum í bókini standa, møguliga við tíðarbærum innihaldi. Tó má høvuðsinnihaldið vera tað sama sum í kirkjubønunum í Gudstænastubók I. Eisini ber til at seta eina kirkjubøn saman av þortum úr teimum ymisku kirkjubønunum og á tann hátt fáa tey bønarevni við, sum annars høvdu dottið burtur, um bønin varð biðin í heilum líki.

Kirkjubønin kann verða biðin av leikfólki frá kórsgáttini, við lesipult, sum tá skal standa nakað til síðis, ella á øðrum hóskandi staði í kirkjuni. Somuleiðis kunnu leikfólk nýta eina aðra ella sjálvi orða eina kirkjubøn, men í samráð við og undir leiðbeining prestsins. Til gudstænastu við lestri / lestur og gudstænastur annars uttan prest, verður ein av fyriskipaðu kirkjubønunum í Gudstænastubók I biðin, um ikki presturin ella biskupurin hevur viðmælt eina aðra.

Kirkjubønin kann eisini verða biðin í einum uttan skiftissong / skiftislestur. Verður kirkjubønin biðin í einum, falla orðini „Harri, hoyr vára bøn“ og „Hoyr oss, kæri Harri Guð“ burtur, um ein av hesum kirkjubønnum annars verður biðin. Somuleiðis er møguleiki fyri bøn í kvirru í kirkjubønini eftir áheitan frá prestinum, har tað verður hildið hóskandi. Til deknaguds-tænastu / lestur verður kirkjubønin biðin í einum, og deknurin

sigur sjálvur amen. Verður kirkjubønin biðin á prædikastólinum, sigur presturin eisini vanliga sjálvur amen.

Vegleiðandi bønarevni, um talan er um at orða aðrar kirkjubønir enn tær, sum í bókini standa, t.d.:

1) Alheimskirkjan, Føroya kirkja, staðbundna kirkjan, onnur kirkjusamfeløg, tæna, missión o.s.fr.

2) Skapanarverkið, umhvørvið, heimssamfelaðið, føroyska samfelaðið, tíðarbærar samfelagskreppur, yvirvöld, okkara kær, staðbundna samfelaðið, dagligt arbeiði, børn, ung, gomul, ymiskir støvnar so sum barnagarðar, skúlar, eldrasambýli, ellis- og røktarheim, sjúkrahús o.s.fr.

3) Manna neyð og trupulleikar, líðandi, einsom, sjúk, sorgarbundin, persónlig kreppa (møguliga fólk, sum hava biðið um forbøn), vanlukka, fátæk, forfylgd, harðskapur, kriggj o.s.fr.

4) Deyði og samfelag teirra heilagu – ævinleikin.

Raðfylgjan er ikki hin sama í øllum kirkjubønum. Ikki er neyðugt at hava øll bønarevnini við í somu kirkjubøn, og presturin ræður sjálvur fyri raðfylgjuni.

Eisini ber til at hava kirkjubønir við yvirskriftum, har leikfólk nevnir bønarevnið / evnini áðrenn hvørt brotið, og presturin síðani biður bønina ella øvut.

Vegleiðandi dømi:

Leikfólkið ella presturin fyri hvørt brotið: Latið okkum biðja fyri / um ...

Presturin ella leikfólkið heldur fram: Vit biðja fyri / um ... (Biður síðani bønina, sum svarar til yvirskriftina).

Er talan ikki um messu, men gudstænastu uttan altargang og dóp, endar kirkjubønin við faðirvár.

Í føstuni – eisini langa fríggjadag – dýra biðidag og til onnur hóskandi høvi, kann Tað stóra litanið verða nýtt í staðin fyri kirkjubønina. Sí blaðsíðu 147.

Vegleiðandi kirkjubønir, ið kunnu nýtast broyttar ella óbroyttar.

1. KIRKJUBØN

Presturin / leikfólk:

Heilagi Guð, himmalski faðir! Vit lova og prísar tær, tú, sum í góðsku tíni gevur okkum lívið og allar lívsins gávur. Vit takka tær fyri jørðina, sum tú hevur skapað, fyri medmenniskju okkara, sum tú gevur okkum at liva saman við, fyri einborna son tín, sum gjørdist bróðir okkara og frelsari, doyði fyri syndir okkara og reis upp okkara vegna. Vit takka tær fyri náðinnar og sannleikans anda, sum hevur tikið búgv okkara millum, fyri endurføðingina í heilagum dópi, fyri orðsins ljós títt og fyri nærveru tína og signing í hini heilagu kvøldmáltíðini. Við takksomum hjørtum venda vit okkum til tín og biðja:

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Hesin parturin av bønini kann falla burtur.

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyrri kirkju tíni. Tak ikki náðinnar og sannleikans orð títt frá okkum. Varðveit okkum í trúnni og kærleikanum. Lat vónina um afturkomu tína vera livandi okkara millum. Gev okkum trúfastar hirðar og orðsins tænarar. Ver við biskupi okkara og øllum, sum starvast í kirkju tíni. Miskunna øllum, sum farin eru av leið og før tey aftur á rætta kós. Ver við teimum, sum líða fyrri navns tíns skuld, og lat gleðiþóðskap tín verða bornan øllum fólkasløgum.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyrri heimum okkara og okkara kæru, fyrri dagliga lívi okkara manna millum á sjógvi og á landi, í arbeiði og frítíð. Vit biðja um frið og semju landanna millum. Vit biðja fyrri allari lógligari yvirvöld, fyrri øllum, sum hava fingið ábyrgd. Gev teimum trúskap og vísdóm, so at tey útinna rætt og rættferð í landinum, umsita gávur tínar, vald sítt og vitan sína til verju fyrri tey veiku og øllum at gagni. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyrri øllum fátækum, líðandi og sorgarbundnum, teimum, sum sita í fangahúsi, og teimum, sum eru í útlegd,

teimum sviknu og einsamøllu, teimum, sum ikki hava nóg mikið til lívsins upphald, teimum sjúku og gomlu.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, lýs fyri teimum, sum liggja til tað síðsta. Styrk tey, ið sita hjá teimum. (Gev teimum, ið farin eru, at hvíla í tínum friði. Lat títt æviga ljós lýsa fyri teimum). Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara hiðani í friði og á evsta degi sæl at rísa upp til at vera saman við tær og øllum tínum heilagu í ríki tínum um allar ævir. Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

2. KIRKJUBØN

Presturin / leikfólk:

Harra, vár Guð, himmalski faðir! Vit biðja fyri øllum heiminum, sum tú hevur skapað. Halt honum uppi og endurnýggja hann dag frá degi. Gev frið og semju millum fólk og tjóðir. Vælsigna jørðina og alt arbeiði á sjógvi og á landi. Hjálp okkum at fara væl um skapanarverk títt og at umsita náttúruna á skynsaman hátt, jørðini, menniskjum, djórum og øllum vøkstri at gagni.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri øllum, sum eru rakt av sorg, vanlukku og

sakni. Troysta tey sorgarbundnu og óttafullu. Gev fátækum og kúgaðum frælsi og rættvísi. Metta tey svongu. Hjálp teimum heimleysu, útlagnu og friðleysu. Ver hjá teimum, sum sita í fangahúsi, teimum, sum nívd eru av einsemi og ongan góðan vita sær. Ver hjá teimum, sum sjúk eru, likamliga ella sálarliga. Gev teimum stúrandi og mótleysu vón og mót av nýggjum.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri øllum, sum hava fingið vald og myndugleika, ábyrgd og kunnleika, fyri lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara. Gev teimum trúskap og vísdóm, so at tey umsita gávur tínar rætt teimum veiku og øllum menniskjum til signingar.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri landi okkara og fólki, okkara kæru, øllum, sum vit eru góð við, og standa okkum nær. Halt verndarhond tína yvir okkum. Frels okkum frá øllum illum og halt okkum frá stríði og klandri. Gev okkum styrki og vilja at hjálpa hvør øðrum.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri kirkju tíni her og um allan heimin. Vælsigna og endurnýggja hana við heilaga anda tínum, so at hon kann boða øllum menniskjum frelsandi orð títt. Gev okkum at verða verandi í tí felagsskapi, sum tú í heilagum dópi setti okkum í. Lat hina heilagu kvøldmáltíðina verða okkum til styrki og signingar. Hjálp okkum øllum at tæna tær við gleði.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, lýs fyri teimum, sum liggja til tað síðsta. Styrk tey, ið sita hjá teimum. (Gev teimum, ið farin eru, at hvíla í tínum friði. Lat títt æviga ljós lýsa fyri teimum). Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara hiðani í friði og á evsta degi sæl at rísa upp til at vera saman við tær og øllum tínum heilagu í ríki tínum um allar ævir.

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

3. KIRKJUBØN

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, Guð og faðir okkara, vælsigna og varðveit kirkju tína. Gev henni trúfastar hirðar og orðsins tænarar. Ver við biskupi okkara og prósti / próstum, prestum og trúboðarum, kirkjutænarum og kirkjuráðum. Vælsigna alt kirkjuligt virksemi og skúlans arbeiði. Vælsigna og varðveit alla yvrvöld okkara. Ver við lögtingi og landsstýri, løgmanni

og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri okkara kæru, børnunum og teimum ungu. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Vælsigna arbeiði teirra, sum eru um børnini og tey ungu, tey sjúku og gomlu. Sit hjá teimum, sum sjúk eru, í likami ella sinni. Styðja og styrk tey gomlu.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja fyri teimum, sum líða vegna ófrið, kríggj og hungur, teimum, sum líða fyri navns tíns skuld. Lít í kærleika til faðir- og móðurleys. Ver við einkjum og einkjumonnum, teimum, sum einsamøll sita og ongan góðan vita sær.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, troysta tey, ið syrgja, tey, ið syrgja onkran, sum tey vóru bundin at við sterkum kærleiksbondum, men nú er farin. Troysta og styrk tú tey, sum syrgja onkran av

sínum kæru, sum farin er á sjónum, í ferðsluni ella aðrari vanlukku. Lat tey ikki missa trúna á teg, men gev teimum at hvíla í álitinum á, at tú, hóast mangt óskiljandi, tó ongan gloymir, men ert hjástaddur við æviga kærleika tínum. Gev, at tey, sum fórust, mega hava kent tína hjálpanði kærleikshond. *Má tillagast umstøðunum.*

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, lýs fyri teimum, sum liggja til tað síðsta. Styrk tey, ið sita hjá teimum. (Gev teimum, sum undan okkum eru farin, at hvíla í tínum friði. Lat títt æviga ljós lýsa fyri teimum). Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara hiðani í friði og á evsta degi sæl at rísa upp til at vera saman við tær og øllum tínum heilagu í ríki tínum um allar ævir. Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

4. KIRKJUBØN

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, Guð og faðir okkara, vælsigna og varðveit tú alt kirkjufólk títt víða um heimin. Vælsigna og varðveit tað kirkjufólkið, sum kemur saman her á hesum staði. Varða kirkju tína fyri følskum tryggleika og tómari gudsdýrkan og lat orð títt verða boðað reint og rætt. Ver við biskupi okkara og prósti / próstum, prestum og kirkjutænarum, kirkjuráðum og trúboðarum, eisini teimum, sum farin eru út í onnur lond at boða orðið um teg og at útinna tín

kærleiksgerning. Gev teimum ivandi trúgv og vón. Før tey aftur á rættan veg, sum farin eru av leið.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg um frið og semju millum fólk og tjóðir. Lít í náði til øll, sum verða kúgað og hótt, og tí liva hvønn dag í ótta. Før søk teirra, sum líða órætt og líða í sakloysi. Ver hjá teimum, sum líða vegna ófrið, kríggj, hungur og náttúruvanlukkur, aðrar vanlukkur og fyri navns tíns skuld. Ver hjá teimum fátæku, arbeiðsleysu, og teimum, sum kenna arbeiði sítt at vera uttan meining. Ver fangum nær og gev útlagnum eitt heim. Ver vernd teirra verjuleysu. Gev teimum, ið stýra og ráða, vísdóm og vilja til at gera tað, sum rætt er fyri tær og menniskjum gagnligt. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, halt hond tína yvir fólk okkara bæði burturi og heima. Ver við øllum heimum okkara. Ver við børnunum og teimum ungu. Leið tey á rættum vegi. Vælsigna arbeiði teirra, sum eru um børnini og tey ungu. Vælsigna skúlans arbeiði. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Lít í kærleika til faðir- og móðurleys. Ver við einkjum og einkju-

monnum. Ver hjá teimum, sum kenna seg einsamøll, teimum sjúku og gomlu.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, troysta teg sorgarbundnu. Tey, ið syrgja ein kæran. Troysta og styrk tú tey, sum syrgja ein av sínum kæru, sum farin er á sjónum, í ferðsluni ella aðrari vanlukku. Lat tey ikki missa trúna á teg, men at hvíla í álitinum á, at tú, hóast mangt óskiljandi, tó ongan gloymir, men ert hjástaddur við æviga kærleika tínum. Gev, at tey, sum fórust, mega hava kent tína hjálpanði kærleikshond. *Má tillagast umstøðunum.*

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Vit biðja teg, lat náðiljós títt lýsa fyri teimum, sum liggja til tað síðsta, og vak tú sjálvur yvir teimum. Styrk tey, ið sita hjá teimum. (Gev teimum, sum undan okkum eru farin, at hvíla í tínum friði. Lat títt æviga ljós lýsa fyri teimum). Gev okkum, tá ið okkara tími kemur, at fara hiðani í friði og á evsta degi sæl at rísa upp til at vera saman við tær og øllum tínum heilagu í ríki tínum um allar ævir.

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

5. KIRKJUBØN

Presturinn / leikfólk:

Vit biðja teg, Guð og faðir okkara, ver tú hjá okkum øllum við náði og hjálp tíni. Vælsigna og varðveit kirkju tína her á hesum staði og víða um heimin. Vælsigna og varðveit tíni heilagu sakramenti, so at tey mega verða umsitin rætt, og lat orð títt hava frítt at fara. Hjálp okkum at goyma tað í takksomum hjørtum. Ver við teimum, sum starvast í kirkju tíni ríki tínum at frama: kirkjuráðum og kirkju-tænarum, trúboðarum og prestum, prósti / próstum og biskupi. Ver við teimum, sum farin eru út í onnur lond at boða boðskapin um teg og at útinna tín kærleiksgerning.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturinn / leikfólk:

Halt hond tína yvir landi okkara og fólki. Vælsigna og varðveit øll, sum eru sett til at stýra og ráða. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotn-ingini / kongi og húsi hennara / hansara. Lat signing tína hvíla yvir øllum heimum okkara. Ver við børnunum og teimum ungu. Varðveit tey, at tey ikki villast burtur av lívsins rættu og góðu gøtum. Vælsigna arbeiði teirra, sum eru um børnini og tey ungu. Vælsigna skúlans arbeiði. Ver við fólki okkara bæði burturi og heima. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Vælsigna tann gerning, sum verður útintur av læknum og sjúkrasystrum, sjúkrahjálparum og heima-hjálpum og øllum teimum, sum eru um tey sjúku og gomlu.

Lat okkum kenna, at eisini gerandisverk okkara eigur at vera í tíni tænastru.

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Sit hjá teimum, sum sjúk eru, í likami ella sinni. Gev teimum at kenna tína nærveru. Styðja og styrk tey gomlu. Lít í kærleika til faðir- og móðurleys. Ver við einkjum og einkjumonnum. Ver hjálpin hjá øllum teimum, sum einsamøll sita og ongan góðan vita sær. Umgirð við tínum kærleika øll tey, sum verða forfylgd vegna trúgv, politiska áskoðan, húðarlit ella øðrvísi atferð. Troysta øll tey, ið syrgja. Troysta og styrk tú tey, sum syrgja onkran av sínum kæru, sum farin er á sjónum, í ferðsluni ella aðrari vanlukku. Lat tey ikki missa trúna á teg, men at hvíla í álitinum á, at tú, hóast mangt óskiljandi, tó ongan gloymir, men ert hjástaddur við æviga kærleika tínum. Gev, at tey, sum fórust, mega hava kent tína hjálpanði kærleikshond. *Má tillagast umstøðunum.*

Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið: Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin / leikfólk:

Lat náðiljós títt lýsa fyri teimum, sum liggja til tað síðsta, og vak tú sjálvur yvir teimum. Styrk tey, ið sita hjá teimum. Gev teimum, ið farin eru, at hvíla í tínum friði og okkum við teimum á tínum degi eina gleðiliga uppreisn. Fylg okkum á øllum leiðum okkara og varðveit okkum øll

alla tíð í lívsins samfelagi við teg, so at vit, annaðhvørt vit liva ella doyggja, mega hoyra tær til.

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

6. KIRKJUBØN

Presturin / leikfólk:

Alvaldi Guð, miskunnsami faðir! Vit biðja teg, vælsigna og varðveit tína heilagu kirkju og okkum í henni. Vælsigna og varðveit tíni heilagu sakramenti, so at tey verða umsitin rætt. Lat orð títt hava frítt at fara okkara millum og lat ríki títt við rættvísi, friði og gleði vaksa og búnast.

Halt verndarhond tína yvir fólki okkara og landi. Ver við allari lógligari yvirvöld. Vælsigna og varðveit løgting og landsstýri, lögmann og hús hansara / hennara, drotningina / kongin og hús hennara / hansara.

Ver við øllum okkara kæru, børnum og ungum. Ver hjá teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Styðja og styrk tey gomlu.

Ver við náðigu hjálp tíni hjá øllum teimum, sum hava tað ringt og líða neyð, teimum, sum eru nívd av iva, stúran og ótta. Ver hjá teimum, sum sjúk eru, likamliga ella sálarliga. Troysta og styrk tú tey, ið sorgarbundin eru, tey, sum mist hava ein av sínum kæru.

Lat sólarisið av høgum himni vitja okkum, so at náðiljós títt má skína fyri øllum teimum, sum sita í myrkri, og leiða okkum inn á friðarleið. Lat okkum hvørki í orði ella verki taka lívsgleðina frá nøkrum menniskja.

Lýs fyri teimum, sum liggja til tað síðsta, og vak tú sjálvur yvir teimum. Styrk tey, ið sita hjá teimum. Gev teimum

og okkum øllum náði, frið og signing og eftir eitt kristiligt lív hina ævigu sælu.

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

7. KIRKJUBØN

Henda kirkjubønin eigur einans at verða nýtt til ávís høvi – styttri gudstænastur seinnapart ella um kvøldið. Til messu, orðsins gudstænastu og gudstænastu við lestri / lestur (høvuðs-gudstænastuna sunnu- og halgidagar) verður annars víst til bønirnar omanfyri.

Presturin / leikfólk:

Várs Harra Jesu Krists friður veri hjá okkum allar ævir!
Guð troysti øll tey, sum sjúk og sorgarbundin eru, annaðhvørt tey eru nær ella fjar! Guð varðveiti kristni sína og alla kristna yvirvöld! Guð gevi okkum øllum frið og sælu!

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

KIRKJUBØN NÝGGJÁRSAFTAN / NÝGGJÁRSDAG

Guð og faðir okkara!

Vit játta fyri tær syndir okkara, at vit ikki hava tænt tær, sum vit áttu. Men í áliti á lyfti títt, at náði tín er nýggj á hvørjum morgni, biðja vit teg fyrigeva okkum allar syndir okkara. Umvend okkum til tín. Gev okkum at trúgva, at hjá tær er fyrigeving, og gev okkum í

hesi trúgv gleði, hug og megi til tað, sum gott er, og frímóð í øllum freistingum og vandum.

Er skriftamál undir gudstænastuni, fellur hesin parturin av bønini burtur.

Vit takka tær fyri umbæri, varðveitslu og alt gott í (skjótt) farna ári, fyri landafrið og allar tímiligar gávur, men fram um alt fyri, at tú hevur varðveitt okkum í trúnni, so at vit kunnu byrja hetta nýggja árið í Jesu vælsignaða navni.

Vit biðja fyri teimum, sum hava tað ringt, teimum neyðstøddu og fátæku, teimum, sum finga sorg og sákn at bera, teimum, sum stúra fyri framtíðini, og teimum vónsviknu. Umgirð tey við kærleikans ljósi tínum og gev teimum vón og lívsmót av nýggjum.

Vælsigna kirkju tína í fólki okkara og um allan heimin. Lat tað ljósið, sum tú kveikti, tá ið sonur tín kom til jarðar, lýsa fyri okkum og øllum fólki á fold.

Varðveit fólk okkara bæði á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Halt verndarhond tína yvir øllum fólkasløgum og londum.

Leiðbein tú tey, sum eru sett til at stýra og ráða. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara.

Guð, tú, sum ræður yvir øldum og tíðum og ert Guð um allar ævir. Lat tú okkum mitt í hesum forgeingiliga lívi eiga lut í hinum æviga lívinum við trúnni á teg. Og tá ið lívið her í verð er at enda komið, ver tú tá, ævigi Guð, várt alt og várt einasta.

Hoyr okkum í Jesu navni!

Kirkjuliðið: Amen.

KIRKJUBØN TIL ÓLAVSØKU

Kann eisini nýttast til onnur høvi.

Alvaldi, ævigi Guð! Vit takka tær, tí at tú hefur savnað okkum til eina tjóð og givið okkum hetta landið, varðveitt fólkið til henda dag og í dópinum gjørt tað til eitt kristið fólk.

Vit viðganga fyri tær, at vit ikki altíð hava virt gávur tínar, sum vit áttu, og mangan í sjálvsøkni og við løtuvinningi fyri eyga hava misrøkt skapanarverk títt. Vit fara mangan av leið og eru vilja tínum ólýðin.

Tí biðja vit teg, tak ikki náði tína frá okkum, men lat heilaga orð títt leiða okkum og heilaga anda tín læra okkum gudsótta og lýdni. Tak tú illvild, klandursemi og sundurlyndi burtur úr hjørtum okkara, so at sannleikin, rættvísín og kærleikin mega vinna sigur. Lat frælsi og frið, samhuga og hjálpsemi trívast væl í landi okkara.

Ver við allari lógligari yvirvøld. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara. Gev teimum trúskap og vísdom, so at tey útinna rætt og rættferð í samfelagi okkara øllum fólkinum til signingar.

Vit biðja fyri ferðafólkum og gestum, at tey mega kenna seg at vera vælkomín okkara millum. Gev teimum at minnast land og fólk okkara við kærleika og tókk.

Ver við øllum fólki okkara bæði burturi og heima. Halt verndarhond tína yvir teimum, sum starvast og ferðast á sjógvi, á landi og í flogferðslu. Varðveit okkum frá vanlukkum og farsóttum, frá arbeiðsloysi og hungri.

Lat gudsótta vera styrki okkara, kærleika og rættvísi æru

okkara. Lat okkum eiga signing tína, so at vit verða øðrum til signingar og náði tíni til prís og heiðurs.

Fyri Jesus Krist, váran harra!

Kirkjuliðið: Amen.

Tað stóra litanið

Litanið (ákallan um hjálp – iðrandi bøn) verður biðið fyrir altarinum sum skiftissongur ella skiftislestur millum prest og kirkjulið og kann verða nýtt í staðin fyri kirkjubønina í føstuni – eisini langa fríggjadag – dýra biðidag og til onnur hóskandi høvi. Presturin kann standa fyri miðjum altari, liggja á knæ á altarskamlinum ella mitt fyri á knæfallinum. Megnar kirkjuliðið hvørki skiftissong ella skiftislestur, kann Litanið verða biðið í einum uttan brot.

Presturin:

Harri Guð faðir, vár skapari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

Harri Jesus, vár frelsari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

Harri halgi andi, várt ljós og vár troyst!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Ella øll í felag:

Harri, miskunna tú oss!

Kristus, miskunna tú oss!

Harri, miskunna tú oss!

Ella øll í felag:

Kyrie eleison! Guð faðir, miskunna oss!

Christe eleison! Kristus, miskunna oss!

Kyrie eleison! Guð heilagi andi, miskunna oss!

Presturin:

Ver okkum miskunnsamur, kæri Harri, og frels okkum frá øllum syndum, frá allari villu og frá øllum tí, sum ilt er. Varða okkum fyri herjandi sjúkdómi og farsótt, fyri hungri og misvækstri, fyri kríggi og kúgan, fyri ólukku og oyðing. Frels okkum frá svárum deyða og frá ævigum deyða.

Kirkjuliðið:

Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin:

Hjálp okkum, Harri, vegna Kristi føðing, vegna sváru líðing hansara og deyða, vegna sigrandi uppreisn hansara og himmalsferð. Ver okkum hjá í eydnu og neyð, á okkara síðstu stund og á dómadegi.

Kirkjuliðið:

Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin:

Stýr og stjórna tíni heilagu kirkju. Samein hana í felags

trúgv og samhugaðum gerningi. Send trúföst arbeíðsfólk út í akurskurð tín og halt okkum at tínum sæla orði. Varða okkum fyri følskum lærdómi og tómari gudsdyrkan og før tey á rætta leið, sum eru villed. Hell út anda tín yvir orðið og gev tí mátt. Troysta tey sorgarbundnu og óttafullu. Styrk tey, sum verða forfylgd fyri navns tíns skuld.

Kirkjuliðið:

Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin:

Gev frið og semju millum øll fólkaslæg og tjóðir á foldum. Varðveit land okkara og fólk. Ver við allari lógligari yvirvöld. Ver við lögtingi og landsstýri, lögmanni og húsi hansara / hennara, drotningini / kongi og húsi hennara / hansara. Veit teimum vísdóm og virkismátt. Gev ávøkst á jørðini, gev góðan fiskiskap og skynsemi til at nýta gávur tínar rætt. Vælsigna okkum í okkara jarðliga kalli.

Kirkjuliðið:

Hoyr oss, kæri Harri Guð!

Presturin:

Kom teimum til hjálpar, sum eru í neyð og váða. Ver hjá sjúkum og einsamøllum, fátækum og kúgaðum ... (*Her kunnu serligar ella tíðarbærar forbønir leggjast afturat*). Ger væl ímóti teimum, sum gera okkum ilt. Miskunna øllum menniskjum!

Kirkjuliðið:

Hoyr oss, kæri Harri Guð!

*Hesin parturin av litaniinum kann falla burtur, tó ikki kollektin.
Er messa, fellur hesin parturin av litaniinum í hvussu er burtur,
somuleiðis kollektin.*

Presturin:

O, tú Guðs lamb, sum tekur burtur heimsins syndir.

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

O, tú Guðs lamb, sum tekur burtur heimsins syndir.

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

O, tú Guðs lamb, sum tekur burtur heimsins syndir.

Kirkjuliðið:

Veit oss tín frið!

Presturin:

O, Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið:

Og lat várt róp koma til tín!

Kollekt eftir litanið ella ein onnur hóskaði kollekt til dagin.

Presturin:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði

tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!

Kirkjuliðið:

Amen.

Er hvørki altargangur ella dópur undir gudstænastuni, verður faðirvár biðið beint eftir kollektina.

Tað lítla litanið

Litanið (ákallan um hjálp – iðrandi bøn) kann verða biðið fyri altarinum sum skiftissongur ella skiftislestur millum prest og kirkjulið undan inngangskollektini í føstuni – eisini langa fríggjadag – dýra biðidag og til onnur hóskandi høvi. Miskunnarbønin (Kyrie) fellur tá burtur, um hon annars vanliga verður nýtt. Tað stóra litanið fellur somuleiðis burtur, um tað annars verður nýtt, og vanlig kirkjubøn verður biðin í staðin. Presturin kann standa fyri miðjum altari ella liggja á knæ á altarsskamlinum.

Presturin:

Harri Guð faðir, vár skapari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

Harri Jesus, vár frelsari!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

Harri halgi andi, vårt ljós og vár troyst!

Kirkjuliðið:

Miskunna tú oss!

Presturin:

Vit hava syndað við várum forfedrum!

Kirkjuliðið:

Vit hava uppiborið tína vreiði!

Presturin:

O, Harri, far ikki við okkum eftir várum syndum!

Kirkjuliðið:

Og løna okkum ikki eftir várum misbrotum!

Presturin:

O, Harri, hoyr vára bøn!

Kirkjuliðið:

Og lat várt róp koma til tín!

INNGANGSKOLLEKT

Presturin messar ella lesur síðani inngangskollektina eftir heilsanina.

Friðarlitanið

Kann verða nýtt til ávís hœvi, tá ið hildið verður hósandi, annaðhvørt í staðin fyri miskunnarbøn ella kirkjubøn.

Presturin / sangarin:

Í friði latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturin / sangarin:

Um frið av himni, um frelsu og bjarging, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturin / sangarin:

Um frið og semju millum allar heimsins tjóðir, um samanhald og einleika í Guðs heilagu kirkju, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturin / sangarin:

Fyri hesum heilaga húsi og teimum, sum her trúna inn í trúgv og virðing, gudsótta og tilbiðjan, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Fyri øllum Guðs fólki, fyri øllum kirkjunnar tænarum, fyri prestum, prósti / próstum og biskupi, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Fyri hesi bygd / hesum býi, fyri øllum londum og tjóðum og teimum, sum har búgva, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Fyri lögtingi og landsstýri, fyri lögmanni og húsi hansara / hennara, fyri drotningini / kongi og húsi hennara / hansara, fyri kommunustýri (bygðaráði / býráði), dómsvaldi og lögreglu, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Fyri teimum, sum ferðast og starvast á sjógvi, á landi og í flogferðslu, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Fyri syrgjandi og mótleysum, líðandi og sjúkum, forfylgdum og kúgaðum, latið okkum biðja til Harrans.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Kom okkum til hjálpar og bjarga okkum, miskunna og varða okkum, Harri, í tíni náði.

Kirkjuliðið:

Harri, miskunna tú oss! *Ella:* Kyrie eleison!

Presturinn / sangarinn:

Latið okkum minnst tey, sum vóru trúgv líka til deyða, so at vit geva okkum sjálv, hvør annan og alt lív okkara í hendur Harrans Jesu Krists.

Kirkjuliðið:

Í tínar hendur, Harri.

Presturinn / sangarinn:

Tí at sigurinn, heiðurin og mátturinn er tín, faðir, sonur og heilagur andi, nú og altíð og um allar ævir!

Kirkjuliðið:

Amen. *Ella:* Amen. Amen. Amen.

Farið í friði og tænið Harranum við gleði!

TEKSTABÓK

FØROYA KIRKJU

Fyrri og seinna tekstarøð

Kollektir og bíbliulestrar til sunnu- og halgidagar í kirkjuárinum

Har sagt verður í kollektini „vit biðja teg / vit takka tær“, kann presturinn / deknurinn í staðin siga „vær biðjum teg / vær þökkum tær“. Í staðin fyri „Latið okkum øll biðja“ kann verða sagt „Latum okkum øll biðja“.

Sum inngangskollekt verður ein av hesum kollektum messað ella lisiin.

Tær seinnu inngangskollektirnar kunnu í mongum forum í staðin verða nýttar sum útgangskollektir.

Útgangskollektir til tær stóru hátíðirnar standa eftir bíbliulestrarnar til dagarnar.

Lisnir verða tveir ella tríggir bíbliulestrar. Tá ið tríggir bíbliulestrar vanliga verða lisiin, kann annar av lestrunum undan evangeliinum falla burtur, t.d. tá ið dópur er undir messuni / gudstænastuni. Fyrsti lestur er úr Gamla testamenti, annar úr Nýggja testamenti (epistul / lestur) og triði er dagsins evangeliium. Verður bert ein bíbliulestur lisiin undan evangeliinum, ger presturinn / deknurinn sjálvur av, hvør av teimum báðum fyrri lestrunum verður lisiin.

Nævnið á sunnu- og halgidögum, sum er í klombrum, kann verða nýtt í staðin fyri tað nævnið, ið stendur frammanfyri.

Tey kirkjuár, har høvuðsparturinn fellur á stakt tal, verður lisið eftir fyrri tekstarøð, og tey kirkjuár, tá ið høvuðsparturinn fellur á makað tal, verður lisið eftir seinnu tekstarøð.

Advent – jólaføsta

1. SUNNUDAG Í ADVENT *Nýggjársdag kirkjunnar*

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú miskunnaði okkum, sum fyri syndarinnar skuld vóru í deyðans og Sátans valdi, og gav okkum son tín, hin spaklynda og rættvísa kong til frelsara frá synd og ævigum deyða. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt leiða og stýra okkum, so at vit halda okkum at hesum kongi og frelsara okkara, og ikki eins og verðin ger, taka okkum meinboga av honum, men verða varðveitt í fastari trúgv á hann og harvið verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum í miskunn tíni letur okkum byrja eitt nýtt náðiár. Vit biðja teg, reis teg í tínum veldi og kom okkum til hjálpar. Halt verndarhond tína yvir okkum og bjarga okkum í náði frá teimum vandum, sum hótta okkum vegna syndaskuld okkara, og ver okkum endurloysn og frelsa, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Foldin er Harrans og fylli hennar, heimurin og tey, ið heimin byggja. Tí hann hevur lagt hennar grundvøll í havið, yvir streymum hann hevur hana fest. Hvør torir ganga niðan á fjall Harrans, hvør torir standa á hans heilaga staði? Sá, ið sakleysar hevur hendur og hjarta reint, ikki hevur vent sínum huga at lygnum og ikki svør svikara eið. Hann skal av Harranum fáa signing og rættlæti frá sínum frelsunnar Guði. Slík er tann ætt, ið leitar til Harrans og søkir ásjón Jákups Guðs. Hevjið tykkara høvur, borglið! Reisist tit avgomlu portur, at dýrdarinnar kongur kann koma! Hvør er hesin dýrdar kongur? Harrin, veldigur og sterkur, Harrin, sterkur í stríðum. Hevjið tykkara høvur, borglið! Reisist tit avgomlu portur, at dýrdarinnar kongur kann koma! Hvør er hann, hesin dýrdar kongur? Harri herskaranna. Hann er tað, ið er dýrdar kongur. Sl 24

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Og hetta eiga tit tess heldur at gera, sum tit vita tíðina, at tað longu er tíð hjá tykkum at vakna úr svøvni; tí at nú er frelsa okkara nærri, enn tá vit tóku við trúnni. Liðið er á náttina, og dagurin er í nánd. Latið okkum tí leggja av verk myrkursins og lata okkum í herklæði ljósins. Latið okkum hava sømiligan atburð sum á degi, ikki í ováti ella drykkjuskapi, ikki í ólevnaði ella siðloysi, ikki í klandri ella øvund; men íklæðist heldur Harran Jesus Krist, og havið ikki tilíka umsorgan fyri holdinum, at tað elvir girndir. Róm 13,11-14

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og tá ið teir nærkaðust Jerúsalem og komu til Betfage við Oljufjallið, tá sendi Jesus tveir lærusveinar undan og segði

við teir: „Farið í bygdina her beint framman fyri tykkum, og brátt munnu tit finna eitt ásin standa bundið og eitt fyl hjá tí; loysið tey og leiðið mær tey higar. Og um onkur sigur nakað við tykkum, so skulu tit siga, at Harranum tørvar tey; tá man hann alt fyri eitt lata tey avstað.“ Men hetta hendi, til tess at tað skuldi ganga út, sum talað er av profetinum, tá ið hann sigur: „Sions dóttur berið tit boð: Sí, kongur tín til tín kemur, lítillátur, á asna hann ríður, á ungum klyvjadjór's fyli.“ Men lærusveinarnir fóru avstað og gjørdu, sum Jesus hevði boðið teimum; og teir komu við ásininum og fylinum og lögdu klæði síni á tey, og hann setti seg oman á tey. Men flest øll av mannamúgvuni breiddu klæði síni á vegin, og summi brutu greinar av trøunum og lögdu á vegin. Men mannamúgvurnar, sum gingu undan honum og sum gingu aftaná, rópaðu og søgdu: „Hosianna, Dávids sonur! Vælsignaður veri tann, ið kemur í Harrans navni! Hosianna í hægsta himli!“ Matt 21,1-9

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur kunngjørt okkum eitt Harrans náðiár og boðar fátækum gleðiðboð, blindum sjón, fangum og neyðstøddum frælsi. Vit biðja teg, upplýs og stýr tú hjørtum okkara við heilaga anda tínum, so at vit ikki taka okkum meinboga av hesum frelsara okkara, men av náði tíni hoyra lívssælu orð hansara, taka tey at okkum og í fastari og livandi trúgv verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður

í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum í miskunn tíni letur okkum byrja eitt nýtt náðiár. Vit biðja teg, reis teg í tínum veldi og kom okkum til hjálpar. Halt verndarhond tína yvir okkum og bjarga okkum í náði frá teimum vandum, sum hótta okkum vegna syndaskuld okkara, og ver okkum endurloysn og frelsa, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: Sí tænari mín, sum eg styði, útvaldi mín, sum sál mín hevur tokka til; eg lati anda mín koma yvir hann, hann skal boða fólkunum rætt. Ikki skal hann rópa og ikki lyfta upp reyst síni og ikki lata mál sítt hoyra á gøtunum. Rørið, ið brákað er, skal hann ikki bróta, rakið, ið rýkur, skal hann ikki slökkja. Við trúfesti ber hann rættin út. Ikki hann maktast, ikki hann gevst, til hann fær skipað rættin á jørðini, og eftir lóg hans bíða oyggjar. Soleiðis talar Guð Harrin, tann ið skapaði himinin og tandi hann út, tann ið breiddi út jørðina við øllum tí, sum á henni veksur, tann sum andadrátt gav fólkinum á henni og anda teimum, sum á henni ganga: Eg, Harrin, havi kallað teg í rættvísi; eg skal halda teg í hondina, og eg skal varðveita teg og gera teg til sáttmála fyri fólkíð og til ljós fyri heidningarnar, til at lata upp eyguni á blindum, til at leiða út úr varðhaldi tey, ið bundin eru, og úr fangahúsi tey, sum í myrkri sita. Eg eri Harrin, tað er navn mítt, og ongum øðrum gevi eg dýrd mína og ikki úthøgðum bílætum

lov mítt. Sí, hinir fyrru lutirnir eru komnir, og eg kunngeri nýggjar; áðrenn teir berast til, boði eg tykkum frá teimum. Jes 42,1-9

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Tessalóníkumanna:

Men um tíðir og tímar, brøður, er tykkum ikki tørvur á, at skrivað verður til tykkara; tí at sjálvir vita tit gjølla, at Harrans dagur kemur sum tjóvur á nátt. Men tit, brøður, eru ikki í myrkri, so at dagurin skuldi komið á tykkum sum tjóvur. Tí at allir eru tit børn ljósins og børn dagsins, vit eru ikki børn náttarinnar ella myrkursins. Men vit, sum hoyra deginum til, skulu vera ódruknir, klæddir í trúar og kærleiks brynju og frelsunnar vón sum hjálm. Tí at ikki hevur Guð ætlað okkum til vreiði, men at ognast frelsu við harra várum Jesusi Kristi, sum doyði fyri okkum, fyri at vit, annaðhvørt vit vaka ella vit sova, skulu liva saman við honum. Áminnið tí hvør annan og uppbyggjið hvør annan, soleiðis sum tit eisini gera! 1 Tess 5,1-2 og 4-5 og 8-11

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og Jesus kom til Nasaret, har sum hann var vaksin upp, og hann fór, sum siður hansara var, hvíludagin inn í samkomuhúsið; og hann reisti seg upp at lesa fyri. Og bók Jesaja profets varð honum fingin, og tá ið hann opnaði bókina, fann hann niður á tann staðin, har sum skrivað stóð: „Andi Harrans er yvir mær, av tí at hann hevur salvað meg, til at bera fátækum gleðið. Sent hevur hann meg út til at boða fangum frælsi og blindum sjón, til at sleppa neyðstøddum leysum, til at kunngera eitt Harrans náðiár.“ Og hann legði bókina saman og fekk tænararum hana og

settist niður; og hvørs mans eygu í samkomuhúsinum hugdu upp á hann. Men hann tók undir at tala til teirra: „Í dag er hetta skriftorðið gingið út fyri oyrum tykkara.“ Og øllum leitst væl á hann, og tey undraðust á tey lívsælu orð, sum komu av munni hansara; og tey søgdu: „Er hann ikki sonur Jósefs?“ Og hann segði við tey: „Óivað munnu tit fara og siga við meg hetta orðtakið: „Lækni, lek sjálvan teg. Ger eisini her í heimbygd tíni so stór verk, sum vit hava frætt at vera hend í Kapernaum.“ Og enn meira segði hann: „Sanniliga sigi eg tykkum: Eingin profetur er væl kendur í sínum egna fosturlandi. Men eg sigi tykkum av sonnum: Mangar vóru einkjurnar í Ísrael á dögum Elia, tá ið himmalin var latin aftur í trý ár og seks mánaðir, ta ferðina tað var stórur hungur í øllum landinum; og til onga teirra var Elia sendur, men bert til Sáreptu við Sidon til eina einkju. Og mangir vóru hinir spitalsku í Ísrael, meðan Elisa profetur var uppi á dögum, og eingin teirra varð reinsaður, men eina Náaman Síriulendingur.“ Og øll í samkomuhúsinum vórðu full av vreiði, tá ið tey hoyrdu hetta, og tey reistust og koyrdu hann avstað út úr bygdini og fóru við honum ytst á røðina á tí fjallinum, sum bygd teirra var bygd á, at rinda honum oman har. Men hann gekk ígjøgnum, mitt ímillum teirra, og fór leið sína. Luk 4,16-30

2. SUNNUDAG Í ADVENT

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur opinberað okkum, at himmal og jørð skulu ganga undir, men at vit skulu rísa upp og koma fram fyri dómstól tín. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt halda okkum fast við orð títt. Varða okkum í náði fyri synd og varðveit okkum í øllum freistingum, so at vit ikki tyngja hjertu okkara við marglæti og tímiligari stúran, men altíð vaka og biðja og við føstum áliti á náði tína vænta komu sonar tíns við gleði og tá verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum á evsta degi kemur aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit biðja teg, búgv tú hjertu okkara til, so at vit ikki liva í følskum tryggleika, men altíð vaka og biðja og við føstum áliti á náði tína tæna tær við reinum hjørtum og fagna komu tíni við gleði, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Málaki profetur:

So sigur Harrin: Sí, eg sendi ørindreka mín; hann skal greiða vegin undan mær; og brádliga kemur hann í temp-

ul sítt, Harrin, ið tit søkja, og boðberi sáttmálans, ið tit stunda eftir; sí, hann kemur, sigur Harri herliðanna. Men hvør kann halda við tann dagin, tá ið hann kemur? Og hvør kann standast, tá ið hann birtist? Tí at hann er eins og eldur málmbræðarans, eins og lútur tváarans. Og hann man sita og bræða og reinsa silvurið; og hann man reinsa synir Levi og gera teir skírar eins og gull og silvur, so at teir bera Harranum offurgávur í rættlæti. Mál 3,1-3

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at alt tað, sum áður er skrivað, er skrivað okkum til lærdóms, fyri at vit skulu hava vón okkara av tí tolmóði og teirri uggan, sum skriftirnar geva. Men Guð, sum veitir tolmóðið og ugganina, gevi tykkum, at tit mega sita væl um sátt hvør við annan, soleiðis sum Kristus Jesus vil tað, til tess at tit samhugaðir við einum munni mega prísar Guði og faðir várs harra Jesu Krists. Takið tí hvør annan at sær, líkasum eisini Kristus tók tykkum at sær til Guðs æru. Róm 15,4-7

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Jesus segði: „Og tað skulu verða tekin í sól og mána og stjörnum, og á foldini munnu tjóðflokkar kvíða í ráðloysi, tí at hav og sjógvar bróta, meðan menn ørmaktast av ótta og stúran fyri tí, ið koma skal yvir jarðarrikið; tí at skakast skulu himmalsins kreftur. Og tá skulu tey síggja menniskjusonin koma í ský við mátti og miklari dýrd. Men tá ið hetta fer at henda, tá lítið upp og hevjið upp høvðum tykkara, av tí at loysn tykkara nærkast.“ Og hann segði teimum eitt líknili: „Hyggið at fikutræinum og øllum trøum; tá ið tit síggja, at tey fara at spretta, tá skilja tit av tykkum sjálvum, at summarið nú er í nánd. Á sama hátt

skulu tit eisini vita, tá ið tit síggja hetta henda, at Guðs ríki er í nánd. Sanniliga sigi eg tykkum: henda slekt skal als ikki forganga, áðrenn alt samalt er hent. Himin og heimur skulu ganga undir, men orð míni skulu als ikki forganga. Men verið varnir, at hjørtu tykkara ikki skulu verða tyngd av svirri og drykkjuskapi og sút fyri hesum lívi, so at tann dagurin kemur dáttliga á tykkum sum ein snara; tí at koma skal hann á øll tey, sum búgva um allan jarðarkring. Vakið tí á hvørji stund og biðið, so at tit kunnu verða førir fyri at komast undan øllum hesum, ið henda skal, og at standast fyri menniskjusoninum!“ Luk 21,25-36

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur opinberað okkum, at ríki títt á tínum degi skal koma til sjóndar í dýrd. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt halda okkum fast við orð títt, so at vit ikki sovna í vantrúgv ella líkasælu, men altíð vaka og biðja, halda út í tolni og við føstum álitum á náði tína vænta komu sonar tíns við gleði og tá verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum á evsta degi kemur aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit biðja teg, búgv tú hjørtu okkara til, so at vit ikki liva í følskum tryggleika, men altíð vaka og biðja og við føstum álitum á náði tína tæna tær við reinum

hjørtum og fagna komu tíni við gleði. Tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Men av Ísai runni skal kvistur spretta fram og angi av rótum hans bera frukt. Og andi Harrans skal hvíla yvir honum, andi vísdóms og vits, andi ráðs og kraftar, andi kunnskapar og ótta Harrans. Hugnaður hans skal vera í ótta Harrans; hann skal ikki døma eftir tí, sum eygu hans síggja, og ikki skipa rætt eftir tí, sum oyru hans hoyra. Við rættvísi skal hann døma hini fátæku og skipa rætt við rættlæti fyri hinum neyðstøddu í landinum; hann skal sláa yvirgangskroppin við sprota muns síns og drepa hin gudleysa við anda varra sína. Rættferð skal vera belti um lendar hans og trúskapur belti um mjadnar hans. Tá skal úlvurin bógva hjá lambinum og pantarin liggja í felagi við geitarlambinum, kálvar, ungljón og alidjór ganga saman, og ein smádrongur skal gæta tey. Kúgv og björn skulu ganga á beiti saman; og ungar teirra skulu liggja á bóli saman; og ljónið skal eta hoyggj eins og neyt. Bróstabarnið skal spæla við holuna hjá høggorminum, og barnið, sum beint er avvant, skal stinga hond sína inn í holið hjá basiliskinum. Á øllum mínum heilaga fjalli skulu menn einki ilt gera og ongan skaða valda, tí at jørðin er full av kunnleika Harrans, eins og vatnið fjalir havsins botn. Á tí degi skulu heidningarnir spyrja eftir rótarkvistinum av Ísai, sum stendur sum hermerki fyri fólkinum; og bústaður hans skal verða dýrligur. Jes 11,1-10

Epistulin skrivur Jákup ápostul:

Verið tí tolnir, brøður, til Harrin kemur! Sí, bóndin bíðar eftir hinum dýrabara ávøkstinum av jørðini og væntar í

tolni eftir honum, til hann fær heystregn og várregn. Verið eisini tit tolnir, styrkið hjörtu tykkara, tí at koma Harrans er í nánd. Ják 5,7-8

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: Tá skal himmiríkið verða líknað við tíggu moyggjar, sum tóku lampur sínar og fóru út at mæta brúðgóminum. Men fimm teirra vóru óhygnar og fimm hyggar. Tí at hinar óhygnu tóku lampur sínar, men tóku onga olju við sær; men hinar hyggu tóku olju við í konnum sínum aftrat lompum sínum. Men við tað at brúðgómurin dvøldi við at koma, kom tyngd á tær allar, og tær sovnaðu. Men um midnátt kom róp í: „Sí, nú kemur brúðgómurin! Farið út at mæta honum!“ Tá vaknaðu allar hesar moyggjarnar og fóru at gera lampur sínar til. Men hinar óhygnu søgdu við hinar hyggu: „Latið okkum fáa eitt sindur av olju frá tykkum, tí at lampur okkara slokna.“ Men hinar hyggu svaraðu og søgdu: „Nei, tað fer ikki at røkka til hjá okkum og hjá tykkum við. Farið tit heldur til teirra, ið selja, og keypið tykkum sjálvum.“ Meðan tær nú fóru avstað at keypa, kom brúðgómurin; og tær, ið búnað vóru, fóru við honum inn til brúðleyfs; og dyrnar vórðu latnar aftur. Men seinni komu eisini hinar moyggjarnar og søgdu: „Harri, harri, lat okkum upp!“ Men hann svaraði og segði: „Sanniliga sigi eg tykkum, eg kenni tykkum ikki.“ Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman! Matt 25,1-13

3. SUNNUDAG Í ADVENT

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, gerast menniskja, til tess at hann skuldi bjarga okkum frá synd, deyða og djevuli og gera okkum sæl allar ævir. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt leiða og stýra hjørtum okkara, so at vit halda okkum at orði hansara eina og harvið sleppa undan teimum meinbogum, sum sjálvklókskapur okkara freistar okkum til, til tess at vit altíð mega vera teirra millum, sum ikki taka sær ilt av einborna syni tínum, Jesusi Kristi, várum harra, men allar ævir verða sæl fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum ert ljós heimsins og lýsir fyri teimum, sum sita í myrkri og í skugga deyðans. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Ver okkum miskunn-samur og birt tú ljós í hjartans myrkri, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Oyðimørkin og hitt turra landið skulu gleðast, reynið skal fegnast og blóma eins og lilja, ja, blóma fagurliga og fegnast við fagnaðarrómi. Libanons dýrd skal tað fáa og fagurleika

Karmels og Sárans. Tey skulu fáa dýrd Harrans at sjá og fagurleika Guðs várs. Styrkið hinar máttleysu hendur og magnið tey knø, sum riða. Sigið við hini dirvislítlu: Verið hugreyst, óttist ikki! Síggið Guð tykkara! Nú kemur hevndin, endurgjald frá Guði: Hann kemur sjálvur at frelsa tykkum! Tá skulu eygu hinna blindu latast upp og oyru hinna deyvur opnast, haltir lætta sær á sum hjórtur, og málleys tunga lovsyngur. Tí at í oyðimørkini vatnslindir spretta og lækir í reynum. Sólbrendir oyðisandar skulu verða at vatnræsum og tystandi land at kelduvaði; í sjákála-hølinum skal fenaður savnast, og har sum strutsarnir hølaðust áður, skulu sevvøkstir spretta. Har skal verða lagdur vegur; hann skal verða kallaður vegurin halgi; hann má eingin óreinur ganga; hann skal vera fyri fólk hans; fákunnir skulu ikki villast á honum. Har skal einki ljón vera og einki ránsdjór fara um; tey síggjast ikki har; á honum skulu hini endurloystu ganga; hini útloystu Harrans venda heim aftur; við fagnaði koma tey til Zion, krýnd við ævigari gleði; fagnaður og gleði teimum fylgja; burtur flýggja sorg og sýt. Jes 35

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Soleiðis haldi menn okkum fyri tænarar Krists og húshaldarar yvir loyndardómum Guðs. Annars verður her kravt av húshaldarum, at ein og hvør má roynast trúgvur. Men mær liggur tað ógvuliga lítið á at verða dømdur av tykkum ella av menniskjuligum dómstóli; ja, eg dømi meg ikki sjálvur heldur. Tí at eg veit einki við mær sjálvum, men fyri tað eri eg tó ikki rættvísgjörður; men tann, sum dømir meg, er Harrin. Dømið tí ikki nakað fyri tíðina,

áðrenn Harrin kemur, hann sum eisini skal leiða tað fram í ljósið, sum er fjalt í myrkrinum, og opinbera ráð hjartnanna; og tá skal ein og hvør fáa rós sítt av Guði. 1 Kor 4,1-5

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men tá ið Jóhannes í fangahúsinum frætti um verk Krists, tá sendi hann boð við lærusveinum sínum og læt siga við hann: „Ert tú tann, ið koma skal, ella eiga vit at vænta ein annan?“ Og Jesus svaraði og segði við teir: „Farið og berið Jóhannesi boð um tað, sum tit hoyra og síggja: Blind fáa sjón og lamin ganga, spítølsk verða rein og deyv hoyra og deyð rísa upp og fátækum verða gleðiboð borin. Og sælur er tann, ið ongan meinboga fær av mær.“ Men tá ið teir vóru farnir avstað, fór Jesus at tala til mannamúgvurnar um Jóhannes: „Hvat fóru tit út í oyðimørkina at síggja? Ein sevlegg, ið sveiggjar higar og hagar í vindinum? Ella hvat fóru tit út til? At síggja ein mann skryddan í skart? Sí, teir, sum mjúkan búna bera, eru í kongshøllum. Ella hvat fóru tit út til? At síggja ein profet? Ja, eg sigi tykkum, enntá meir enn ein profet. Tí at hetta er tann, ið skrivað stendur um: „Sí, eg sendi sendiboð mítt undan tær. Hann skal greiða veg tín fyri tær.“ Matt 11,2-10

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni við syni tínum, Jesusi Kristi, veitir okkum endurloysing og frelsu. Vit biðja teg, at tú við

heilaga anda tínum vilt lýsa fyri okkum í heimsins myrkri og veita okkum tann frið, sum heimurin ikki kann geva. Gev okkum at ganga í hesum ljósi tínum, so at vit tæna tær í friði og rættvísi og vónrík gleðast um komu einborna sonar tíns í heimin, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum ert ljós heimsins og lýsir fyri teimum, sum sita í myrkri og í skugga deyðans. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Ver okkum miskunn-samur og birt tú ljós í hjartans myrkri, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Troystið, troystið fólk mítt! sigur Guð tykkara. Talið blíðliga til Jerúsalem og boðið henni, at stríð hennara er á enda, at sekt hennara er goldin, at hon hevur fingið tvífalt av Harrans hond fyri allar syndir sínar. Hoyr, tað rópar í oyðimørkini: „Greiðið gøtu Harrans, ruddið Guði várum veg í oyðimørkini! Hvør dalur skal verða hækkaður, hvørt fjall og hvør brekka skulu verða lækkað, hólarnir skulu verða ein slætti og heyggjarnir fløtur. Dýrd Harrans skal birtast, og alt hold skal fáa tað at síggja, tí at muður Harrans hevur talað.“ Hoyr, tað sigur: „Rópa!“ Og eg svari: „Hvat skal eg rópa?“ „Alt hold er gras, og allur yndisleikur tess sum blóma á markini. Grasið visnar, blóman fólmar, tá ið andi Harrans blæsur á tey. Sanniliga, menniskjan er gras. Grasið visnar, blóman fólmar, men orð Guðs várs stendur allar ævir.“ Jes 40,1-8

Epistulín skrifvar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Tí at ikki okkum sjálvar prædika vit, men Krist Jesus sum harra, men okkum sjálvar sum tænarar tykkara fyri Jesu skuld. Tí at Guð, sum segði: „Úr myrkrinum skal ljós skína fram!“ hann læt tað skína í hjørtum okkara, fyri at lata kunnleikan um Guðs dýrd í ásjón Krists lýsa fram. Men henda dýrgripin hava vit í leirkeri, fyri at hin ovurmikla kraftin skal vera Guðs og ikki frá okkum, trongdir sum vit eru í øllum førum, men tó ikki innibyrgdur; ivafullir, men tó ikki ráðleysir; atsøktir, men tó ikki uppgivnir; feldir, men tó ikki týndir; altíð berandi deyðing Jesu við okkum í likaminum, fyri at eisini Jesu lív má verða opinberað í likami okkara. 2 Kor 4,5-10

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og Sakarias, faðir Jóhannesar, varð fyltur av heilagum anda, og hann profeteraði og mælti: „Lovaður veri Harrin, Guð Ísraels, tí at vitjað hefur hann fólk sítt, og loyst hefur hann tað út; og reist hefur hann okkum eitt frelsunnar horn í húsi Dávids, tænara síns; soleiðis sum hann av fyrndartíð hefur talað við munni hinna heilagu profeta sína: Frelsu frá fíggindum várum og frá hondum alra teirra, sum okkum hata; til tess at inna miskunn móti fedrum várum og minnast hin heilaga sáttmála sín, eiðin tann, sum hann svór Ábrahami, faðir várum, at hann vildi veita okkum, at vit, bjargað úr hondum fígginda vára, óttaleys máttu tæna honum í heilagskapi og rættvísi fyri ásjón hans allar dagar várar. Og tú við, lítla barnið, skalt verða nevndur profetur hins hægsta; tí at tú skalt ganga undan fyri ásjón Harrans, at búgva út vegir hans, at geva fólki hans kunnugleika um frelsu í fyrigeving synda teirra, fyri Guðs várs

mildu miskunnar sakir, sum sólarris av høgum himni hevur vitjað okkum við, at lýsa fyri teimum, sum sita í myrkri og skugga deyðans, at beina fótum várum inn á friðarleið.“ Men barnið vaks og varð sterkt í andanum; og hann var í oyðimørkunum til tann dagin, tá ið hann steig fram fyri Ísrael. Luk 1,67-80

4. SUNNUDAG Í ADVENT

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur sent profetar og boðberar at bera vitnisburð um son tín, Jesus Krist. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt hjálpa okkum at trúgva vitnisburði teirra, so at vit taka ímóti Jesusi sum frelsara okkara og við sannari gleði og tøkk halda hina heilagu hátíð í kirkju tíni fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum letur okkum hoyra hin sæla boðskapin um komu tína í heimin. Vit biðja teg, reis teg í tínum veldi og kom okkum til hjálpar við náði tíni, so at vit taka ímóti tær við opnum hjørtum og fagna komu tíni við gleði, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Hvør yndisligir eru á fjøllunum føtur fagnaðarboðarans, ið kunnger friðin og ber gleðitíðindini, boðar frelsu og sigur við Zion: „Guð tín er vorðin kongur.“ Hoyr varðmenn tínar; teir hevja allir samlir fagnaðarróp; við egnum eygum síggja teir Harran koma aftur til Zions. Skerið í fagnaðarróp allar oyðirustir Jerúsalems, tí at Harrin hevur uggað fólk sítt og endurloyst Jerúsalem. Harrin hevur nektað sín heilaga arm fyri eygum alra tjóða; um alla ta viðu jørð hevur frelsa Guðs várs verið eyðsæð. Jes 52,7-10

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Filippimanna:

Gleðið tykkum í Harranum altíð! Eg sigi upp aftur: Gleðið tykkum! Spaklyndi tykkara verði øllum menniskjum kunnigt! Harrin er í nánd! Verið ikki stúrnir fyri nøkrum, men latið í øllum lutum tráan tykkara koma fram fyri Guð í ákallan og bøn við tókk, og Guðs friður, sum ber av øllum viti, skal varðveita hjørtu tykkara og hugsanir tykkara í Kristi Jesusi. Fil 4,4-7

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Og hetta er vitnisburður Jóhannesar, tá ið Jødarnir sendu prestar og Levitar frá Jerúsalem til tess at spyrja hann: „Hvør ert tú?“ Og hann ásannaði og noktaði ikki, og hann ásannaði: „Eg eri ikki Kristus.“ Og teir spurdu hann: „Hvat tá? Ert tú Elia?“ Hann sigur: „Ikki eri eg tað.“ „Ert tú profeturin?“ Og hann svaraði: „Nei.“ Teir søgdu tá við hann: „Hvør ert tú? fyri at vit kunnu geva teimum svar, sum hava sent okkum. Hvat sigur tú um teg sjálvan?“ Hann segði: „Eg eri rødd á einum, sum rópar í oyðimørkini: Gerið beinan veg Harrans, eins og Jesaja profetur hevur sagt.“ Men teir, sum sendir vóru, vóru úr flokki Farisearanna.

Og teir spurdu hann og sögdu við hann: „Hví doypir tú tá, um tú ikki ert Kristus, ei heldur Elia, ei heldur profet-urin?“ Jóhannes svaraði teimum og segði: „Eg doypir við vatni; mitt ímillum tykkara stendur hann, sum tit ikki kenna, hann sum kemur aftan á meg, sum eg ikki eri verdur at loysa tveingirnar hjá.“ Hetta hendi í Betániu, hinumegin Jórdan, har sum Jóhannes doypti. Jóh 1,19-28

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur sent profetar og boðberar at bera vitnisburð um son tín, Jesus Krist. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt hjálpa okkum at trúgva vitnisburði teirra, so at vit taka ímóti Jesusi sum frelsara okkara og við sannari gleði og tøkk halda hina heilagu hátíð í kirkju tíni fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, tú, sum letur okkum hoyra hin sæla boðskapin um komu tína í heimin. Vit biðja teg, reis teg í tínum veldi og kom okkum til hjálpar við náði tíni, so at vit taka ímóti tær við opnum hjørtum og fagna komu tíni við gleði, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Á tí degi skalt tú siga: „Eg lovi tær, Harri; tí at tú reiddist inn á meg, men vreiði tín hvarv, og tú uggaði meg. Sí, Guð er frelsa mín, eg eri ekkaleysur og óttist ikki, tí at Harrin er máttur og lovsongur mín, og hann varð mær frelsa.“ Av frelsunnar keldu skulu tit oysa vatn við gleði. Og tann dagin skulu tit siga: „Takkið Harranum, ákallið navn hans, kunngerið gerningar hans fólkanna millum, sigið frá, at navn hans er hátt. Lovsyngið Harranum, tí at hann hevur dýrdarverk gjørt; hetta skal verða kunnigt um alla jørðina. Lat fagnaðarróp ljóða og syng av gleði, tú, sum býrt á Zion; tí at hin heilagi í Ísrael er stórir hjá tær.“ Jes 12

Epistulin skrivar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

So satt sum Guð er trúfastur, so er tala okkara til tykkara ikki bæði ja og nei. Tí at sonur Guðs, Kristus Jesus, sum tykkara millum er prædikaður av okkum, av mær og Silvanusi og Timoteusi, var ikki bæði ja og nei, men ja er tað vorðið í honum. Tí at so mangar sum Guðs fyrjáttanir eru, í honum hava tær ja sítt, og fáa tí eisini við honum amen sítt, Guði til æru við okkum. Men tann, sum heldur okkum tillíka við tykkum fast við Krist og salvaði okkum, er Guð, hann sum eisini hevur innsiglað okkum og givið okkum pant andans í hjørtu okkara. 2 Kor 1,18-22

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Tá kom upp trætumál millum lærusveina Jóhannesar og Jøda um reinsan. Og teir komu til Jóhannesar og søgdu við hann: „Rabbi, tann sum var hjá tær hinumegin Jórdan, hann sum tú vitnaði um, sí, hann doypir, og allir koma til hansara.“ Jóhannes svaraði og segði: „Maður kann als

einki taka, uttan tað verður honum givið av himlinum. Tit eru sjálvir vitni míni, at eg segði: Eg eri ikki Kristus, men: Eg eri sendur undan honum. Tann, sum hevur brúðrina, er brúðgómur; men vinur brúðgómsins, sum stendur hjá honum og lýðir á hann, gleðist inniliga um rødd brúðgómsins. Henda gleðin mín er nú vorðin fullkomin. Hann eigur at vaksa, men eg at minka. Tann, sum kemur omanfrá, er yvir øllum; tann, sum er av jørðini, er av jørðini og talar av jørðini; tann, sum kemur av himni, er yvir øllum; og tað, sum hann hevur sæð og hoyrt, tað vitnar hann, og eingin tekur ímót vitnisburði hansara. Tann, sum hevur tikið ímót vitnisburði hansara, hevur staðfest, at Guð er sannorðaður. Tí at tann, sum Guð sendi út, talar Guðs orð; tí at hann gevur ikki andan eftir máli. Faðirin elskar sonin og hevur givið honum allar lutir upp í hendur. Tann, sum trýr á sonin, hevur ævigt lív; men tann, sum er syninum ólýðin, skal ikki síggja lívið, men vreiði Guðs verður verandi yvir honum.“ Jóh 3,25-36

Jól

JÓLAAFTAN

Litur seinnapart ella um kvöldið: Hvítur ella gyltur.

Seinnaparts- / kvöldgudstænasta uttan altargang – aftansongur. Prædikað verður yvir ein av hesum tekstum ella ein frítt valdan tekst. Fellur 4. sunnudagur í advent jólaaftan, verður messan / gudstænastan um middagsleitið hildin sum vanligt við bønnum, tekstum og sálmum til 4. sunnudag í advent.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Vit takka tær, Guð faðir, tí at tú hevur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Vit takka tær, Jesus Kristus, tí at tú vart faðir tínum lýðin, setti teg sjálvan lágt og gjørdist menniskja. Vit takka tær, tú góði heilagi andi, tí at tú við orðsins ljósi letur okkum síggja, at Jesus Kristus er sonur Guðs og einasti frelsari okkara. Gev okkum, Guð, náði tína, so at vit við trúgvandi og takksomum hjørtum av nýggjum mega hoyra henda fagnaðarríka boðskapin, at okkum er ein frelsari føddur, og halda jól saman hvør við øðrum í kærleika okkara millum. Tað biðja vit øll í várs harra Jesu navni, hann, sum við tær og hinum heilaga anda livir og ræður um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú læt son tín, Jesus Krist, gerast menniskja okkum til frelsu. Vit biðja teg, gev

okkum heilaga anda tín, so at vit við trúgvandi og takksomum hjørtum av nýggjum mega hoyra henda fagnaðarríka boðskapin, at okkum er ein frelsari føddur, so at vit við honum mega fáa eina signaða jólahátíð í kærleika okkara millum. Tað biðja vit fyri einborna son tín, harra og frelsara váran, Jesus Krist, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum sendi heilagu einglar tínar til hirðarnar úti á markini við gleðiboðum um son tín, Jesus Krist, og boðaði teimum, at teir ikki skuldu óttast, men gleðast, tí at frelsarin var borin í heim. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt reka allan ótta úr hjørtum okkara og veita okkum hina sonnu og ævigu gleði fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við hinum sanna ljósi, syni tínum, Jesu Kristi, læt hina heilagu jólanátt lýsa eins og bjartan dag. Vit biðja teg, gev okkum her á foldum at ganga í hesum ljósi og at eiga gleðina í honum, so at vit einaferð í himlinum mega skoða dýrd hansara í hinum æviga ljósi, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Men eina ferð skal ikki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali

land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring. (Tað fólkið, sum gongur í myrkri, skal síggja stórt ljós, og ljós skal lýsa yvir teimum, sum sita í deyðaskuggans landi.) Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur. Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins broddstav hevur tú brotið eins og á Midians degi. Ja, hvør heglandi hermanna stivli, hvør blóðdálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi. (Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, ráðgevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi. Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á hásæti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ífrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.) Jes 9,1-7 ella 2 og 6-7

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivur Mika profetur:

Men tú, Betlehem Efrata, eina minst av Júda túsundum, frá tær skal tó koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael; frá forðum er upphav hans, frá ævinleikans døgum; tessvegna gevur hann tey yvir eina tíð, til hon, ið føða skal, hevur átt; tá skulu leivdir ættbrøðra hans koma heim aftur til Ísraelsmanna. Og hann skal standa og goyma at teimum í kraft Harrans, í tignarnavni Guðs síns. Ekkaleys munnu tey tá búgva, tí at mikil skal hann vera alt at endamarkum jarðar. Hann skal vera friður. Mika 5,1-4a

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Titusar:

Tí at Guðs náði er vorðin opinberað til frelsu fyri allar menniskjur, og hon uppsiðar okkum til at avnokta gudloysið og hinar veraldligu girndirnar og liva hóvliga og rættvísiliga og gudiliga í hesum heimi, vøntandi hina sælu vón og opinberingina av dýrd hins stóra Guðs og frelsara várs, Jesu Krists, hann sum gav seg sjálvan fyri okkum, fyri at hann kundi loysa okkum út úr øllum lógloysi og reinsa sær sjálvum eitt eigindómsfólk, áhugað til góðar gerningar. Tit 2,11-14

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Men tað hendi í teimum døgum, at tað komu boð frá Augustusi keisara um, at allur heimurin skuldi verða skrivaður í manntal. (Hetta fyrsta manntalið var, meðan Kvirinius var landshøvdingi í Síriulandi). Og øll fóru at verða skrivað, hvør í ættarbygd sína. Men eisini Jósef fór úr Galileu, úr bygdini Nasaret, niðan til Júdeu, til Dávids bygd, sum eitur Betlehem, tí at hann var slektaður av Dávids húsi og ætt, at verða skrivaður, saman við Mariu, trúlovaðu festarmoy síni, sum var við barn. Men tað hendi, meðan tey vóru har, at tíðin kom, at hon skuldi eiga barn. Og hon átti son sín, hin fyrstafødda, og hon reivaði hann og legði hann í eina krubbu, tí at ikki var rúm fyri teimum í tilhaldshúsinum. Og tað vóru hirðar har í sama bygdarlaginum, sum lógu úti á markini um náttina og goymdu at seyðafylgjum sínum. Og sí, eingil Harrans stóð hjá teimum, og dýrd Harrans ljómaði rundan um teir, og teir vórðu ógvuliga óttafullir. Og eingilin segði við teir: „Óttist ikki; tí sí, eg kunnger tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu verða fyri alt fólk. Tí at tykkum er í dag ein frelsari føddur, sum

er Harrin Kristus í Dávids staði! Og hetta skulu tit hava til merkis: Tit skulu finna eitt barn reivað og liggjandi í eini krubbu.“ Og í somu stund var hjá einglinum ein fjøld av himmalskum herskarum, sum lovaðu Guði og søgdu: „Heiður veri Guði í hægsta himli, og friður á jørð, og í menniskjum góður tokki!“

(Og tað hendi, tá ið einglarnir vóru farnir frá teimum aftur til himmals, tá søgdu hirðarnir hvør við annan: „Latum okkum nú fara beinanvegin til Betlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru, og sum Harrin hevur kunngjørt okkum.“ Og teir fóru við skundi hagar og funnu bæði Mariu og Jósef og barnið liggjandi í krubbuni. Og tá ið teir sóu tað, søgdu teir frá teimum orðum, sum talað høvdu verið til teirra um hetta barn. Og øll, ið hoyrdu tað, undraðust á tað, sum teimum varð sagt av hirðunum. Men Maria legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Og hirðarnir fóru avstað aftur, og teir lovaðu og prísaðu Guði fyri alt tað, sum teir høvdu hoyrt og sæð, soleiðis sum tað hevði verið sagt við teir). Luk 2,1-14 ella 1-20

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Men við føðing Jesu Krists gekk tað soleiðis til: Tá ið Maria, móðir hansara, var trúlovað Jósefi, so kendist tað á henni, áðrenn tey komu saman, at hon var við barn av hinum heilaga anda. Men við tað at Jósef, maður hennara, var ein rættvísur maður og ikki vildi gera hana opinberliga til skammar, ætlaði hann í loyndum at skilja seg frá henni. Men meðan hann hugsaði um hetta, sí, tá sýndi eingil Harrans seg í dreymi fyri honum og segði: „Jósef, sonur

Dávids! Óttast ekki fyri at taka Mariu, konu tína, til tín; tí at tað, sum hon ber undir belti, er av hinum heilaga anda. Og hon skal føða ein son, og Jesus skalt tú kalla navn hansara, tí at hann skal frelsa fólk sítt frá syndum teirra.“ Men hetta hendi alt samalt, fyri at tað skuldi ganga út, ið talað var av Harranum við profetinum, ið sigur: „Sí, moyggjin skal verða við barn og eiga son, og á navni skulu tey nevna hann Immanuel“; tað merkir: „Guð við okkum.“ Men tá ið Jósef vaknaði upp úr svøvn, gjørði hann, soleiðis sum eingil Harrans hevði boðið honum, og tók konu sína til sín. Men hann kom henni ikki nær, fyrr enn hon hevði átt son, og hann kallaði navn hansara Jesus. Matt 1,18-25

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hevur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjørtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella fyrsta inngangskollekt.

JÓLADAG (FÖÐINGARDAG KRISTS)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur latið son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og í náði givið okkum hann til frelsara frá syndini og ævigum deyða. Vit biðja teg, upplýs hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit mega vera takksom fyri hesa náði tína, søkja alla hjálp og troyst hjá honum, og so at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, verða føddan av Mariu moy og gerast menniskja. Vit biðja teg, at tú við honum vilt loysa okkum úr trældómi syndarinnar og gera okkum til nýggj og fræls menniskju, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Men eina ferð skal ikki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring. (Tað fólkið, sum gongur

í myrkri, skal síggja stórt ljós, og ljós skal lýsa yvir teimum, sum sita í deyðaskuggans landi.) Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur. Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins broddstav hevur tú brotið eins og á Midians degi. Ja, hvør heglandi hermanna stivli, hvør blóðdálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi. (Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, ráðgevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi. Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á háseti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ífrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.) Jes 9,1-7 ella 2 og 6-7

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Eftir at Guð í forðum mangar ferðir og á mangan hátt hevði talað til fedrarnar gjøgnum profetarnar, hevur hann við endan á hesum døgum talað til okkara gjøgnum sonin, sum hann setti til arvinga til allar lutir, og sum hann eisini hevur gjørt heimn við. Hann sum er ljómin av dýrd hansara og avmyndin av veru hansara og ber allar lutir við orði veldis síns, hann settist, tá ið hann hevði gjørt reinsan fyri syndirnar, við høgri hond á hátignini á høgum himni, og er vordin tann mun mætari enn einglarnir, sum hann hevur arvað dýrabærari navn enn teir. Tí at við hvønn av einglunum hevur hann á nøkrum sinni sagt: „Sonur mín ert tú, í dag havi eg føtt teg!“ og uppáftur: „Eg vil vera honum faðir, og hann skal vera mær sonur“? Hebr 1,1-5

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Men það hendi í teimum dögum, at það komu boð frá Augustusi keisara um, at allur heimurinn skuldi verða skrifaður í manntal. (Hetta fyrsta manntalið var, meðan Kvirinius var landshøvdingi í Sýriulandi). Og öll fóru at verða skrifað, hvør í ættarbygd sína. Men eisini Jósef fór úr Galileu, úr bygdinni Nasaret, niðan til Júdeu, til Dávids bygd, sum eitur Betlehem, tí at hann var slektaður av Dávids húsi og ætt, at verða skrifaður, saman við Mariu, trúlovaðu festarmoy síni, sum var við barn. Men það hendi, meðan tey vóru har, at tíðin kom, at hon skuldi eiga barn. Og hon átti son sín, hin fyrstafødda, og hon reivaði hann og legði hann í eina krubbu, tí at ikki var rúm fyri teimum í tilhaldshúsinum. Og það vóru hirðar har í sama bygdarlaginum, sum lógu úti á markini um náttina og goymdu at seyðafylgjum sínum. Og sí, eingil Harrans stóð hjá teimum, og dýrd Harrans ljómaði rundan um teir, og teir vórðu ógvuliga óttafullir. Og eingilin segði við teir: „Óttist ikki; tí sí, eg kunnger tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu verða fyri alt fólkið. Tí at tykkum er í dag ein frelsari føddur, sum er Harrin Kristus í Dávids staði! Og hetta skulu tit hava til merkis: Tit skulu finna eitt barn reivað og liggjandi í eini krubbu.“ Og í somu stund var hjá einglinum ein fjøld av himmalskum herskarum, sum lovaðu Guði og søgdu: „Heiður veri Guði í hægsta himli, og friður á jørð, og í menniskjum góður tokki!“ Luk 2,1-14

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hevur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður

boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjørtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnapart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til jólaaftan ella jóladag.

Henda heilaga lesturin skrivar Mika profetur:

Men tú, Betlehem Efrata, eina minst av Júða túsundum, frá tær skal tó koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael; frá forðum er upphav hans, frá ævinleikans døgum; tessvegna gevur hann tey yvir eina tíð, til hon, ið føða skal, hevur átt; tá skulu leivdir ættbrøðra hans koma heim aftur til Ísraelsmanna. Og hann skal standa og goyma at teimum í kraft Harrans, í tignarnavni Guðs síns. Ekkaleys munnu tey tá búgva, tí at mikil skal hann vera alt at endamarkum jarðar. Hann skal vera friður. Mika 5,1-4a

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Men eina ferð skal ikki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring. (Tað fólkið, sum gongur í myrkri, skal síggja stórt ljós, og ljós skal lýsa yvir teimum,

sum sita í deyðaskuggans landi.) Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur. Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins broddstav hevur tú brotið eins og á Midians degi. Ja, hvør heglandi hermanna stivli, hvør blóðdálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi. (Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, ráðgevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi. Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á háseti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ífrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.) Jes 9,1-7 ella 2 og 6-7

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Titusar:

Tí at Guðs náði er vordin opinberað til frelsu fyri allar menniskjur, og hon uppsiðar okkum til at avnokta gudloysið og hinar veraldligu girndirnar og liva hóvliga og rættvísiliga og gudiliga í hesum heimi, væntandi hina sælu vón og opinberingina av dýrd hins stóra Guðs og frelsara várs, Jesu Krists, hann sum gav seg sjálvan fyri okkum, fyri at hann kundi loysa okkum út úr øllum lógloysi og reinsa sær sjálvum eitt eigindómsfólk, áhugað til góðar gerningar. Tit 2,11-14

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tað hendi í teimum døgum, at tað komu boð frá Augustusi keisara um, at allur heimurin skuldi verða skrivaður í manntal. (Hetta fyrsta manntalið var, meðan Kvirin-

ius var landshøvdingi í Síriulandi). Og øll fóru at verða skrivað, hvør í ættarbygd sína. Men eisini Jósef fór úr Galileu, úr bygdini Nasaret, niðan til Júdeu, til Dávids bygd, sum eitur Betlehem, tí at hann var slektaður av Dávids húsi og ætt, at verða skrivaður, saman við Mariu, trúlovaðu festarmoy síni, sum var við barn. Men tað hendi, meðan tey vóru har, at tíðin kom, at hon skuldi eiga barn. Og hon átti son sín, hin fyrstafødda, og hon reivaði hann og legði hann í eina krubbu, tí at ikki var rúm fyri teimum í tilhaldshúsinum. Og tað vóru hirðar har í sama bygdarlaginum, sum lógu úti á markini um náttina og goymdu at seyðafylgjum sínum. Og sí, eingil Harrans stóð hjá teimum, og dýrd Harrans ljómaði rundan um teir, og teir vórðu ógvuliga óttafullir. Og eingilin segði við teir: „Óttist ikki; tí sí, eg kunnger tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu verða fyri alt fólkið. Tí at tykkum er í dag ein frelsari føddur, sum er Harrin Kristus í Dávids staði! Og hetta skulu tit hava til merkis: Tit skulu finna eitt barn reivað og liggjandi í eini krubbu.“ Og í somu stund var hjá einglimum ein fjøld av himmalskum herskarum, sum lovaðu Guði og søgdu: „Heiður veri Guði í hægsta himli, og friður á jørð, og í menniskjum góður tokki!“

(Og tað hendi, tá ið einglarnir vóru farnir frá teimum aftur til himmals, tá søgdu hirðarnir hvør við annan: „Latum okkum nú fara beinanvegin til Betlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru, og sum Harrin hevur kunngjørt okkum.“ Og teir fóru við skundi hagar og funnu bæði Mariu og Jósef og barnið liggjandi í krubbuni. Og tá ið teir sóu tað, søgdu teir frá teimum orðum, sum talað høvdu verið til teirra um hetta barn. Og øll, ið hoyrdu tað, undraðust á tað, sum teimum varð sagt av hirðunum. Men

Maria legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Og hirðarnir fóru avstað aftur, og teir lovaðu og prísaðu Guði fyri alt tað, sum teir høvdu hoyrt og sæð, soleiðis sum tað hevði verið sagt við teir.) Luk 2,1-14 ella 1-20

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og tað hendi, tá ið einglarnir vóru farnir frá teimum aftur til himmals, tá søgdu hirðarnir hvør við annan: „Latum okkum nú fara beinanvegin til Betlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru, og sum Harrin hevur kunngjørt okkum.“ Og teir fóru við skundi hagar og funnu bæði Mariu og Jósef og barnið liggjandi í krubbuni. Og tá ið teir sóu tað, søgdu teir frá teimum orðum, sum talað høvdu verið til teirra um hetta barn. Og øll, ið hoyrdu tað, undraðust á tað, sum teimum varð sagt av hirðunum. Men Maria legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Og hirðarnir fóru avstað aftur, og teir lovaðu og prísaðu Guði fyri alt tað, sum teir høvdu hoyrt og sæð, soleiðis sum tað hevði verið sagt við teir. Luk 2,15-20

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men við föðing Jesu Krists gekk tað soleiðis til: Tá ið Maria, móðir hansara, var trúlovað Jósefi, so kendist tað á henni, áðrenn tey komu saman, at hon var við barn av hinum heilaga anda. Men við tað at Jósef, maður hennara, var ein rættvísur maður og ikki vildi gera hana opinberliga til skammar, ætlaði hann í loyndum at skilja seg frá henni. Men meðan hann hugsaði um hetta, sí, tá sýndi eingil

Harrans seg í dreymi fyri honum og segði: „Jósef, sonur Dávids! Óttast ikki fyri at taka Mariu, konu tína, til tín; tí at tað, sum hon ber undir belti, er av hinum heilaga anda. Og hon skal føða ein son, og Jesus skalt tú kalla navn hansara, tí at hann skal frelsa fólk sítt frá syndum teirra.“ Men hetta hendi alt samalt, fyri at tað skuldi ganga út, ið talað var av Harranum við profetinum, ið sigur: „Sí, moyggin skal verða við barn og eiga son, og á navni skulu tey nevna hann Immanuel“; tað merkir: „Guð við okkum.“ Men tá ið Jósef vaknaði upp úr svøvni, gjørði hann, soleiðis sum eingil Harrans hevði boðið honum, og tók konu sína til sín. Men hann kom henni ikki nær, fyrr enn hon hevði átt son, og hann kallaði navn hansara Jesus. Matt 1,18-25

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur latið son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og í náði givið okkum hann til frelsara frá syndini og ævigum deyða. Vit biðja teg, upplýs hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit mega vera takksom fyri hesa náði tína, søkja alla hjálp og troyst hjá honum, og so at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, verða føddan av Mariu moy og gerast menniskja.

Vit biðja teg, at tú við honum vilt loysa okkum úr trældómi syndarinnar og gera okkum til nýggj og fræls menniskju, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Í fyrstuni skapaði Guð himmalin og jørðina. Og jørðin var oyðin og ber, og myrkur var yvir frumhavinum, og Guðs andi lá á vøtnunum. Og Guð segði: „Verði ljós!“ Og tað varð ljós. Og Guð sá, at ljósið var gott, og Guð skildi ljósið frá myrkrinum, og Guð kallaði ljósið dag, og myrkið kallaði hann nátt. Og tað varð kvøld, og tað varð morgun – fyrsti dagur. 1 Mós 1,1-5

Epistulin skrivar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Elskaðu tit, latum okkum elska hvør annan, tí at kærleikin er av Guði; og ein og hvør, sum elskar, er føddur av Guði og kennir Guð. Tann, sum ikki elskar, kennir ikki Guð, tí at Guð er kærleiki. Í hesum varð Guðs kærleiki opinberaður okkara millum, at Guð hevur sent son sín, hin einborna, í heimin, fyri at vit skulu liva við hann. Í hesum er kærleikin: Ikki at vit elskaðu Guð, men at hann elskaði okkum og sendi son sín til at vera bót fyri syndir okkara. Elskaðu tit, hevur Guð soleiðis elskað okkum, tá eiga vit eisini at elska hvør annan. 1 Jón 4,7-11

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Í fyrstuni var orðið, og orðið var hjá Guði, og orðið var Guð. Hetta var í fyrstuni hjá Guði. Allir lutir eru vorðnir til við tí, og uttan tað varð einki til av tí, sum til er vorðið. Í tí var lív, og lívið var ljós menniskjunnar. Og ljósið skínur

í myrkrinum, og myrkrið tók ikki við tí. Maður kom, sendur frá Guði, hann æt Jóhannes. Hesin kom til vitnisburðar, til tess at hann skuldi vitna um ljósið, fyri at allir skuldu trúgva við honum. Hann var ikki ljósið, men hann skuldi vitna um ljósið. Hitt sanna ljósið, sum upplýsir hvørja menniskju, var við at koma í heimin. Hann var í heiminum, og heimurin er vorðin til við honum, og heimurin kendi hann ikki. Hann kom til sítt egna, og hansara egnu tóku ikki ímóti honum. Men so mongum, sum tóku ímóti honum, teimum gav hann mátt til at verða Guðs børn, teimum, sum trúgva á navn hansara, sum ikki eru gitnir av blóði, ei heldur av holds vilja, ei heldur av mans vilja, men av Guði. Og orðið varð hold og tók búgv okkara millum, og vit skoðaðu dýrd hansara, dýrd, sum einborin sonur hevur frá faðir sínum, fulla av náði og sannleika. Jóh 1,1-14

ÚTGANOSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hevur latið jólaboð tíni koma eisini til okkara, so at hin stóra gleðin verður boðað øllum fólki okkara. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at orð títt má bera ávøkst í hjørtum okkara og verða boðað eisini við okkum um allan heimin. Gev okkum at enda saman við øllum einglum tínum at vera við í hinum æviga lovsonginum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnapart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til jólaaftan ella jóladag.

Henda heilaga lesturin skrivur Mika profetur:

Men tú, Betlehem Efrata, eina minst av Júda túsundum, frá tær skal tó koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael; frá forðum er upphav hans, frá ævinleikans døgum; tessvegna gevur hann tey yvir eina tíð, til hon, ið føða skal, hevur átt; tá skulu leivdir ættbrøðra hans koma heim aftur til Ísraelsmanna. Og hann skal standa og goyma at teimum í kraft Harrans, í tignarnavni Guðs síns. Ekkaleys munnu tey tá búgva, tí at mikil skal hann vera alt at endamarkum jarðar. Hann skal vera friður. Mika 5,1-4a

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Men eina ferð skal ikki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring. (Tað fólkíð, sum gongur í myrkri, skal síggja stórt ljós, og ljós skal lýsa yvir teimum, sum sita í deyðaskuggans landi.) Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur. Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins broddstav hevur tú brotið eins og á Midians degi. Ja, hvør heglandi hermanna stivli, hvør blóddálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi. (Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, ráðgevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi. Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á hásæti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa

tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ífrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.) Jes 9,1-7 ella 2 og 6-7

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Titusar:

Tí at Guðs náði er vorðin opinberað til frelsu fyri allar menniskjur, og hon uppsiðar okkum til at avnokta gudloysið og hinar veraldligu girndirnar og liva hóvliga og rættvísiliga og gudiliga í hesum heimi, væntandi hina sælu vón og opinberingina av dýrd hins stóra Guðs og frelsara várs, Jesu Krists, hann sum gav seg sjálvan fyri okkum, fyri at hann kundi loysa okkum út úr øllum lógloysi og reinsa sær sjálvum eitt eigindómsfólk, áhugað til góðar gerningar. Tit 2,11-14

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Men tað hendi í teimum døgum, at tað komu boð frá Augustusi keisara um, at allur heimurin skuldi verða skrivaður í manntal. (Hetta fyrsta manntalið var, meðan Kviriuius var landshøvdingi í Síriulandi). Og øll fóru at verða skrivað, hvør í ættarbygd sína. Men eisini Jósef fór úr Galileu, úr bygdini Nasaret, niðan til Júdeu, til Dávids bygd, sum eitur Betlehem, tí at hann var slektaður av Dávids húsi og ætt, at verða skrivaður, saman við Mariu, trúlovaðu festarmoy síni, sum var við barn. Men tað hendi, meðan tey vóru har, at tíðin kom, at hon skuldi eiga barn. Og hon átti son sín, hin fyrstafødda, og hon reivaði hann og legði hann í eina krubbu, tí at ikki var rúm fyri teimum í tilhaldshúsinum. Og tað vóru hirðar har í sama bygdarlaginum, sum lógu úti á markini um náttina og goymdu at seyðafylgjum sínum. Og sí, eingil Harrans stóð hjá teimum, og dýrd Harrans ljómaði rundan um teir, og teir

vórðu ógvuliga óttafullir. Og eingilin segði við teir: „Óttist ekki; tí sí, eg kunngerir tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu verða fyri alt fólkið. Tí at tykkum er í dag ein frelsari föddur, sum er Harrin Kristus í Dávids staði! Og hetta skulu tit hava til merkis: Tit skulu finna eitt barn reivað og liggjandi í eini krubbu.“ Og í somu stund var hjá einglinum ein fjöld av himmalskum herskarum, sum lovaðu Guði og søgdu: „Heiður veri Guði í hægsta himli, og friður á jørð, og í menniskjum góður tokki!“

(Og tað hendi, tá ið einglarnir vóru farnir frá teimum aftur til himmals, tá søgdu hirðarnir hvør við annan: „Latum okkum nú fara beinanvegin til Betlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru, og sum Harrin hevur kunngjørt okkum.“ Og teir fóru við skundi hagar og funnu bæði Mariu og Jósef og barnið liggjandi í krubbuni. Og tá ið teir sóu tað, søgdu teir frá teimum orðum, sum talað høvdu verið til teirra um hetta barn. Og øll, ið hoyrdu tað, undraðust á tað, sum teimum varð sagt av hirðunum. Men Maria legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Og hirðarnir fóru avstað aftur, og teir lovaðu og prísaðu Guði fyri alt tað, sum teir høvdu hoyrt og sæð, soleiðis sum tað hevði verið sagt við teir.) Luk 2,1-14 ella 1-20

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og tað hendi, tá ið einglarnir vóru farnir frá teimum aftur til himmals, tá søgdu hirðarnir hvør við annan: „Latum okkum nú fara beinanvegin til Betlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru, og sum Harrin hevur kunngjørt okkum.“ Og teir fóru við skundi hagar og funnu bæði Mariu og Jósef og barnið liggjandi í krubbuni. Og tá ið

teir sóu tað, søgdu teir frá teimum orðum, sum talað høvdu verið til teirra um hetta barn. Og øll, ið hoyrdu tað, undraðust á tað, sum teimum varð sagt av hirðunum. Men Maria legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Og hirðarnir fóru avstað aftur, og teir lovaðu og prísaðu Guði fyri alt tað, sum teir høvdu hoyrt og sæð, soleiðis sum tað hevði verið sagt við teir. Luk 2,15-20

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men við føðing Jesu Krists gekk tað soleiðis til: Tá ið Maria, móðir hansara, var trúlovað Jósefi, so kendist tað á henni, áðrenn tey komu saman, at hon var við barn av hinum heilaga anda. Men við tað at Jósef, maður hennara, var ein rættvísur maður og ikki vildi gera hana opinberliga til skammar, ætlaði hann í loyndum at skilja seg frá henni. Men meðan hann hugsaði um hetta, sí, tá sýndi eingil Harrans seg í dreymi fyri honum og segði: „Jósef, sonur Dávids! Óttast ikki fyri at taka Mariu, konu tína, til tín; tí at tað, sum hon ber undir belti, er av hinum heilaga anda. Og hon skal føða ein son, og Jesus skalt tú kalla navn hansara, tí at hann skal frelsa fólk sítt frá syndum teirra.“ Men hetta hendi alt samalt, fyri at tað skuldi ganga út, ið talað var av Harranum við profetinum, ið sigur: „Sí, moyggjin skal verða við barn og eiga son, og á navni skulu tey nevna hann Immanuel,; tað merkir: „Guð við okkum.“ Men tá ið Jósef vaknaði upp úr svøvni, gjørði hann, soleiðis sum eingil Harrans hevði boðið honum, og tók konu sína til sín. Men hann kom henni ikki nær, fyrr enn hon hevði átt son, og hann kallaði navn hansara Jesus. Matt 1,18-25

2. JÓLADAG (SANKTA STEFANS DAG)

Litur: Reyður.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt hin heilaga Stefan líða pínslarváttaardeyðan og verða steinaðan fyri trúgv sína. Vit biðja teg, um eisini vit skulu líða fyri orðs og navns tíns skuld, tá styrk hjertu okkara við heilaga anda tínum og gev okkum, eins og Stefan, at elska fíggindar okkara og í tolni at biðja fyri teimum. Veit okkum, tá ið okkara tími kemur, sæl at sovna burtur í trúnni og vónini um hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt hin heilaga Stefan líða pínslarváttaardeyðan og verða steinaðan fyri trúgv sína. Vit biðja teg, gev okkum náði til at líkjast hinum heilaga Stefani, so at eisini vit mega læra at elska fíggindar okkara og biðja fyri teimum, ið forfylgja okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum doyði fyri syndir okkara, og nú við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar. Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Og orð Harrans kom aftur til mín soljóðandi: Men gyrð nú lendar tínar, statt upp og tala til teirra alt tað, sum eg bjóði tær, og óttast teir ikki, at eg ikki skal gera teg ræddan

fyri teimum! Og eg, sí, eg vil í dag gera teg til víggirda borg, til jarnsúlu og koparmúr móti øllum landinum, móti kongum og høvdingum Júda, móti prestunum og øllum fólkinum í landinum. Og tá ið teir berjast ímóti tær, skulu teir ikki vera tær yvirmentir; tí at eg eri við tær til tess at frelsa teg, sigur Harrin, drottin.

Jer 1,13a og 17-19

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Apostlasøguni:

Men Stefan gjørdi, fullur av náði og kraft, undur og stór tekin millum fólkið. Men tá stigu upp nakrir menn frá tí samkomuhúsinum, sum er kallað eftir Libertinum og Kýreneingum og Aleksandriumonnum, og nakrir av teimum frá Kilikíu og Ásiu og høvdu orðadrátt við Stefan. Og teir kundu ikki standa móti tí vísdómi og tí anda, sum hann talaði av. Tá fingtu teir loyniliga nakrar menn til at siga: „Vit hava hoyrt hann tala spottorð móti Mósesi og móti Guði.“ Og teir østu upp fólkið og hinar elstu og hinar skriftlærdu, og teir fóru eftir honum og tóku hann og fóru við honum til ráðið. Og teir førdu fram lygivitni, sum søgdu: „Hesin maður heldur ikki uppá at tala móti hesum heilaga staði og móti lógini; tí at vit hava hoyrt hann siga, at hesin Jesus úr Nasaret skal bróta niður henda staðin og broyta teir siðir, sum Móses hevur fingið okkum.“ – Men tá ið teir hoyrdu hetta, neit tað teimum at hjarta, og teir bitu á kampi móti honum. Men hann hugdi upp til himmals, fullur av heilagum anda, og sá Guðs dýrd og Jesus standandi við høgru hond Guðs. Og hann segði: „Sí, eg síggi himlarnar opnar og menniskjusonin standandi við høgru hond Guðs!“ Men teir skóru í eitt hart róp og hildu fyri oyruni á sær og lupu á hann allir sum ein; og teir koyrdu hann út úr staðinum og steinaðu hann. Og vitnini lögdu klæði síni niður

við fótturnar á einum ungum manni, sum æt Saul. Og teir steinaðu Stefan; meðan bað hann og segði: „Harri Jesus, tak tú móti anda mínum!“ Og hann fell á knæ og rópaði við harðari rödd: „Harri, rokna teimum ikki hesa synd uppi!“ Og í tí hann hetta segði, sovnaði hann burtur. Áps 6,8-14 og 7,54-60

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði við teir skriftlærdu og Fariseararnar: „Tess vegna, sí, eg sendi til tykkara profetar og vísar og skriftlærdar; summar av teimum skulu tit taka av lívi og krossfesta, og summar av teimum skulu tit húðfleingja í samkomuhúsum tykkara, og tit skulu elta teir úr bygd í bygd; til tess at alt hitt rættvísa blóð skal koma yvir tykkum, ið úthelt er á jørðini líka frá blóði hins rættvísa Ábels til blóðs Sakaria Barakiasonar, sum tit drópu millum tempuls og altars. Sanniliga sigi eg tykkum: alt hetta skal koma yvir hesa ætt. Jerúsalem, Jerúsalem! Tú, ið drepur profetarnar og steinar teir, sum eru sendir til tín, hvussu ofta havi eg viljað savnað børn tíni saman, eins og hønán savnar ungar sínar undir veingirnar! Og tit vildu ikki. Sí, oyðið skal hús tykkara leivast tykkum. Tí at eg sigi tykkum: Tit skulu frá hesi stund ongalunda síggja meg, fyrr enn tit siga: „Vælsignaður veri tann, ið kemur í Harrans navni!“ Matt 23,34-39

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt hin heilaga Stefan líða pínslarváttaardeyðan og verða steinaðan fyri trúgv sína. Vit biðja teg, um eisini vit skulu líða fyri orðs og navns tíns

skuld, tá styrk hjörtu okkara við heilaga anda tínum og gev okkum, eins og Stefan, at elska fíggindar okkara og í tolni at biðja fyri teimum. Veit okkum, tá ið okkara tími kemur, sæl at sovna burtur í trúnni og vónini um hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt hin heilaga Stefan líða pínslarváttaðeyðan og verða steinaðan fyri trúgv sína. Vit biðja teg, gev okkum náði til at líkjast hinum heilaga Stefani, so at eisini vit mega læra at elska fíggindar okkara og biðja fyri teimum, ið forfylgja okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum doyði fyri syndir okkara, og nú við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar. Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Harrin, drottin, gav mær lærusveinatungu, so at eg skuldi skyna á at styrkja tey maktaðu; á hvørjum morgni hann vekur mítt oyra, at eg má taka eftir eins og lærusveinar gera. Harrin, drottin, opnaði oyra mítt, og eg varð ikki mótræsin og bar meg ikki undan. Teimum, ið slógu meg, beyð eg fram rygg mín, og kjálkar mínar teimum, ið royttu meg í skeggið; eg huldi ikki andlit mítt hvørki fyri spotti ella spýtti. Harrin, drottin, hjálpir mær, tí beit ikki spottið á mær; eg geri andlit mítt sum tinnustein, tí at eg veit, at eg verði ikki til skammar. Jes 50,4-7

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Men Stefan gjörði, fullur av náði og kraft, undur og stór tekin millum fólkið. Men tá stigu upp nakrir menn frá tí samkomuhúsinum, sum er kallað eftir Libertinum og Kýreneingum og Aleksandriumonnum, og nakrir av teimum frá Kilikíu og Ásiu og hövdu orðadrátt við Stefan. Og teir kundu ikki standa móti tí vísdómi og tí anda, sum hann talaði av. Tá fingtu teir loyniliga nakrar menn til at siga: „Vit hava hoyrt hann tala spottorð móti Mósesi og móti Guði.“ Og teir østu upp fólkið og hinar elstu og hinar skriftlærdu, og teir fóru eftir honum og tóku hann og fóru við honum til ráðið. Og teir førdu fram lygivitni, sum søgdu: „Hesin maður heldur ikki uppat at tala móti hesum heilaga staði og móti lógini; tí at vit hava hoyrt hann siga, at hesin Jesus úr Nasaret skal bróta niður henda staðin og broyta teir siðir, sum Móses hevur fingið okkum.“ Men tá ið teir hoyrdu hetta, neit tað teimum at hjarta, og teir bitu á kampi móti honum. Men hann hugdi upp til himmals, fullur av heilagum anda, og sá Guðs dýrd og Jesus standandi við høggu hond Guðs. Og hann segði: „Sí, eg síggi himlarnar opnar og menniskjusunin standandi við høggu hond Guðs!“ Men teir skóru í eitt hart róp og hildu fyri oyruni á sær og lupu á hann allir sum ein; og teir koyrdu hann út úr staðinum og steinaðu hann. Og vitnini lögdu klæði síni niður við feturnar á einum ungum manni, sum æt Saul. Og teir steinaðu Stefan; meðan bað hann og segði: „Harri Jesus, tak tú móti anda mínum!“ Og hann fell á knæ og rópaði við harðari rødd: „Harri, rokna teimum ikki hesa synd uppí!“ Og í tí hann hetta segði, sovnaði hann burtur. Áps 6,8-14 og 7,54-60

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Hvør tann, ið tí vil kennast við meg fyri monnum, hann vil eisini eg kennast við fyri faðir mínum, sum er í himlunum. Men hvør tann, ið avnoktar meg fyri monnum, hann vil eisini eg avnokta fyri faðir mínum, sum er í himlunum. Haldið ikki, at eg eri komin at bera frið til jarðar; ikki eri eg komin at bera frið, men svørð. Tí at eg eri komin at elva stríð millum mann og faðir hansara, millum dóttur og móður hennara, millum sonarkonu og vermóður hennara; og húsbóndin skal fáa sítt egna húsfolk til óvinir. Tann, ið elskar faðir og móður meir enn meg, er mær ikki verður; og tann, ið elskar son ella dóttur meir enn meg, er mær ikki verður. Og tann, ið ikki tekur kross sín og fylgir mær eftir, er mær ikki verður. Tann, ið bjargar lívi sínum, skal missa tað; og tann, ið missir lív sítt fyri mínar sakir, skal bjarga tí. Tann, ið fagnar tykkum, fagnar mær; og tann, ið mær fagnar, fagnar honum, ið meg sendi. Tann, ið fagnar einum profeti, av tí at hann er ein profetur, skal fáa profets lön; og tann, ið fagnar einum rættvísium, av tí at hann er rættvísur, skal fáa somu lön sum ein rættvísur. Og tann, ið gevur einum av hesum smáu bert eina skál av køldum vatni at drekka, av tí at hann er ein lærusveinur, sanniliga sigi eg tykkum, hann skal als ikki missa lön sína.“
Matt 10,32-42

JÓLASUNNUDAG (SUNNUDAG MILLUM JÓLA OG NÝGGJÁRS)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ert ljósins kelda og sendi son tín, Jesus Krist, í heimin at lýsa fyri øllum fólkasløgum. Vit biðja teg, at tú í náði vilt beina og stýra leiðum okkara, so at vit mega liva eftir vilja tínum, vaksa og fara fram í gudiligum levnaði, og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ert ljósins kelda og sendi son tín, Jesus Krist, í heimin at lýsa fyri øllum fólkasløgum. Vit biðja teg, leið og stýr í kærleika tínum gerningum okkara, so at vit í navni einborna sonar tíns mega fáa náði til at liva sum ljósins børn eftir vilja tínum, og at enda fara hiðani í friði fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Eg vil siga frá miskunnsemi Harrans og hálova honum fyri alt tað, sum hann hevur gjørt ímóti okkum, ríkur av góðsku móti Ísraels húsi, ja alt, sum hann hevur gjørt ímóti okkum av síni miklu miskunn og náði. Hann segði: „Tey

eru jú fólk mítt, börn, sum ikki svíkja.“ Og frelsari varð hann teimum hvørja ferð, tey vóru í neyð, ikki ørindreki, ikki eingil, men ásjón hansara frelsti tey; av kærleika og várkunn síni hann endurloysti tey; hann tók tey upp og bar tey allar fortíðardagar teirra. Jes 63,7-9

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Galatamanna:

Men eg sigi: Alla ta tíð, sum arvingin er óviti, er eingin munur á honum og træli, tó at hann er harri yvir øllum; men hann er undir umsjónarmonnum og ráðsmonnum til ta tíð, sum faðirin hevur ásett. Soleiðis vóru vit eisini, tá ið vit vóru ómyndingar, træl bundnir undir barnalærdómi heimsins. Men tá ið fylling tíðarinnar kom, sendi Guð son sín, foddan av kvinnu, foddan undir lóg, til tess at hann kundi keypa tey leys, sum vóru undir lóg, so at vit kundu fáa sonarættin. Men av tí at tit eru synir, tá hevur Guð sent anda sonar síns í hjertu okkara, sum rópar: „Abba, faðir!“ So ert tú tá ikki longur trælur, men sonur; men ert tú sonur, tá ert tú eisini arvingi fyri Guðs sakir. Gal 4,1-7

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Og faðir Jesu og móðir hansara undraðust á tað, ið sagt varð um hann. Og Símeon vælsignaði tey og segði við Mariu, móður hansara: „Sí, hesin er settur mongum í Ísrael til fals og til uppreisningar og til eitt mótmælismerki, – ja, eisini tína egnu sál skal svørð fara ígjøgnum, – til tess at hjartans hugsan hjá mongum má gerast kunn.“ Og har var ein profetkvinna, Anna Fanuelsdóttir, av Assers ætt; hon var avgomul, hevði livað saman við manni sínum sjev ár aftan á jomfrúdagur sínar, og hevði nú sitið einkja fram at fyra og áttati ára aldri. Hon veik ikki úr halgidóminum,

og tænaði Guði við føstu og bønahaldi nátt og dag. Eisini hon kom til í teirri somu stund og lovaði Guði og talaði um hann við øll, sum væntaðu bjarging Jerúsalems. Og tá ið tey høvdu útint alt tað, sum var fyriskipað í lóg Harrans, fóru tey avstað aftur til Galileu, til Nasaret, heimbygd sína. Men barnið vaks og styrknaði og varð fult av vísdómi, og náði Guðs var yvir honum. Luk 2,33-40

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ert ljósins kelda og sendi son tín, Jesus Krist, í heimin at lýsa fyri øllum fólkasløgum. Vit biðja teg, at tú í náði vilt beina og stýra leiðum okkara, so at vit mega liva eftir vilja tínum, vaksa og fara fram í gudiligum levnaði, og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ert ljósins kelda og sendi son tín, Jesus Krist, í heimin at lýsa fyri øllum fólkasløgum. Vit biðja teg, leið og stýr í kærleika tínum gerningum okkara, so at vit í navni einborna sonar tíns mega fáa náði til at liva sum ljósins børn eftir vilja tínum, og at enda fara hiðani í friði fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Harrin er ljós mítt og frelsa mín, hvønn skal eg óttast? Harrin er lívs míns vernd, hvønn skal eg ræðast? Tá ið níðingar at mær nærkast fyri at eta mítt kjøt, so eru tað figgindar mínir og øvundarmenn, ið sjálvir snáva og falla. Tá ið herlið at mær søkja, ikki hjarta mítt óttast; tá ið ófriður móti mær rísur, eg havi tó gott troyst. Eittans eg havi biðið Harran um, eina hetta stundi eg á: at eg má bógva í Harrans húsi allar mínar lívsins dagar, fyri ástríki Harrans at skoða og grunda í templi hans. Tí hann meg goymir í sínum høli á mínum vanlukku degi, meg fjalir í skjóli í sínum tjaldi, tá ið neyðin gerst mær ov stór. Tí er hátt mítt høvur borið yvir figgindum mínum, ið eru íkring meg. Eg vil ofra í tjaldi hans fagnaðaroffur, eg vil syngja fyri Harranum og leika. Sl 27,1-6

Epistulin skrivar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Leggið tí av allan illskap og alt svik og fals og alla øvund og alt illmæli, og stundið eins og nýfødd børn eftir hini andligu, ósviknu mjólk, fyri at tit kunnu vaksa av henni til frelsu; um tað er so, at tit hava smakkað, at Harrin er góður. Komið til hansara, hin livandi steinin, sum væl varð vrakaður av monnum, men er útvaldur og dýrmætur hjá Guði, og latið tykkum sjálvar verða uppbygdar sum livandi steinar til eitt andligt hús, til ein heilagan prestaskap, til at frambera andlig offur væl toknað av Guði fyri Jesus Krist. 1 Pæt 2,1-5

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

(Men tá ið reinsunardagar teirra eftir Móselógini vóru úti, fóru Jósef og Maria við Jesusi niðan til Jerúsalem fyri at

føra hann fram fyri Harran, – eftir tí sum skrivað stendur í lóg Harrans: „Alt kallkyn, sum fyrst opnar móðurlív, skal kallast Harranum halgað,“ – og fyri at bera fram eitt offur, eftir tí sum sagt er í lóg Harrans: „Tvær turtildúvur ella tveir dúvuungar.“) Og sí, í Jerúsalem var ein maður, nevndur Símeon, og hesin maður var rættvísur og gudrøkin, og hann væntaði troyst Ísraels; og heilagi andin var yvir honum. Og heilagi andin hevði gjørt hann varan við, at hann skuldi ikki siggja deyðan, fyrr enn hann hevði sæð hin salvaða Harrans. Og hann kom leiddur av andanum inn í halgidómin; og tá ið foreldrini komu inn við barninum Jesusi fyri at gera við tað, sum siður var eftir lógini, tá tók hann tað í føvningin og lovaði Guði og segði: „Harri, nú letur tú tænara tín fara í friði eftir orði tínum; tí at eygu míni hava sæð frelsu tína, sum tú hevur bógvið til fyri øll fólkasløg, eitt ljós til at lýsa fyri heidnum monnum og eina dýrd fyri Ísrael, fólk títt.“ Luk 2,22-32 ella 25-32

NÝGGJÁRSAFTAN (GAMLAÁRSKVØLD)

Litur: Hvítur ella gyltur.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum í skjótt farna ári hevur sýnt okkum góðsku tína og umsorgan. Vit biðja teg, at tú eisini vilt vera við okkum í nýggja árinum við signing tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum letur dagin enda og fjalir nýggja dagin fyri okkum. Vit takka tær fyri árið, sum er um at vera liðið, við tess gleði og sorg, við øllum tí, sum tað gav og tók. Vit biðja teg, loys okkum frá vónloysinum og stúranini um tað, ið farið er, og frá óttanum fyri tí, ið koma skal. Lær okkum at nýta hvønn nýggjan dag, tú gevur okkum, eftir vilja tínum. Í tínar hendur geva vit tað gamla árið, og í áliti á trúfesti tína fara vit inn í tað nýggja fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrriu Sámuelbók:

Tá tók Sámuel stein og reisti hann millum Mizpa og Jesjana og kallaði hann Ebenezer og segði: „Higartil hevur Harrin hjálpt okkum.“ 1 Sám 7,12

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Tí forløg vár hann kennir, honum kemur í hug, at dust vit eru. Mansins dagar eru sum grasið, sum blómin á markini so blómar hann. Tá vindurin yvir hann fer, er hann horvin, og heimstað hans hann ei kennir meir. Men Harrans miskunn heldur á um aldur og ævir, og rættvísi hans røkkur til barnabørn móti teim, sum halda sáttir hans og boð hans minnast, tey at útinna. Harrin hevur í himni grundað há sæti sítt, og kongsdømi hans yvir øllum ræður! Einglar hans, tit avrekskappar, Harranum lovið, tit, ið boð hans fremja og geva orðum hans ljóð! Harranum lovið, øll herlið hans, sveinar hans, ið fremja hans vilja! Harranum lovið,

øll verk hans, á hvørjum bletti í ríki hans! Sál mín, Harranum lova! Sl 103,14-22

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivar Prædikarin:

Fyri øllum er ein avmarkað stund, og ein og hvør lutur undir himlinum hefur sína tíð: At føðast hefur sína tíð, og at doyggja hefur sína tíð; at seta niður hefur sína tíð, og at taka upp tað, sum niður er sett, hefur sína tíð. At gráta hefur sína tíð, og at læa hefur sína tíð; at syrgja hefur sína tíð, og at dansa hefur sína tíð. At kasta steinar hefur sína tíð, og at henta steinar hefur sína tíð; at fevnast hefur sína tíð, og at halda sær frá favntaki hefur sína tíð. At leita hefur sína tíð, og at missa hefur sína tíð; at goyma hefur sína tíð, og at forkoma hefur sína tíð. At skræða sundur hefur sína tíð, og at seyma aftur hefur sína tíð; at tuga hefur sína tíð, og at tala hefur sína tíð. Alt hefur hann gjørt lagaligt til sína tíð, eisini ævina hefur hann lagt í hjørtu teirra, men tó so at menniskjan ikki er før fyri at skilja tað verk, sum Guð ger, frá upphavi og til enda. Præd 3,1-2 og 4-7 og 11

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivar Jeremia profetur:

Tí at eg veit, hvørjar ætlanir eg havi í hyggju við tykkum, sigur Harrin, ætlanir um frið og ikki um ógævu, til tess at veita tykkum vónríka framtíð. Jer 29,11

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Harmljóðunum:

Hetta vil eg leggja mær í geyma, og tessvegna vóni eg: Náði Harrans er ikki uppi, miskunn hans ikki á enda; hon er

nýggi á hvørjum morgni, mikil er trúfesti hans. Mín lutur er Harrin, sigur mín sál, tí vil eg troysta á hann. Góður er Harrin teimum, ið honum bíða, teirri sál, ið eftir honum leitar. Gott er kvírrur at bíða eftir hjálp frá Harranum. Latið okkum rannsaka, kanna várar vegir og snúgva okkum til Harrans, hevja várum hjørtum og hondum til Guðs á himnum! Harmlj 3,21-26 og 40-41

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Er Guð við okkum, hvør er tá ímót okkum? Hann, sum ikki spardi sín egna son, men gav hann upp fyri okkum øll, hví skuldi hann ikki eisini geva okkum alt við honum? Hvør vil ásaka Guðs útvaldu? Guð er tann, sum rættvísger. Hvør er tann, sum fordømir? Kristus Jesus er tann, sum deyður er, og meira enn tað, er risin upp frá deyðum, hann sum er við høggu hond Guðs, hann sum eisini gongur í forbøn fyri okkum. Hvør skal skilja okkum frá kærleika Krists! Trongd? Ella angist? Ella atsókn? Ella hungur? Ella nakni? Ella váði? Ella svørð? Tað er sum skrivað stendur: „Tín vegna verða vit dripnir allan dagin, verða mettir javnt við skurðseyð.“ Men í øllum hesum vinna vit meira enn sigur við honum, sum elskaði okkum. Tí at eg eri fullvísur í tí, at hvørki deyði ella lív, hvørki einglar ella harradømi, hvørki tað, sum nú er, ella tað, sum koma skal, ella kreftur, hvørki hædd ella dýpd ella nakar annar skapningur skal kunna skilja okkum frá kærleika Guðs í Kristi Jesusi, harra okkara. Róm 8,31b-39

Ella:

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Og nú tit, sum siga: „Í dag ella í morgin skulu vit fara í ta ella ta bygdina og verða har eitt ár og handla og hava

vinning,“ tit sum ikki vita, hvat ið verða skal í morgin! Tí at hvørjum er lív tykkara líkt? Tí at tit eru ein roykur, sum eina stutta stund er sjónligur og so hvørvur burtur. Í staðin fyri at tit áttu at sagt: „Um Harrin vil, og vit liva, tá skulu vit gera hetta ella hatta!“ Men nú rósa tit tykkum í breggjan tykkara. Alt tílíkt rós er vánt. Hvør, sum tí hevur vit at gera gott og ikki ger tað, honum er tað synd. Ják 4,13-17

Ella:

Epistulin skrivar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Reinsið sálir tykkara í lýdni móti sannleikanum til falsleysan bróðurkærleika, og elskið hvør annan inniliga av hjarta, tit sum eru endurføddir, ikki av forgongiligum, men av óforgongiligum sáði, við Guðs livandi og varandi orði. Tí at: alt kjøt er sum gras og øll tess dýrd sum blóma á grasi; grasið fœlnar og blóman fellur av; men orð Harrans varir um allar ævir. Og hetta er tað orðið, sum er tykkum boðað í gleðiboðskapinum. 1 Pæt 1,22-25

Ella:

Epistulin skrivar Pætur ápostul í seinna brævi sínum:

Men vit vænta eftir fyrjáttan hansara nýggjar himnar og eina nýggja jørð, har sum rættvísi býr. Við tað at tit nú vænta hetta, elskaðu tit, tá leggið tykkum eina við, at tit mega verða funnir lýtaleyssir og óspiltir frammi fyri honum í friði, og haldið langmóð várs harra fyri frelsu. Tá ið tit nú, elskaðu tit, vita hetta frammanundan, tá varið tykkum fyri, at tit ikki skulu verða drignir við av hinum óryggjuligu í teirra villu og falla frá tykkara egnu føstu støðu; men vaksið í náði og kunnskapi várs harra og frelsara Jesu Krists. Honum veri dýrdin bæði nú og til ævigar tíðir! Amen. 2 Pæt 3,13-15a og 17-18

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Komið higar til mín øll tit, sum arbeiða og ganga undir tungum byrðum, og eg vil veita tykkum hvílu. Takið upp á tykkum ok mítt og lærið av mær; tí at eg eri spaklyntur og eyðmjúkur av hjarta, og tá skulu tit finna hvílu fyri sálum tykkara. Tí at gagnligt er ok mítt, og lætt er byrði mín.“ Matt 11,28-30

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Og Jesus segði hetta líknlsi: „Ein maður átti eitt fikutræ, sum var sett niður í vingarði hansara; og hann kom og leitaði eftir frukt á tí og fann onga. Hann segði tá við vingarðsmannin: „Sí, nú havi eg í trý ár komið og leitað eftir frukt á hesum fikutræi og havi onga funnið; høgga tað upp; hví skal tað arma jørðina út aftrat?“ Men hann svaraði og segði við hann: „Harri, lat tað standa enn hetta árið, til eg fá grivið uttan um tað og taðað tað; hvør veit, um tað tá ikki fer at bera frukt í komandi tíð; men verður tað ikki, so kanst tú tá høgga tað upp.“ Luk 13,6-9

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Frið lati eg eftir hjá tykkum, mín frið gevi eg tykkum; eg gevi tykkum ikki eins og heimurin gevur. Hjarta tykkara óttist ikki og ræðist ikki!“ Jóh 14,27

Presturin kann frítt velja prædikutekst.

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum ikki broytist ella umskiftist eins og skuggin. Vit takka tær fyri náði yvir náði, sum tú í undanfarnum tíðum hevur sýnt okkum og fedrum okkara. Vit biðja teg, fyrigev okkum syndir okkara fyri Jesu Krists skuld og ger navn títt dýrmett til frelsu og styrki hjá fólki okkara í tí ári, sum vit nú fara undir í hesum forgeingiliga heimi. Gev okkum, um í hesum ári okkara tími kemur, sæl at fara inn í hitt himmalska ríkið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

NÝGGJÁRS DAG (ÁTTANDA DAG JÓLA)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum við umskering sonar tíns læt hann liva undir lógini og gav honum navnið Jesus, til tess at hann skuldi loysa okkum frá syndini og veita okkum hitt æviga lívið. Vit biðja teg, gev okkum í trúnni á frelsaranavn hansara lut í hesi frelsu og at verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, vit takka tær, tí at tú í náði og góðsku tíni hefur tikið okkum at tær sum børn tíni og okkum til frelsu hefur latið son tín gerast menniskja og liva undir lógini, til tess at hann við fullkomna lýdni sínum skuldi taka á seg revsingina fyri ólýdni okkara. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit trúgva hesum av hjarta, finna troyst í hesi náði tíni og vilja til at tæna tær av heilum huga fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, vit lovprísa heilaga navni tínum, nú vit eru farin undir nýggja árið í Jesu navni. Vit takka tær, tí at tú til henda dag í góðsku tíni og trúfesti hefur hildið hond tína yvir okkum. Vit biðja teg, varðveit okkum eisini í komandi tíðum í kærleika tínum. Gev okkum at hava gott treysti og hvønn dag at hvíla við friði í fyrigeving tíni fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Hann vælsignaður verður allar ævir; alt meðan sólin er til, man navn hans standa. Øll fólkasløg munnu seg signa í honum, allar ættir munnu hann sælan prísa. Lovaður veri Harrin, Guð, Ísraels Guð, ið undurverk ger eina! Lovaður veri hans dýra navn allar ævir, av dýrd hans veri allur heimurin fullur! Amen, amen! Sl 72,17-19

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Galatamanna:

Men áðrenn trúgvin kom, vórðu vit hildnir innibyrmdir í varðhaldi av lógini, inntil tann trúgvin, sum skuldi koma, opinberaðist, so at lógin er vorðin agari okkara til Krists, fyri at vit skuldu verða rættvísigjördir av trúgv. Men nú, tá ið trúgvin er komin, eru vit ikki longur undir agara; tí at tit eru øll Guðs børn við trúnni á Krist Jesus. Tí at tit, so mong sum eru doypst til Krists, tit hava íklæðst Krist. Her er ikki Jødi ella Grikki, her er ikki trælur ella frælsur maður, her er ikki kallur ella kona; tí at tit eru øll ein maður í Kristi Jesusi. Men um tit hoyra Kristi til, tá eru tit eisini avkom Ábrahams, arvingar eftir fyrjáttan. Gal 3,23-29

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Og tá ið átta dagar vóru lidnir, og hann skuldi verða umskorin, tá varð navn hansara kallað Jesus, soleiðis sum tað var kallað av einglinum, áðrenn hann var gitin í móðurlívi. Luk 2,21

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, vit lovprísa heilaga navni tínum, nú vit eru farin undir nýggja árið í Jesu navni. Vit takka tær, tí at tú til henda dag í góðsku tíni og trúfesti hevur hildið hond tína yvir okkum. Vit biðja teg, varðveit okkum eisini í komandi tíðum í kærleika tínum. Hjálp okkum við heilaga anda tínum at biðja rætt og at finna troyst og styrki í tí bøn, sum frelsarin sjálvur hevur lært okkum. Gev okkum at hava gott treysti og hvønn dag at

hvíla við friði í fyrigeving tíni fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Harmljóðunum:

Hetta vil eg leggja mær í geyma, og tessvegna vóni eg: Náði Harrans er ikki uppi, miskunn hans ikki á enda; hon er nýggj á hvørjum morgni, mikil er trúfesti hans. Mín lutur er Harrin, sigur mín sál, tí vil eg troysta á hann. Góður er Harrin teimum, ið honum bíða, teirri sál, ið eftir honum leitar. Gott er kvirrir at bíða eftir hjálp frá Harranum. Latum okkum rannsaka, kanna várar vegir og snúgva okkum til Harrans, hevja várum hjørtum og hondum til Guðs á himnum! Harmlj 3,21-26 og 40-41

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fjórðu Mósebók:

Harrin talaði framvegis við Móses og segði: „Tala til Árons og sona hans og sig: Við hesum orðum skulu tit vælsigna Ísraelsmenn: Harrin vælsigni teg og varðveiti teg! Harrin lati andlit sítt lýsa yvir teg og veri tær náðigur! Harrin lyfti upp ásjón sína yvir teg og gevi tær frið! Tá ið teir soleiðis leggja navn mítt á Ísraelsmenn, skal eg vælsigna teir.“ 4 Mós 6,22-27

Epistulin skrivur Jákup ápostul:

Og nú tit, sum siga: „Í dag ella í morgin skulu vit fara í ta ella ta bygdina og verða har eitt ár og handla og hava vinning,“ tit sum ikki vita, hvat ið verða skal í morgin! Tí at hvørjum er lív tykkara líkt? Tí at tit eru ein roykur, sum

eina stutta stund er sjónligur og so hvørvur burtur. Í staðin fyri at tit áttu at sagt: „Um Harrin vil, og vit liva, tá skulu vit gera hetta ella hatta!“ Men nú rósa tit tykkum í breggjan tykkara. Alt tílíkt rós er vánt. Hvør, sum tí hevur vit at gera gott og ikki ger tað, honum er tað synd. Ják 4,13-17

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Og tá ið tit halda bøn, tá skulu tit ikki vera eins og falsararnir, tí at teimum líkar væl at standa og halda bøn í samkomuhúsum og á vegamótum, til tess at teir mega verða sæddir av monnum. Sanniliga sigi eg tykkum: Teir hava longu tikið upp løn sína. Men tú, tá ið tú heldur bøn, tá far innar í kamar títt og lat aftur hurð tína og bið til faðir tín, sum er í loyndum, og faðir tín, sum sær í loyndum, skal gjalda tær. Men tá ið tit halda bøn, tá skulu tit ikki taka upp í saman nøgd av orðum eins og heidningarnir, tí at teir halda, at teir munnu verða bønhojrdir fyri orðanøgd sína. Verið tí ikki teimum líkir; tí at faðir tykkara veit, hvat tykkum tarvast, áðrenn tit biðja hann. Tí eiga tit at biðja soleiðis: Faðir vár, tú sum ert í himlunum! Heilagt verði navn títt; komi ríki títt, verði vilji tín sum í himli so á jørð; gev okkum í dag okkara dagliga breyð; og fyrigev okkum skuldir okkara, so sum vit fyrigeva skuldarum okkara; og leið okkum ikki í freistingar; men frels okkum frá tí illa, tí at títt er ríkið og valdið og heiðurin um allar ævir! Amen.“
Matt 6,5-13

SUNNUDAG EFTIR NÝGGJÁR

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, verða fremmandan og í útlegd í Egyptalandi fyri okkara skuld og førði hann í øllum góðum heim aftur til heimland sítt. Vit biðja teg, gev okkum náði tína, so at vit, sum eru fremmand og í útlegd í hesum heimi, mega koma bjargað heim í himmiríkis ríki, okkara sanna heimland, og har liva í ævigari sælu fyri sonar tíns, Jesu Krists skuld, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum letur himmalska ljós títt lýsa í heimsins myrkri. Vit biðja teg, upplýs tú hjertu okkara við hesum himmalska ljósi tínum, so at vit mega skýggja myrkursins gerningar, liva sum ljósins børn og at enda finnast hjá tær í æviga ljósi tínum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Tá beyð Fárao øllum fólki sínum og segði: „Øll sveinbørn, ið fødd verða hjá Hebreunum, skulu tit blaka í Nílánna, men øll gentubørn skulu tit lata vera á lívi!“ Nú fór maður av Levi ætt og tók sær til konu gentu, sum eisini var

av Levi ætt. Og konan varð við barn og føddi son; og tá ið hon sá, at barnið var frálíka vakurt, krógvaði hon tað í tríggjar mánaðir. Men tá ið hon ikki fekk krógvað hann longur, bant hon honum kistu úr sevi, bræddi hana við jarðlími og biki, legði dreingin í kistuna og setti hana út í sevið við Nílárbakkan. Systir hansara tók støðu eitt sindur har frá til tess at vita, hvussu honum mundi fara at gangast. Men tá ið dóttir Fáraos fór oman í Nílánna at tváa sær, og ternur hennara gingu eftir árbakkanum, bar hon eyga við kistuna mitt úti í sevinum og sendi eina ternu sína eftir henni. Og tá ið hon opnaði hana, sá hon, at har lá sveinbarn og græt; henni tókti synd í tí, og helt hon fyri: „Hetta man vera eitt av børnum Hebrea!“ Tá segði systir hansara við dóttur Fáraos: „Skal eg fara tær eftir einihvørjari hebráiskari bróstakonu, sum kann hava sveinin á brósti fyri teg?“ Dóttir Fáraos svaraði henni: „Ja, far tú.“ Men gentan fór eftir móður barnsins. Dóttir Fáraos segði við hana: „Tak hetta barnið við tær og hav tað á brósti fyri meg; eg skal geva tær løn afturfyri.“ Konan tók tá barnið og hevði tað á brósti. Men tá ið drongurin var vaksinn, kom hon aftur við honum til dóttur Fáraos; og hon tók hann í sonar stað og nevndi hann Móses; „tí“, segði hon, „eg havi drigið hann upp úr vatnum.“ 2 Mós 1,22-2,1-10

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Og hann man ráða frá havi at havi, frá Ánni at jarðarinnar marki. Fyri fótum hans munnu hans figgindar níga, og hans mótstøðumenn sleikja dustið. Kongar frá Tarsis og fjarløgðum strondum munnu gávur honum bera. Kongar av Sába og kongar av Sjeba munnu skattir gjalda; og allir

kongar fyri honum níga, øll fólkasløg honum tæna. Tí at hann bjargar tí fátæka, ið rópar eftir hjálp, arminganum og honum, ið ongan góðan hevur. Hann eymkar tey vesælu og veiku og hjálpir fátækra sálum. Hann sálum teirra bjargar frá valdi og meini, blóð teirra dýrt er í eygum hans. Sl 72,8-14

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Men vit vita, at alt tað, sum lógin sigur, tað talar hon til teirra, sum eru undir lógini, til tess at hvør muður skal verða teptur, og allur heimurin verða sekur fyri Guði, við tað at einki hold verður rættvísgjørt fyri honum av lógar-gerningum; tí at við lóg kemur kunnugleiki um synd. Men nú er rættvísi Guðs, sum vitnað er um av lógini og profet-unum, vordin opinberað uttan lóg, tað er: rættvísi Guðs við trúgv á Jesus Krist fyri øllum teimum og yvir øll tey, sum trúgva. Róm 3,19-22a

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Men tá ið Heródes var deyður, sí, tá sýndi eingil Harrans seg í dreymi fyri Jósefi í Egyptalandi og segði: „Statt upp og tak barnið og móður tess við tær og far til Ísraelslands; tí at teir eru deyðir, ið vildu taka barnið av lívi.“ Og hann fór upp, tók barnið og móður tess og kom til Ísraelslands. Men tá ið hann hoyrði, at Arkelaus var kongur í Júdeu eftir Heródes, faðir sín, óttaðist hann fyri at fara hagar; og hann fekk ávaring frá Guði í dreymi og fór avstað til Galileu-bygdinarnar. Og hann kom hagar og búsettist í eini bygd, ið eitur Nasaret, at tað skuldi ganga út, ið talað var av profet-unum, at hann skuldi kallast Nasareari. Matt 2,19-23

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, verða fremmandan og í útlegd í Egyptalandi fyri okkara skuld og førði hann í øllum góðum heim aftur til heimland sítt. Vit biðja teg, gev okkum náði tína, so at vit, sum eru fremmand og í útlegd í hesum heimi, mega koma bjargað heim í himmiríkis ríki, okkara sanna heimland, og har liva í ævigari sælu fyri sonar tíns, Jesu Krists skuld, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum letur himmalska ljós títt lýsa í heimsins myrkri. Vit biðja teg, upplýs tú hjørtu okkara við hesum himmalska ljósi tínum, so at vit mega skýggja myrkursins gerningar, liva sum ljósins børn og at enda finnast hjá tær í æviga ljósi tínum fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

So sigur Harrin: Rødd hoyrist í Ráma, venan og sárur grátur; Rakul grætur um børn síni og vil ikki lata seg ugga eftir børn síni, tí at tey eru ikki til longur. Men nú sigur Harrin soleiðis: Halt rødd tíni frá gráti og eygum tínum frá tárur; tí at tú fært lön fyri møði tína, sigur Harrin – úr fíggindalandi venda tey heim aftur. Ja, vónrík er tín

framtið – børnini koma heim aftur í land sítt, sigur Harrin.
Jer 31,15-17

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Apostlasøguni:

Men tá ið Pætur og Jóhannes vóru slopnir leysir, komu teir til felagar sínar og søgdu teimum frá øllum, sum høvudsprestarnir og hinir elstu høvdu sagt við teir. Tá ið tey hoyrdu tað, hevjaðu tey samhugað reyst sína til Guðs og søgdu: „Harri, tú ert tann, sum gjørt hevur himmalin og jørðina og havið og alt, sum í teimum er, tú sum við heilagum anda hevur sagt gjøgnum munn Dávids, faðirs várs, tænara tíns: „Hví leikaðu heidningarnir óðir og høvdu fólk fáfongt í ráði? Heimsins kongar risu upp og høvdingarnir tóku seg saman móti Harranum og móti hinum salvaða hansara. Tí av sonnum tóku teir seg saman í hesum staði móti hinum heilaga tænarum tínum, Jesusi, sum tú salvaði, bæði Heródes og Pontius Pilatus tillíka við heidningunum og Ísraels fólki, at gera alt tað, sum hond tín og ráð títt frammanundan høvdu fyriskipað skuldi hendast. Og nú, Harri, lít at hóttum teirra, og gev tænarum tínum við øllum dirvi at tala orð títt, við tað at tú rættir út hond tína til heilsubótar, og tekin og undur henda við navn heilaga tænarum tíns, Jesu.“ Og tá ið tey høvdu biðið, ristist staðurin, har sum tey vóru saman komin, og tey fylltust øll av heilagum anda, og tey talaðu Guðs orð við dirvi. Áps 4,23-31

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men tá ið vísmenninir vóru avstað farnir, sí, tá sýndi eingil Harrans seg í dreymi fyri Jósefi og segði: „Statt upp, tak við tær barnið og móður tess og flýggja til Egyptalands og verð har, til eg sigi tær til; tí at Heródes ætlar at leita eftir

barninum til tess at drepa tað.“ Men hann fór upp, tók barnið og móður tess við sær á náttartíð og fór avstað til Egyptalands; og hann varð har til deyða Heródesar, at tað skuldi ganga út, ið talað er av Harranum við profetinum, ið sigur: „Úr Egyptalandi kallaði eg son mín.“ Tá ið Heródes sá, at hann var svikin av vísmonnunum, varð hann reiðuliga illur, og hann sendi menn avstað og læt drepa øll dreingjabørn í Betlehem og allar staðir har um vegir frá tveimum árum og niðureftir, eftir teirri tíð, sum hann hevði fingið greiði á av vísmonnunum. Tá gekk tað út, ið talað er av Jeremia profeti, tá ið hann sigur: „Rødd varð hoyrd í Rama, grátur og eymkan mikil, – Rakul tað var, ið um børn síni græt; og ei hon vildi av trega lætta, tí at tey eru ikki til longur.“ Matt 2,13-18

TRETTANDI (TRETTANDA DAG JÓLA)

Litur: Hvítur ella gyltur.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við stjørnuni í eystri leiddi vísmenninar, so at teir funnu son tín í Betlehem. Vit takka tær, tí at tú letur heilaga orð títt lýsa fyri okkum og leiða okkum til hin sama einborna son tín. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín í hjørtu okkara, so at vit fylgja hesum orðsins ljósi tínum, tæna einborna syni tínum, harra og frelsara okkara, av heilum hjarta, og fegin ofra av okkara tímiligu ognum til frama fyri ríki títt, til tess at orð títt má lýsa fyri teimum, sum enn sita í myrkri, og tey saman við okkum mega tilbiðja son tín, Jesus Krist, í sannari trúgv,

vón og kærleika, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt stjørnu tína fylgja vísmonnunum úr Eysturlondum og opinberaði einborna son tín fyri heidningum. Vit biðja teg, gev eisini okkum av náði tíni einaferð at verða leidd inn til dýrd tína, har vit skulu skoða teg andlit til andlits fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Statt upp og skín, tí at ljós títt kemur og dýrd Harrans rennur upp yvir tær! Tí sí, myrkur hylur jørðina og sorti fólkin; men yvir tær rennur Harrin upp, og dýrd hans birtist yvir tær. Og heidningarnir stevna at ljósi tínum og kongar at ljómanum, sum rennur upp yvir tær. Hav upp eygu tíni og lít teg um: teir savnast allir saman og koma til tín; synir tíni koma av fjarløgðum londum, og døtur tínar verða bornar á ørmum. Tá skalt tú síggja og lýsa av gleði, og hjartað í tær skal titra og víðkast; tí at havsins ríkidømi skal horva til tín, heidninganna ognir skulu koma til tín. Mongd av kamelum skal fjala teg, kamelfolar úr Midian og Efa; allir skulu teir koma úr Sába, gull og roykilsí skulu teir bera, og lov Harrans skulu teir kunngerá. Jes 60,1-6

Epistulin skrivur Paulus ápostul til Titusar:

Men tá ið góðska og mannakærleiki Guðs, frelsara várs, vórðu opinberað, frelsti hann okkum, ikki fyri rættferðar gerninganna skuld, sum vit høvdu gjørt, men av miskunn

síni, við baði endurføðingar og endurnýggjanar í heilagum anda, sum hann ríkliga úthelti yvir okkum við Jesusi Kristi, frelsara várum, fyri at vit, rættvísgjørdir við náði hansara, skuldu í vón verða arvingar til ævigt lív. Tit 3,4-7

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men tá ið Jesus var føddur í Betlehem í Júdeu, á døgum Heródesar kongs, sí, tá komu nakrir vísmenn úr Eysturlondum til Jerúsalem og søgdu: „Hvar er hin nýfóddi Jødakongurin? Tí at vit hava sæð stjørnu hansara har eysturi, og vit eru komnir at tilbiðja hann.“ Men tá ið Heródes kongur hoyrði hetta, varð hann óttafullur og øll Jerúsalem við honum; og hann sendi boð eftir øllum høvudsprestum og skriftlærdum monnum fólksins og spurdi teir, hvar Kristus átti at verða føddur. Og teir søgdu honum: „Í Betlehem í Júdeu; tí at soleiðis stendur skrivað hjá profetinum: „Og tú Betlehem, Júdaland, als ikki ert tú minst millum høvdinga í Júda; tí at frá tær skal koma ein høvdingi, ið skal verða hirði fyri fólki mínum Ísrael.“ Tá rópaði Heródes vísmenninar til sín á loynum og spurdi teir gjølla um tíðina, tá ið stjornan var komin til sjóndar; og hann sendi teir avstað til Betlehem og segði við teir: „Farið avstað og sóknist væl eftir barninum; og tá ið tit hava funnið tað, sigið mær so frá, at eg eisini kann koma og tilbiðja tað.“ Men tá ið teir høvdu lýtt á kongin, fóru teir avstað; og sí, stjornan, sum teir høvdu sæð har eysturi, gekk framman undan teimum, líka til hon kom og stóð uppi yvir har, sum barnið var. Men tá ið teir sóu stjornuna, vórðu teir heilt avbera glaðir. Og teir fóru inn í húsið og sóu barnið hjá Mariu, móður síni; og teir lögust á knæ og tilbóðu tað; og teir lótu upp goymslur sínar og bóru tí gávur: gull og roykilsí og myrru. Og av tí at teir í

dreymi hövdu fingið eina ávaring frá Guði um, at teir ikki skuldu fara aftur til Heródesar, tóku teir eina aðra leið heim aftur til land sítt. Matt 2,1-12

Sunnudagar eftir trettanda

1. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við Mariu og Jósefi leiddi son tín, Jesus, niðan í halgidómin í Jerúsalem. Vit biðja teg, ver tú við náði tíni hjá øllum foreldrum og øllum, sum tú hevur sett til at vera leiðbeinarar hjá børnum og ungum, so at tey ganga teimum fyri við góðum fyridømi og saman við teimum hugaliga søkja títt heilaga hús til tess at hoyra títt heilaga orð. Gev okkum heilaga anda tín og náði tína, so at orð títt má bera góðan ávøkst í hjørtum okkara, til tess at vit mega liva tær til lovs og æru og at enda saman við øllum trúgvandi verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert náðigur og miskunnsamur, tolin og ríkur av góðsku. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Sýn okkum, hvør vilji tín er, og veit okkum styrki til at útinna hann fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrifaður í fimtu Mósebók:

Harrin, Guð tín, man vekja upp av brøðrum tínum profet, tílíkan sum meg; hann skulu tit lýða á; og hetta var tað, sum tú baðst Harran, Guð tín, um hin dagin við Hóreb, har tit vóru samankomin og søgdu, at tit ikki longur vildu lýða á rødd Harrans, Guðs tykkara, og ikki líta at tí øgiliga eldi til tess ikki at týna lívið; tá segði Harrin við meg: „Rætt er tað, sum tey siga. Eg skal vekja teimum profet upp av brøðrum teirra, tílíkan sum teg; orð míni skal eg leggja í munn hansara, og hann skal mæla til teirra øllum tí, sum eg bjóði honum. 5 Mós 18,15-18

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrifaður í fyrru Sámuelbók:

Og Sámuel gjørdi tænastu fyri ásjón Harrans, og sveinurin var ílatin línakul. Og móðir hansara var von at geva honum lítlan møttul, sum hon hevði við til hansara á hvørjum ári, tá ið hon fór niðan við manni sínum til tess at bera fram hitt árliga ofrið. Og Eli vælsignaði Elkana og konu hansara og segði: „Harrin gevi tær avkom við hesi konu aftur fyri hann, ið givin varð Harranum.“ Síðan fóru tey heim aftur til sín sjálvs. Og sveinurin Sámuel vaks og mentist og vann yndi bæði hjá Guði og monnum. 1 Sám 2,18-20 og 26

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

So áminni eg tá tykkum, brøður, at tit, fyri Guðs miskunnar skuld, bjóða fram likam tykkara til eitt livandi, heilagt, Guði hugnaligt offur – og hetta er andlig gudsdyrkan hjá tykkum –; og háttið tykkum ikki eftir hesum heimi; men verðið umskapadir við endurnýggjan av hugi tykkara, so at tit mega fáa at royna, hvat ið er Guðs vilji,

hitt góða og hugnaliga og fullkomna. Tí at við teirri náði, sum mær er givin, sigi eg við ein og hvønn tykkara millum, at hann ikki skal hugsa hægri um seg, enn hann eigur at hugsa, men heldur hugsa við skynsemi, alt eftir sum Guð hevur býtt einum og hvørjum sítt mál av trúgv. Tí at líkasum vit á einum likami hava nógvar limir, men limirnir hava ikki allir sama gerning, soleiðis eru vit hinir mongu eitt likam í Kristi, men hvør fyri seg eru vit limir hvør hjá øðrum. Róm 12,1-5

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Og foreldur Jesu ferðaðust á hvørjum ári til Jerúsalem um páskirnar. Og ta ferðina, tá ið hann var vordin tólv ára gamal, og tey fóru niðan, sum siðurin var um hátíðina, og tey høvdu verið har teir dagarnar, tá varð drongurin Jesus eftir í Jerúsalem, tá ið tey fóru heim aftur; og foreldur hansara varnaðu tað ikki. Men av tí at tey hildu, at hann mundi vera við í ferðalaginum, hildu tey leiðini fram ein dag, og tey leitaðu eftir honum hjá skyldfólki teirra og kunningum. Og tá ið tey ikki funnu hann, vendu tey um aftur til Jerúsalem og leitaðu eftir honum. Og ikki fyrr enn tríggir dagar vóru farnir, tá funnu tey hann í halgidóminum, har sum hann sat mitt ímillum lærumeistaranna og bæði lýddi á teir og spurdi teir. Men øll, ið hoyrdu hann, vóru heilt bilsin av vitsku hansara og svørum. Og tá ið tey bóru eyga við hann, kom ræðsla á tey; og móðir hansara segði við hann: „Barn mítt, hví gjørði tú okkum hetta? Sí, faðir tín og eg hava við sorg og sút leitað eftir tær.“ Og hann segði við tey: „Hví leitaðu tit eftir mær? Vistu tit ikki, at eg eigi at vera í tí, sum faðirs míns er?“ Men tey fataðu ikki hetta orðið, sum hann talaði til teirra. Og hann fór oman við teimum og kom til Nasaret og var teimum lýðin. Og

móðir hansara goymdi öll hesi orð í hjarta sínum. Og Jesus tók til í vísdomi og aldri og yndi hjá Guði og monnum.
Luk 2,41-52

SEINNA TEKSTARÖÐ

KOLLEKT

Latið okkum öll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, í náði vilt taka tey smáu í favn, veita teimum signing tína og lata tey koma til hin heilaga dóp. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum av sonnum at hoyra og skilja henda gleðiliga boðskap, so at vit í veikleika og hjálparloysi mega finna vón, styrki og frímóð í honum, vaksa í sannari trúgv og í sonnum gudsótta liva eftir vilja tínum til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert náðigur og miskunnsamur, tolin og ríkur av góðsku. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Sýn okkum, hvør vilji tín er, og veit okkum styrki til at útinna hann fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Tá ið Ísrael sá synir Jósefs, mælti hann: „Hvørjir eru hesir?“ Jósef svaraði faðir sínum: „Hetta eru synir mínir, sum Guð hevur givið mær her.“ Tá mælti hann: „Leið teir til mín,

at eg má vælsigna teir.“ Men eygu Ísraels vóru so viknað av elli, at hann ikki sá. Tá leiddi Jósef teir til hansara, og hann kysti og fevndi teir. Ísrael segði við Jósef: „Eg hevði mist alla vón um at síggja teg aftur, og sí, nú hevur Guð eisini latið meg síggja avkom títt!“ Síðan tók Jósef teir av aftur knøum hans og lútaði til jarðar fram á ásjón sína. Síðan vælsignaði hann Jósef og mælti: „Tann Guð, fyri hvørs ásjón fedrar mínir Ábraham og Ísakur gingu, tann Guð, ið hevur varðveitt meg av fyrsta sinni og alt fram at hesum degi, tann eingil, ið bjargaði mær úr øllum illum, hann vælsigni sveinarnar, so at teir halda í lívi navni mínum og navni fedra mína: Ábrahams og Ísaks, við tað at teir verða fjølmangir á jørðini!“ 1 Mós 48,8-12 og 15-16

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Tit børn, lýðið foreldrum tykkara í Harranum; tí at tað er rætt. „Æra faðir tín og móður tína,“ – hetta er hitt fyrsta boðið við fyrjáltan, – „fyri at tær má gangast væl, og tú mást liva leingi í landinum.“ Og tit fedrar, ilskið ikki børn tykkara upp, men alið tey upp við aga og áminning Harrans! Ef 6,1-4

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og tey bóru smá børn til Jesus, at hann skuldi nema við tey; men lærusveinarnir høvdu at teimum, sum bóru tey. Men tá ið Jesus sá hetta, varð hann vreiður og segði við teir: „Latið smábørnini koma til mín, forðið teimum tað ikki, tí at Guðs ríki hoyrir slíkum til. Sanniliga sigi eg tykkum: Tann, sum ikki tekur við Guðs ríki eins og lítið barn, hann skal als ikki koma inn í tað.“ Og hann tók tey í favn og legði hendurnar á tey og vælsignaði tey. Mark 10,13-16

2. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur innsett hitt heilaga hjúnalagið. Vit biðja teg, ver tú við náði tíni hjá øllum kristnum hjúnum. Gev teimum signing til at liva saman í gudsótta og kærleika og onga orsök geva til ilnar og ósemju. Lat tey bæði í viðgangi og mótgangi fáa at kenna náðigu hjálp tína. Gev teimum og okkum øllum at liva lív okkara soleiðis her á foldum í trúgv og lýdni, at vit mega verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í guddómsdýrd tíni ræður yvir øllum lutum bæði í himli og á jørð og í náði rættir út veldishond tína okkum til hjálpar. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara og veit okkum frið og gleði í tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Men Móses segði við Harran: „Lat meg tó síggja dýrd tína.“ Hann svaraði: „Eg skal fara fram við tær í allari dýrd míni og nevna Harran við navni fyri tær; tí at øllum, sum

eg vil, veiti eg náði og miskunn.“ Og hann segði: „Tú kanst ekki síggja andlit mítt; tí at eingin fær sæð andlit mítt og verið á lívi!“ Síðan segði Harrin: „Kom og statt her í námindu hjá mær, har á klettinum; og tá ið so dýrd mín fer framvið, skalt tú standa í klettasprunguni; og eg skal halda hond mína hyljandi yvir tær, til eg eri farin framvið; síðan vil eg taka hond mína burtur og lata teg síggja meg aftan ífrá; men andlit mítt má maður ekki síggja!“ 2 Mós 33,18-23

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Og við tað at vit hava ymisligar náðigávur, samsvarandi teirri náði, sum okkum er givin, hvørt tað nú er profetagáva, tá latum okkum nýta hana eftir sum vit hava trúgv til, ella tað er ein tænasta, tá latum okkum varða um tænaastuna, ella um einhvør lærir, um læraragerningin, ella um einhvør áminnir, um áminningina; tann, sum býtir út, geri tað við trúlyndi; tann, sum stendur fyri, geri tað við ídni; tann, sum ger miskunnarverk, geri tað við gleði! Kærleikin veri falsleysur; havið andstygd fyri hinum illa, haldið fast við hitt góða. Verið í bróðurkærleikanum hjartans blíðir hvør við annan; kappist um at veita hvør øðrum virðing. Verið ikki linir í áhuga tykkara; verið brennandi í andanum; tænið Harranum! Verið glaðir í vónini, tolnir í neyðini, áhaldandi í bønini. Sýnið samhug við hini heilagu í tí, sum teimum er tørvur á; leggið tykkum eina við gestablidni. Vælsignið teir, sum søkja at tykkum, vælsignið, og bannið ikki! Gleðist við glaðum, grátið við grátandi! Verið samhugaðir hvør við annan. Róm 12,6-16a

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Og triðja dagin varð hildið brúdleyp í Kána í Galileu, og

móðir Jesu var har. Men eisini Jesus varð boðin í brúðleypið og lærusveinar hansara. Og tá ið har treyt vín, sigur móðir Jesu við hann: „Tey hava einki vín.“ Og Jesus sigur við hana: „Kvinna, hvat vilt tú mær? Enn er ikki mín tími komin.“ Móðir hansara sigur við tænararnar: „Hvat hann so sigur við tykkum, tað skulu tit gera.“ Men har vóru sett seks vatnsker av steini eftir reinsanarsiði hjá Jødum, og tók hvørt teirra tvær ella tríggjar kannur. Jesus sigur við teir: „Fyllið vatnskerini við vatni!“ Og teir fyltu tey á tremur. Og hann sigur við teir: „Oysið nú upp og berið høvuðskokkinum!“ Og teir bóru honum. Men tá ið høvuðskokkurin smakkaði á vatnið, sum var vorðið vín, og ikki visti, hvaðan tað var, – men tænararnir, sum høvdu oyst vatnið upp, vistu tað – kallar høvuðskokkurin á brúðgómin og sigur við hann: „Hvør maður setir fyrst hitt góða vínið fram, og tá ið teir eru vorðnir druknir, hitt ringara; tú hevur goymt hitt góða vínið líka til nú.“ Hesa byrjan av teknum sínum gjørði Jesus í Kána í Galileu og opinberaði dýrd sína, og lærusveinar hansara trúðu á hann. Jóh 2,1-11

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við heilaga orði tínum kallar okkum, syndigu menniskju, inn í ríki títt og við syni tínum, Jesusi Kristi, veitir okkum fyrigeving syndanna, náði og miskunn. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt upplýsa og vekja upp hjørtu okkara, so at vit fylgja hesum kalli tínum og við gleði taka ímóti syni tínum, varða okkum fyri syndini, rætta og betra okkum eftir vilja tínum og vænta alt gott av tíni hond fyri einborna son tín,

Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í guddómsdýrd tíni ræður yvir øllum lutum bæði í himli og á jørð og í náði rættir út veldishond tína okkum til hjálpar. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara og veit okkum frið og gleði í tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Tá ið Harrin vendi lagnu Zions, tá sum í dreymum vit gingu; tá av látri varð muður vár fullur, vár tunga av fagnaðarrópi; tá ljóðaði tað heidninganna millum: „Stórverk hevur Harrin móti hesum gjørt.“ Ja, stórverk gjordi Harrin móti okkum, og fegin vit vórðu. Harri, vend tú lagnu vári sum áarløkum í suðurlandi! Tey, ið sáa við gráti, skulu heysta við gleði. Grátandi fara tey sáandi sáðið, fegin koma tey berandi bundi. Sl 126

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Eg tali á mannavísi vegna veikleika holds tykkara. Tí at eins og tit hava bjóðað fram limir tykkara sum tænarar hjá óreinskapinum og órættferðini til órættferðar, soleiðis skulu tit nú bjóða fram limir tykkara sum tænarar hjá rættvísini til halganar. Tí at tá ið tit vóru tænarar hjá syndini, tá vóru tit leys frá rættvísini. Hvønn ávøkst høvdu tit tá? Slíkt, sum tit nú skammast við; tí at endin á tílíkum er deyði. Men nú, tá ið tit eru loyst frá syndini og eru vordin tænarar

Guðs, hava tit ávøkst tykkara til halganar, og endin er ævigt lív. Tí at løn syndarinnar er deyði, men náðigáva Guðs er ævigt lív í Kristi Jesusi, harra okkara. Róm 6,19-23

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og Jesus fór inn í Jeriko og helt ferðini har ígjøgnum. Og sí, har var maður, at navni nevndur Sakeus, og hann var yvirtollari, og hann var ríkur. Og hann vildi fegin fáa at síggja, hvør ið var Jesus; men hann kundi ikki sleppa framat fyri mannamúgvuni, tí at hann var lítil av vøstri. Og hann rann undan og kleiv upp í eitt morberjatræ, fyri at fáa hann at síggja, tí at leiðin hjá honum lá har framvið. Og tá ið Jesus kom hagar, leit hann upp og bar eyga við hann og segði við hann: „Sakeus, skunda tær og kom niður, tí at í dag má eg koma at gista í tínum húsi.“ Og hann skundaði sær og fór niður og tók ímóti honum glaður. Og tá ið tey sóu hetta, vórðu tey øll illa við og søgdu: „Hann er farin inn hjá einum syndigum manni at gista.“ Men Sakeus steig fram og segði við Harran: „Sí, Harri, helmingin av ogn míni gevi eg fátækum, og um onkur er, sum eg av órættum havi tikið ov mikið frá, vil eg lata tað ferfalt aftur.“ Men Jesus segði við hann: „Í dag hevur frelsa verið hesum húsi fyri, við tað at eisini hesin maður er sonur Ábrahams; tí at menniskjasonurin er komin at leita upp hitt farna og at bjarga tí.“ Luk 19,1-10

3. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, lít í náði til veikleika okkara og rætt út veldishond tína okkum til verndar fyri øllum illum. Fyrigev okkum allar syndir okkara og styrk okkum í trúnni á, at orð títt er ment at gera alt tað, sum tær líkar, og til at geva okkum arv millum øll hini heilagu í himmiríkis ríki fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við heilaga anda tínum skapar trúnnu í hjørtum okkara. Vit biðja teg, lít við mildni at máttloysi okkara og rætt út veldishond tína okkum til verndar fyri øllum illum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Tí at Harrin, Guð tykkara, hann er Guð gudanna og drottin drotnanna, hin mikli, sterki og øgiligi Guð, sum ikki ger mannamun og ikki tekur við mutri; hann veitir hinum faðirleysa og einkjuni rætt, er góður við útisetan og gevur honum fœði og klæði. Og somuleiðis skulu tit vera góðir við útisetan, tí at eisini tit vóru útisetar í Egyptalandi.

Harran, Guð tín, skalt tú óttast, hann skalt tú dýrka og halda teg aftur at honum; og við navn hansara skalt tú svörja. Hann er lovsongur tín, og hann er Guð tín, sum hefur útint fyrri teg hesi stórverk og miklu undur, sum tú hefur sæð við egnum eygum. 5 Mós 10,17-21

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tráið ikki eftir tí høga, men haldið tykkum at tí lága; verið ikki klókir í tykkum sjálvum! Gjaldið ongum ilt fyrri ilt; leggið tykkum eina við tað, sum gott er fyrri alra manna ásjón. Alt tað er møguligt, tá haldið tit fyrri tykkara part frið við øll fólk. Hevnið tykkum ikki sjálvar, elskaðu tit, men latið vreiðina sleppa framat; tí at skrivað stendur: „Mær hoyrir hevndin til, eg skal endurgjalda, sigur Harrin.“ Nei, er fíggindi tín svangur, tá gev honum mat; er hann tystur, tá gev honum drekka, tí at við tað at tú gert hetta, savnar tú eldgløður á høvur hans. Lat ikki hitt illa vinna á tær; men vinn tú á illum við góðum! Róm 12,16b-21

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Men tá ið Jesus gekk oman av fjallinum, fylgdu honum stórar mannamúgvur. Og sí, ein spitalskur maður kom og fell til jarðar fyrri honum og segði: „Harri, um tú vilt, so kanst tú gera meg reinan.“ Og hann rætti út hondina, nam við hann og segði: „Eg vil, verð reinur!“ Og við tað sama varð spitalska sjúka hansara reinsað. Og Jesus sigur við hann: „Síggj til, at tú ikki sigur nøkrum frá hesum; men far avstað og sýn teg fyrri presti, og ber fram ta gávu, sum Móses hefur ásett, til ein vitnisburð fyrri teimum.“ Men tá ið hann var komin inn í Kapernaum, kom til hansara ein herhøvdingi og bað hann og segði: „Harri, drongur mín liggur giktsjúkur heima við hús og hefur svára pínu.“

Hann sigur við hann: „Eg skal koma og gera hann frískan.“ Men herhövdingin svaraði og segði: „Harri, eg eri ekki verður, at tú kemur á gátt hjá mær; men sig tað bert við einum orði, so verður drongur mín frískur. Tí at eg eri sjálvur ein maður, ið standi undir øðrum og havi hermenn undir mær; og sigi eg við henda: „Far!“ so fer hann; og við ein annan: „Kom!“ so kemur hann; og við húskall mín: „Ger hetta!“ so ger hann tað.“ Tá ið Jesus hoyrði hetta, undraðist hann og segði við tey, ið fylgdust við honum: „Sanniliga sigi eg tykkum, ikki í sjálvum Ísrael havi eg funnið slíka trúgv. Men eg sigi tykkum, at mong skulu koma eystaneftir og vestaneftir at sita til borðs við Ábrahami og Ísaki og Jákupi í himmiríki; men ríkisins børn skulu verða koyrd út í myrkrið fyri uttan; har skal verða grátur og tannagrísl.“ Og Jesus segði við herhövdingan: „Far tú heim; tær verði, sum tú trúði!“ Og drongurin varð frískur í somu stund. Matt 8,1-13

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum kennir veikleikar okkara og mongu føll. Vit biðja teg, lít í náði at okkum veiku mannabørnum, tá ið vit í mótloysi líta at okkara veiku trúgv. Gev okkum við heilaga anda tínum at hvíla trygt í fullgjørda verki sonar tíns, so at vit, sum í okkum sjálvum eru ónýtir tænarar, frígjörd í verki hansara mega tæna tær við trúfesti og í eyðmýkt til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við heilaga anda tínum skapar trúnnu í hjörtum okkara. Vit biðja teg, lít við mildni at máttloysi okkara og rætt út veldishond tína okkum til verndar fyri øllum illum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Eftir hesar tilburðir kom orð Harrans til Ábrams í sjón soljóðandi: „Ábram, óttast ikki; eg eri skjøldur tín, løn tín skal verða ovurmikil!“ Men Ábram svaraði: „Harri drottin, hvat skalt tú geva mær, tá ið eg kortini má fara barnleysur burtur, og Eliezar, maður úr Dámaskus, fer at arva meg?“ Og Ábram segði: „Sí, son hevur tú ongan givið mær, tí fer húskallur mín at arva meg.“ Tá kom orð Harrans til hansara soljóðandi: „Ikki skal hesin arva teg; men tann, sum av tær verður gitin, hann skal arva teg!“ Síðan leiddi hann hann út á víðavang og mælti: „Lít upp móti himni og vita, um tú fært talt stjørnurnar har!“ Og hann segði: „So fjølmangt skal avkom títt verða.“ Tá trúði Ábram Harranum; og hann roknaði honum tað til rættlætis. 1 Mós 15,1-6

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Men trúgv er treyst í tí, sum vónað verður, sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja. Tí at fyri hana fingur hinir gomlu góðan vitnisburð. Við trúgv fata vit, at heimurin er skipaður við Guðs orði, so at tað, sum sæst, ikki er vorðið til av tí, sum er til sjóndar. Við trúgv bar Ábel fram fyri Guð betri offur enn Káin; og við henni fekk hann tann vitnisburð, at hann var rættvísur, við tað at Guð bar vitnisburð yvir gávum hansara, og við henni talar hann enn,

tó at hann er deyður. Við trúgv varð Enok tikin burtur, at hann ikki skuldi fáa deyðan at síggja, og hann var ikki longur at finna, av tí at Guð hevði tikið hann burtur; tí at áðrenn hann varð tikin burtur, hevði hann fingið tann vitnisburð, at hann hevði toknast Guði. Men uttan trúgv er tað ómøguligt at toknast honum; tí at tann, sum kemur fram fyri Guð, eigur at trúgva, at hann er til, og at hann lønar teimum, sum leita til hansara. Hebr 11,1-6

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og ápostlarnir søgdu við Harran: „Gev okkum meiri trúgv.“ Men Harrin segði: „Um tit høvdu trúgv sum eitt sinopskorn, tá kundu tit sagt við hetta morberjatræið: „Slít teg upp við rót og set teg niður í havið;“ og tað hevði verið tykkum lýðið. Men hvør tykkara, sum hevur ein húskall, ið pløgir ella røktar seyð, man siga við hann, tá ið hann kemur heim av markini: „Kom higar alt fyri eitt og set teg til borðs“? Man hann ikki heldur siga við hann: „Ger tað til, sum eg skal hava til náttverðar og gyrð teg og borðreið fyri mær, meðan eg fá mær at eta og drekka, og síðan kanst tú eta og drekka?“ Man hann veita húskallinum tøkk fyri, at hann gjørdi tað, sum honum var lagt á? Somuleiðis eisini tit; tá ið tit hava gjørt alt tað, sum tykkum er lagt á, sigið tá: „Vit eru ónýtir tænarar; vit hava eina gjørt tað, sum var skylda okkara at gera.“ Luk 17,5-10

4. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Grönur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum ikki sleppir børnum tínum undan sorg og mótgangi. Vit biðja teg, miskunna okkum og hjálp okkum í allari neyð og øllum freistingum. Styrk okkum í trúnni, vónini og áhaldandi bøn, so at vit mega kenna náði tína og varðveitslu í øllum, sum mótir okkum á lívsleið okkara, og saman við øllum heilagum lova og prísar tær allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum hjálpir í neyðum og veitst, at vit í máttloysi okkara ikki kunnu standast. Vit biðja teg, kom okkum til hjálpar og veit okkum styrki bæði til likams og sálar, so at vit í øllum, sum vit skulu líða vegna syndaskuld okkara, tó mega vinna sigur við tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jobsbók:

Tá svaraði Harrin Job út úr storminum og segði: „Hvør er hetta, sum myrkir fyri ráðagerðum mínum við skilaleysum orðum? Gyrð nú sum ein maður tínar lendar; so skal eg spyrja teg, og tú skalt læra meg. Hvar vart tú, tá ið

eg legði grundvöll jarðarinnar? Sig fram, um tú hefur tilíkan kunnleika! Hvør setti mál hennar – tú veitst tað jú – ella hvør tandi út mátingarband yvir hana? Hvar vóru stólpar hennar niðurslignir? Ella hvør legði hornstein hennar, meðan allar morgunstjörnur fegnaðust, og allir synir Guðs rópaðu av gleði? Hvør byrgdi fyri havinum við hurðum, tá ið tað ymjandi breytst fram úr móðurkviði, tá ið eg fekk tí skýggið til klædnabúna og bølamyrkrið til reiv, tá ið eg breyt mark fyri tí, setti upp hurðar og lokur og mælti: „Higar og ikki longur! Her steðgi tínir stoltu streymar!“ Job 38,1-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Skyldið ongum nakað uttan tað at elska hvør annan; tí at tann, sum elskar næsta sín, hefur uppfylt lógina. Tí at hetta: „Tú mást ikki dríva hor, tú mást ikki sláa í hel, tú mást ikki stjala, tú mást ikki girnast,“ og hvat annað boð so er, tað verður tikið undir einum í hesum orði: „Tú skalt elska næsta tín sum sjálvan teg.“ Kærleikin ger ikki næstanum nakað ilt; tí er kærleikin uppfylling av lógini. Róm 13,8-10

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og tá ið Jesus steig í bátin, fylgdu honum lærusveinar hansara. Og sí, tá varð harðveður á vatninum, so at báturin fjaldist av aldunum; men hann lá og svav. Og teir fóru og vaktu hann og søgdu: „Harri, bjarga okkum! Vit ganga burtur!“ Og hann sigur við teir: „Hví eru tit ræddir, fátrúnu menn!“ So reistist hann og hóttaði at vindi og aldum, og tað varð blikalogn. Men menninir undraðust og søgdu: „Hvør maður er hetta, at bæði vindur og veður eru honum lýðin?“ Matt 8,23-27

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum hevur skapað himmal og jørð. Vit biðja teg, veit okkum styrki við heilaga anda tínum, so at vit ikki farast í ótta og iva, tá ið ódnirnar leika og lívshús okkara ridlar, men føst í trúnni fylgja syni tínum eftir og fáa alt frímóð og treysti frá honum, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Kann eisini verða nýtt til fyrru tekstarøð

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum hjálpir í neyðum og veitst, at vit í máttloysi okkara ikki kunnu standast. Vit biðja teg, kom okkum til hjálpar og veit okkum styrki bæði til likams og sálar, so at vit í øllum, sum vit mega líða vegna syndaskuld okkara, tó mega vinna sigur við tær fyri son tín, Jesus Krist, váran Harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Lítið upp móti himni og síggið: Hvør skapaði hesar? Hann, sum eftir tali leiðir her teirra fram og nevnir tær allar at navni, mikil í megi og veldismátti, so at eingin teirra vantar. Hví talar tú svá, Jákup, og Ísrael, hví sigur tú hetta: „Vegur mín er fjaldur fyri Harranum, og rættur mín er gloppin Guði mínum úr hondum.“ Veitst tú tá ikki, hevur tú ikki

hoyrt tað, at ævigur Guð er Harrin, ið skapað hevur ta víðu jørð? Hann møðist ikki og lúgvast ikki, óranssakandi er vísdómur hans. Hann gevur hinum maktaða megi og hinum máttleysa mikla styrki; ungmenni møðast og maktast, og unglingar níga; men teir, ið vóna á Harran, fáa kraft av nýggjum og hevja seg sum á arnarveingjum; teir renna og ikki møðast og ganga og ikki maktast. Jes 40,26-31

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Ábraham trúði móti vón við vón, at hann skuldi verða faðir at mongum fólkaslögum, samsvarandi tí, sum sagt var: „Soleiðis skal avkom títt verða.“ Og ikki viknaði hann í trúnni, tó at hann hugsaði um, at hansara egna likam longu var ellismerkt, hann var tætt við hundrað ár, og at Sára var farin av barnburði. Men um fyrjáltan Guðs ivaðist hann ikki í vantrúgv, heldur styrknaði hann í trúnni, við tað at hann gav Guði æruna, og var fullvísur í tí, at tað, sum hann hevði lovað, var hann eisini mentur at gera. Tí varð tað eisini roknað honum til rættvísi. Men at tað varð honum tilroknað, tað varð ikki skrivað bert fyri hansara skuld, men eisini fyri okkara skuld, sum tað skal verða tilroknað, okkum sum trúgva á hann, sum vakti upp Jesus, harra okkara, frá deyðum, hann sum fyri misgerðir okkara varð givin upp og fyri rættvísgering okkara varð uppvaktur. Róm 4,18-25

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og við tað sama noyddi Jesus lærusveinarnar at fara í bátin og fara undan honum yvir um hinumegin, meðan hann læt mannamúgvurnar fara avstað. Og tá ið hann hevði latið mannamúgvurnar fara, fór hann fyri seg sjálvan niðan á fjallið at halda bøn; og tá ið seint var vorðið, var hann

har einsamallur í einingi. Men báturinn var longu mitt úti á vatninum, og var illa staddur af aldunum, tí at teir hövdu andróður. Og í fjórðu náttarvöku kom hann til teirra gangandi eftir vatninum. Men tá ið lærusveinarnir sóu hann koma gangandi eftir vatninum, kom ræðsla á teir, og teir sögdu: „Hatta er eitt spökils.“ Og teir rópaðu af ræðslu. Men í somu stund talaði Jesus til teirra og segði: „Havið gott treyst! Tað eri eg! Óttist ikki!“ Men Pætur svaraði honum og segði: „Harri, er tað tú, so bið meg koma til tín eftir vatninum.“ Men hann segði: „Kom!“ Og Pætur steig út úr bátinum og gekk eftir vatninum fyri at koma yvir at Jesusi. Men tá ið hann sá illveðrið, óttaðist hann; og tá ið hann tók at søkka, rópaði hann og segði: „Harri, bjarga mær!“ Í tí sama rætti Jesus hondina út og tók í hann og sigur við hann: „Fátrúni maður, hví ivaðist tú?“ Og tá ið teir vóru komnir inn í bátin, makaði vindurin. Men teir, ið vóru á bátinum, fullu niður á knæ fyri honum og sögdu: „Sanniliga ert tú sonur Guðs!“ Matt 14,22-33

5. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú sáar títt góða sáð, heilaga orð títt, í mannahjörtu. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt lata hetta góða sáð títt vaksa og bera ávøkst í hjörtum okkara. Varða okkum fyri hinum ónda fígginda og hjálp okkum í øllum freistingum

og vandum, so at sáðið kann búnast til heystar, og vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert trúfastur í kærleika og gávu-mildur sáar títt góða sáð í hjörtu okkara. Vit biðja teg, varðveit fólk títt. Gev øllum, hvørs einasta vón er himm-alska náði tín, altíð at vera undir vernd tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Lít tú á Harran og ger tað góða, búgv tú í landinum og stunda á trúskap, so skalt tú í Harranum hava gleði tína, og hann man tær geva tíni hjartans ynski. Legg tú á Harran tínar leiðir, og lít tú á hann, hann man tað útinna, lata rætt tín koma upp sum ljósið, tína rættferð sum middagskláran. Sl 37,3-6

Epistulin skrivur Paulus ápostul til Kolossumanna:

So íklæðist tá eins og Guðs útvaldu, heilagu og elskaðu, hjartaliga miskunn, góðvild, eyðmýkt, spaklyndi, langmóð, so at tit umbera hvør annan og fyrigeva hvør øðrum, um einhvør hevur kærúmál móti einumhvørjum; eins og Kristus fyrigav tykkum, soleiðis eisini tit! Men fram um alt hetta íklæðist kærleikan, sum er band fullkomileikans! Og latið frið Krists ráða í hjörtum tykkara, sum tit eisini vórðu kallaðir til í einum likami, og verðið takksamir! Latið orð Krists búgva ríkliga hjá tykkum í øllum vísdómi, so at tit

læra og áminna hvør annan við sálmum og lovsongum og andligum ljóðum, og syngja yndisliga Guði lov í hjörtum tykkara. Og alt, hvat tit so gera í orði ella verki, gerið tað alt í Harrans Jesu navni, takkandi Guði faðir við honum. Kol 3,12-17

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus flutti fram eitt annað líknisi fyri teir og segði: „Himmiríki er líkt einum manni, ið sáði gott sáð í veltu sína. Men meðan fólkinu svóvu, kom óvinur hansara og sáði illgresi upp í hveitina og fór so avstað. Men tá ið sáðið vaks upp, og akurin var aksaskotin, tá kom eisini illgresið til sjóndar. Og húskallar húsbóndans komu tá og søgdu við hann: „Harri, sáði tú ikki gott sáð í veltu tína? Hvaðani hevur hon tá fingið illgresið?“ Men hann segði við teir: „Hetta hevur ein illviljaður maður gjørt.“ Men húskallarnir siga við hann: „Vilt tú tá, at vit skulu fara at lúka tað burtur?“ Men hann segði: „Nei, fyri at tit, tá ið tit royta illgresið burtur, ikki skulu slíta hveitina upp við.“ Latið bæði slógini vaksa saman til heysta; og á heystadegi vil eg siga við akurskurðarmenninar: Hentið fyrst illgresið saman og bindið tað í bundi til at brenna, men berið hveitina inn í løðu mína.“ Matt 13,24-30

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í heilaga orði tínum og heilagu sakramentum í hesum heimi letur okkum finna tann dýrgrip, sum veitir frið og sælu til ævigt lív. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda

tínum, so at vit, vard fyri hinum ónda figginda, mega varða um henda dýrgrip, sum tú hevur givið okkum, fyrigeving syndanna, vaksa og búnast í trúnni á náði tína og miskunn og soleiðis standast og verða sæl allar ævir, tá ið einborni sonur tín, Jesus Kristus, kemur aftur við einglum sínum at døma livandi og deyð, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert dýrgripur okkara og trúfastur í kærleika. Vit biðja teg, varðveit fólk títt. Gev øllum, hvørs einasta vón er himmalska náði tín, altíð at vera undir vernd tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Eg vil hoyra, hvat Guð Harrin talar! Frið hann talar fólki sínum, teimum heilagu sínum, og teimum, ið hjartanum venda til hans. Ja, nær er hans frelsa hjá teimum, hann frykta, brátt man dýrd taka búgv í landi várum! Mildi og trúfesti finnast á fundi, rættferð og friður heilsast við kossi. Sannleikur sprettur av jørðini upp, rættvísi skoðar av himni her oman. Ja, Harrin, hann gevur lukku, og land vårt gevur grøði sína! Rættvísi gongur undan honum, og friður fylgir í sporum hans! Sl 85,9-14

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

(Tí at tá ið øvund og trætnaður er tykkara millum, eru tit tá ikki holdligir og fara at á manna vísi? Tí at tá ið ein

sigur: „Eg eri í parti Paulusar,“ og annar: „Eg eri í parti Ápollosar,“ eru tit tá ikki menniskjur? Hvat er tá Ápollos? Og hvat er Paulus? Tænarar, sum fingu tykkum til at taka við trúgv, og tað eftir sum Harrin gav hvørjum fyri seg. Eg setti niður, Ápollos vætti, men Guð gav vøkst. So er tá hvørki tann nakað, sum setir niður, ella tann, sum vætir, men Guð, sum gevur vøkst. Men tann, sum setir niður, og tann, sum vætir, eru eitt; men ein og hvør skal fáa sína egnu lön eftir sínum egna arbeiði. Tí at Guðs starvsfelagar eru vit; Guðs akurlendi, Guðs bygningur eru tit.) Eftir teirri Guðs náði, sum mær er givin, havi eg sum ein kønur húsasmiður lagt grundvøll; men annar byggir omaná; men ein og hvør gevi gætur, hvussu hann byggir omaná. Tí at annan grundvøll kann eingin leggja enn tann, sum lagdur er, og hann er Jesus Kristus. Men um einhvør byggir oman á grundvøllin gull, silvur, dýrar steinar, træ, hoyggj, hálm, tá skal verkið hjá einum og hvørjum verða eyðsýnt; tí at dagurin skal sýna tað, av tí at hann verður opinberaður við eldi; og hvussu verkið hjá einum og hvørjum er, tað skal eldurin prógva. Um verkið hjá einumhvørjum, sum hann bygdi omaná, verður standandi, tá skal hann fáa lön. Um verkið hjá einumhvørjum brennur upp, tá skal hann missa hana; men sjálvur skal hann verða frelstur, men tó sum úr eldi. Vita tit ikki, at tit eru Guðs tempul, og at andi Guðs býr í tykkum? Um einhvør oyðir Guðs tempul, tá skal Guð oyða hann; tí at heilagt er Guðs tempul, og tað eru tit. 1 Kor 3,3b-17 ella 3b-9

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Og Jesus segði hesi líknisi: „Himmiríkið er líkt einum dýrgripi, sum lá fjaldur í jørðini; ein maður fann hann og

krógvaði hann, og av gleði um henda fund fór hann avstað og seldi alt tað, ið hann átti, og keypti hesa jørðina. Uppaftur er himmiríkið líkt einum keypmanni, ið sóknaðist eftir vøkrum perlum. Og tá ið hann fann eina sera dýrabara perlu, fór hann avstað og seldi alt tað, ið hann átti, og keypti hana. Uppaftur er himmiríkið líkt eini nót, ið er sett í sjógvin og savnar saman fisk av øllum sløgum; tá ið hon so er full, draga teir hana á land og seta seg at henta teir góðu fiskarnar upp í ílát; men teir, ið ikki eru etandi, kasta teir út aftur. Soleiðis skal tað verða við veraldar enda. Einglarnir skulu fara út og skilja tey illu burtur úr teimum rættvísu, og teir skulu kasta tey í eldovnin; har verður grátur og tannagrísl. Fataðu tit hetta alt?“ Teir siga við hann: „Ja.“ Men hann segði við teir: „Tess vegna er ein og hvør skriftlærdur, sum er vorðin lærusveinur í himmiríki, líkur einum húsbónda, ið tekur fram úr goymslum sínum nýtt og gamalt.“ Matt 13,44-52

6. SUNNUDAG EFTIR TRETTANDA

Litur: Hvítur ella gyltur.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum á umbroytingarfjallinum sýndi okkum son tín, Jesus Krist, í guddómsdýrd síni og beyð okkum at lýða á hann, sum tú hevur góðan tokka til. Vit biðja teg, upplýs tú hjørtu okkara við heilaga anda tínum og orði, so at vit framvegis mega skoða dýrd hansara, seta alla vón og alt álit á deyða og fullgjørda verk hansara eina, og soleiðis vinna fram til hina ævigu dýrdina fyri einborna

son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, sýnir okkum guddómsdýrd tína. Vit biðja teg, varðveit fólk títt. Gev okkum av náði tíni at elska heilaga navn títt og tæna tær í øllum góðum verki. Gev okkum at fáa lut bæði í tímiligu og himmalsku gávum tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Og Harrin segði við Móses: „Skriva tær hesi orð upp, tí at samsvarandi hesum orðum geri eg sáttmála við teg og við Ísrael.“ Hann varð nú har hjá Harranum í fjøruti dagar og fjøruti nætur og bragdaði hvørki vátt ella turt; og hann skrivaði á talvurnar sáttmálaorðini, tey tíggju orðini. Men tá ið Móses kom oman aftur av Sinai fjalli við báðum vitnisburðartalvunum í hendi, skein ljómin av andliti hansara, av tí at hann hevði talað við hann; men sjálvur visti hann ikki av tí. Tá ið tá Áron og allir Ísraelsmenn sóu Móses, sí, tá skein ljómin av andliti hansara, so at teir tordu ikki at nærkast honum. Men Móses rópaði á teir; tá snúðust teir, Áron og allir høvdingar savnaðarins, aftur til hansara; og Móses talaði við teir. Síðan komu allir Ísraelsmenn til hansara, og hann beyð teimum at halda alt tað, sum Harrin hevði sagt honum á Sinai fjalli. Tá ið Móses hevði lokið talu sína við teir, legði hann skýli yvir andlit sítt. Men hvørja ferð, ið Móses gekk fram fyri Harran til

tess at tala við hann, tók hann skýlið frá, til hann fór út aftur; og tá ið hann var komin út aftur, segði hann fyrri Ísraelsmonnum tað, sum honum hevði verið boðið. Tá sóu Ísraelsmenn andlit Mósesar, hvussu ljómin skein av tí; Móses dró tá aftur skýlið fyrri andlit sítt, til hann næstu ferð gekk inn at tala við Harran. 2 Mós 34,27-35

Epistulin skrivar Pætur ápostul í seinna brævi sínum:

Tí at tað vóru ikki snildiliga samanpentaðar søgur, sum vit fylgdu, tá ið vit kunngjørdu tykkum várs harra Jesu Krists mátt og komu, men vit høvdu verið eygnavitni til hátign hansara. Tí at hann fekk av Guði faðir heiður og dýrd, tá ið ein tilík rødd kom til hansara frá hini hátign-armiklu dýrd: „Hetta er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi tokka til.“ Og hesa rødd hoyrdu vit sjálvir koma av himni, tá ið vit vóru við honum á hinum heilaga fjallinum. 2 Pæt 1,16-18

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og seks dagar aftaná tekur Jesus Pætur og Jákup og Jóhannes, bróður hansara, við sær og fer við teimum einsæris niðan á eitt høgt fjall. Og hann umbroyttist fyrri eygum teirra, og andlit hansara skein sum sólin, og klæði hansara vórðu hvít sum ljósið. Og sí, Móses og Elia sýndu seg fyrri teimum í samtalu við hann. Men Pætur tók til orða og segði við Jesus: „Harri, tað er gott, at vit eru her! Um tú vilt, skal eg her gera triggjar búðir, tær eina og Mósesi eina og Elia eina.“ Meðan hann enn hevði hetta á máli, sí, tá skuggaði eitt bjart skýggj yvir teimum, og sí, ein rødd mælti út úr skýnum: „Hesin er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi góðan tokka til. Lýðið á hann!“ Og tá ið lærusveinarnir hoyrdu hetta, fullu teir fram eftir rommum og vórðu ógvuliga ræddir. Og

Jesus kom fram at teimum og nam við teir og segði: „Reisið tykkum upp og óttist ikki!“ Men tá ið teir hugdu upp, sóu teir ongan uttan Jesus einsamallan. Og meðan teir gingu oman av fjallinum, beyð Jesus teimum og segði: „Tit skulu ongum siga frá hesi sjón, fyrr enn menniskjasonurin er risin upp frá deyðum.“ Matt 17,1-9

Forfösta

3. SUNNUDAG FYRI FÖSTU (SUNNUDAG SEPTUAGESIMA)

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við heilaga orði tínum kallar okkum inn í vingarð tín. Vit biðja teg, lat heilaga anda tín styrkja og leiða hjørtu okkara, so at vit arbeiða hugaliga í hesum vingarði tínum, varða okkum fyri synd og meinbogum, halda okkum í lýdni eftir orði tínum og seta alla vón okkara til náði tína eina, sum tú so ríkliga hevur veitt okkum í einborna syni tínum, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kallar okkum til tænastu í ríki tínum. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara, so at vit, sum av røttum áttu at verðið revsað fyri syndir okkara, av náði tíni kunnu verða bjargað, navni tínum til heiðurs fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

So sigur Harrin: Hin vitri skal ikki rósa sær av vitsku síni, hin sterki ikki av styrki síni og hin ríki ikki av ríkidømi

sínum; nei, tann sum vil rósa sær, hann rósi sær av, at hann hevur vitsku til at kenna meg, at tað eri eg, Harrin, sum inni miskunnsemi, rætt og rættlæti á jørðini; tí at í tílíkum havi eg tokka, sigur Harrin. Jer 9,23-24

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Vita tit ikki, at teir, sum renna kapp á skeiði, renna fullvæl allir, men ein fær sigursprísinn? Rennið soleiðis, at tit mega fáa hann! Men ein og hvør, sum er uppi í kappleikum, er fráhaldandi í øllum; hinir fyri at kunna fáa forgongiligan krans, men vit óforgongiligan. So renni eg ták soleiðis, ikki líkasum upp á óvist; eg berjast eins og tann, sum ikki slær í bera luft. Men eg temji likam mítt og kúgi tað, fyri at ikki eg, sum havi prædikað fyri øðrum, sjálvur skal verða ríkin aftur. 1 Kor 9,24-27

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tí at himmiríkið er líkt einum húsbónda, sum fór út snimma á morgni at leiga sær bønarmenn í vingarð sín. Og ták ið hann var komin ásamt við bønarmenninar um ein denar um dagin, sendi hann teir út í vingarð sín. Og hann fór út aftur um landsuðurstíð, og sá nakrar aðrar menn standa fyri einki á torginum. Og hann segði við teir: „Farið tit við út í vingarðin, og eg vil lata tykkum fáa tað, ið hóskandi er.“ Og teir fóru. Uppaftur fór hann út um middagsleitið og um nón og gjørdi tað sama. Og um hálvgestur fór hann út og hitti nakrar aðrar, sum stóðu har fyri einki, og hann sigur við teir: „Hví standa tit her allan dagin fyri einki?“ Teir siga við hann: „Tí at eingin hevur leigað okkum.“ Hann sigur við teir: „Farið tit við út í vingarðin.“ Men ták ið komið

var at kvøldi, sigur vingarðsharrin við formann sín: „Rópa bønarmenninar inn og fá teimum lönina, og legg fyri við teimum seinastu og síðan til teir fyrstu.“ Og teir, ið bidnir vóru um hálvgavestur, komu og fingu ein denar hvør. Men tá ið teir fyrstu komu, hildu teir seg fara at fáa meira; og teir fingu eisini ein denar hvør. Men tá ið teir fingu hann, illkendust teir við húsbóndan og hildu fyri: „Hesir seinastu hava ikki arbeitt meira enn ein tíma, og tú hevur mett teir javnt við okkum, sum borið hava dagsins sveitta og møði.“ Men hann svaraði og segði við ein teirra: „Vinur mín, eg geri tær ongan órætt. Ert tú ikki komin ásamt við meg um ein denar? Tak tú títt og far hiðani! Men eg vil geva hesum seinasta líka við teg. Ella havi eg ikki loyvi at gera við mítt, sum eg vil? Ella er eyga títt ilt fyri tað, at eg eri góður? Soleiðis skulu teir seinastu verða fyrstir og teir fyrstu seinastir, tí at mong eru kallað, men fá útvøld“. Matt 20,1-16

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við heilaga orði tínum kallar okkum til tænaðu í ríki tínum á foldum. Vit biðja teg, lat heilaga anda tín styrkja og leiða hjørtu okkara, so at vit nýta gávur tínar rætt og við trúfesti og rætt-sinni útinna tann gerning, sum okkum er litin til, í kærleika til tín og medmenniskju okkara. Og tá ið arbeiðsdagur okkara er komin at enda, gev okkum tá av náði tíni at fara inn til gleði tína fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kallar okkum til tænastu í ríki tínum. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara, so at vit, sum av røttum áttu at verðið revsað fyri syndir okkara, av náði tíni kunnu verða bjargað, navni tínum til heiðurs fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Orðtøkum Sálomons:

Kærleiki og trúfesti víki aldri tær frá, bind tey um háls tín, skriva tey á hjartans talvu tína; tá manst tú finna náði og hyggiuráð góð bæði í eygum Guðs og manna. Troysta á Harran av øllum tínum hjarta, men lít ikki á vitsku tína. Minst til hansara á øllum tínum leiðum, so man hann javna vegir tínar. Orðt 3,3-6

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men Paulus stóð á miðjum Areopagos og tók til orða: „Atenmenn, eg síggi, at tit í øllum lutum eru ógvuliga hygnir um gudsdýrkan tykkara. Tí at tá ið eg gekk um her og hugdi at halgidómum tykkara, fann eg eisini eitt altar, sum skrivað var á: „Ókunnum gudi.“ Tað sum tit nú dýrka uttan at kenna tað, tað boði eg tykkum: Guð, sum gjørði heimin og alt, sum í honum er, hann sum er harri himins og jarðar, býr ikki í templum, gjørdum við hondum; ikki heldur verður honum tænað av mannahondum, sum at honum skuldi verið tørvur á nøkrum, tí at hann sjálvur gevur øllum lív og anda og allar lutir. Og hann hevur latið øll fólk av einum blóði búgva um allan jarðarkringin og tilskilað teimum fyrisettar tíðir og markini fyri bústaði teirra, so at tey skuldu leita eftir Guði, um tað kundi verða,

at tey kundu trilva seg fram og finna hann, tó at hann kortini ikki er langt burtur frá nøkrum einasta av okkum; tí at í honum liva vit og rørast vit og eru vit; soleiðis sum eisini nøkur av skaldunum hjá tykkum hava sagt: „Tí at vit eru eisini hans ætt.“ Men við tað at vit eru Guðs ætt, tá mega vit ikki halda, at guddómurin er líkur gulli ella silvuri ella steini, eini mynd, gjørdari av manna hegni og hugsan. Tá ið nú Guð hevur havt tol við hinum vankunnu tíðunum, so boðar hann nú menniskjunum, at tey øll allar staðir skulu venda um, við tað at hann hevur ásett ein dag, tá ið hann vil døma mannaheimin við rættvísi av manni, sum hann hevur fyriskipað til tess, og hetta hevur hann gjørt fullvíst fyri øllum, við tað at hann reisti hann upp frá deyðum.“ Men tá ið teir hoyrdu um uppreisn av deyðum, spottaðu summir, men summir søgdu: „Vit vilja hoyra frá tær um hetta eina ferð enn.“ So statt fór Paulus burtur frá teimum. Men nakrir menn, sum hildu sær til hansara, tóku trúgv; teirra millum var eisini Dionýsius, ein av ráðsmonnunum á Areopagos, og ein kona, Damaris at navni, og onnur við teimum. Áps 17,22-34

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Við himmiríki er tað rætt sum við einum manni, sum ætlaði sær út av landinum at ferðast og kallaði húskallar sínar til sín og gav teimum tað, ið hann átti, upp í hendur; og einum gav hann fimm talentir, øðrum tvær og hinum triðja eina, hvørjum eftir sínum førimumi, og so fór hann av landinum. Men við tað sama fór tann, sum fingið hevði hinar fimm talentirnar, og handlaði við teimum og vann aðrar fimm talentir. Somuleiðis vann eisini tann, sum fingið hevði tvær, aðrar tvær. Men tann, sum fingið hevði hina einu, fór og gróv eitt hol í jørðina og fjaldi

pengarnar hjá húsbónda sínum. Men tá ið long tíð var umliðin, kemur húsbóndin hjá hesum húskøllum aftur og ger upp roknskapin við teir. Og tann, sum fingið hevði hinar fimm talentirnar, kom fram og hevði aðrar fimm talentir við sær og segði: „Harri, tú fekst mær fimm talentir; sí, aðrar fimm talentir havi eg vunnið.“ Húsbóndi hansara segði við hann: „Tað var væl gjørt, tú góði og trúgvvi húskallur! Tú vart trúgvur yvir lítlum, eg vil seta teg yvir nógvum. Far inn til gleði harra tíns!“ Tá kom eisini tann fram, sum fingið hevði hinar tvær talentirnar, og segði: „Harri, tú fekst mær tvær talentir; sí, aðrar tvær talentir havi eg vunnið.“ Húsbóndi hansara segði við hann: „Tað var væl gjørt, tú góði og trúgvvi húskallur! Tú vart trúgvur yvir lítlum, eg vil seta teg yvir nógvum. Far inn til gleði harra tíns!“ Síðan kom eisini tann fram, sum fingið hevði hina einu talentina, og segði: „Harri, eg kendi teg, at tú ert ein harður maður, ið heystar inn, har sum tú ikki sáaði, og savnar saman, har sum tú ikki stroyddi; og eg óttaðist og fór tí burtur og fjaldi talent tína í jørðini. Sí, her hevur tú títt!“ Men húsbóndi hansara svaraði og segði við hann: „Tú illi og lati húskallur! Tú visti, at eg heysti inn, har sum eg ikki sáaði, og savni saman, har sum eg ikki stroyddi! Tú átti tí at hava sett peningar mínar inn hjá peningavekslarunum; so hevði eg, tá ið eg kom heim, kunnað fingið mítt aftur við rentu. Takið tí talentina frá honum og latið tann, sum hevur hinar tíggju talentirnar, fáa hana. Tí at einum og hvørjum, sum hevur, skal verða givið, og hann skal hava í yvirflóð; men tann, sum einki hevur, frá honum skal verða tikið eisini tað, sum hann hevur. Og kastið hin ódugna húskallin út í myrkrið fyri uttan; har skal verða grátur og tannagrís!“ Matt 25,14-30

2. SUNNUDAG FYRI FØSTU (SUNNUDAG SEKSAGESIMA)

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, sáar títt góða sáð, heilaga orð títt, okkara millum. Vit biðja teg, búgv tú sjálvur hjertu okkara til við heilaga anda tínum, so at vit hugaliga hoyra orð títt, taka við tí, varðveita tað og bera ávøkst til ævigt lív fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum gávumildur sáar títt góða sáð í mannahjertu og veitst, at vit ikki kunnu líta á egnar gerningar. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur. Varða okkum í náði fyri fíggindans veldi og veit okkum styrki í tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Leitið til Harrans, meðan hann er at finna, kallið á hann ta stund, hann er nær. Hin gudleysi vendi um frá vegi sínum, og órættarmaður frá svikaráðum sínum og vendi sær til Harrans, tá skal hann miskunna honum, til Guðs várs, tí at hann fyrigevur ríkliga. Tí at hugsanir mínar eru

ikki hugsanir tykkara og vegir tykkara ikki vegir mínir, sigur Harrin; nei, sum himin er hægri enn jørðin, soleiðis eru vegir mínir hægri enn vegir tykkara og hugsanir mínar hægri enn hugsanir tykkara. Tí at eins og regn og kavi falla av himni og ikki fara aftur hagar, fyrr enn jørðin er vætað og vorðin gróðursom og hevur latið tað spretta og givið sáð til at sáa og breyð til at eta, soleiðis skal orð mitt, ið fer av mínum munn, ikki venda aftur við ongum, men útinna tað, sum mær líkar, og fremja tað, sum eg sendi tað til. Jes 55,6-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Tí at væl er orð krossins dárskapur fyri teimum, sum glatast, men fyri okkum, sum verða frelstir, er tað Guðs kraft. Tí at skrivað stendur: „Eg vil týna vísdóm vísmanna, og vitsku vitra manna vil eg gera til einkis.“ Hvar er vísmaður? Hvar skriftlærdur? Hvar orðakappi í hesum heimi? Hevur Guð ikki gjørt til dárskapar vísdóm heimsins? Tí at við tað at heimurin við vísdómi sínum ikki kendi Guð í vísdómi Guðs, líkaði tað Guði við boðanardárskapi at frelsa tey, sum trúgva; við tað at bæði Jødar krevja tekin og Grikkar søkja vísdóm, men vit boða Krist krossfestan, Jødum meinboga, men heidningum dárskap, men sjálvum hinum kallaðu, bæði Jødum og Grikkum, Krist, Guðs kraft og Guðs vísdóm. Tí at dárskapurin hjá Guði er vísari enn menniskjan, og veikleikin hjá Guði er sterkari enn menniskjan. 1 Kor 1,18-25

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tá ið stór mannamúgva var saman komin, og tey fóru út til hansara úr eini bygd fyri og aðrari eftir, segði Jesus

við einum líknlsi: „Ein sáðmaður fór út at sáa sáð sítt; og í tí hann sáði, fell sumt sáðið fram við veginum og varð niðurtraðkað, og himmalsins fuglar ótu tað upp. Og sumt fell á hellubotn, og tá ið tað vaks, fólnaði tað, av tí at tað fekk onga vætu. Og sumt fell mitt niður millum tornir, og tornirnar vuku upp við og køvdu tað. Og sumt fell í góða jørð, og tað vaks upp og bar hundraðfaldan ávøkst. Tá ið hann hetta segði, rópaði hann: „Tann, ið oyru hevir at hoyra við, hann hoyri!“ Men lærusveinar hansara spurdu hann, hvat hetta líknlsi hevði at týða. Men hann segði: „Tykkum er tað givið at kenna loyndarmál Guðs ríkis, men hinum í líknilsum, til tess at tey, tó at tey síggja, ikki mega síggja, og tó at tey hoyra, ikki mega fata. Men hetta hevir líknlsið at týða: Sáðið er Guðs orð. Og tey fram við veginum eru tey, sum hoyra á; síðan kemur djevulin og tekur orðið úr hjarta teirra, til tess at tey ikki skulu trúgva og verða frelst. Men tey á hellubotninum eru tey, sum taka við orðinum við gleði, tá ið tey hoyra tað; men hesi hava onga rót; tey trúgva eitt skifti; og á royndarstund falla tey frá. Men tað, sum fell millum tornirnar, tað eru tey, sum hoyra og síðan verða køvð av lívsins sorgum og ríkidømi og njótingum og ikki bera búna frukt. Men tað í teirri góðu jørðini, tað eru tey, sum tá ið tey hava hoyrt orðið, goyma tað í einum vøkrum og góðum hjarta og bera frukt í tolni. Luk 8,4-15

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, sáar títt góða sáð, heilaga orð

títt, okkara millum. Vit biðja teg, búgv tú sjálvur hjørtu okkara til við heilaga anda tínum, so at vit hugaliga hoyra orð títt, taka við tí, varðveita tað og bera ávøkst til ævigt lív fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum gávumildur sáar títt góða sáð í mannahjörtu, og veitst, at vit ikki kunnu líta á egnar gerningar. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur. Varða okkum í náði fyri figgindans veldi og veit okkum styrki í tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: Eg eri Harrin, eingin annar; eingin Guð er til uttan eg, eg vápnaði teg, tó at tú kendi meg ikki, so at tað er øllum kunnugt frá sólarrisi alt at sólsetri, at eingin er uttan eg, eg, Harrin, og als eingin annar, eg, sum eri upphav ljósins og skapi myrkrið, gevi gævu og elvi ógævu – eg, Harrin, geri alt hetta. Drúpið tit himnar í erva, skýggini lati rættferð streyma, jørðin opnist og lati frelsu spretta og hartil rættlæti blóma; eg, Harrin, skapi tað. Vei honum, ið trætir við skapara sín, sjálvur bert eitt leirbrot eins og onnur leirbrot av mold! Man leirið kunna siga við leirkerasmiðin: „Hvat dugir tú?“ Ella kann handaverk hans siga: „Tú hevur ongar hendur!“ Vei honum, ið sigur við faðir sín: „Hvat kanst tú at gita?“ Og við móður sína: „Hvat kanst tú at føða?“ So sigur Harrin, Ísraels heilagi, fólksins upphav: Tit vilja hava greiði á børnum

mínum og ráða fyri handaverki mínum! Tað var jú eg, sum tilbúði jørðina og skapaði mannaættina, sum á henni býr! Við míni hond eg tandi út himinin og beyð út øllum heri hans. Jes 45,5-12

Epistulin skrivar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Tímoteusar:

Men tú hevur fylgt mær eftir í læru, í atferð, í ráðum, í trúgv, í langmóði, í kærleika, í toli, í atsóknum, í líðingum, slíkum sum mær vórðu fyri í Antiokíu, í Ikonium og í Lýstru; – slíkar atsóknir, sum eg havi útstaðið, – og Harrin bjargaði mær út úr teimum øllum. Og allir, sum vilja liva gudiliga í Kristi Jesusi, skulu verða atsøktir; men ringar menniskjur og svikarar skulu fara fram til tað, sum verri er, villandi onnur og fara villir sjálvir. Men tú, verð tú verandi í tí, sum tú hevur lært, og sum tú ert vorðin sannfördur um, við tað at tú veitst, av hvørjum tú hevur lært tað, og við tað at tú frá barnsbeini kennir hinar heilagu skriftirnar, sum kunnu gera teg vísan til frelsu við trúnni á Krist Jesus. Ein og hvør gudinnblásin skrift er eisini nyttulig til lærdóms, til aganar, til rættleiðingar, til uppvenjingar í rættvísi, fyri at Guðs-menniskjan kann verða albugvin, fullfør til eitt og hvørt gott verk. 2 Tim 3,10-17

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og Jesus segði: „Við Guðs ríki er tað soleiðis vorðið, sum tá ið ein maður hevur lagt sáð í jørðina, og svevur og fer upp nátt og dag, og sáðið sprettur og veksur høgt, hann veit ikki sjálvur hvussu; av sær sjálvari ber jørðin grøði, fyrst nálir, síðan aks og síðan fult korn í aksinum. Men tá ið akurin er staðin, setir hann straks á akurskurðin, tí at heystið er komið.“ Og hann segði: „Hvat skulu vit líkna

Guðs ríki við, ella í hvørjum líknlsi skulu vit sýna tað fram? Tað er eins og eitt sinopskorn, sum, tá ið tað verður sáað í jørðina, er minni enn øll onnur frækorn á jørðini; men tá ið tað er sáað, rennur tað upp og verður størri enn allar urtirnar og fær stórar greinar, so at himmalsins fuglar kunnu byggja reiður í skugganum av tí.“ Mark 4,26-32

SUNNUDAG FYRI FØSTU (SUNNUDAG Í FØSTUINNGANGI)

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum opinberaði teg við heilaga anda tínum, tá ið einborni sonur tín varð doypur, og við reyst tíni vísti okkum til hansara, sum hevur tikið á seg allar syndir okkara, til tess at vit við honum kunnu fáa náði og fyrigeving syndanna. Vit biðja teg, varðveit okkum, sum eftir boðum sonar tíns eru doyp til at hoyra tær til. Styrk trúgv okkara við heilaga anda tínum og veit okkum hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum okkara vegna læt son tín, Jesus Krist, ganga líðingarvegin. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Loys okkum úr syndabondum, og varðveit

okkum í øllum freistingum og vandum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Hví láta heidnir menn so illa og hava fólk fáfongt í ráði? Reisast heimsins kongar, og høvdingar ganga saman í ráð mót Harranum og hinum salvaða hans: „Slítum bond teirra og kastum av okkum fjøtur teirra.“ Hann, sum í himni situr, brosar, Harrin spottar teir. So talar hann til teirra í vreiði síni, og í harmi sínum hann ræðir teir: „Kosið eg havi mær kong mín á Zion, mínum heilaga fjalli.“ Greina vil eg frá ráðagerð, Harrin segði við meg: „Sonur mín ert tú, í dag havi eg føtt teg; heit á meg, og eg gevi tær heidningafólk í arv og í ogn jarðarríkið alt. Og nú, varnist tit heimsins kongar, sissist tit jarðarríkis drotnar! Tænið Harranum við ótta, fegnist við bivan! Heilsíð syninum, at hann ei skal ilskast og vegur tykkara bera av leið; tí brátt birtist vreiði hans. Sælir eru allir teir, ið á hann troysta! Sl 2,1-8 og 10-12

Epistulin skrivur Pætur ápostul í fyrra brævi sínum.

Tí at Kristus leið eisini eina ferð fyri syndarar, ein rættvísur fyri órættvísar, fyri at hann kundi leiða okkum fram til Guðs, hann, sum leið deyðan í likaminum, men varð livandi gjørdur í andanum, sum hann eisini fór í og prædikaði fyri andunum, sum vóru í varðveitslu, teimum, sum í forðum høvdu verið ólýdnir, ta ferðina Guðs langmód biðaði á døgum Nóa, meðan ørkin varð smíðað, sum nøkur fá, – tað eru átta sálir – vórðu bjargað í gjøgnum vatn, sum nú eisini frelsir tykkum í sínum mótbílati, dópinum, hann

sum ikki er burturtekt av óreinskuni á likaminum, men bøn til Guðs um góða samvitsku fyri uppreisn Jesu Krists, hann sum er uppfarin til himna og er við Guðs høggu hond, men einglar og máttir og kreftur eru honum undirløgd. 1 Pæt 3,18-22

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Tá kemur Jesus úr Galileu til Jórdans til Jóhannesar at verða doyptur av honum. Men Jóhannes vildi forða honum og segði: „Mær kundi gjørst neyðugt at verða doyptur av tær, og so kemur tú til mín!“ Men Jesus svaraði og segði við hann: „Lat tær nú eftirlíka, tí at soleiðis sømir tað okkum at gera alt tað, ið rætt er.“ Tá eftirlíkaði hann honum. Men tá ið Jesus var doyptur, kom hann við tað sama upp úr vatninum aftur; og sí, himmalin opnaðist fyri honum, og hann sá Guðs anda fara niður sum eina dúgvu og koma yvir hann. Og sí, ein rødd kom av himli, ið segði: „Hesin er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi góðan tokka til.“ Matt 3,13-17

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesu Kristi, í náði læt upp eyguni á hinum blinda mannum og læt hann síggja ljósið. Vit biðja teg, at tú við heilaga orði tínum og anda vilt lata upp eygu okkara og lýsa fyri okkum, so at vit við syni tínum, sum leið, doyði og reis upp okkara vegna, mega læra teg rætt at kenna og finna hjálp og troyst í náði tíni og miskunn fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í

einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum okkara vegna læt son tín, Jesus Krist, ganga líðingarvegin. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Loys okkum úr syndabondum, og varðveit okkum í øllum freistingum og vandum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Harrin, drottin, gav mær lærusveinatungu, so at eg skuldi skyna á at styrkja tey maktaðu; á hvørjum morgni hann vekur mítt oyra, at eg má taka eftir eins og lærusveinar gera. Harrin, drottin, opnaði oyra mítt, og eg varð ikki mótræsin og bar meg ikki undan. Teimum, ið slógu meg, beyð eg fram rygg mín, og kjálkar mínar teimum, ið royttu meg í skeggið; eg huldi ikki andlit mítt hvørki fyri spotti ella spýtti. Harrin, drottin, hjálpir mær, tí beit ikki spottið á mær; eg geri andlit mítt sum tinnustein, tí at eg veit, at eg verði ikki til skammar. Hann, sum fremur mín rætt, er í nánd; vil nakar leggja sak ímóti mær, hann gangi fyri rættin við mær; hevur nakar trætumál við meg, hann stígi fram. Sí, Harrin, drottin, hjálpir mær; hvør kann døma meg sekan? Sí, teir fúna allir sum gamalt plagg, og mølur etur teir upp. Hvør tykkara, sum óttast Harran, hann lýði rødd tænara hans; hvør, sum gongur í myrkri og ongan glotta sær, hann troysti á navn Harrans og vóni á Guð sín. Jes 50,4-10

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Um eg talaði við tungum manna og eingla, men hevði ikki kærleika, tá var eg ljómandi málmur ella klingandi bjølla. Og um eg hevði profetagávu og kendi øll loyndarmál og átti allan kunnleika, og um eg hevði alla trúgv, so at eg kundi flyta fjøll, men hevði ikki kærleika, tá var eg einki. Og um eg býtti út allar ognir mínar, og um eg læt likam mítt, so at eg varð brendur, men hevði ikki kærleika, tá gagnaði tað mær einki. Kærleikin er langmóðigur, hann er góðviljaður; kærleikin øvundar ikki; kærleikin er ikki stórordaður, blæsur seg ikki upp; hann hevur ikki ósømiligan atburð, søkir ikki sítt egna; hann ilskast ikki, er ikki ill-mintur; hann gleðist ikki yvir órættvísini, men gleðist saman við sannleikanum; hann tolir alt, trýr øllum, vónar alt, ber alt. Kærleikin fellur onga tíð burtur; men hvørt tað so eru profetagávu, so skulu tær fáa enda, ella tungur, so skulu tær tagna, ella kunnleiki, so skal hann fáa enda. Tí at vit skyna í þørtum, og vit profetera í þørtum. Men tá ið hitt fullkomna kemur, tá skal tað fáa enda, sum er í þørtum. Tá ið eg var barn, talaði eg eins og barn, hugsaði eg eins og barn, dømdi eg eins og barn; men síðan eg eri vorðin maður, havi eg lagt barnaskapin av. Tí at nú síggja vit í spegili, í gátu; men tá skulu vit síggja andlit til andlits; nú kenni eg í þørtum, men tá skal eg kenna til fulnar, eins og eg eri sjálvur til fulnar kendur. Men nú verða tey verandi, trúgv, vón og kærleiki, hesi trý, men størstur av teimum er kærleikin. 1 Kor 13

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men Jesus tók teir tólv til sín og segði við teir: „Sí, vit eru á ferð niðan til Jerúsalem, og alt tað, sum skrivað er av

profetunum, skal fullbúgvast menniskjasoninum. Tí at hann skal verða givin upp í heidna manna hendur og spottaður og háðaður og áspýttur, og teir skulu húðfleingja hann og drepa hann, og triðja dagin skal hann rísa upp.“ Men teir fataðu einki av hesum, og hetta orðið var dult fyri teimum, og teir skildu ikki tað, sum talað var. Men tað bar so á, tá ið hann nærkaðist Jeriko, at har sat ein blindur maður við vegin og biddaði. Og tá ið hann hoyrði eina fjøld av fólki ganga framvið, spurdi hann, hvat hetta var. Tey søgdu honum, at Jesus úr Nasaret kom framvið. Og hann tók at rópa og segði: „Jesus, sonur Dávids, miskunna mær!“ Og tey, sum gingu undan, hóttaðu at honum, at hann skuldi tíg; men hann rópaði nógv harðari: „Sonur Dávids, miskunna mær!“ Tá steðgaði Jesus og beyð, at hann skuldi verða leiddur til sín; og tá ið hann var komin tætt til hansara, spurdi hann hann og segði: „Hvat vilt tú, at eg skal gera fyri teg?“ Men hann segði: „Harri, tað, at eg má fáa sjón mína aftur!“ Og Jesus segði við hann: „Fái tú sjónina! Trúgv tín hevur frelst teg!“ Og í stundini fekk hann sjónina aftur, og hann fylgdi honum og prísaði Guði. Og alt fólkið lovaði Guði, tá ið tey hetta sóu. Luk 18,31-43

Føsta

Føstan byrjar øskudag – fyrsta mikudag eftir sunnudag fyri føstu (sunnudag í føstuinngangi).

1. SUNNUDAG Í FØSTU

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur fríað okkum út úr valdi myrkursins og sett okkum yvir í ríki einborna sonar tíns. Vit biðja teg, at tú fyri líðingar og deyða hans skuld vilt koma okkum til hjálpar við tínum heilaga anda og styrkja okkum við orði tínum, so at hin óndi figgindin ikki skal fáa vald á okkum, men at vit altíð mega verða verandi í náði tíni og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, verða freistaðan á allan hátt líka við okkum, tó uttan synd. Vit biðja teg, lít við mildni at fólki tínum. Gev okkum av miskunn tíni at komast undan vreiði tíni og revsing fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í fyrstu Mósebók:

Men ormurinn var sniðfundigari enn öll onnur djór á markinni, sum Harrin Guð hevði skapað. Og hann mælti við konuna: „Man nú Guð hava sagt, at tit ikki mega eta av nøkrum træi í aldingarðinum?“ Konan svaraði orminum: „Av ávökstum træanna í aldingarðinum mega vit eta; men av ávöksti træsins, ið stendur í miðjum aldingarði, hefur Guð sagt, at vit mega ikki eta og ikki nerta hann, tí annars verður deyðin okkum vísur.“ Men ormurinn segði við konuna: „Tit skulu als ikki doyggja. Men Guð veit, at so skjótt sum tit eta av tí trænum, munnu eygu tykkara verða upplatin, og tit munnu verða eins og Guð og duga at skyna á illum og góðum.“ Tá ið nú konan sá, at træið var gott til matna og frálíkt á at líta og avbært til at fáa vit av, tá tók hon av ávöksti tess og át; somuleiðis gav hon eisini manni sínum, ið hjá henni var, og hann át. Men tá lótust eyguni upp á teimum báðum; og tá ið tey vórðu vør við, at tey vóru nakin, tóku tey at seyma sær belti úr bløðunum av fikutrøum. Men tá ið Ádam og kona hans í kvøldarlotinum hoyrdu Harran Guð koma gangandi gjøgnum aldingarðin, royndu tey at krógva seg fyri honum millum trøini í aldingarðinum. Tá kallaði Harrin Guð á Ádam og segði: „Hvar ert tú?“ Hann svaraði: „Eg hoyrði teg í aldingarðinum og varð bangin og krógvaði meg, av tí at eg eri nakin.“ Tá segði hann: „Hvør hefur sagt tær, at tú ert nakin? Mestur hefur tú etið av trænum, sum eg beyð tær ikki at eta av!“ Ádam svaraði: „Konan, ið tú setti mær við lið, gav mær av trænum, og eg át.“ Tá segði Harrin Guð við konuna: „Hvat hefur tú gjørt?“ Konan svaraði: „Tað var ormurinn, ið tældi meg, so at eg át.“ Tá mælti Harrin Guð við ormin: „Fyri at tú gjørði hetta, skalt tú verða bannaður millum allan

fenaðin og millum øll djór á markini; á búki tínum skalt tú skríða og eta mold allar ævidagar tínar! Og eg seti fjandskap millum teg og konuna, millum avkom títt og avkom hennara; tað skal morla høvur títt, og tú skalt bíta tað í hælin!“ Við konuna segði hann: „Við miklum treytum skalt tú ganga við barni; og við þínu skalt tú føða; men tó skal tráan tín vera eftir manni tínum; og hann skal valda tær!“ Við Ádam segði hann: „Av tí at tú lýddi konu tíni og átst av tí træi, sum eg hevði sagt, at tú skuldi ikki eta av, tí skal jørðin verða tær bannað tín vegna; við strevi skalt tú vinna tær føðslu av henni allar ævidagar tínar. Tornir og tistlar skal hon bera tær; og tú skalt eta urtir markarinnar. Í sveitta andlits tíns skalt tú eta breyð títt, hagar til tú aftur fert í jørðina, sum tú ert tikin av; tí av mold ert tú, og at mold skalt tú aftur verða!“ 1 Mós 3,1-19

Epistulin skrivar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Men sum starvsfelagar áminna vit eisini tykkum, at tað ikki má vera til einkis, tit taka ímót Guðs náði. Tí at hann sigur: „Á gævustund bønhojrði eg teg, og á frelsudegi hjálpti eg tær.“ Sí, nú er tað ein sonn gævustund, sí, nú er tað ein frelsudagur! Í ongum luti eru vit til nakran meinboga, fyri at tænanastan ikki skal verða lastað. Men í øllum lutum bjóða vit okkum sjálvar fram sum tænarar Guðs, í nógvum toli, í trongdum, í neyðum, í trongum viðurskiftum, í høggum, í fongslum, í umflakkan, í møði, í náttarvøkum, í fóstum, við reinleika, við kunnleika, við langmóði, við mildleika, við heilagum anda, við falsleysum kærleika, við sannleiksorði, við Guðs kraft, við rættferðar vápnum til sóknar og varnar, í æru og vanæru, í lasti og

lovi, sum villleiðarar og tó sannførir, sum ókendir og tó alkendir, sum komnir til deyða, og sí, vit liva, sum revsaðir, og tó ikki avlívaðir, sum sorgarfullir, men tó altíð glaðir, sum fátækir, men gera tó mangar ríkar, sum teir, ið einki hava, og tó eiga alt. 2 Kor 6,1-10

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Tá varð Jesus av andanum førdur niðan í oyðimørkina at verða freistaður av djevulinum. Og tá ið hann hevði fastað fjóruti dagar og fjóruti nætur, hungraði hann til endans. Og freistarin kom til hansara og segði við hann: „Um tú ert sonur Guðs, tá sig, at hesir steinarnir skulu verða breyð.“ Men hann svaraði og segði: „Skrivað stendur: „Menniskjan livir ikki av breyði eina, men av hvørjum orði, ið gongur út av Guðs munn.“ Tá tekur djevulin hann við sær inn í staðin halga og fer við honum upp á eitt torn í halgidóminum og sigur við hann: „Um tú ert sonur Guðs, tá stoyt teg sjálfvan oman her, tí at skrivað stendur: „Einglum sínum man hann geva boð um teg, og á hondum munnu teir bera teg, at tú ikki meiðir fót tín á nøkrum steini.“ Jesus segði við hann: „Uppaftur stendur skrivað: „Tú mást ikki freista Harran, Guð tín.““ Uppaftur tekur djevulin hann við sær niðan á eitt óføra høgt fjall og sýnir honum øll ríki heimsins og alla dýrd teirra og segði við hann: „Alt hetta vil eg geva tær, um tú vilt falla á knæ og tilbiðja meg.“ Tá sigur Jesus við hann: „Vík frá mær, Sátan! Tí at skrivað stendur: „Harran, Guð tín, eigur tú at tilbiðja og tæna honum eina.““ Tá fór djevulin frá honum, og sí, einglarnir komu og tæntu honum. Matt 4,1-11

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, tæna okkum líka til deyða. Vit biðja teg, varða okkum fyri hugmóð og sjálvsøkni. Gev okkum av náði tíni at fylgja harra og frelsara okkara, at tæna honum og medmenniskjum okkara í eyðmýkt og lýdni og í øllum freistingum at finna hjálp og styrki hjá honum, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, verða freistaðan á allan hátt líka við okkum, tó uttan synd. Vit biðja teg, lít við mildni at fólki tínum. Gev okkum av miskunn tíni at komast undan vreiði tíni og revsing fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Og Ádam kendi konu sína Evu; og hon varð við barn og føddi Káin og mælti: „Mansbarn hevur mær ognast við Harrans hjálp!“ Síðan føddi hon øðrum sinni bróður hansara Ábel. Og Ábel varð seyðamaður, men Káin varð jarðyrkismaður. Og nakað aftaná bar Káin Harranum offurgávu av tí, sum jørðin hevði givið av sær. Men eisini Ábel ofraði av tí frumgitna úr fylgi sínum, av fiti tess. Harrin leit við tokka til Ábels og gávu hans; men til Káins

og gávu hans leit hann ekki við tokka. Hetta varð Káin ógvuliga illur um og gekk og lútaði við hövðinum. Tá segði Harrin við Káin: „Hví ert tú illur, og hví gongur tú og lútar við hövðinum? Tá ið tú gert tað, ið gott er, kanst tú treystliga hyggja upp; men tá ið tú ikki gert tað, ið gott er, tá liggur syndin fyri durunum og tráar eftir tær; men tú eigur at vinna á henni!“ Men Káin óvundaði Ábel, bróður sín; og einaferð, tá ið teir vóru úti í bønnum, ráddist Káin á Ábel og drap hann. Tá segði Harrin við Káin: „Hvar er Ábel, bróðir tín?“ Hann svaraði: „Tað veit eg ikki; eigi eg at varða um bróður mín?“ Men hann segði: „Hvat hevur tú gjørt? Hoyr, blóð bróður tíns rópar til mín frá jørðini! Nú skalt tú verða bannaður burtur frá akurlandinum, sum læt upp munn sín og drakk blóð bróður tíns av hond tíni! Tá ið tú dyrkar jørðina, skal hon ikki longur geva tær av gróðrarmegi síni; flýggjandi skalt tú flakka um jørðina!“
1 Mós 4,1-12

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Men hin lágt setti bróðirinn rósi sær av hálæti sínum, men hin ríki av lágleika sínum; tí at hann skal hvørva burtur eins og blóma á grasi; tí at sólin kemur upp við brennandi hita og sviður grasið av og blóman á tí dettur av og vakurleikin í útsjónð hennara forferst. Soleiðis skal eisini hin ríki fólna á vegum sínum. Sælur er tann maður, sum heldur út í freisting; tí at tá ið hann er royndur, skal hann fáa lívsins krúnu, sum Harrin hevur lovað teimum, sum elska hann. Eingin má siga, tá ið hann verður freistaður: „Eg verði freistaður av Guði;“ tí at Guð er ikki freistaður av illum, og sjálvur freistar hann ongan. Men ein og hvør verður freistaður, tá ið hann verður drigin og lokkaður av

síni egnu girnd. Síðan, tá ið girndin hefur gitið, ber hon synd; men tá ið syndin er fullbúgvín, føðir hon deyða. Villist ikki, elskaðu brøður mínir! Ják 1,9-16

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tað varð eisini orðadráttur lærusveinanna millum um, hvør teirra mundi tykjast at vera størstur. Og hann segði við teir: „Kongar fólkanna ráða yvir teimum, og teir, sum á teimum hava valdið verða nevndir vælgerðarmenn. Men soleiðis eigur ikki at vera hjá tykkum, men hin størsti tykkara millum verði sum hin yngsti, og tann, ið ræður, sum tann, ið tæinir. Tí at hvør er størri, tann, ið situr til borðs, ella tann, ið tæinir? Man ikki tann, ið situr til borðs? Men eg eri millum tykkara sum tann, ið tæinir. Men tað eru tit, sum hava hildið út hjá mær í freistingum mínum. Og eg fáí tykkum kongadømi, eins og faðir mín hefur fingið mær tað, fyri at tit skulu eta og drekka við borð mítt í mínum ríki og skulu sita í hásetum og døma Ísraels tólv ættir. Símun, Símun, sí, Sátan hefur kravt tykkum, at sálða tykkum sum hveiti. Men eg havi biðið fyri tær, at trúgv tín ikki má tróta; og tá ið tú einaferð er vendur um, tá styrk brøður tínar.“ Luk 22,24-32

2. SUNNUDAG Í FØSTU

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú vilt

styrkja hjörtu okkara við heilaga anda tínum og gera okkum föst í trúnni og vónini um náði tína og miskunn, so at vit, eins og hin kánaneiska konan, mega halda fast við son tín, Jesus Krist, og finna hjálp og bjarging hjá honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kennir máttloysi okkara og veitst, at vit í okkum sjálvum einki megna. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir teirra stríðandi og hjálparleysu. Varðveit okkum bæði til likams og sálar. Ver okkum vernd og skjól fyri øllum tí, sum myrkir og tyngir huga og sinn fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Sum hjörtur tráar eftir rennandi áum, so tráar mín sál eftir tær, o Guð! Sál mín tystir eftir Guði, eftir tí livandi Guði. Nær skal eg koma og skoða Guðs ásjón? Mín grátur er vordin føði mín um dagar og nætur, tí at teir allan dagin við meg siga: „Hvar er Guð tín?“ Tá ið eg hugsu um tað, má eg oysa út mína sál av sorg, hvussu eg gekk í mannatrongd á ferðum til Guðs hús við gleði og fagnaðarsongi, við miklum hátíðarrómi. Hví ert tú, sál mín, stúrin og bylgist so stórum í mær? Bíða eftir Guði, tí aftur enn skal eg honum lova, ásjónar frelsu mínar og mínum Guði. Sl 42,2-6

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Tessalónikumanna:

Annars biðja vit nú tykkum, brøður, og áminna tykkum í Harranum Jesusi, at líkasum tit hava lært av okkum, hvussu tit eiga at liva og toknast Guði, soleiðis sum atferð tykkara eisini er, at tit soleiðis mega gera alt meiri og meiri framstig. Tit vita jú, hvørji boð vit góvu tykkum við Harranum Jesusi. Tí at hetta er Guðs vilji, halgan tykkara, at tit halda tykkum frá ólevnaði, at ein og hvør av tykkum veit at vinna sær sítt egna ker í heilagskapi og heiðuri, og ikki í girndarfýsni eins og heidningar, sum ikki kenna Guð; at eingin órættar ella svíkur bróður sín í nøkrum viðurskifti; tí at Harrin er hevniari av øllum slíkum, soleiðis sum vit eisini áður hava sagt tykkum og vitnað fyri tykkum. Tí at ikki kallaði Guð okkum til óreinsku, men til halganar. 1 Tess 4,1-7

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Og Jesus fór burtur haðani og helt ferðini móti bygdaløgnum við Týrus og Sidon. Og sí, ein kánaneisk kona kom út um markaskjalini har og rópaði og segði: „Harri, Dávids sonur, miskunna mær! Dóttir mín er stødd í neyð av einum illum anda.“ Men hann ønti henni ikki aftur. Og lærusveinar hansara komu og bóðu hann og søgdu: „Slepp tær frá henni, tí at hon gongur og rópar eftir okkum.“ Men hann svaraði og segði: „Eg eri ikki sendur út uttan til teir burturvilstu seyðirnar úr Ísraels húsi.“ Men hon kom og fell á knæ fyri honum og segði: „Harri, hjálp mær!“ Men hann svaraði og segði: „Tað er ikki vakurt at taka breyðið hjá børnunum og blaka hundunum tað.“ Men hon segði: „Satt er tað, Harri, men hundarnir eta tó av molunum, sum detta niður av húsbóndans borði.“ Tá svaraði Jesus og segði

við hana: „Kona, stór er trúgv tín! Verði tær sum tú vilt!“
Og dóttir hennara varð frísk frá teirri somu stund. Matt
15,21-28

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú vilt styrkja hjertu okkara við heilaga anda tínum og gera okkum fóst í trúnni og vónini um náði tína og miskunn, so at vit, eins og faðirin at soninum við málleysum anda, mega halda fast við son tín, Jesus Krist, og finna hjálp og bjarging hjá honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kennir máttloysi okkara og veitst, at vit í okkum sjálvum einki megna. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir teirra stríðandi og hjálparleysu. Varðveit okkum bæði til likams og sálar. Ver okkum vernd og skjól ímóti øllum tí, sum myrkir og tyngir huga og sinn fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Og Guð skapaði mannin eftir síni mynd, í Guðs mynd skapaði hann hann, sum kall og konu skapaði hann tey, og Guð vælsignaði tey, og Guð segði við tey: „Verðið barnrík og fjølgist og uppfyllið jørðina og leggið hana undir tykkum, og ráðið yvir havsins fiskum og yvir himmalsins fuglum og

yvir fenaðinum og yvir øllum villdjórunum, sum rørast á jørðini!“ Og Guð segði framvegis: „Sí, eg gevi tykkum alskyns fræberandi urtir á allari jørðini og alskyns trø, sum bera ávøkst við fræi í; tey skulu tit hava til føði. Og øllum djórunum á jørðini og øllum himmalsins fuglum og øllum, sum skriður á jørðini, øllum tí, sum hefur lívsanda, gevi eg alt gras og grønar urtir til føði!“ Og tað varð so. Og Guð leit at øllum, sum hann hevði gjørt, og sí, tað var sera gott. Og tað varð kvøld, og tað varð morgun – sætti dagur. 1 Mós 1,27-31

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Hevur nakar av tykkum tað ringt, tá biði hann; veit nøkrum væl við, tá syngi hann lovsang! Er nakar sjúkur tykkara millum, tá kalli hann til sín hinar elstu kirkjuliðsins, og teir skulu halda bøn yvir honum og salva hann við olju í Harrans navni; og trúarbønin skal gera hin sjúka frískan, og Harrin skal reisa hann aftur á føtur, og hevur hann gjørt syndir, skulu tær verða honum fyrigivnar. Játtið tí syndirnar hvør fyri øðrum og biðið hvør fyri øðrum, fyri at tit mega verða grøddir. Megnað bøn av rættvísnum manni er mikið ment. Elia var maður undir somu korum sum vit; og hann bað ta bøn, at tað ikki skuldi regna, og tað regnaði ikki á jørðini í trý ár og seks mánaðir; og hann bað aftur, og himmalin gav regn, og jørðin bar grøði sína. Brøður mínir, um einhvør tykkara millum villist frá sannleikanum, og einhvør vendir honum aftur, tá skal hann vita, at tann, sum vendir einum syndara frá hansara villa vegi, hann bjargar eini sál frá deyða og fjalir fjøld av syndum. Ják 5,13-20

Hetta heilaga evangelið skrifvar Markus evangelistur:

Og tá ið Jesus, Pætur, Jákup og Jóhannes koma til lærusveinarnar, sóu teir eina stóra mannamúgvu rundan um teir og nakrar skriftlærdar, sum vóru í orðaskifti við teir. Og við tað sama mannamúgván bar eyga við Jesus, hvukku tey øll við, og tey komu rennandi og heilsaðu honum. Og hann spurdi tey: „Hvat skifta tit orð við teir um?“ Og ein úr fjøldini svaraði honum: „Meistari, eg kom higar til tín við syni mínum, sum hevur ein málleysan anda; og hvar hann so kemur á hann, syftir hann hann niður, og froðan veður um munnin á honum, og hann gríslar tenn, og hann kemur burtur í einki. Og eg segði við lærusveinar tínar, at teir skuldu reka hann út; men teir vóru ikki førir fyri tí.“ Men Jesus svaraði teimum og segði: „O, tú vantrúna slekt! Hvussu leingi skal eg verða hjá tykkum? Hvussu leingi skal eg tola tykkum? Førið hann til mín!“ Og teir førdu hann til hansara. Og við tað sama, hann sá hann, sleit andin í hann, og hann fell niður til jarðar og lá og veltist, og froðan vóð um munnin. Og Jesus spurdi faðir hansara: „Hvussu langt er tað síðan, hetta kom á hann?“ Men hann segði: „Frá barnaárunum. Og ofta hevur hann kastað hann bæði í eld og í vatn fyri at forkoma honum; men um tú ert nakað mentur, tá miskunna okkum og hjálp okkum.“ Men Jesus segði við hann: „Um tú ert mentur! Alt er møguligt fyri honum, sum trýr.“ Í stundini skar barnsins faðir í róp og segði: „Eg trúgvi; hjálp tú vantrúgv míni!“ Men tá ið Jesus sá, at mannamúgván tyrptist saman um, hótti hann at hinum óreina andanum og segði við hann: „Tú málleysi andi og deyvi! Eg bjóði tær, far út úr honum og far ikki meira inn í hann!“ Tá rópaði hann og sleit ógvuliga í hann og fór út; og hann varð sum eitt deytt, so at flest øll søgdu, at hann var deyður. Men Jesus tók í hondina á honum og

reisti hann upp, og hann reis á fótur. Og tá ið Jesus var komin til húsa, spurdu lærusveinar hansara hann einsæris: „Hvussu bar tað til, at vit ikki vóru førir fyri at reka hann út?“ Og hann segði við teir: „Hetta slagið fer ikki út við nøkrum, uttan við bøn og föstu.“ Mark 9,14-29

3. SUNNUDAG Í FÖSTU

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, gerast menniskja, til tess at hann skuldi bróta niður djevulsins gerningar og varða okkum fyri hinum ónda fígginda. Vit takka tær fyri hesa náði tína og biðja teg, kom okkum til hjálpar. Varða okkum fyri følskum tryggleika. Lær okkum við heilaga anda tínum at hoyra orð títt rætt og varðveita tað í sonnum gudsótta, so at vit til síðstu stund mega verða bjargað frá Sátans valdi og verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr við mildni bønir teirra hjálparleysu og rætt út veldishond tína okkum til hjálpar og verndar fyri myrkursins veldi fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Móses mælti við Ísraelsfólk: „Tá ið tú kemur inn í tað landið, sum Harrin, Guð tín, gevur tær, tá mást tú ikki læra teg tær andstygdir, sum tjóðirnar havast at. Eingin má finnast hjá tær, sum letur son sín ella dóttur sína ganga gjøgnum eldin, eingin, sum fæst við at spáa og gera eftir og mana; eingin gandakallur ella rúnarmaður, eingin, sum leitar ráð við dreyg og spásagnaranda og víkur á teir deyðu. Tí at hvør, ið fæst við tílíkt, er Harranum andstyggiligur, og aftur fyri tílíkar andstygdir er tað, at Harrin, Guð tín, rekur teir burtur undan tær. Men tú skalt einans halda teg aftur at Harranum, Guði tínum. Tí at hesar tjóðir, sum tú skalt reka burtur, lýða á spásagnarmenn og gandakallar; men tílíkt hevur Harrin, Guð tín, ikki loyvt tær. Harrin, Guð tín, man vekja upp av brøðrum tínum profet, tílíkan sum meg; hann skulu tit lýða á.“ 5 Mós 18,9-15

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Verðið tí eftirfylgjarar Guðs eins og elskað børn, og livið í kærleika, líkasum eisini Kristus elskaði okkum og gav seg sjálvan fyri okkum til eina gávu og eitt offur, Guði til yndis anga. Men ólevnað og alskyns óreinska ella ágirnd eiga ikki so mikið sum at verða nevnd tykkara millum, soleiðis sum tað sømir heilagum; og ikki heldur ófólkaligur atburður ella illavorðið tos ella leyslátað teiti, sum alt er ósømiligt, men heldur takkargerð! Tí at hetta vita tit og skyna tit, at eingin horkallur ella óreinur ella gírigur, sum er ein avgudadýrkari, hevur arv í ríki Krists og Guðs. Eingin villi tykkum við tómum orðum, tí at fyri slíkt kemur vreiði Guðs yvir børn ólýdnisins! Verðið tí ikki lagsmenn teirra! Tí at tit vóru áður myrkur, men nú eru tit ljós í Harranum; livið sum børn ljósins – tí at ávøkstur ljósins

kemur fram í allari góðsku og rættlæti og sannleika. Ef 5,1-9

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og Jesus rak út ein illan anda, og hann var málleysur; men það hendi, tá ið hin illi andin var farin út, tá talaði hin málleysi. Og mannamúgvurnar undraðust. Men summi av teimum søgdu: „Við Beelsebul, hövdinga hinna illu andanna rekur hann hinar illu andarnar út.“ Men summi freistaðu hann og kravdu av honum eitt tekin av himli. Men tá ið hann kendi hugsan teirra, segði hann við tey: „Hvørt ríki, sum er í ósemju við seg sjálv, legst í oyði, og hús fellur á hús. Men um nú eisini Sátan er í ósemju við sjálv, hvussu kann tá ríki hansara standa við? Tí at tit siga meg reka út hinar illu andarnar við Beelsebul. Men um eg reki út hinar illu andarnar við Beelsebul, við hvørjum reka tá synir tykkara teir út? Teir skulu tí vera dómárátt tykkara. Men um eg reki út hinar illu andarnar við fingri Guðs, tá er Guðs ríki komið á tykkum. Tá ið hin sterki alvápnaður heldur vakt um garð sín, tá eru allir ognarlutir hansara í friði; men tá ið ein, sum sterkari er enn hann, kemur á hann og vinnur hann, tá tekur hann øll herklæðini og vápnini, sum hann leit á, frá honum og býtir sundur fongin frá honum. Tann, ið ikki er við mær, er ímóti mær; og tann, ið ikki savnar við mær, hann skilir sundur. Tá ið hin óreini andin er farin út úr menniskjuni, fer hann um vatnleysar staðir og leitar sær hvílu; og tá ið hann onga finnur, sigur hann: „Eg vil venda við aftur til hús mítt, sum eg fór úr.“ Og tá ið hann kemur, finnur hann það sópað og prýtt. Tá fer hann og tekur við sær sjey aðrar andar, verri enn hann sjálvur, og teir fara inn og festa búgvar har, og hitt seinna hjá teirri menniskjuni verður verri enn

hitt fyrra.“ Men tað hendi, í tí hann segði hetta, tá hevði ein kvinna úr mannfjældini upp rødd sína og segði við hann: „Sælt er tað móðurlív, sum teg hevur borið, og sæl tey bróst, sum tú hevur sokið!“ Men hann segði: „Ja, men sæl eru tey, sum hoyra Guðs orð og varðveita tað.“ Luk 11,14-28

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, gerast menniskja, til tess at hann skuldi bróta niður djevulsins gerningar og varða okkum fyri hinum ónda figginda. Vit takka tær fyri hesa náði tína og biðja teg, kom okkum til hjálpar. Varða okkum fyri følskum tryggleika. Lær okkum við heilaga anda tínum at hoyra orð títt rætt og varðveita tað í sonnum gudsótta, so at vit til síðstu stund mega verða bjargað frá Sátans valdi og verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, vit biðja teg, hoyr við mildni bønir teirra hjálparleysu og rætt út veldishond tína okkum til hjálpar og verndar fyri myrkursins veldi fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Tá segði Harrin við Móses: „Skunda tær oman aftur, tí

at fólk títt, sum tú leiddi út úr Egyptalandi, hefur gjørt skaðagerð! Skjótt viku teir av teirri leið, sum eg beyð teimum at ganga! Teir hava gjørt sær stoyptan kálv; og teir hava tilbiðið hann og framborið honum offur og sagt: Her, Ísrael, er gud tín, ið leiddi teg út úr Egyptalandi!“ Og Harrin segði við Móses: „Eg havi givið mær far um hetta fólkíð og sæð, at tað er fólk við hörðum svíra. Men lat meg nú ráða, so vil eg kveikja vreiði mína móti teimum og beina fyri teimum, men teg skal eg gera at miklari tjóð!“ Dagin eftir segði Móses við fólkíð: „Tit hava syndað í stórum; men nú skal eg fara niðan til Harrans og royna at fáa í lag sáttargerð fyri syndir tykkara!“ Tá snúðist Móses aftur til Harrans og mælti: „Á, hetta fólk hefur syndað í stórum og gjørt sær gud av gulli! Men nú biði eg teg fyrigeva synd teirra; og vilt tú ikki tað, tá biði eg teg strika meg út av bók tíni, sum tú skrivar í!“ 2 Mós 32,7-10 og 30-32

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:
Einglinum hjá kirkjuliðinum í Efesus skalt tú skriva: Hetta sigur tann, sum heldur hinum sjeý stjornunum í høgru hond síni, tann sum gongur millum hinar sjeý gullljósastakarnar: Eg veit um gerningar tínar og arbeiði títt og tolmóð tína, og at tú ikki kanst torga vándar menn; og tú hefur roynt teir, sum siga seg sjálvar vera ápostlar, og eru tað ikki, og tú hefur komist eftir, at teir eru lygnarar; og tú hefur tolmóð, og tú hefur havt nógv at bera fyri navns míns skuld, og ert ikki vordin troyttur. Men tað havi eg móti tær, at tú hefur givið upp tín fyrra kærleika. Minst tí til, hvaðan tú ert fallin, og vend um, og ger hinar fyrru gerningarnar; annars komi eg á teg og skal flyta ljósastaka tín burtur úr staði sínum, um tú ikki vendir um. Tó tað skalt tú fáa, at tú hatar gerningar Nikolaitanna, sum eisini

eg hati. Tann, sum oyru hevur, hann hoyri, hvat andin sigur kirkjuliðunum! Tí, sum sigrar, honum skal eg geva at eta av lívsins træi, sum er í Guðs páradísi. Opb 2,1-7

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við Jødarnar: „Var Guð faðir tykkara, tá elskaðu tit meg; tí at frá Guði eri eg gingin út og komin; tí at heldur ikki eri eg komin av mær sjálvum, men hann hevur sent meg. Hví skilja tit ikki talu mína? Tí at tit tola ikki at hoyra orð mítt. Tit hava djevulin til faðirs, og tað, sum faðir tykkara lystir, vilja tit gera. Hann var manndrápári frá upphavi og stendur ikki í sannleikanum, tí at sannleiki er ikki í honum; tá ið hann talar lygn, talar hann av sínum egna, tí at hann er lygnari og faðir at lygnini. Men av tí at eg tali sannleikan, trúgva tit mær ikki. Hvør tykkara kann siga meg sekan í nakrari synd? Tali eg sannleikan, hví trúgva tit mær ikki? Tann, sum er av Guði, hoyrir Guðs orð; tit hoyra ikki, tess vegna at tit eru ikki av Guði.“ Jødarnir svaraðu og søgdu við hann: „Er tað ikki rætt, sum vit siga, at tú ert ein Sámáriubúgvi og at illur andi er í tær?“ Jesus svaraði: „Ikki er nakar illur andi í mær, men eg æri faðir mín, og tit vanæra meg. Men eg søki ikki æru mína; tann er, sum søkir hana og dómir. – Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Um nakar varðveitir orð mítt, skal hann um aldur og allar ævir ikki síggja deyðan.“ Jóh 8,42-51

MÍÐFÖSTU SUNNUDAG 4. sunnudag í föstu

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, mettaði hin hungrandi skaran við fimm breyðum og tveimum fiskum. Vit biðja teg, ver eisini miskunnsamur hjá okkum við signing tíni, og hjálp okkum at nýta gávur tínar rætt. Varða okkum fyri gírni og tímiligari stúran, so at vit fyrst søkja ríki títt og rættvísi tína og av náði tíni fáa at kenna faðirligu umsorgan tína í øllum, sum okkum er tørvur á bæði til likams og sálar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum í náði gevur okkum fœði bæði til likams og sálar. Vit biðja teg, gev okkum í øllum mótgangi, sum vit vegna syndir okkara hava uppi-borið, at finna styrki og troyst í hesi náði tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Og Harrin talaði við Móses og segði: „Eg havi hoyrt meylan Ísraelsmanna; tala til teirra og sig: Um ljósatendring skulu tit eta kjöt og um morgunin metta tykkum við breyði;

og tit skulu viðurkenna, at eg eri Harrin, Guð tykkara.“ Tá ið tað nú var komið at kvøldi, kom flokkur av lynghønum dettandi niður og haldi búðirnar; og um morgunin dreiv døggin um búðirnar. Og tá ið mjørkin lætti í, sí, tá lá yvir oyðimørkini eitthvørt tunt og skurvut, tunt eins og mjöll á jørðini. Tá ið Ísraelsmenn sóu hetta, søgdu teir hvør við annan: „Hvat er hetta?“ Tí at teir vistu ikki, hvat tað var; men Móses segði við teir: „Hetta er tað breyðið, sum Harrin gevur tykkum til føðslu. Og soleiðis hevur Harrin fyriskipað: Savnið av tí so nógv, sum hvørjum er tørstur á til matna, ein omer til mans; hvør tykkara skal henta eftir fólkatalinum í tjaldi sínum.“ Ísraelsmenn gjørdu nú soleiðis og hentaðu saman, summir meira og summir minni. Og tá ið teir mettu tað í omermáti, tá hevði hann, sum hevði hentað nógv, ikki ov mikið, og hann, sum hevði hentað lítið, ikki ov lítið; hvør hentaði tað, sum honum tørvaði til matna. 2 Mós 16,11-18

Epistulin skrivar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Men hetta sigi eg: Tann, sum sparsamliga sáar, skal eisini sparsamliga heysta; og tann, sum sáar við signingum, skal eisini heysta við signingum. Ein og hvør gevi, eins og hann hevur sett sær fyri í hjarta sínum, ikki av óhugi ella av neyð; tí at Guð elskar glaðan gevara. Men Guð er mentur at lata alla náði verða tykkum ríkliga fyri, so at tit í øllum lutum altíð kunnu hava alt tað, ið tykkum tørvast, og hava almikið til alt gott verk; soleiðis sum skrivað stendur: „Hann stroyddi út, hann gav hinum fátæku, góðgerð hans varir allar ævir.“ Men tann, sum gevur sáðmanninum sáð og breyð til føðslu, hann skal eisini geva tykkum sáð og gera tað margfalt og geva avgrøðini av góðgerð tykkara

vækst, so at tit í øllum lutum verða ríkir til alla gávumildi, sum við okkum virkar takksemi til Guðs. 2 Kor 9,6-11

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Eftir hetta fór Jesus avstað til økið hinumegin Galileuvatnið ella Tiberiasvatnið. Og stór mannamúgva fylgdi honum, tí at tey sóu tey tekin, sum hann gjørði á hinum sjúku. Men Jesus fór niðan á fjallið og settist har saman við lærusveinum sínum. Men páskir, hátíðin hjá Jødum, vóru í nánd. Tá ið Jesus nú lyfti upp eygum sínum og sá, at stór mannamúgva kom til hansara, sigur hann við Filippus: „Hvar skulu vit keypa breyð, so at hesi kunnu fáa nakað at eta?“ Men hetta segði hann fyri at royna hann; tí at sjálvur visti hann, hvat hann ætlaði sær at gera. Filippus svaraði honum: „Breyð fyri tvey hundrað denarar røkkur ikki til hjá teimum, so at hvør teirra kann fáa eitt lítið sindur.“ Ein av lærusveinum hansara, Andrias, bróðir Símun Pæturs, sigur við hann: „Her er ein smádrongur, sum hevur fimm byggbreyð og tveir fiskar; men hvat munar tað hjá so mongum?“ Jesus segði: „Latið fólkíð setast niður!“ Men har var nógv gras á staðinum. Tá settust kallmenninir niður, okkurt um fimm túsund í tali. Jesus tók tá breyðini, og tá ið hann hevði takkað, býtti hann tey til teirra, sum setstir vóru niður, somuleiðis eisini av fiskunum so mikið, sum teir vildu hava. Men tá ið teir vóru mettir, sigur hann við lærusveinar sínar: „Hentið saman breyðmolarnar, sum leypa av, so at einki fer til spillis!“ Teir hentaðu teir so saman og fyltu upp í tólv tægur av molum, sum vóru til avlops av teimum fimm byggbreyðunum hjá teimum, sum høvdu etið. Tá ið nú fólkini sóu tað tekinið, sum hann hevði gjørt, søgdu tey: „Hesin er av sonnum profeturin, sum koma skal í heimin.“ Tá ið Jesus tí skildi at teir ætlaðu at koma og taka hann við

valdi, til tess at gera hann til kong, fór hann aftur avsíðis niðan á fjallið, einsamallur í einingi. Jóh 6,1-15

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, veitir okkum lívsins breyð, orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit halda okkum at hesum orði tínum og koma til heilagu kvøldmáltíð tína, har tú við syni tínum veitir okkum føði til ævigt lív. Metta okkum við hesum livandi breyði, so at vit at enda mega verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum í náði veitir okkum lívsins breyð, orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja teg, gev okkum í øllum mótgangi, sum vit vegna syndir okkara hava uppiborið, at finna styrki og troyst í hesi náði tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella í staðin til báðar tekstaraðirnar:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum í náði gevur okkum føði bæði til likams og sálar. Vit biðja teg, gev okkum í øllum mótgangi, sum vit vegna syndir okkara hava uppiborið, at finna styrki og troyst í hesi náði tíni fyri son tín, Jesus

Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Øll tey boðorð, sum eg í dag leggi fyri tykkum, skulu tit halda vandaliga, so at tit mega liva og fjølgast og koma inn í tað landið, sum Harrin svór fedrum tykkara, og taka tað til ognar. Og tú skalt hava í huga, hvussu Harrin, Guð tín, í hesi fjøruti árinum hevur leitt teg í oyðimørkini, til tess at eyðmýkja teg og royna teg og vita, hvat ið mundi búgva tær í hjarta, hvørt tú vildi halda boðorð hans ella ikki. Hann eyðmýkti teg og læt teg líða hungur og gav tær síðan manna at eta, sum hvørki tú ella fedrar tíni vistu um, til tess at vísa tær, at maður ikki livir einans av breyði; men at maðurin heldur livir av øllum tí, sum gongur út úr munni Harrans. 5 Mós 8,1-3

Epistulin skrivar Pætur ápostul í seinna brævi sínum:

Við tað at hansara guddómligi máttur hevur givið okkum alt tað, sum hoyrir til lívs og Guðs ótta við kunnugleikanum um hann, sum kallaði okkum við síni egnu dýrd og kraft, og við teimum hevur givið okkum tey størstu og dýrastu lyfti, fyri at tit við teimum skulu verða felagar í guddómligari náttúru, tá ið tit komast undan spillingini í heiminum, sum stendst av girndum, so gerið tykkum tí eisini av teirri grund allan ómak fyri í trúgv tykkara at sýna dygd, og í dygdini skynsemi, og í skynsemini avhald, og í avhaldinum tolmóð, og í tolmóðinum gudsótta, og í gudsóttanum bróðurkærleika, og í bróðurkærleikanum kærleika. Tí at tá ið hetta er at finna hjá tykkum og tað tekur til, tá letur tað tykkum ikki vera yrkisleysar ella

fruktaleysar viðvíkjandi kunnugleikanum um váran harra, Jesus Krist. Tí at tann, sum hetta ikki er at finna hjá, er blindur, stuttskygður, og hevur gloymt reinsanina frá sínum fyrru syndum. Leggið tykkum tí tess meira eina við, brøður, at gera kall tykkara og útveljing tykkara føst; tí at tá ið tit gera hetta, skulu tit ikki á nøkrum sinni snáva. Tí at soleiðis skal tykkum ríkliga verða veittur inngangur til harra og frelsara várs, Jesu Krists, æviga ríki. 2 Pæt 1,3-11

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Eg eri lívsins breyð. Tann, sum kemur til mín, skal ikki hungra, og tann, sum á meg trýr, skal aldri tysta. Men eg havi sagt tykkum, at tit hava sæð meg og trúgva tó ikki. Alt, sum faðirin gevur mær, skal koma til mín; og tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur. Tí at eg eri komin niður av himni, ikki fyri at gera vilja mín, men vilja hansara, sum sendi meg. Men hetta er vilji hansara, sum sendi meg, at av øllum tí, sum hann hevur givið mær, skal eg einki missa, men eg skal reisa tað upp á evsta degi. Tí at hetta er vilji faðirs míns, at hvør tann, sum sær sonin og trýr á hann, skal hava ævigt lív, og eg skal reisa hann upp á evsta degi.“ Tá ilskaðust Jødarnir á hann, tí at hann segði: „Eg eri tað breyðið, sum kom niður av himni.“ Og teir søgdu: „Er hetta ikki Jesus, sonur Jósefs, sum vit kenna bæði faðir og móður at? Hvussu kann hann tá siga: „Eg eri komin niður av himni?““ Jesus svaraði og segði við teir: „Ilskist ikki tykkara millum! Eingin kann koma til mín, uttan faðirin, sum sendi meg, dregur hann, og eg skal reisa hann upp á evsta degi. Skrivað er hjá profetunum: „Og teir skulu allir verða upplærdir av Guði.“ Ein og hvør, sum hevur hoyrt av faðirinum og lært, kemur til mín. Ikki so at nakar hevur sæð faðirin uttan hann, sum

er frá Guði, hann hefur sæð faðirin. Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Tann, sum trýr, hefur ævigt lív. Eg eri lívsins breyð. Fedrar tykkara ótu manna í oyðimørkini og doyðu. Hetta er breyðið, sum kemur niður av himni, at tey skulu eta tað og ikki doyggja. Eg eri hitt livandi breyðið, sum kom niður av himni; um nakar etur av hesum breyði, skal hann liva allar ævir; og breyðið, sum eg skal geva, er hold mítt, sum eg skal geva heimum til lívs.“
Jóh 6,35-51

BOÐANARDAG MARIU 5. sunnudag í føstu

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miklu náði og miskunn tíni vildi, at einborni sonur tín skuldi verða gitin av heilagum anda og borin í heim sum menniskja av Mariu moy. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín og náði tína, so at vit, eins og hin heilaga Maria moy, hoyra orð títt, leggja okkum tað í geyma og fylgja tær í trúgv og lýdni, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt eingil tín bera hini heilagu og sælu Mariu moy boð um vilja tín, at hon skuldi verða við barn av heilagum anda og sonur tín gerast menniskja

í móðurlívi hennara. Vit biðja teg í trúnni á, at hon av sonnum er Guðs móðir, gev okkum ævigt lív við syni hennara, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt eingil tín bera hini heilagu og sælu Mariu moy boð um vilja tín, at hon skuldi verða við barn av heilagum anda og tú í syni tínum gerast menniskja í móðurlívi hennara. Vit biðja teg í trúnni á, at hon av sonnum er Guðs móðir, gev okkum ævigt lív við syni hennara, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Og Harrin helt fram at tala við Ákaz og segði: „Krev tær tekin av Harranum, Guði tínum, krev tað annaðhvørt niðan úr helheimi ella oman av himni.“ Men Ákaz svaraði: „Eg krevji einki, eg vil ikki freista Harran.“ Tá segði Jesaja: „Hoyrið nú tit av Dávids húsi! Er tað tykkum ikki nóg mikið at møða menniskju, at tit eisini vilja møða Guð mín? Tí skal Harrin sjálvur geva tykkum tekin: Sí, moyggin verður við barn og føðir son, og hon kallar hann Immanuel.“ Jes 7,10-14

Epistulin skrivur Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Tað, sum var frá upphavi, tað, sum vit hava hoyrt, tað, sum vit hava sæð við eygum okkara, tað, sum vit skoðaðu og hendur okkara numu við, tað er lívsins orð; – og lívið varð opinberað, og vit hava sæð og vitna og boða tykkum

hitt æviga lívið, sum var hjá faðirinum og varð opinberað okkum; – tað, sum vit hava sæð og hoyrt, boða vit eisini tykkum, fyri at eisini tit mega hava samfelag við okkum; men samfelag okkara er við faðirin og við son hansara Jesus Krist. 1 Jóh 1,1-3

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Tá ið Elisabet var í sætta mánaði, varð Gabriel eingil sendur av Guði til eina bygd í Galileu, sum eitur Nasaret, til eina jomfrú, ið var trúlovað einum manni, sum æt Jósef, av Dávids ætt; og navn jomfrúnnar var Maria. Og eingilin kom inn hjá henni og segði: „Heil veri tú, sum náði hevur fingið! Harrin er við tær, tú sum ert vælsignað av kvinnum!“ Men hon var heilt óttafull av hesum orðum, og hon hugsaði um, hvat henda heilsan mundi hava at týða. Og eingilin segði við hana: „Óttast ikki, Maria! Tí at tú hevur funnið náði hjá Guði. Og sí, tú skalt verða við barn og eiga ein son, og navn hansara skalt tú kalla Jesus. Hann skal verða stórur og verða kallaður sonur hins hægsta, og Guð Harrin skal geva honum háseti Dávids, faðirs hansara; og hann skal verða kongur yvir ætt Jákups allar ævir, og á kongadømi hansara skal eingin endi verða.“ Men Maria segði við eingilin: „Hvussu kann hetta bera til, við tað at eg ikki veit av manni?“ Og eingilin svaraði og segði við hana: „Heilagi andin skal koma yvir teg, og kraft hins hægsta skal skugga yvir teg, tí skal eisini hitt heilaga, sum borið verður í heim, verða kallað sonur Guðs. Og sí, Elisabet, skyldkona tín, eisini hon ber son undir belti í elli síni, og hetta er nú hin sætti mánaður hjá henni, sum kallað var ein ófrukt. Tí at hjá Guði man ikki nøkur sök vera ógjørlig.“ Men Maria segði: „Sí, eg eri tænanstukvinna Harrans; verði mær eftir orðum tínum!“ Og eingilin fór frá henni. Luk 1,26-38

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum útvaldi hina heilagu og sælu Mariu moy til at vera móður at einborna syni tínum, Jesusi Kristi, og soleiðis gjørði kunnan kærleika tín og náði tína til tey fátæku og lítisverdu. Vit biðja teg, gev eisini okkum eins og henni at lovprísa tær fyri hesa náði og vælgerð tína, í eyðmýkt og sælari frøi at taka ímóti frelsara okkara og fylgja honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miklu náði og miskunn tíni vildi, at einborni sonur tín skuldi verða gitin av heilagum anda og borin í heim sum menniskja av Mariu moy. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín og náði tína, so at vit, eins og hin heilaga Maria moy, hoyra orð títt, leggja okkum tað í geyma og fylgja tær í trúgv og lýdni, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt eingil tín bera hini heilagu og sælu Mariu moy boð um vilja tín, at hon skuldi verða við barn av heilagum anda og sonur tín gerast menniskja í móðurlívi hennara. Vit biðja teg í trúnni á, at hon av sonnum er Guðs móður, gev okkum ævigt lív við syni hennara, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og

ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum læt eingil tín bera hini heilagu og sælu Mariu moy boð um vilja tín, at hon skuldi verða við barn av heilagum anda og tú í syni tínum gerast menniskja í móðurlívi hennara. Vit biðja teg í trúnni á, at hon av sonnum er Guðs móður, gev okkum ævigt lív við syni hennara, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrriu Sámuelsbók:

Og Hanna helt bøn og mælti: „Hjarta mítt fegnast í Harranum. Hátt er horn mítt hevjað av Guði mínum. Opín er muður mín móti figgindum mínum, tí at eg gleðist um frelsu tína. Eingin er heilagur sum Harrin; tí at eingin er til uttan hann; og eingin klettur sum Guð okkara. Verið ikki hástór í talu tykkara, dramblæti komi ikki av munnni tykkara; tí at Harrin er Guð alvitur, og hann vigar allar gerðir. Sorlaður er hetjanna bogi, men teir lúgvaðu gyrða seg við meg. Mettir verða bønarmenn fyri breyð, men svangir sleppa frá at træla. Hon, ið ikki barnaðist, fœðir sje, men móðir margra barna fœlnar burtur. Harrin týnir lív og gevur lív, rindar til heljar oman og leiðir upp haðan. Harrin ger ein fátækan og annan ríkan, hann boyggir henda, men hevjar handa. Hann reisir hin máttleysa úr dustinum, hevjar hin fátæka upp úr díkinum til tess at geva teimum sæti hjá høvdingum og seta teir á tignarstól. Tí at súlur jarðarinnar eru Harrans; á tær grundaði hann

jarðarríkið. Fötur teirra gudrøknu varðveitir hann, men gudleysir farast í myrkri; tí at eingin sigrar við egnari megi. Ræðsla kemur á teir, ið stríðast móti Harranum, Harrin letur toruna ganga uppi yvir teimum. Harrin dómir allan jarðarkringin, veitir kongi sínum megi og hevjar horn hins salvaða síns.“ 1 Sám 2,1-10

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Tí at við tað at heimurin við vísdómi sínum ikki kendi Guð í vísdómi Guðs, líkaði tað Guði við boðanardárskapi at frelsa tey, sum trúgva; við tað at bæði Jødar krevja tekin og Grikkar søkja vísdóm, men vit boða Krist krossfestan, Jødum meinboga, men heidningum dárskap, men sjálvum hinum kallaðu, bæði Jødum og Grikkum, Krist, Guðs kraft og Guðs vísdóm. Tí at dárskapurin hjá Guði er vísari enn menniskjan, og veikleikin hjá Guði er sterkari enn menniskjan. Tí at, brøður, lítið at kallan tykkara, at tit eru ikki mangir vísir eftir holdinum, ikki mangir máttugir, ikki mangir hábornir; men tað, sum heimurin heldur dárskap, valdi Guð sær út fyri at gera hinar vísu til skammar; og tað, sum heimurin heldur veikt, valdi Guð sær út fyri at gera hinar sterku til skammar; og tað, sum heimurin heldur ringt, og tað, sum vanvirt er, valdi Guð sær út, og tað, sum einki er, fyri at gera tað til einkis, sum er, til tess at ikki skal nakað hold rósa sær fyri Guði. Men honum er tað at takka, at tit eru í Kristi Jesusi, sum er vorðin okkum vísdómur frá Guði og rættvísi og halgan og endurløysing, fyri at, soleiðis sum skrivað stendur: „Tann, sum rósar sær, rósi sær í Harranum.“ 1 Kor 1,21-31

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og Maria segði: „Hátt setir sál mín Harran, og frótt seg hefur andi mín í Guði, frelsara mínum, tí at hann hefur hugt til lítilsvirði tænastrúðinnu sínar. Tí sí, frá hesi stund munnu allar ættir sæla meg prísar; tí at stórverk hefur hann mær gjørt, hin alvaldi. Og heilagt er navn hans. Og miskunn hans varir ætt eftir ætt hjá teimum, sum óttast hann. Hann veldisverk hefur útint við armi sínum, og hefur spreitt sundur hini hástóru í hugsan hjarta teirra. Høvdingar hefur hann rindað úr hásetum niður og sett lítilsverd hátt. Svong hefur hann mettað við góðum gávum, og rík ríkið burtur við tómmum hondum. Hann hefur tikið sær av Ísrael, tænastrúðinnu sínum, til tess at minnast miskunn sína – eftir tí, sum hann talaði til fedra vára – móti Ábrahami og avkomi hans allar ævir!“ Men Maria dvöldist hjá Elisabet um trýggjar mánaðir, og fór síðan heim aftur til sín. Luk 1,46-56

PÁLMA SUNNUDAG

Inngangur til dymbildagavíku (stillu víku)

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, seta seg sjálfan lágt, so at hann gjørdist menniskja og varð lýðin til deyða á krossi. Vit biðja teg, gev okkum náði til at halda okkum at hesum frelsara okkara í sannari trúgv, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni og at enda verða sæl fyri hann, sum við tær livir og

ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín í hjertu okkara, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt frelsara okkara, son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og doyggja á krossinum, mannaættini til frelsu og fyrimyndar í eyðmýkt. Vit biðja teg, gev okkum náði til at læra av tolmóði sonar tíns, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni líka til deyða og at enda fáa lut í uppreisn hansara frá deyðum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Zakarja profetur:

Rópa av gleði, Zions dóttir, og fegnast tú, Jorsala dóttir; Sí, kongur tín til tín kemur, rættvísur er hann og sigursælur, lítillátur á asna hann ríður, á ungum øsnufola. Hann oyðir hervagnar úr Efraim og hestar úr Jerúsalem; stríðsbogan brýtur hann sundur og birtir frið millum tjóða við sínum orði; frá havi til havs skal vald hans rökka, frá Ánni alt at endamarkum jarðar. Zak 9,9-10

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Filippimanna:

Sama sinnalagið veri í tykkum, sum eisini var í Kristi Jesusi, hann, sum, tá ið hann var í Guðs mynd, ikki helt tað fyri rán at vera Guði líkur, men avklæddi seg hana, í tí at hann tók á seg tænara mynd og gjørdist monnum líkur; og tá ið hann í framkomu var sum maður, setti hann seg sjálvan lágt, og varð lýðin til deyða, ja, til deyða á krossi. Fyri tað hevur eisini Guð hátt upphevjað hann og givið honum navnið, sum er yvir hvørjum einum navni, fyri at í Jesu navni skal hvørt knæ boyggja seg, teirra, sum eru á himni, og teirra, sum eru á jørð, og teirra, sum eru undir jørðini, og hvør tunga skal ásanna, at Jesus Kristus er harri, til dýrðar Guðs faðirs. Fil 2,5-11

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Og tá ið teir nærkaðust Jerúsalem og komu til Betfage við Oljufjallið, tá sendi Jesus tveir lærusveinar undan og segði við teir: „Farið í bygdina her beint framman fyri tykkum, og brátt munnu tit finna eitt ásin standa bundið og eitt fyl hjá tí; loysið tey og leiðið mær tey higar. Og um onkur sigur nakað við tykkum, so skulu tit siga, at Harranum tørvar tey; tá man hann alt fyri eitt lata tey avstað.“ Men hetta hendi, til tess at tað skuldi ganga út, sum talað er av profetinum, tá ið hann sigur: „Sions dóttur berið tit boð: Sí, kongur tín til tín kemur, lítillátur, á asna hann ríður, á ungum klyvjadjór's fyli.“ Men lærusveinarnir fóru avstað og gjørdu, sum Jesus hevði boðið teimum; og teir komu við ásininum og fylinum og lögdu klæði síni á tey, og hann setti seg oman á tey. Men flest øll av mannamúgvuni breiddu klæði síni á vegin, og summi brutu greinar av trøunum og lögdu á vegin. Men mannamúgvurnar, sum gingu undan honum og sum gingu aftaná, rópaðu og

sögdu: „Hosianna, Dávids sonur! Vælsignaður veri tann, ið kemur í Harrans navni! Hosianna í hægsta himli!“ Matt 21,1-9

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt einborna son tín, Jesus Krist, seta seg sjálfvan lágt, so at hann gjørdist menniskja og varð lýðin til deyða á krossi. Vit biðja teg, gev okkum náði til at halda okkum at hesum frelsara okkara í sannari trúgv, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni og at enda verða sæl fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín í hjørtu okkara, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum læt frelsara okkara, son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og doyggja á krossinum, mannaættini til frelsu og fyrimyndar í eyðmýkt. Vit biðja teg, gev okkum

náði til at læra av tolmóði sonar tíns, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni líka til deyða og at enda fáa lut í uppreisn hansara frá deyðum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Zakarja profetur:

Rópa av gleði, Zions dóttir, og fegnast tú, Jorsala dóttir; Sí, kongur tín til tín kemur, rættvísur er hann og sigursælur, lítillátur á asna hann ríður, á ungum øsnufola. Hann oyðir hervagnar úr Efraim og hestar úr Jerúsalem; stríðsbogan brýtur hann sundur og birtir frið millum tjóða við sínum orði; frá havi til havs skal vald hans røkka, frá Ánni alt at endamarkum jarðar. Zak 9,9-10

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Latum tí okkum eisini, við tað at vit hava slíkt stórt skýggj av vitnum uttan um okkum, seta av okkum eina og hvørja byrði og syndina, sum lættliga darvar, og við treysti renna tað skeið, sum okkum er fyri sett, við tað at vit líta til upphavsmann og fullkomnara trúarinnar, Jesus, hann sum fyri ta gleði, sum honum var fyri sett, bar kross við toli, og virði einki um skemd, og er setstur høgrumegin hásæti Guðs. Ja, hugsíð um hann, sum hevur tolt slíkt mótmæli móti sær av syndarum, fyri at tit ikki skulu troyttast og verða givnir í sálum tykkara. Hebr 12,1-3

Hetta heilaga evangelið skrivur Markus evangelistur:

Og meðan Jesus var í Betániu, inni hjá Símoni hinum spitalska, og sat til borðs, kom har ein kvinna við eini alabastur-krukku av reinari, sera dýrabarari nardus-salvu; og hon breyt alabastur-krukkuna sundur og helti salvuna út

yvir hævur hansara. Men har vóru nakrir, ið ilskaðust og hildu hvør við annan: „Hvat skal henda salvan verða spilt burtur til? Tí at henda salvan kundi verið seld fyri meir enn trý hundrað denarar og givin fátækum.“ Og teir deildu hana. Men Jesus segði: „Latið hana fáa frið! Hví gera tit henni ónáðir? Hon hevur gjørt eina góða gerð ímóti mær. Tí at fátæk hava tit altíð hjá tykkum, og tit kunnu gera væl ímóti teimum, nær tit vilja; men meg hava tit ikki altíð. Hon gjørði tað, sum hon kundi; hon hevur frammanundan salvað likam mítt til jarðarferðina. Og sanniliga sigi eg tykkum, hvar sum helst um allan heimin gleðiboðskapurin verður boðaður, har skal eisini tað, sum hon gjørði, verða frásagt til áminningar um hana.“ Mark 14,3-9

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Seks dagar fyri páskir kom Jesus til Betániu, har sum Lázarus var, sum Jesus hevði vakt upp frá deyðum. Tey gjørdu nú har eina kvøldmáltíð fyri honum, og Marta gekk fyri borðum, og Lázarus var ein teirra, sum sótu til borðs við honum. Tá tók Maria eitt pund av óblandaðum, sera dýrum nardussmyrslis og salvaði føturnar á Jesusi og turkaði føtur hansara við hári sínum. Og húsið varð fult av anganum av smyrslinum. Sigur tá Judas Iskarjot, ein av lærusveinum hansara, sum seinni skuldi svíkja hann: „Hví var hetta smyrslid ikki selt fyri trý hundrað denarar og givið fátækum?“ Men hetta segði hann ikki, tí at hann hevði umorgan fyri teimum fátæku, men tí at hann var tjóvur; og við tað at hann hevði pungin, tók hann tað, sum varð lagt í hann. Tá segði Jesus: „Lat hana fáa frið! Hon hevur goymt hetta til jarðarferðardag mín; tí at fátæk hava tit altíð hjá tykkum; men meg hava tit ikki altíð.“ Nú fekk ein stórir skari av

Jødunum at vita, at hann var har, og tey komu, ikki bert fyri Jesu skuld, men eisini fyri at síggja Lázarus, sum hann hevði vakt upp frá deyðum. Men høvuðsprestarnir lögdu upp ráð um at drepa Lázarus við, tí at fyri hansara skuld mangir av Jødunum fóru og trúðu á Jesus. Dagin eftir, tá ið hin stóri skarin, sum komin var til hátíðina, hoyrði, at Jesus kom til Jerúsalem, tóku tey pálmagreinar og fóru út at mæta honum, og tey rópaðu: „Hosianna, vælsignaður veri tann, sum kemur í navni Harrans, Ísraels kongur.“ Men Jesus fann ein ungan asna og setti seg á hann, soleiðis sum skrivað er: „Óttast ikki, Sions dóttir, sí, kongur tín kemur, á asnafyli hann situr!“ Hetta skildu lærusveinar hansara ikki í fyrstuni; men tá ið Jesus var vorðin dýrmettur, tá mintust teir til, at hetta var skrivað um hann og at teir høvdu gjørt hetta fyri honum. Jóh 12,1-16

SKÍRHÓSDAG

Litur: Hvítur, gyltur ella víólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harri Jesus Kristus, vit takka tær, tí at tú í miklu náði tíni hevur givið okkum heilagu kvøldmáltíð tína, har tú veitir okkum heilaga likam títt og blóð og sameinir okkum við teg og kirkju tína bæði í himli og á jørð. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda tínum at taka ímóti hesum gávum tínum við røttum sinni, so at vit av hjarta játta syndir okkara, minnast líðing tína og deyða, trúgva, at vit eiga fyrigeving syndanna í tær og soleiðis dag frá degi vaksa í

trúgv, vón og kærleika, til máltíð tín verður fullbúgvinn í ríki tínum, har tú við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær fyri heilagu kvøldmáltíð tína, har tú gevur okkum lut í lívsins breydi og frelsunnar kaliki okkum til fyrigevingar syndanna, styrki og sálarbótar. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum í hesi felagsmáltíð við røttum sinni og sannari gleði at taka ímóti gávum tínum, heilaga likami tínum og blóði, so at vit endurnýggjað og frígjörd í fyrigeving syndanna mega vaksa í trúgv, vón og kærleika, til vit verða sæl allar ævir við tær, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær fyri heilagu kvøldmáltíð tína, har tú sameinir okkum við teg og kirkju tína bæði í himli og á jørð. Vit biðja teg, gev okkum við eyðmjúkum og røttum sinni, gleði og tøk, at taka ímóti gávum tínum, heilaga likami tínum og blóði, so at vit endurnýggjað og frígjörd í fyrigeving syndanna mega vaksa í trúgv, vón og kærleika, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Síðan talaði Harrin við Móses og Áron í Egyptalandi og segði: „Hesin mánaður skal vera byrjanarmánaður hjá tykkum; við honum skal árið byrja hjá tykkum. Talið við allan

savnað Ísraelsmanna og sigið: Tíggjunda dagin í hesum mánaði skal hvør húsfaðir taka sær eitt lamb, eitt lamb fyri hvørt húski. Men um húskið er ov lítið fyri eitt lamb, skal hann og granni hansara, ið næstur honum býr, taka eitt lamb í felag eftir tali húsfólkanna; men ikki lata fleiri vera um lambið, enn at teir kunnu eta seg mettar. Lambið skal vera lýtaleynt, veturgamalt veðurlamb, ið má vera annaðhvørt undan seyði ella geit. Tit skulu hava tað gangandi til hin fjúrtanda dagin í hesum sama mánaði; tá skal øll samkoma Ísraels savnaðar slátra tað um sólsetur. Og teir skulu taka av blóðinum og rýða tað á báðar durastavirnar og duratræið á teimum húsum, har teir eta lambið. Somu náttina skulu tit eta kjotið, steikt í eldi; aftur við ósúrugaðum breyði og beiskum urtum skulu tit eta tað. Tit mega ikki eta nakað av tí rátt ella soðið í vatni, men einans steikt í eldi við høvdi, fótum og innvøli. Einki mega tit leiva av tí til um morgunin; og er nakað eftir av tí morgunin eftir, skulu tit brenna tað upp í eldi. Og tit skulu eta tað, meðan tit standa gyrdur um lendar, skøddur um fótur og við stavi í hendi; í bræði skulu tit eta tað. Hetta eru páskir Harrans.“ 2 Mós 12,1-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Tí at eg havi fingið frá Harranum tað, sum eg eisini havi latið tykkum fáa, at Harrin Jesus, ta náttina sum hann varð svikin, tók breyð, og takkaði og breyt tað og segði: „Hetta er likam mítt, sum er fyri tykkum; gerið hetta til mínar áminningar!“ Somuleiðis tók hann eisini kalikin aftan á kvøldmáltíðina og segði: „Hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í blóði mínum; gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!“ Tí at so ofta sum tit

eta hetta breyðið og drekka kalikin, boða tit deyða Harrans, inntil hann kemur. 1 Kor 11,23-26

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Men á fyrsta degi hinna ósúrگاðu breyðanna komu lærusveinarnir til Jesus og søgdu: „Hvar vilt tú, at vit skulu gera alt til reiðar til tín at eta páskalambið?“ Men hann segði: „Farið inn í staðin til tann mannin, tit vita, og sigið við hann: „Meistarinn sigur: Mín tími er í nánd; hjá tær vil eg halda páskir saman við lærusveinum mínum.““ Og lærusveinarnir gjördu, sum Jesus bað teir, og teir gjördu páskalambið til. Men tá ið kvöldið var komið, settist hann til borðs saman við teimum tólv lærusveinunum. Og meðan teir fingur sær at eta, segði hann: „Sanniliga sigi eg tykkum: ein tykkara fer at svíkja meg.“ Og teir vórðu ógvuliga harmfullir og fóru at siga við hann hvør fyrir seg: „Harri, tað man tá ikki vera eg?“ Men hann svaraði og segði: „Tann, ið dyppaði hondina í fatið við mær, hann fer at svíkja meg. Satt er tað, at menniskjasonurin fer burtur, soleiðis sum skrivað stendur um hann; men vei tí manni, sum menniskjasonurin verður svikin av! Betri hevði verið tí manni, at hann aldri var føddur.“ Men Judas, ið sveik hann, tók til orða og segði: „Tað man tá ikki vera eg, rabbi?“ Hann sigur við hann: „Nú segði tú tað sjálvur.“ Men meðan teir fingur sær at eta, tók Jesus breyð, og hann vælsignaði og breyt tað og gav lærusveinunum tað og segði: „Takið, etið; hetta er likam mítt.“ Og hann tók ein kalik og takkaði, gav teimum og segði: „Drekkið allir úr honum; tí at hetta er blóð mítt, blóð sáttmálans, sum verður úthelt fyrir mongum til fyrigevingar syndanna. Men eg sigi tykkum, at frá hesi stund skal eg ikki meira drekka av hesi frukt víntræsins, til tann dag,

tá ið eg drekki hana nýggja saman við tykkum í ríki faðirs míns.“ Og tá ið teir høvdu sungið lovsongin, fóru teir út til Oljufjallið. Matt 26,17-30

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og tá ið tímin kom, settist Jesus til borðs og ápostlarnir við honum. Og hann segði við teir: „Mær hevur hjartaliga longst eftir at eta hetta páskalambið við tykkum, áðrenn eg líði; tí at eg sigi tykkum, at eg skal onga tíð meira eta tað, fyrr enn tað verður fullbúgvíð í Guðs ríki.“ Og hann tók ein kalik, takkaði og segði: „Takið henda og skiftið hann ímillum tykkara; tí at eg sigi tykkum, eg skal frá hesi stund ikki drekka av fruktum víntræsins, fyrr enn Guðs ríki kemur.“ Og hann tók breyð, takkaði, breyt tað og gav teimum tað og segði: „Hetta er likam mítt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til áminning mína!“ Somuleiðis tók hann eisini kalikin aftan á kvøldmáltíðina og segði: „Hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í mínum blóði, sum verður helt út fyri tykkum.“ 4 Luk 22,14-20

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harri Jesus Kristus, tú, sum setti teg sjálvan lágt og sýndi tænarasinni, tá ið tú tváaði føturnar á lærusveinum tínum og í hini heilagu kvøldmáltíðini gav teimum lut í fullgjørda ofri tínum á krossinum. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt læra eisini okkum at tæna hvør øðrum í øllum góðum verki og í heilagu kvøldmáltíð tíni geva okkum kærleika, vilja og styrki til tess, tú, sum við faðir tínum

livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær, tí at tú í miklu náði tíni hevur givið okkum heilagu kvøldmáltíð tína, har tú veitir okkum heilaga likam títt og blóð og sameinir okkum við teg og kirkju tína bæði í himli og á jørð. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda tínum at taka ímóti hesum gávum tínum við røttum sinni, so at vit av hjarta játta syndir okkara, minnast líðing tína og deyða, trúgva, at vit eiga fyrigeving syndanna í tær og soleiðis dag frá degi vaksa í trúgv, vón og kærleika, til máltíð tín verður fullbúgvín í ríki tínum, har tú við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær fyri heilagu kvøldmáltíð tína, har tú gevur okkum lut í lívsins breyði og frelsunnar kaliki okkum til fyrigevingar syndanna, styrki og sálarbótar. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum í hesi felagsmáltíð við røttum sinni og sannari gleði at taka ímóti gávum tínum, heilaga likami tínum og blóði, so at vit endurnýggjað og frígjörd í fyrigeving syndanna mega vaksa í trúgv, vón og kærleika, til vit verða sæl allar ævir við tær, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, vit takka tær fyri heilagu kvøldmáltíð tína, har tú sameinir okkum við teg og kirkju tína bæði í

himli og á jörð. Vit biðja vit teg, gev okkum við eyðmjúkum og røttum sinni, gleði og tækk, at taka ímóti gávum tínum, heilaga likami tínum og blóði, so at vit endurnýggjað og frígjörd í fyrigeving syndanna mega vaksa í trúgv, vón og kærleika, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Eg Harran elski, tí at hann hoyrir mína rødd, mítt bønliga róp; tí at hann vendir oyra sítt til mín; eg allar mínar dagar vil kalla á hann. Tá ið deyðans bond verða um meg spent, og heljarræðslur mær møta, tá ið eg eri staddur í trongd og neyð, tá kalli eg á Harrans navn: „Sál míni bjarga tú, Harri!“ Mildur og rættvísur Harrin er, miskunnsamur er vár Guð. Harrin teir verndarleysu varðar, í hjálparloysi mínum hjálpir hann mær. Vend aftur, sál mín, til tína ró, tí Harrin ger væl móti tær! Hvat skal eg Harranum geva aftur fyri allar vælgerðir hans móti mær? Frelsunnar bikar eg hevja vil hátt, og Harrans navn eg kalla vil á. Sl 116,1-7 og 12-13

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Eg tali til tykkara sum skilamenn; dømið tit sjálvir um tað, sum eg sigi. Signingarkalíkurin, sum vit vælsigna, er hann ikki samfelag við blóð Krists? Breyðið, sum vit bróta, er tað ikki samfelag við likam Krists? Við tað at breyðið er eitt, eru vit, hinir mongu, eitt likam; tí at vit hava allir lut í hinum eina breyðinum. 1 Kor 10,15-17

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Tað var tætt fyri páskahátíðina; Jesus visti, at tími hansara var komin, til at hann skuldi fara burtur úr hesum heimi til faðirin, og líkasum hann hevði elskað sínar egnu, sum vóru í heiminum, soleiðis elskaði hann teir líka til enda. Og meðan kvøldmáltíð varð hildin, tá ið djevulin longu hevði skotið inn í hjartað á Judasi Símunarsyni Iskarjot, at hann skuldi svíkja hann, og tá ið hann visti, at faðirin hevði givið honum allar lutir í hendur, og at hann var komin frá Guði og fór til Guðs, tá reisist hann frá kvøldmáltíðini og leggur yvirlæðini av sær og tók ein línúk og bant hann um seg. So stoytir hann vatn í vaskilátið og tók at tváa føturnar á lærusveinunum og turka teir við línúkinum, sum hann var umbundin við. Hann kemur tá til Símun Pæturs, og hann sigur við hann: „Harri, tváar tú føtur mínar?“ Jesus svaraði og segði við hann: „Tað, sum eg geri, skilir tú ikki nú; men seinni skalt tú skilja tað.“ Pætur sigur við hann: „Aldri á ævini skalt tú tváa føtur mínar!“ Jesus svaraði honum: „Tvái eg tær ikki, hefur tú ikki lut saman við mær!“ Símun Pætur sigur við hann: „Harri, ikki bert føtur mínar, men eisini hendurnar og høvdið.“ Jesus sigur við hann: „Tann, sum er tváaður, hann hevur ikki fyri neyðini at tváa sær uttan um føturnar; men hann er reinur allur sum hann er. Og tit eru reinir, men ikki allir.“ Tí at hann kendi tann, sum skuldi svíkja hann; tí segði hann: „Tit eru ikki allir reinir.“ Tá ið hann nú hevði tváað føtur teirra og latið seg í aftur klæðini og var setstur aftur, segði hann við teir: „Skilja tit, hvat eg havi gjørt við tykkum? Tit kalla meg „Meistara“ og „Harra“, og tit siga rætt; tí at eg eri tað. Tá ið nú eg, harrin og meistarin, havi tváað føtur tykkara, tá eiga eisini tit at tváa hvør annan um føturnar. Tí at eg havi givið tykkum eitt fyridømi, til

tess at líkasum eg gjørði við tykkum, soleiðis skulu eisini tit gera. Jóh 13,1-15

LANGA FRÍGGJADAG

Litur: Svartur.

Langa fríggjadag verða altarljósini ikki tendrað, men er altargangur, verða tey tendrað beint undan kvøldmáltíðartænastuni (Harrans máltíð). Ein (Gamla ella Nýggja testamenti) ella tveir bibliulestrar (Gamla og Nýggja testamenti) kunnu verða lisnir undan lestrinum úr samansettu Pínslusøguni ella úr einum av evangeliunum. Tað stóra litanið kann verða biðið í staðin fyri kirkjubønina, ella Tað lítla litanið kann verða biðið eftir ella í staðin fyri inngangssálmin. Presturin kann frítt velja prædikutekst.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Vit takka tær, Guð faðir, tí at tú hefur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Vit takka tær, Jesus Kristus, tí at tú hefur borið á heilaga likami tínum allar syndir okkara og við blóði tínum strikað út allar misgerðir okkara. Vit takka tær, tú góði heilagi andi, tí at tú hefur givið okkum í hjertu okkara ta trúgv, at vit einki annað vita okkum til sælu uttan hin krossfesta Jesus Krist. Gev okkum, Guð, náði tína, so at vit trúgva av hjarta, at allar syndir okkara eru okkum fyri Jesu Krists líðingar og deyða skuld fyrigivnar, og lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit dag undan degi við Jesu deyða kraft fara

fram í kristiligum levnaði og aldri sleppa Jesusi úr hjörtum okkara, fyrr enn vit síggja hann klárliga í hinum æviga lívi, har hann við tær og hinum heilaga anda livir og ræður um aldur og ævir allar! Amen.

Elia:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú hevur fríað okkum út úr valdi myrkursins og sett okkum yvir í ríki einborna sonar tíns. Vit biðja teg, at tú fyri líðingar og deyða hans skuld vilt koma okkum til hjálpar við tínum heilaga anda og styrkja okkum við orði tínum, so at hin óndi fíggindin ikki skal fáa vald á okkum, men at vit altíð mega verða verandi í náði tíni og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Elia:

Harra, vár Guð, tú, sum læt frelsara okkara, son tín, Jesus Krist, gerast menniskja og doyggja á krossinum, mannaættini til frelsu og fyrimyndar í eyðmýkt. Vit biðja teg, gev okkum náði til at læra av tolmóði sonar tíns, so at vit fylgja honum eftir í eyðmýkt og lýdni líka til deyða og at enda fáa lut í uppreisn hansara frá deyðum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Elia:

Harra, vár Guð, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, líða krossdeyðan fyri syndir okkara. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit trygt kunnu líta á fullgjörda

verk hansara og fyrigeving syndanna í honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Eftir hesar tilburðir royndi Guð Ábraham; og hann rópaði á hann: „Ábraham!“ Hann svaraði: „Ja, eg eri her!“ Og hann segði: „Tak tú einkarson tín, Ísak, sum tú elskar, og far til Móriálands og ofra hann har sum brennioffur uppi á einum av fjøllunum, sum eg skal vísa tær á!“ Snimma morgunin eftir legði Ábraham á asna sín, tók tveir av sveinum sínum við sær og Ísak, son sín, kleyv viðin til brennioffurið og helt avstað hagar, ið Harrin hevði sagt honum. Triðja dagin, tá ið Ábraham leit seg um, sá hann staðin langt burturi. Tá segði Ábraham við sveinar sínar: „Bíðið tit her hjá asnanum, meðan eg og smádrongurin fara yvir hagar at tilbiðja; vit koma so aftur til tykkara.“ Ábraham tók tá viðin til brennioffurið og legði hann upp á herðar Ísaks, sonar síns; sjálvur tók hann eldin og offurknívin; og so gingu teir báðir saman. Tá talaði Ísakur á Ábraham, faðir sín, og segði: „Faðir mín!“ Hann svaraði: „Ja, sonur mín.“ Hann segði: „Her er eldurin og viðurin, men hvar er lambið til brennioffurið?“ Ábraham svaraði: „Guð man sjálvur finna sær lambið til brennioffurið, sonur mín.“ Og so gingu teir aftur báðir saman. Og tá ið teir komu á staðin, sum Guð hevði sagt honum, reisti Ábraham har altar og legði viðin til rættis; síðan bant hann Ísak, son sín, og legði hann upp á altarið oman á viðin. Og Ábraham rætti út hond sína og tók knívin til at slátra son sín. Men tá rópaði eingil Harrans á hann av himni og segði: „Ábraham, Ábraham!“ Hann svaraði: „Her eri eg.“ Og hann segði: „Legg tú ikki hond á sveinin og ger honum einki

mein; tí at nú veit eg, at tú óttast Guð, við tað at tú ikki sýtti mær einkarson tín.“ Tá ið Ábraham hugdi upp og leit seg um, bar hann eyga við veðr, sum við hornunum var komin fastur í ein runn. Ábraham fór tá og tók veðrin og ofraði hann sum brennioffur í stað sonar síns. Og Ábraham nevndi henda stað: „Guð sær.“ Tí sigur orðafellið enn: „Á fjallinum, har Guð birtist.“ Tá kallaði eingil Harrans aftur á Ábraham av himni og segði: „Eg svørji um sjálfan meg, sigur Harrin: av tí at tú gjørði hetta og ikki sýtti mær son tín, einkarson tín, skal eg av sonnum vælsigna teg og gera eftirkomarar tínar fjølmentar sum stjørnurnar á himni, sum sandin við sævarstrond; og eftirkomarar tíni skulu taka borgarlið figginda sína til ognar. Og av avkomi tínum skulu allar ættir á foldini fáa signing, fyri at tú lýddi rødd míni.“ 1 Mós 22,1-18

Ella:

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Hvør trúði tí, sum okkum var boðað, og hvørjum varð armur Harrans opinberaður? Hann rann upp eins og kvistur fyri ásjón hans og sum rôtarskot úr turrari jørð. Hann var hvørki fagur ella glæsiligur, so at tað kundi vera hugaligt hjá okkum á at líta, og ikki ásýniligur, so at vit kundu hava hugnað í honum. Vanvirdur var hann, skýggjaður av fólki, harmamaður, royndur í sjúkdómum, líkur manni, sum tey krógva andlit sítt fyri, vanvirdur, og vit mettu hann fyri einki; men tó – várir sjúkdómar vóru tað, sum hann bar, og várar kvalir, sum hann legði á seg; vit hildu hann revsaðan, slignan av Guði og gjørdan neyðarsligan. Men hann varð særdur vára synda vegna og sundurbrotin vára misgerða vegna; okkum til friðar kom revsingin niður á hann, og av sárum hans fingur vit heilsabót.

Allir vit viltust sum seyðir, hildu hvør sína leið, men Harrin læt koma niður á hann ta skuld, sum lá á okkum øllum. Hann varð nívdur, men stillisliga bar hann tað, og hann læt ikki upp munn sín eins og lamb, ið verður leitt at verða dripið, eins og seyður, ið er tigandi, tá ið teir royta hann; hann læt ikki upp munn sín. Frá trongd og dómi varð hann burturtikin; men hvør av samtíðarmonnum hans hugsaði um tað, tá ið hann varð ryktur burtur úr landi teirra livandi, at hann fyri synda sakir fólks míns varð raktur? Millum gudleysa teir góvu honum grøv, leggstað hjá ríkum, tó at hann ongan órætt hevði gjørt, og svik vóru ikki í munni hans. Men Harranum hugaði at ráma hann við sjúku; tá ið sál hans hevði framborið sektaroffur, skuldi hann fáa avkom at síggja, liva langa ævi, og Harrans vilji við hans hond verða framdur. Fyri sálarmøði sína skal hann fáa tað at síggja og verða mettaður. Tá ið hann verður kendur, skal hann, hin rættvísi tænari mín, gera mangar rættvísar, hann sum bar misgerðir teirra. Tí gevi eg honum mangar í lut, og hann skal fáa máttugar sum herfong, fyri tað at hann tømde sál sína til deyða og varð taldur millum misgerðarmanna – hann, sum bar syndina hjá mongum og bað fyri misgerðarmonnum. Jes 53

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Galatamanna:

Kristus keypti okkum undan banning lógarinnar, við tað at hann varð banning fyri okkum, – tí at skrivað er: „Bannaður er hvør tann, sum á træi hongur“ – fyri at signing Ábrahams kundi koma til heidningarnar í Kristi Jesusi, so at vit við trúnni kundu fáa fyrjáttan andans. Gal 3,13-14

Ella:

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Kolossumanna:

Tí at í Jesusi líkaði tað Guði, at øll fyllingin skuldi bígva, og við honum at gera allar lutir sáttar við seg, hvørt tað so eru teir, sum eru á jørðini, ella teir, sum eru í himnunum, við tað at hann íbirti frið við blóðinum á krossi hansara. Eisini tykkum, sum áður vóru vorðnir fremmandir og fíggindar í huga tykkara, soleiðis sum tit livdu í illum gerningum, hevur hann tó nú gjørt sáttar í holdslikami hansara við deyðanum, til tess at lata tykkum koma fram fyri ásjón sína heilagar og lýtaleyssar og ólastandi, so satt sum tit verða verandi í trúnni. Kol 1,19-23a

Ella:

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Við tað at vit tå hava ein stóran høvuðsprest, sum er farin ígjøgnum himnarnar, Jesus, son Guðs, tå latum okkum halda fast við játtingina! Tí at vit hava ikki ein høvuðsprest, sum ikki kann hava várkunn við veikleikum okkara, men ein, sum er freistaður á allan hátt líka við okkum, tó uttan synd. Latið okkum tí við frímóði ganga fram at háseti náðinnar, fyri at vit kunnu fáa miskunn og finna náði til hjálpar í tímiligari tíð! Hebr 4,14-16

Ella:

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Og Jesus hevur á døgum holds síns við hørðum rópi og tárur borið fram bønir og eyðmjúkar ákallanir til hansara, sum var mentur at frelsa hann frá deyða, og varð bønhojrdur fyri angist sína, og soleiðis lærði hann, tó at hann var sonur, lýdni av tí, sum hann leið; og tå ið hann varð vorðin full-

komin, gjørdist hann hjá øllum teimum, sum lýða honum, upphav til æviga frelsu. Hebr 5,7-9

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Og tá ið teir høvdu spottað Jesus, lótu teir hann úr aftur skikkjuni og lótu hann í hansara egnu klæði; og teir fóru avstað við honum at krossfesta hann. Men á veginum út hittu teir ein mann frá Kýrene, sum æt Símun. Hann noyddu teir til at bera kross hansara. Og tá ið teir komu út til ein stað, ið nevnist Golgata, tað merkir: ennistaður, góvu teir honum vín blandað við galli at drekka; og tá ið hann hevði smakkað tað, vildi hann ikki drekka. Men tá ið teir høvdu krossfest hann, býttu teir klæði hansara sundur ímillum sín og lutaðu um tey, fyri at tað skuldi ganga út, ið talað er av profetinum: „Klæði míni býttu teir sín ámillum, og um kyrtíl mín kastaðu teir lut.“ Og teir sótu har og hildu vakt yvir honum. Og uppi yvir høvdi hansara settu teir sakarmál hansara, soleiðis skrivað: Hetta er Jesus, kongur Jødanna. Síðan vórðu krossfestir saman við honum tveir ránsmenn, annar høgrumegin og annar vinstrumegin. Men tey, ið gingu tvørturvið, spottaðu hann og ristu við høvðinum og søgdu: „Tú, sum brýtur templið niður og byggir tað upp aftur eftir trimum døgum, bjarga nú tær sjálvum! Um tú ert sonur Guðs, tá stíg niður av krossinum!“ Somuleiðis háðaðu høvuðsprestarnir hann í felagi við hinum skriftlærdu og hinum elstu og søgdu: „Øðrum hevur hann hjálpt, men sær sjálvum er hann ikki mentur at hjálpa! Hann er kongur Ísraels! Lat hann nú stíga niður av krossinum, so skulu vit trúgva á hann! Hann leit á Guð. Hann bjargi honum nú, um hann leggur nakað í hann! Tí at hann hevur sagt: „Eg eri sonur Guðs.““ Á sama hátt spottaðu eisini ránsmenninir hann, sum vóru krossfestir

saman við honum. Men frá sætta tíma kom myrkur um alt landið líka til níggjunda tíma. Men um níggjunda tíma rópaði Jesus við harðari rödd og segði: „Eli, eli, lama sabaktani?“ Tað er: „Guð mín, Guð mín, hví fórt tú frá mær?“ Men nakrir av teimum, ið har stóðu, søgdu, tá ið teir hoyrdu hetta: „Hann rópar eftir Elia.“ Og við tað sama leyp ein teirra til og tók ein svamp og fylti hann við ediki og setti hann á ein rørstav og gav honum at drekka. Men hinir søgdu: „Bíða, lat okkum síggja, um Elia kemur at bjarga honum.“ Men Jesus rópaði aftur við harðari rödd og gav upp andan. (Og sí, forhangið í templinum skrædnaði í tvey úr erva og líka niður ígjøgnum, og jørðin skalv og fjøllini klovnaðu, og gravirnar opnaðust, og mong likam av teimum heilagu, sum farin vóru til hvílu, risu upp; og tey gingu út úr grøvunum aftan á uppreisn hansara og fóru inn í hin heilaga staðin og sýndu seg fyri mongum. Men tá ið høvuðsmaðurin og teir, sum saman við honum hildu vakt yvir Jesusi, sóu landskjálvtan og tað, ið til barst, vórðu teir ógvuliga ræddir og søgdu: „Sanniliga var hesin sonur Guðs!“ Men har vóru mangar kvinnur, sum stóðu burtur frá og hugdu at, tær, sum høvdu fylgt Jesusi úr Galileu og høvdu tænt honum. Teirra millum var Maria Magdalena og Maria, móðir teirra Jákups og Jósefs, og móðirin at Sebedeusarsonunum.) Matt 27,31-50 ella 56

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og tá ið teir høvdu spottað Jesus, lótu teir hann úr skar-laksskikkjuni og lótu hann í hansara egnu klæði. Og teir fara út við honum at krossfesta hann. Og teir noyða ein mann, sum kom gangandi har framvið, Símun frá Kýrene, sum kom heim av markini, faðir teirra Aleksanders og

Rufusar, at bera kross hansara. Og teir fara við honum út á tann staðin, ið eitur Golgata, tað merkir: ennistaður. Og teir góvu honum vín at drekka við myrru í; men hann tók ikki við tí. Og teir krossfestu hann, og teir býttu klæði hansara millum sín og teir kastaðu lut um tey, hvat hvør teirra skuldi taka. Men tað var um landsuðurstíð, tá ið teir krossfestu hann. Og yvirskriftin um sakarmál hansara stóð skrivað omanfyri: Kongur Jødanna. Og teir krossfesta tveir ránsmenn saman við honum, annan høgrumegin og annan vinstrumegin við hann. Og skriftin gekk út, ið sigur: „Og hann varð roknaður javnt við lógbrotsmenn.“ Og tey, ið gingu framvið, spottaðu hann, og tey risttu við høvðinum og søgdu: „Tví vorði tær! Tú, sum brýtur templið niður og byggir tað upp eftir trimum dögum! Stíg niður av krossinum og bjarga nú tær sjálvum!“ Somuleiðis hildu eisini høvuðsprestarnir hann fyri spott sín ámillum í felagi við hinum skriftlærdu og søgdu: „Øðrum hevur hann bjargað; men sær sjálvum er hann ikki mentur at bjarga! Kristus, Ísraels kongur – hann stígi nú niður av krossinum, so at vit kunnu síggja tað og trúgva!“ Eisini teir, ið vóru krossfestir saman við honum, hildu hann fyri háð. Og tá ið middagur var komin, legðist myrkur um alt landið líka til nóns. Og um nón rópaði Jesus við harðari rødd: „Eloï, Eloï, lama sabaktani?“ tað er: „Guð mín, Guð mín, hví fórt tú frá mær?“ Og nakrir av teimum, ið hjá stóðu, søgdu, tá ið teir hoyrdu tað: „Sí, hann rópar eftir Elia.“ Men ein leyp til og fylti ein svamp við ediki og setti hann á ein rørstav og gav honum at drekka og segði: „Bíðið! Latið okkum síggja, um Elia kemur at taka hann niður.“ Men Jesus rópaði so hart eitt róp og gav upp andan. (Og forhangið í templinum skrædnaði í tvey, úr erva og líka niður ígjøgnum. Men tá ið herhøvdingin, sum stóð har hjá, beint yvir av

honum, sá, at hann gav upp andan á slíkan hátt, segði hann: „Sanniliga var hesin maður sonur Guðs!“ Men har vóru eisini nakrar kvinnur, sum stóðu langt burtur frá og hugdu at; millum teirra var bæði Maria Magdalena og Maria, móðir teirra Jákups lítla og Jóses, og Salóme, tær, sum høvdu fylgt honum og tænt honum, meðan hann var í Galileu; og mangar aðrar kvinnur, sum høvdu verið í ferðini við honum niðan til Jerúsalem.) Mark 15,20-37 ella 41

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men tá ið teir fórdu Jesus út, tóku teir fatur á einum manni, Símoni frá Kýrene, sum kom uttan av markini, og teir lögdu krossin upp á hann, at hann skuldi bera hann aftan á Jesus. Men honum fylgdi ein stórur skari av fólkinum, og av kvinnum, sum bæði harmaðu hann og grótu um hann. Men Jesus vendi sær á ímóti teimum og segði: „Jerúsalem-døtur, grátið ikki um meg, men grátið um tykkum sjálvar og um børn tykkara! Tí at, sí, teir dagar skulu koma, tá ið sagt man verða: „Sælar eru ófruktirnar, og sæl eru tey móðurlív, sum ikki hava føtt, og tey bróst, sum ikki hava givið at súgva! Tá skulu tey fara at siga við fjøllini: „Fallið yvir okkum!“ og við heyggjarnar: „Fjalið okkum!“ Tí at gera tey hetta við hitt grøna træið, hvussu fer tá at gangast hinum turra?“ Men tveir aðrir, tveir illgerðarmenn, vórðu førdir út við at verða tiknir av døgum saman við honum. Og tá ið teir komu á tann staðin, sum kallast Skallin, krossfestu teir hann har og illgerðarmenninar, annan høgrumegin og annan vinstrumegin. Men Jesus segði: „Faðir, fyrigev teimum; tí at teir vita ikki, hvat teir gera!“ Men teir býttu klæði hansara millum sín og kastaðu lut um tey. Og fólkið stóð og hugdi

at. Men hövuðsprestarnir hildu hann fyrri spott og sögdu: „Øðrum hefur hann hjálpt, lat hann nú hjálpa sær sjálvum, um hann er Guðs Kristus, hin útvaldi!“ Somuleiðis spottaðu eisini hermenninir hann; teir komu og rættu honum edik og sögdu: „Ert tú kongur Jødanna, so bjarga tær sjálvum!“ Men ein yvirskrift var eisini uppi yvir honum: Hetta er kongur Jødanna. Men annar av illgerðarmonnunum, sum hongdir vóru, spottaði hann og segði: „Ert tú ikki Kristus? Bjarga tær sjálvum og okkum!“ Men annar svaraði og hevði at honum og segði: „Óttast tú heldur ikki Guð, tá ið tú ert undir sama dómi? Og vit eru tað við rættum; tí at vit fáa tað afturlønt, sum vit hava gjørt; men hesin hefur einki ósámiligt gjørt.“ Og hann segði: „Jesus, minst tú til mín, tá ið tú kemur í ríki títt!“ Og hann segði við hann: „Sanniliga sigi eg tær, í dag skalt tú vera við mær í páradís!“ Og tað var nú okkurt um hin sætta tíman, og myrkur kom um alt landið líka til hin níggjunda tíman, við tað at sólin myrknaði. Og forhangið í templinum skrædnaði í tvey eftir miðjuni. Og Jesus rópaði við harðari rødd og segði: „Faðir, í tínar hendur gevi eg anda mín!“ Og í tí hann hetta segði, andaðist hann. (Men tá ið herhövdingin sá tað, sum hendi, gav hann Guði æruna og segði: „Av sonnum var hesin maður rættvísur!“ Og allar tær mannamúgvur, sum saman vóru komnar at síggja hesa sjón, slógu seg fyrri bringuna, tá ið tær sóu, hvat ið hendi, og fóru avstað aftur. Men allir kunningar hansara, og tær kvinnur, sum hövdu fylgt honum úr Galileu, stóðu langt burtur frá og hugdu at hesum.) Luk 23,26-46 ella 49

Ella:

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Teir tóku nú Jesus; og hann bar sjálvur kross sín og gekk

út á tann staðin, sum kallast Ennistaðurin, og sum á hebráiskum eitur Golgata. Har krossfestu teir hann og saman við honum tveir aðrar, ein hvørjumegin, men Jesus í miðjuni. Men Pilatus skrivaði eisini eina yvirskrift og setti hana á krossin; har stóð skrivað: „Jesus úr Nasaret, kongur Jødanna.“ Hesa yvirskriftina lósu nú mangir av Jødunum, tí at staðurin, har sum Jesus varð krossfestur, var nær við bygdina, og hon var skrivað á hebráiskum og rómverskum og grikskum máli. Tá søgdu høvuðsprestar Jødanna við Pilatus: „Skriva ikki: Kongur Jødanna; men: Hann segði: Eg eri kongur Jødanna.“ Pilatus svaraði: „Tað, sum eg havi skrivað, havi eg skrivað.“ Tá ið nú hermenninir høvdu krossfest Jesus, tóku teir klæði hansara og býttu tey sundur í fyra lutir, hvørjum hermanni ein lut, somuleiðis kyrtilin; men kyrtilin var óseymaður, vovin í einum oman ígjøgnum. Teir søgdu tí hvør við annan: „Latið okkum ikki skera hann sundur, men latum okkum heldur kasta lut um hann, hvør ið skal fáa hann;“ tí at skriftin skuldi ganga út: „Teir býttu klæði míni millum sín, og kastaðu lut um klædning mín.“ Hetta gjørdu nú hermenninir. Men við Jesu kross stóð móðir hansara og móðursystir hansara, Maria, kona Kleopasar, og Maria Magdalena. Tá ið nú Jesus sá móður sína og lærusveinin, sum hann elskaði, standa har, sigur hann við móður sína: „Kvinna, har er sonur tín!“ Síðan sigur hann við lærusveinin: „Sí, har er móðir tín!“ Og frá teirri stund tók lærusveinurin hana heim til sín. Eftir hetta, tá ið Jesus visti, at alt nú longu var fullgjørt, til tess at skriftin skuldi ganga út, sigur hann: „Eg eri tystur.“ Har stóð eitt ker fult av ediki. Teir settu tá ein svamp fullan av ediki á ein ýsopslegg og bóru honum at munn. Tá ið Jesus nú hevði fingið edikin, segði hann: „Tað er fullgjørt!“ Og hann boygdi høvdið og gav upp andan. (Við tað at tað var

atfangadagur og fyri tann skuld at likamini ikki skuldu verða hangandi á krossinum um hvíludagin, tí at tann hvíludagurin var mikil, bóðu nú Jødarnir Pilatus um, at beinini í teimum máttu verða brotin sundur, og at tey máttu verða tikin niður. Hermenninir fóru tí og brutu beinini bæði í hinum fyrra og hinum øðrum, sum hevði verið krossfestur saman við honum. Men tá ið teir komu til Jesus og sóu, at hann longu var deyður, brutu teir ikki bein hansara. Men ein av hermonnunum stakk eitt spjót inn í síðuna á honum, og har kom við tað sama blóð og vatn útúr. Og tann, sum hevur sæð tað, hevur vitnað um tað, og vitnisburður hansara er sannur, og hann veit, at hann sigur tað, sum satt er, til tess at eisini tit mega trúgva. Tí at hetta hendi, til tess at skriftin skuldi ganga út: „Bein skal ikki verða brotið í tí.“ Og upp aftur sigur eitt annað skriftorð: „Teir skulu líta til hansara, sum teir stungu.“) Jóh 19,17-30 ella 37

Ella Pínslusøgan stk. 17-21 ella stk. 17-23

Øll Pínslusøgan kann verða lísín annaðhvørt úr samansettu Pínslusøguni ella úr einum av evangeliumum.

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í faðirligu náði tíni ikki spardi einborna son tín, Jesus Krist, men læt hann doyggja á krossinum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega finna troyst í hesi náði tíni, varða okkum fyri syndini, tolin bera tær líðingar, sum verða lagdar á okkum, og um allar ævir verða sæl hjá tær

fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Vit takka tær, Guð faðir, tí at tú hefur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Vit takka tær, Jesus Kristus, tí at tú hefur borið á heilaga likami tínum allar syndir okkara og við blóði tínum strikað út allar misgerðir okkara. Vit takka tær, tú góði heilagi andi, tí at tú hefur givið okkum í hjørtu okkara ta trúgv, at vit einki annað vita okkum til sælu uttan hin krossfesta Jesus Krist. Gev okkum, Guð, náði tína, so at vit trúgva av hjarta, at allar syndir okkara eru okkum fyri Jesu Krists líðingar og deyða skuld fyrigivnar, og lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit dag undan degi við Jesu deyða kraft fara fram í kristiligum levnaði og aldri sleppa Jesusi úr hjørtum okkara, fyrr enn vit síggja hann klárliga í hinum æviga lívi, har hann við tær og hinum heilaga anda livir og ræður um aldur og ævir allar! Amen.

Páskir

PÁSKADAG *Inngangur til páskavíkuna*

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni læt son tín doyggja fyri syndir okkara og reisti hann upp frá deyðum, okkum til æviga rættvísi. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt leiða og stýra okkum eftir vilja tínum, varðveita okkum í sannari og livandi trúgv og eftir hetta lívið vekja okkum upp til hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við deyða sonar tíns gjørdi synd og deyða til einkis og við uppreisn hansara læt upp fyri okkum himmiríkis dyr. Vit biðja teg, gev okkum náði til at trúgva hesum av hjarta, so at vit mega eiga hina sonnu páskagleðina og altíð lova og takka tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Eg árendur varð og var komin til fals, men Harrin var mær til hjálpar. Máttur mín og lovsongur Harrin var, og hann

varð mær til frelsu. Gleðiróp hoyrast og sigursljóð í tjaldbúðum rættvísra manna: „Harrans høggra hond kraftarverk innir, Harrans høggra hond hevjað er, Harrans høggra hond kraftarverk innir!“ Ikki eg doyggja skal, men liva og siga frá gerningum Harrans. Harðliga hevur Harrin meg revsað, men ikki hann til deyðans meg gav. Latið upp fyri mær rættvísiportur, at eg kann fara inn og Harranum lova! Hetta er Harrans portur, rættvísir her ganga inn! Eg tær lovi, tí at tú meg bønhojrði, og tú mær til frelsu ert vorðin! Steinurin, ið smiðirnir vrakaðu, er vorðin hornsteinur. Frá Harranum hetta er komið, tað er undurfult í várum eygum. Hetta er dagurin, ið Harrin hevur gjørt, lat okkum fegnast og gleðast á honum! Sl 118,13-24

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Reinskið burtur hitt gamla súrdeiggið, fyri at tit mega vera nýtt deiggj, eins og tit eru ósúrgaðir; tí at eisini páskalamb okkara er dripið, Kristus. Latið okkum tí halda hátið, ikki við gomlum súrdeiggi ella við ilsku og óargaskapar súrdeiggi, men við reinleiks og sannleiks ósúrgaðu breyðum! 1 Kor 5,7-8

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og tá ið hvíludagurin var farin, keyptu Maria Magdalena og Maria, móðir Jákups, og Salóme vælangandi smyrsl fyri at fara at salva hann. Og reiðuliga árla á morgni hin fyrsta dagin í vikuni koma tær til grøvina, um sólarris. Og tær søgdu hvør við aðra: „Hvør skal velta okkum steinin burtur frá gravarmunnanum?“ Og tá ið tær hugdu upp, vórðu tær varar við, at steinurin var veltur frá, tí at hann var ógvuliga stórur. Og tær fóru inn í grøvina og sóu ein

ungan mann sitandi høgrumegin í síðum, hvítum klæðum, og tær ræddust. Men hann sigur við tær: „Ræðist ekki! Tit leita eftir Jesusi úr Nasaret, hinum krossfesta; hann er risin upp, hann er ekki her. Hyggið, har er staðurin, har sum teir lögdu hann. Men farið avstað, sigið við lærusveinar hansara og við Pætur: Hann fer undan tykkum til Galileu; har skulu tit síggja hann, soleiðis sum hann hefur sagt tykkum!“ Og tær fóru út og flýddu burtur frá grøvini, tí at ótti og ræðsla var komin á tær; og ongum søgdu tær frá nøkrum, tí at tær vóru óttafullar. Mark 16,1-8

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hefur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnavart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til páskadag.

Onkrir av tekstunum, sum ikki eru lisnir um dagin. Prædiku-tekstur t.d. Luk 24,1-12

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men fyrsta dagin í vikuni, tíðliga á morgni, komu tær til

grøvina og hövdu við tær angandi urtirnar, sum tær hövdu gjørt til. Og tær funnu steinin veltan frá grøvini. Og tá ið tær fóru inn, funnu tær ikki Harrans Jesu likam. Og tað hendi, meðan tær vóru í døpurhuga um hetta, tá stóðu alt í einum tveir menn hjá teimum í skínandi klæðum. Og meðan tær vórðu ógvuliga skakkar og boygdu andlit síni til jarðar, søgdu teir við tær: „Hví leita tit eftir hinum livandi millum hinna deyðu? Hann er ikki her, men hann er risin upp. Minnst til, hvussu hann talaði við tykkum, meðan hann enn var í Galileu, og segði, at menniskjasonurin átti at verða givin upp í syndiga manna hendur og at verða krossfestur og at rísa upp á triðja degi.“ Og orð hansara komu teimum í huga. Og tær vendu aftur frá grøvini og kunngjördu alt hetta fyri teimum tólv og fyri øllum hinum. Men tað vóru tær Maria Magdalena og Jóhanna og Maria, móðir Jákups, og so hinar, sum vóru saman við teimum; tær søgdu ápostlunum frá hesum. Og teir hildu hesi tíðindi vera nakað møsn, sum ikki var farandi eftir, og teir trúðu ikki kvinnunum. Men Pætur fór tó á fótur og rann út til grøvina, og tá ið hann kagaði inn, sá hann línklæðini liggja har og einki annað; og hann fór heim aftur til sín sjálvs og undraðist á tað, sum var hent. Luk 24,1-12

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni læt son tín doyggja fyri syndir okkara og reisti hann upp frá deyðum, okkum til æviga rættvísi. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt leiða og stýra okkum eftir vilja tínum, varðveita okkum í sannari og

livandi trúgv og eftir hetta lívið vekja okkum upp til hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við deyða sonar tíns gjørdi synd og deyða til einkis og við uppreisn hansara læt upp fyri okkum himmiríkis dyr. Vit biðja teg, gev okkum náði til at trúgva hesum av hjarta, so at vit mega eiga hina sonnu páskagleðina og altíð lova og takka tær fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Eg árendur varð og var komin til fals, men Harrin var mær til hjálpar. Máttur mín og lovsongur Harrin var, og hann varð mær til frelsu. Gleðiróp hoyrast og sigursljóð í tjaldbúðum rættvísra manna: „Harrans høgra hond kraftarverk innir, Harrans høgra hond hevjað er, Harrans høgra hond kraftarverk innir!“ Ikki eg doyggja skal, men liva og siga frá gerningum Harrans. Harðliga hevur Harrin meg revsað, men ikki hann til deyðans meg gav. Latið upp fyri mær rættvísiportur, at eg kann fara inn og Harranum lova! Hetta er Harrans portur, rættvísir her ganga inn! Eg tær lovi, tí at tú meg bønhojrði, og tú mær til frelsu ert vorðin! Steinurin, ið smiðirnir vrakaðu, er vorðin hornsteinur. Frá Harranum hetta er komið, tað er undurfult í várum eygum. Hetta er dagurin, ið Harrin hevur gjørt, lat okkum fegnast og gleðast á honum! Sl 118,13-24

Epistulin skrifvar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Lovaður veri Guð og faðir várs Harra Jesu Krists, sum eftir miklu miskunn síni hefur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum, til ein óforgongiligan og óspilluligan og ófölnandi arv, sum er goymdur í himlunum til tykkara, – tit sum við Guðs kraft verða varðveittir við trúnni til ta frelsu, sum er liðug at verða opinberað í teirri síðstu tíðini, sum tit skulu fegnast um, tó at tit nú eina skamma stund, um so skal vera, kenna harm í mongum ymsum royndum, fyri at tykkara roynda trúgv, sum er nógv dýrmætari enn hitt forgongiliga gullið, sum tó verður roynt í eldi, má verða funnin til lovs og dýrdar og heiðurs í opinbering Jesu Krists, hann, sum tit ikki hava sæð, men tó elska, hann, sum tit, tó at tit ikki nú hava hann fyri eygum tykkara, tó trúgva á, skulu fegnast um við ósigiligari og dýrmettari gleði, tá ið tit náa málið fyri trúgv tykkara, frelsu sálanna. 1 Pæt 1,3-9

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Men eftir hvíldugin, tá ið tók at lýsa av fyrsta degi í vikuni, komu Maria Magdalena og hin Maria út at hyggja eftir grøvini. Og sí, tá varð landskjálvti mikil, tí at eingil Harrans kom niður av himli og steig fram og velti steinin frá og setti seg á hann. Men útsjón hansara var sum snarljós, og klæði hansara hvít sum fonn. Men vaktarmenninir skulvu av ræðslu fyri honum og vórðu sum deyðir. Men eingilin tók til máls og segði við kvinnurnar: „Tit mega ikki ræðast! Tí at eg veit, at tað er eftir Jesusi, hinum krossfesta, tit leita. Hann er ikki her, tí at hann er risin upp, sum hann hefur sagt. Komið higar og síggið staðin, har sum Harrin lá! Og skundið tykkum og farið og sígið lærusveinum

hansara: „Hann er risin upp frá deyðum; og sí, hann fer undan tykkum til Galileu; har skulu tit síggja hann!“ Sí, eg havi sagt tykkum tað.“ Og tær fóru í skundi burtur frá grøvini við ótta og miklari gleði, og tær runnu at bera lærusveinum hansara boð um hetta. Matt 28,1-8

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnapart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til páskadag

Onkrir av tekstunum, sum ikki eru lisnir um dagin. Prædiku-tekstur t.d. Luk 24,1-12

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men fyrsta dagin í vikuni, tíðliga á morgni, komu tær til grøvina og høvdu við tær angandi urtirnar, sum tær høvdu gjørt til. Og tær funnu steinin veltan frá grøvini. Og tá ið tær fóru inn, funnu tær ikki Harrans Jesu likam. Og tað hendi, meðan tær vóru í døpurhuga um hetta, tá stóðu alt í einum tveir menn hjá teimum í skínandi klæðum. Og

meðan tær vórðu ógvuliga skakkar og boygdu andlit síni til jarðar, sögdu teir við tær: „Hví leita tit eftir hinum livandi millum hinna deyðu? Hann er ekki her, men hann er risin upp. Minnist til, hvussu hann talaði við tykkum, meðan hann enn var í Galileu, og segði, at menniskjasonurin átti at verða givin upp í syndiga manna hendur og at verða krossfestur og at rísa upp á triðja degi.“ Og orð hansara komu teimum í huga. Og tær vendu aftur frá grøvini og kunngjørdu alt hetta fyri teimum tólv og fyri øllum hinum. Men tað vóru tær Maria Magdalena og Jóhanna og Maria, móðir Jákups, og so hinar, sum vóru saman við teimum; tær sögdu ápostlunum frá hesum. Og teir hildu hesi tíðindi vera nakað møsn, sum ikki var farandi eftir, og teir trúðu ikki kvinnunum. Men Pætur fór tó á fótur og rann út til grøvina, og tá ið hann kagaði inn, sá hann línklæðini liggja har og einki annað; og hann fór heim aftur til sín sjálvs og undraðist á tað, sum var hent. Luk 24,1-12

2. PÁSKADAG

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum opinberaði son tín fyri teimum báðum lærusveinunum, ið fóru til Emmaus. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum eisini vilt upplýsa hjertu okkara, so at vit áhaldandi í trúnni mega halda fast við orð títt, brúka tað hugaliga, fegin tala um tað og í tí finna hjálp og styrki, til vit eftir hetta lív verða vakt upp til hitt

æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum opinberaði son tín, Jesus Krist, fyri teimum báðum lærusveinunum, ið fóru til Emmaus. Vit biðja teg, lýs eisini fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit í orði tínum mega finna hjálp, troyst og leiðbeining, og í hini heilagu kvøldmátið síggja son tín, hin upprisna harra og frelsara okkara, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við hini heilagu páskahátíð veitti heiminum heilsubót. Vit biðja teg, ver alsamt hjá fólki tínum við hesi himmalsku gávu tíni, og lat hana bera ávøkst í hjørtum okkara, so at vit mega fáa lut í hini fullkomnu frelsuni og at enda náa fram til hitt æviga lívið fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Eg vil boða títt navn fyri brøðrum mínum; á mannafundi vil eg tær lova. Lovið honum, tit, ið óttast Harran! Æra hann øll Jákups ætt, hav fyri honum ótta øll Ísraels ætt! Tí ikki hevur hann vanvirt og ikki varnast fyri armingans neyð, og ikki fjalt andlit sítt fyri honum; men hoyrt, tá ið hann rópaði á hann. Frá tær mín lovsangur kemur á miklum mannafundi; míni heitorð eg haldi fyri eygum teirra,

ið hann óttast. Eymir skulu eta og verða mettir. Teir, ið sækja Harran, skulu honum lova, teirra hjertu eiga lív allar ævir. Allir heimsins endar skulu minnast hará, allar heidninga ættir falla á knæ fyrri ásjón tíni. Tí ríkið er Harrans, hann er fólkana drottin. Bert fyrri honum skulu níga allir mætir á fold, falla á knæ fyrri hans ásjón öll, ið fóru undir mold, og tann, ið ikki kann halda síni sál í lívi. Eftirmenn skulu honum tæna, tey skulu tala um Harran til komandi ættir. Tey skulu koma og boða um rættlæti hans fyrri tí fólki, ið fœðist; tí hann hevur útint sítt verk. Sl 22,23-32

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men Pætur læt upp munn sín og mælti: „Av sonnum skilji eg nú, at Guð ger ikki mannamun; men í einum og hvørjum fólki er tann, sum óttast hann og innir rættvísi, honum væl toknaður. Hitt orðið, hann sendi Ísraels monnum, tá ið hann boðaði gleðiboðskapin um frið við Jesusi Kristi, – hann er harri yvir øllum, – hitt orðið vita tit um, sum farið er út um alla Júdeu, men tók seg upp í Galileu aftan á tann dópin, sum Jóhannes prædikaði, søguna um Jesus úr Nasaret, hvussu Guð salvaði hann við heilagum anda og kraft, hann sum gekk umkring og gjørði væl og grøddi öll, sum vóru illa stødd av djevlinum; tí at Guð var við honum. Og vit eru vitni um alt tað, sum hann gjørði bæði í Jødalandi og í Jerúsalem, hann sum teir eisini tóku av lívi, við tað at teir hongdu hann á eitt træ. Hann reisti Guð upp triðja dagin og læt hann opinberast, ikki fyrri øllum fólkinum, men fyrri vitnunum, sum áður vóru vald út av Guði, okkum, sum ótu og drukku við honum, eftir tað at hann var risin upp frá deyðum. Áps 10,34-41

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og sí, tveir av lærusveinunum vóru sama dagin á ferð til eina bygd, sum nevnist Emmaus og var seksti stádiur frá Jerúsalem; og á leiðini talaðu teir sín ámillum um alt hetta, ið tilborist hevði. Og tað hendi, meðan teir samtalaðu og skiftu orð um hetta, kom Jesus sjálvur til teirra og fór í ferðini við teimum. Men eygu teirra vórðu hildin aftur, so at teir kendu hann ikki. Og hann segði við teir: „Hvørjar eru tær samtalur, sum tit halda tykkara millum, meðan tit ganga?“ og teir steðgaðu daprir í ásjón. Men annar teirra, sum æt Kleofas, svaraði og segði við hann: „Ert tú einsamallur ókunnigur í Jerúsalem og veitst ikki tað, sum har er hent í hesum døgum?“ Og hann segði við teir: „Hvat tá?“ Men teir søgdu við hann: „Viðvíkjandi Jesusi úr Nasaret, sum var ein profetur, mektigur í verki og í orði fyri Guði og fólkinum øllum, og hvussu høvuðsprestarnir og ráðsharrar okkara góvu hann inn undir deyðadóm og krossfestu hann. Men vit vónaðu, at hann var tann, ið skuldi loysa út Ísrael. Men ið hvussu er, so er tað tó nú triði dagurin, síðan hetta barst til. Og so hava eisini nakrar av kvinnum okkara gjørt okkum í ørviti, av tí at tær árla vóru komnar at grøvini; og tá ið tær ikki funnu likam hansara, komu tær og søgdu, at tær høvdu eisini sæð eina sjón av einglum, sum søgdu hann liva. Og nakrir av feløgum okkara fóru út til grøvina, og funnu alt soleiðis vorðið, sum kvinnurnar høvdu sagt, men hann sóu teir ikki.“ Og hann segði við teir: „O, tykkara óvitigu menn og seinføru í hjarta til at trúgva øllum tí, sum profetarnir hava talað! Átti ikki Kristus at líða hetta og fara inn til dýrd sína?“ Og hann byrjaði frá Mósesi og frá øllum profetunum og legði út fyri teimum í øllum skrift-

unum tað, sum skrivað var viðvíkjandi honum. Og teir nærkaðust bygðini, sum teir ætlaðu sær til; og hann lætst, sum hann ætlaði at fara longur. Men teir noyddu hann almikið og søgdu: „Verð hjá okkum, tí at tað tekur at kvølda og dagur aftnar!“ Og hann fór inn at verða hjá teimum. Og tað bar so á, meðan hann sat at borði við teimum, tók hann breyðið og vælsignaði og breyt tað og gav teimum. Tá opnaðust eygu teirra, og teir kendu hann; men tá varð hann ósjónligur fyri teimum. Og teir søgdu hvør við annan: „Brann ikki hjartað í okkum, meðan hann talaði við okkum á veginum, tá ið hann læt upp skriftirnar fyri okkum?“ Og teir fóru á fótur í teirri somu stund og vendu við aftur til Jerúsalem og funnu teir ellivu saman komnar og teir, sum við teimum vóru, sum søgdu: „Sanniliga er Harrin upprisin og er sæddur av Símoni.“ Og hesir søgdu frá tí, sum hent var á veginum, og hvussu hann varð kendur av teimum, við tað at hann breyt breyðið. Luk 24,13-35

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hevur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

SEINNA TEKSTARØÐ

Sí kollektir til páskadag.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Harrin er mín tilmáldi lutur, mitt steyp. Luti mínum tú heldur uppi. Mær lutur fell á yndisligum støðum, og føgur er mær ogn mín. Eg Harranum lovi, ið ráð mær gav; sjálvt um nætur meg minna míni nýru. Altíð Harran eg havi fyri eygum mær, við honum til høgru handar mær eg fastur standi. Tí gleðist mítt hjarta og fegnast mín lund, ja, sjálvt mítt likam dvølist í trygdum. Tí ikki letur tú sál mína í helheim, ikki letur tú hin heiliga tín fáa grøvina at sjá. Kunnan gert tú mær lívsins veg; fyri ásjón tíni er fylling av gleði, sæla við tína høgru hond allar ævir. Sl 16,5-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Men tá ið nú verður prædikað, at Kristus er risin upp frá deyðum, hvussu kunnu tá summir tykkara millum siga, at uppreisn av deyðum er ikki til? Men er uppreisn av deyðum ikki til, tá er Kristus ikki heldur risin upp; men er Kristus ikki risin upp, tá er prædika okkara fáfongd, tá er eisini trúgv tykkara fáfongd. Men vit koma tá eisini at roynast sum lygivitni um Guð, av tí at vit hava vitnað móti Guði, at hann reisti upp Krist, sum hann ikki hevur reist upp, so framt sum deyð ikki rísa upp. Tí at rísa ikki deyð upp, tá er Kristus ikki heldur risin upp; men er Kristus ikki risin upp, tá er trúgv tykkara til einkis, tá eru tit enn í syndum tykkara, og tá eru eisini tey glatað, sum sovnað eru burtur í Kristi. Er tað bert í hesum lívi, at vit hava sett vón okkara til Krists, tá eru vit tey syndarligastu av øllum

menniskjum. Men nú er Kristus risin upp frá deyðum sum frumgróðurin av teimum, sum sovnað eru burtur. 1 Kor 15,12-20

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Men fyrsta dagin í vikuni kemur Maria Magdalena tíðliga á morgni, meðan tað enn er myrkt, til grøvina, og hon sær, at steinurin er tikin burt frá grøvini. Hon fer tá rennandi og kemur til Símun Pæturs og til hin lærusveinin, hann sum Jesus elskaði, og sigur við teir: „Teir hava tikið Harran úr grøvini, og vit vita ikki, hvar teir hava lagt hann.“ Tá fór Pætur út og hin lærusveinurin, og teir komu til grøvina. Men teir runnu báðir saman, og hin lærusveinurin rann undan, skjótari enn Pætur, og kom fyrr at grøvini. Og tá ið hann kagaði inn, sá hann línklæðini liggja har, men fór tó ikki inn. Tá kemur eisini Símun Pætur, sum fylgdi aftan á honum, og hann gekk inn í grøvina; hann sá línklæðini liggja har, og sveittadúkin, sum hann hevði havt um høvdið, sá hann liggja, ikki saman við línklæðunum, men samanballaðan á einum staði fyri seg sjálfvan. Tá fór nú eisini hin lærusveinurin inn, sum fyrr var komin til grøvina, og hann sá og trúði. Tí at enn høvdu teir ikki skilt skriftina, at hann átti at rísa upp frá deyðum. Lærusveinarnir fóru tá heim aftur til sín sjálvs. Men Maria stóð uttanfyri við grøvina og græt. Sum hon nú græt, kagaði hon inn í grøvina, og hon sær tveir einglar í hvítum klæðum sita har, annan við høvdalagið og annan við fótalagið, har sum Jesu likam hevði ligið. Og teir siga við hana: „Kvinna, hví grætur tú?“ Hon sigur við teir: „Tí at teir hava tikið harra mín, og eg veit ikki, hvar teir hava lagt hann.“ Tá ið hon hevði sagt hetta, vendi hon sær við, og hon sær Jesus standa har, og hon visti ikki, at tað var Jesus. Jesus

sigur við hana: „Kvinna, hví grætur tú? Hvörjum leitar tú eftir?“ Hon hugsaði, at hetta mundi vera urtagarðsmaðurin, og sigur við hann: „Harri, hefur tú borið hann burtur, tá sig mær, hvar tú hefur lagt hann, og eg skal taka hann.“ Jesus sigur við hana: „Maria!“ Hon vendir sær á og sigur við hann á hebráiskum: „Rabbuni!“ (tað merkir: meistari). Jesus sigur við hana: „Nem ikki við meg; tí at eg eri enn ikki farin upp til faðirin; men far til brøður mínar og sig teimum: Eg fari upp til faðirs míns og faðirs tykkara, til Guðs míns og Guðs tykkara.“ Maria Magdalena kemur og boðar lærusveinunum: „Eg havi sæð Harran!“ og at hann hevði sagt henni hetta. Jóh 20,1-18

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði og miskunn tíni hefur endurføtt okkum til livandi vónar fyri uppreisn Jesu Krists frá deyðum. Vit biðja teg, verð hjá okkum við heilaga anda tínum, so at vit mega kenna kraftina í uppreisn hansara og felagsskapin við hann í líðingum hansara, fáa náði til at liva í nýggjum levnaði og soleiðis vinna fram til uppreisn teirra sælu og hina ævigu gleðina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

1. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði tíni við syni tínum, upprisna harra og frelsara okkara, okkum til troystar og fyrigevingar syndanna hevur givið okkum orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín, so at vit av hjarta mega trúgva orði tínum og við dópi og kvøldmáltíð verða styrkt í trúnni, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, vit biðja teg, gev okkum, sum hildið hava hina heilagu páskahátíð, uppreisnarhátíð Harrans, náði til at liva í ljósi hennara og tæna tær í sannari gleði, trúgv, vón og kærleika fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Leiðið fram hitt blinda fólkíð, sum hevur eygu, hini deyvdu, sum kortini hava oyru. Latið allar heidningarnar koma til fundar og tjóðirnar savnast saman. Hvør av teimum kann kunngera tilíkt ella sanna fyri okkum, at spádómar teirra eru útgíngnir? Komi teir fram við vitnum sínum og lati

mál sítt sannast, at menn mega siga, tá ið teir hoyra tað: „Tað er satt!“ Men tit eru vitni míni, sigur Harrin, tænarí mín, sum eg havi útvalt, at tit skulu vita tað og trúgva á meg og skilja, at tað er eina eg; undan mær er eingin gud vorðin til, og eftir meg kemur eingin; eg, eina eg, eri Harrin, uttan meg er eingin frelsari til. Tað var eg, sum boðaði frá og hjálpti, eg, sum kunngjórði tað, og eingin fremmandur tykkara millum, tit eru vitni míni, sigur Harrin. Eg eri Guð frá upphavi og verði tað allar tíðir. Jes 43,8-13a

Epistulin skrivar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Tí at alt, sum er føtt av Guði, vinnur sigur á heiminum; og hetta er tann sigur, sum hevur vunnið á heiminum, trúgv okkara. Hvør er tann, sum vinnur sigur á heiminum, uttan tann, sum trýr, at Jesus er Guðs sonur. Hann er tann, sum er komin við vatni og blóði, Jesus Kristus; ikki við vatninum eina, men við vatninum og við blóðinum. Og andin er tann, sum vitnar, tí at andin er sannleikin. Tí at trý eru tey, sum vitna: Andin og vatnið og blóðið, og hesi trý eru sameind til eitt. Um vit taka ímót manna vitnisburði, tá er Guðs vitnisburður størri; tí at hetta er Guðs vitnisburður, at hann hevur vitnað um son sín. Tann, sum trýr á Guðs son, hevur vitnisburðin í sær sjálvum; tann, sum ikki trýr Guði, hevur gjørt hann til lygnara, tí at hann ikki hevur trúð á tann vitnisburð, sum Guð hevur vitnað um son sín. Og hetta er vitnisburðurin, at Guð hevur givið okkum ævigt lív, og hetta lívið er í syni hansara. Tann, sum hevur sonin, hevur lívið; tann, sum ikki hevur Guðs son, hevur ikki lívið. 1 Jóh 5,4-12

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Pætur segði: „Tit Ísraelsmenn, hoyrið hesi orð: Jesus úr Nasaret, ein mann, sum av Guði var sannaður fyri tykkum við kraftargerningum og undurum og teknum, sum Guð læt hann gera tykkara millum, so sum tit sjálvir vita, hann, sum eftir Guðs fyriskipaða ráði og fyrivitan var vordin givin upp, hava tit krossfest við vándra manna hondum og tikið av lívi; men hann reisti Guð upp, í tí hann lætti av deyðans ríðum, við tað at tað ikki var møguligt, at hann skuldi verða hildin av honum; tí at Dávid sigur viðvíkjandi honum: „Altíð hevði eg Harran fyri eygum mínum; tí at hann er við høggu hond mína, til tess at eg ikki skal vikast. Harfyri gleddist hjarta mítt, og tunga mín fegnaðist; ja, enntá meira skal eisini likam mítt hvíla í vón; tí at ikki vilt tú lata sál mína verða eftir í helheimi, og ikki heldur vilt tú lata tín heilaga síggja rot. Tú hevur kunnar gjørt mær lívsins vegir; tú vilt meg fylla við gleði fyri ásjón tíni.“ Áps 2,22-28

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Men tá ið komið var at kvøldi henda sama fyrsta dag í vikuni og meðan dyrnar, har sum lærusveinarnir vóru, vóru læstar, av ótta fyri Jødunum, kom Jesus og stóð mitt ímillum teirra og sigur við teir: „Friður veri við tykkum!“ Og tá ið hann hevði sagt hetta, sýndi hann teimum hendurnar og síðuna. Nú vórðu lærusveinarnir glaðir, tá ið teir sóu Harran. Jesus segði tá aftur við teir: „Friður veri við tykkum! Eins og faðirin hevur sent meg, soleiðis sendi eg eisini tykkum.“ Og tá ið hann hevði sagt hetta, andaði hann á teir og sigur við teir: „Takið við heilagum anda.

Hvörjum, sum tit fyrigeva syndirnar, teimum eru tær fyrigivnar, og hvörjum, sum tit halda teimum aftur, teimum eru tær afturhildnar.“ Men Tummas, ein av teimum tólv, hann, sum kallast Didymos (tað merkir: tvíburður) var ikki saman við teimum, tá ið Jesus kom. Hinir lærusveinarnir søgdu tá við hann: „Vit hava sæð Harran!“ Men hann segði við teir: „Síggi eg ikki naglamerkini í hondum hansara og fái eg ikki lagt hond mína í síðu hansara, vil eg als ikki trúgva tí.“ Og átta dagar seinni vóru lærusveinar hansara aftur inni og Tummas við teimum. Jesus kemur, meðan dyrnar vóru læstar, og stóð mitt ímillum teirra og segði: „Friður veri við tykkum!“ Síðan sigur hann við Tummas: „Kom higar við fingri tínum og síggj hendur mínar, og rætt hond tína higar og legg hana í síðu mína, og ver ikki vantrúgvín, men trúgvandi.“ Tummas svaraði og segði við hann: „Harri mín og Guð mín!“ Jesus sigur við hann: „Av tí at tú hevur sæð meg, hevur tú trúð. Sælir eru teir, sum ikki sóu, og trúðu tó!“ Mong onnur tekin gjørdi Jesus eisini fyri eygunum á lærusveinum sínum, sum ikki eru skrivað í hesi bók. Men hetta er skrivað, til tess at tit skulu trúgva, at Jesus er Kristus, sonur Guðs, og til tess, at tit, tá ið tit trúgva, skulu hava lív í navni hansara. Jóh 20,19-31

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú í miklu náði tíni við syni tínum, upprisna harra og frelsara okkara, kallar tær tænarar til at hava umsorgan fyri fylgi tínum. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda tínum at fylgja tær av sonnum, so at vit hava umsorgan hvør fyri øðrum, elska

hvør annan, og elska teg eins og tú elskar okkum til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, vit biðja teg, gev okkum, sum hildið hava hina heilagu páskahátíð, uppreisnarhátíð Harrans, náði til at liva í ljósi hennara og tæna tær í sannari gleði, trúgv, vón og kærleika fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Vei hirðunum, ið oyða og spjaða teir seyðir, sum eg røkti, sigur Harrin. Tí sigur Harrin, Ísraels Guð, soleiðis um hirðarnar, ið gæta fólki mínum: Tit hava spjatt og stygt burtur seyðir mínar og ikki hugt eftir teimum, sí, tí vil eg nú hyggja eftir tykkum fyri sakir illverka tykkara, sigur Harrin. Men eg vil sjálvur savna tað, sum eftir er av seyðum mínum úr øllum teim londum, hagar sum eg havi rikið teir burtur, og leiða teir heim aftur á bústaðir teirra, og teir skulu nørast og fjølgast. Tá seti eg yvir teir hirðar, ið skulu goyma at teimum; og teir skulu ikki meira ræðast og ikki bera ótta, og eingin teirra skal saknast, sigur Harrin. Jer 23,1-4

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Pætur segði: „Tí Ísraelsmenn, hoyrið hesi orð: Jesus úr Nasaret, ein mann, sum av Guði var sannaður fyri tykkum við kraftargerningum og undurum og teknum, sum Guð læt hann gera tykkara millum, so sum tit sjálvir vita, hann,

sum eftir Guðs fyriskipaða ráði og fyrirvitan var vorðin givin upp, hava tit krossfest við vándra manna hondum og tikið av lívi; men hann reisti Guð upp, í tí hann lætti av deyðans ríðum, við tað at tað ikki var møguligt, at hann skuldi verða hildin av honum; tí at Dávid sigur viðvíkjandi honum: „Altíð hevði eg Harran fyri eygum mínum; tí at hann er við høgru hond mína, til tess at eg ikki skal vikast. Harfyri gleddist hjarta mítt, og tunga mín fegnaðist; ja, enntá meira skal eisini likam mítt hvíla í vón; tí at ikki vilt tú lata sál mína verða eftir í helheimi, og ikki heldur vilt tú lata tín heilaga síggja rot. Tú hevur kunnar gjørt mær lívsins vegir; tú vilt meg fylla við gleði fyri ásjón tína.““
Áps 2,22-28

Ella:

Epistulin skrivar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Og tá ið tit ákalla hann sum faðir, sum dómir uttan at gera mannemun, eftir hvørs mans gerningi, tá gangið í ótta tykkara útlegdartíð; tí at tit vita, at tað ikki var við forgongiligum lutum, silvuri ella gulli, at tit vórðu leyskeyptir frá tykkara fáfongdu atferð, sum tit høvdu tikið í arv frá fedrunum, men við dýrmæta blóði Krists sum av einum lýtaleysum og meinaleysum lambi, hann, sum var kendur frammanundan, áðrenn verøldin var grundløgð, men varð opinberaður við endan á tíðunum fyri tykkara skuld, sum við honum trúgva á Guð, ið reisti hann upp frá deyðum og gav honum dýrd, so at trúgv tykkara eisini er vón til Guðs. Reinsið sálir tykkara í lýdni móti sannleikanum til falsleysan bróðurkærleika, og elskið hvør annan inniliga av hjarta, tit sum eru endurføddir, ikki av forgongiligum, men av óforgongiligum sáði, við Guðs livandi og varandi orði. Tí at: alt kjøt er sum gras og øll tess dýrd sum blóma

á grasi; grasið fólnar og blóman fellur av; men orð Harrans varir um allar ævir. Og hetta er tað orðið, sum er tykkum boðað í gleðiboðskapinum. Leggið tí av allan illskap og alt svik og fals og alla øvund og alt illmæli, og stundið eins og nýfódd børn eftir hini andligu, ósviknu mjólk, fyri at tit kunnu vaksa av henni til frelsu; um tað er so, at tit hava smakkað, at Harrin er góður. 1 Pæt 1,17-2,3

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Tá ið teir nú høvdu etið morgunmat, sigur Jesus við Símun Pætur: „Símun Jóhannesarson, elskar tú meg meira enn hesir?“ Hann sigur við hann: „Ja, Harri, tú veitst, at eg eri góður við teg.“ Hann sigur við hann: „Røkta lomb míni!“ Hann sigur aftur á øðrum sinni við hann: „Símun Jóhannesarson, elskar tú meg?“ Hann sigur við hann: „Ja, Harri, tú veitst, at eg eri góður við teg.“ Hann sigur við hann: „Ver hirði hjá seyði mínum!“ Hann sigur við hann á triðja sinni: „Símun Jóhannesarson, ert tú góður við meg?“ Pætur varð syrgin, tí at hann segði við hann á triðja sinni: „Ert tú góður við meg?“ og hann segði við hann: „Harri, tú kennir alt, tú veitst, at eg eri góður við teg!“ Jesus sigur við hann: „Røkta lomb míni! Sanniliga, sanniliga sigi eg tær, tá ið tú vart yngri, gyrði tú teg sjálvan og gekst, hvar tú vildi; men tá ið tú verður gamal, skalt tú rætta út hendur tínar, og ein annar skal gyrða teg og føra teg hagar, sum tú ikki vilt.“ Men hetta segði hann fyri at merkja, við hvørjum deyða hann skuldi dýrmeta Guð. Og tá ið hann hevði sagt hetta, sigur hann við hann: „Fylg mær!“ Jóh 21,15-19

2. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miskunn tíni reisti upp son tín, Jesus Krist, frá deyðum, og hevur givið okkum hann til hirða og frelsara, til tess at hann skal føða okkum við orði sínum og verja okkum fyri syndini, deyðanum og djevlinum. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum av sonnum at kenna henda hirða okkara og at hoyra reyst hansara, so at vit fylgja honum, sum kennir okkum, og tekur okkum at sær í allari neyð okkara, og at enda verða sæl allar ævir fyri hann, einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miskunn tíni reisti upp son tín, Jesus Krist, frá deyðum, og hevur givið okkum hann til hirða og frelsara. Vit biðja teg, sum við honum reisti upp hin falna mannaheim, gev okkum náði til at halda út í trúnni á henda góða hirða okkara og at eiga hina ævigu gleðina í honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Ezekiel profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: Sí, eg vil sjálvur sóknast eftir seyði mínum og goyma at honum. Eins og hirðin

goymir at fylgi sínum á illveðursdegunum, soleiðis vil eg goyma at seyðum mínum og heimta teir aftur av øllum teimum støðum, ið teir spjaddust um á degi skýsortans og niðamykursins. Eg skal føra teir út frá tjóðunum og savna teir úr londunum og leiða teir inn í land teirra; eg skal røkta teir á Ísraels fjøllum, í dølunum og á øllum bygðum bólum í landinum. Á góðum grasfløtum goymi eg at teimum, á Ísraels háfjøllum skal beitelendi teirra vera; á góðum haglendi skulu teir bólast og ganga á biti á feitum grasfløtum á Ísraels fjøllum. Eg vil sjálvur halda seyði mínum til haga og sjálvur lata teir leggja seg á ból, sigur Harrin, drottin; hinum farna vil eg leita eftir og fáa tað burturvilsta aftur á leið, binda um hitt løstaða og magna hini veiku; eisini hinum feita og sterka skal eg goyma at; eg vil røkta teir rættvísiliga. Ez 34,11-16

Epistulin skrivar Pætur ápostul í fyrria brævi sínum:

Tí at hvat rós er í tí, um tit eru tolnir, tá ið tit synda og fáa revsing afturfyri? Men um tit eru tolnir, tá ið tit gera gott og líða ilt kortini, tað finnur náði hjá Guði. Tí at til tess eru tit kallaðir, av tí at Kristus leið eisini fyri tykkum og eftirlæt tykkum eina fyrimynd, fyri at tit skulu fylgja fóta-
sporum hansara. Hann gjørði ikki synd, og svik vórðu ikki funnin í munni hansara. Hann deildi ikki aftur ímót, tá ið hann varð deildur, og hann hóttaði ikki, tá ið hann leið, men hann læt tað til hansara, sum dómir rættvísiliga. Hann bar sjálvur syndir okkara á likami sínum upp á træið, fyri at vit, deyðir frá syndunum, skulu liva fyri rættvísini. Við sár hansara eru tit grøddir. Tí at tit vóru vilstir sum seyðir, men nú hava tit vent við til hirðan og tilsjónarmannin fyri sálum tykkara. 1 Pæt. 2,20-25

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Pætur segði: „Tí skal alt Ísraels hús vita það av sonnum, at Guð hefur gjört hann bæði til harra og Krist, henda Jesus, sum tit krossfestu.“ Men tá ið teir hoyrdu hetta, fingur teir sum ein sting í hjartað, og teir søgdu við Pætur og hinar ápostlarnar: „Hvat eiga vit at gera, góðu menn og brøður?“ Men Pætur segði við teir: „Vendið um, og ein og hvør tykkara lati seg doypt í navni Jesu Krists til fyrigevingar syndanna, og tit skulu fáa gávu heilaga andans. Tí at tykkum er fyrjálttanin ætlað og børnum tykkara og øllum teimum, sum eru langt burtur, so mongum sum Harrin Guð vár vil kalla til sín.“ Og við mongum øðrum orðum vitnaði hann, og hann áminti tey og segði: „Latið tykkum frelsast frá hesi rongu slekt!“ Tey, sum nú tóku við orði hansara, vórðu doypt, og tann dagin lögðust okkurt um trý túsund sálir til. Áps 2,36-41

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Eg eri hin góði hirðin. Hin góði hirðin setir lív sítt til fyriseyðirnar. Leigusveinurin, sum ikki er hirðin og sum ikki eigur seyðirnar, sær úlvinn koma og fer frá seyðunum og rýmir, og úlvurinn rænir teir og spjaðir teir sundur, av tí at hann er leigusveinur og hann einki leggur í seyðirnar. Eg eri hin góði hirðin, og eg kenni mínar, og mínir kenna meg, eins og eg kenni faðirinn, og faðirinn kennir meg; og eg seti lív mítt til fyriseyðirnar. Eg havi eisini aðrar seyðir, sum ikki hoyra upp í hetta fylgið. Eisini teir eigi eg at leiða, og teir skulu hoyra reyst mína, og það skal verða eitt seyðafylgi, ein hirðin.“ Jóh 10,11-16

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miskunn tíni reisti upp son tín, Jesus Krist, frá deyðum, og hevur givið okkum hann til hirða og frelsara, til tess at hann skal føða okkum við orði sínum og verja okkum fyri syndini, deyðanum og djevlinum. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum av sonnum at kenna henda hirða okkara og at hoyra reyst hansara, so at vit fylgja honum, sum kennir okkum, og tekur okkum at sær í allari neyð okkara, og at enda verða sæl allar ævir fyri hann, einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í miskunn tíni reisti upp son tín, Jesus Krist, frá deyðum, og hevur givið okkum hann til hirða og frelsara. Vit biðja teg, tú, sum við honum reisti upp hin falna mannaheim, gev okkum, sum tú við syni tínum hevur bjargað frá ævigum deyða, náði til at halda út í trúnni á henda góða hirða okkara og at eiga hina ævigu gleðina í honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Harrin er hirði mín, ongan sagn eg kenni. Á grasgóðum fløtum hann letur meg liggja, til hvíldaráir hann leiðir meg. Hann sál mína lívgar, fyri navn sítt meg beinir á rætta leið. Gangi eg í dimmum dølum, einki ilt eg óttist. Tí tú

ert við mær, tín stavur og tín keppur, teir ugga meg. Mær borð tú reiðir fyri eygunum á fíggingdum mínum. Við smyrslu tú salvar mítt høvur, bikar mítt yvir flýtur. Eina góðska og náði mær fylgja allar mínar lívsins dagar. Í Harrans húsi eg dvøljist í endaleysar tíðir. Sl 23

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Pætur segði: „Tí skal alt Ísraels hús vita tað av sonnum, at Guð hevur gjørt hann bæði til harra og Krist, henda Jesus, sum tit krossfestu.“ Men tá ið teir hoyrdu hetta, fingur teir sum ein sting í hjartað, og teir søgdu við Pætur og hinar ápostlarnar: „Hvat eiga vit at gera, góðu menn og brøður?“ Men Pætur segði við teir: „Vendið um, og ein og hvør tykkara lati seg doypa í navni Jesu Krists til fyrigevingar syndanna, og tit skulu fáa gávu heilaga andans. Tí at tykkum er fyrjálttanin ætlað og børnum tykkara og øllum teimum, sum eru langt burtur, so mongum sum Harrin Guð vár vil kalla til sín.“ Og við mongum øðrum orðum vitnaði hann, og hann áminti tey og segði: „Latið tykkum frelsast frá hesi rongu slekt!“ Tey, sum nú tóku við orði hansara, vórðu doyp, og tann dagin løgdu okkurt um trý túsund sálir til. Áps 2,36-41

Ella:

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Men Guð friðarins, sum førði upp frá deyðum hin stóra hirða seyðanna, við blóði av ævigum sáttmála, harra okkara, Jesus, hann geri tykkum fulldugandi í øllum góðum, til at gera vilja hansara, við tað at hann virkar í okkum tað, sum tekkiligt er fyri ásjón hansara, við Jesusi Kristi! Honum veri dýrdin um aldur og allar ævir! Amen. Hebr 13,20-21

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

So kom tempulvígsluhátíðin í Jerúsalem. Tað var vetur. Og Jesus gekk umkring í halgidóminum, í súlnagangi Sálomons. Tá umringaðu Jødarnir hann og søgdu við hann: „Hvussu leingi vilt tú halda sál okkara í óvissu? Ert tú Kristus, tá sig okkum tað beint fram!“ Jesus svaraði teimum: „Eg havi sagt tykkum tað, og tit trúgva ikki. Teir gerningarnir, sum eg geri í navni faðirs míns, teir vitna um meg; men tit trúgva ikki, tí at tit eru ikki av mínum seyðum. Mímir seyðir hoyra reyst mína, og eg kenni teir, og teir fylgja mær, og eg gevi teimum ævigt lív, og teir skulu allar ævir ikki glatast, og eingin skal slíta teir úr hond míni. Faðir mín, sum hevur givið mær teir, er størri enn allir, og eingin skal slíta teir úr hond faðirsins. Eg og faðirin eru eitt.“ Jóh 10,22-30

3. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ikki sleppir børnum tínum undan trongdum her á jørðini. Vit biðja teg, troysta tú okkum í sorg og mótgangi við heilaga anda tínum, so at vit ikki ivast um náði tína og kærleika, men altíð líta á lyfti sonar tíns og halda fast við ta troyst, at trongdin bert skal vara stutta stund, og so skal ævig gleði fylgja, til tess at vit í hesi vón við tolni kunnu halda út og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra,

sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum letur sannleikans ljós títt lýsa fyri teimum, ið farin eru av leið, so at tey aftur mega finna rætta kós. Vit biðja teg, gev øllum, sum bera kristinnavnið, at skýggja tað, ið stríðir ímóti hesum navni, og at stunda á tað, sum er tí verdigt fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Skamma stund eg segði teg burtur, men í miklari miskunn eg taki teg aftur at mær. Í ovurvreiði eg fjaldi um bil mítt andlit fyri tær, men miskunni tær aftur við ævigum kærleika, sigur tín loysnari, Harrin. Hetta er mær sum á Nóa døgum: Eins og eg svór, at Nóaflóðin skuldi ikki aftur jørðina hylja, soleiðis svørji eg nú, at ikki meira skal eg reiðast og ilskast inn á teg. Tí at um so fjøllini vikast, og heygjarnir ridla, skal tó kærleiki mín ikki frá tær víkja og friðarsáttmáli mín ikki gretta, sigur Harrin, miskunnari tín. Jes 54,7-10

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Tí leið eisini Jesus uttan fyri liðið, fyri at hann við sínum egna blóði kundi halga fólk. Latið okkum tí fara út til hansara út um herbúðirnar og bera vanvirðing hansara! Tí at vit hava her ikki verðandi stað, men vit søkja tann komandi. Latið okkum tí við honum altíð bera fram lovprísingaroffur fyri Guð, tað er ávøkst av vørrum, sum lova navni hansara! Men gloymið ikki vælgerðina og beinasemina! Tí at slík offur líka Guði væl. Hebr 13,12-16

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Tá ið Pætur og Jóhannes í halgidóminum hövdu grótt ein haltan mann, vórðu teir leiddir fram fyrri ráðið, sum spurdi teir: „Við hvørjum mátti ella í hvørjum navni hava tit gjört hetta?“ Tá segði Pætur við teir, fylltur av heilagum anda: „Tit, ráðharrar fólksins og elstu! Tá ið vit í dag verða rannsóktir fyrri eina góðgerð móti einum vanförum manni, um hvat hann er vorðin heilskapaður við, so skal tað vera øllum tykkum og øllum Ísraels fólki kunnigt, at í navni Jesu Krists úr Nasaret, sum tit krossfestu og Guð reisti upp frá deyðum, fyrri hansara navns skuld stendur hesin maður frískur og ferðugur her fyrri eygum tykkara. Hann er tann steinurinn, sum varð vrakaður av tykkum, húsa-smiðunum, men sum er vorðin hornasteinur. Og ikki er frelsa í nøkrum øðrum; tí at ikki er heldur nakað annað navn undir himlinum, givið millum manna, sum vit skulu verða frelstir við.“ Áps 4,7-12

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Um lítla stund, og tit síggja meg ikki longur, og aftur um lítla stund, tá skulu tit síggja meg.“ Tá søgdu nakrir av lærusveinum hansara hvør við annan: „Hvat er hetta, sum hann sigur við okkum: Um lítla stund, og tit síggja meg ikki, og aftur um lítla stund, og tit skulu síggja meg, og: Eg fari til faðirinn?“ Teir søgdu tí: „Hvat er hetta, sum hann sigur: Um lítla stund. Vit skilja ikki, hvat hann talar.“ Jesus visti, at teir ætlaðu at spyrja hann, og hann segði við teir: „Er tað hetta, tit skifta orð um tykkara millum, at eg segði: Um lítla stund, og tit síggja meg ikki, og aftur um lítla stund, og tit skulu síggja meg? Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum:

Tit skulu gráta og eymska tykkum, men heimurinn skal fegnast: Tit skulu verða sorgarbundnir, men sorg tykkara skal verða vend til gleði. Konan, sum skal eiga barn, hefur sorg, tí at tími hennara er komin; men tá ið hon hefur átt barnið, kemur henni ikki longur neyðina í hug fyri gleðina um, at ein menniskja er fødd í heimin. Eisini tit hava tá nú sorg, men eg skal síggja tykkum aftur, og tá skal hjarta tykkara gleðast, og eingin skal taka gleði tykkara frá tykkum.“ Jóh 16,16-22

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú hefur givið okkum einborna son tín, Jesus Krist, sum er vegurinn, sannleikin og lívið. Vit biðja teg, styrk okkum við heilaga anda tínum í hesi trúgy, so at vit ikki liva í ótta og stúran, men í áliti á faðirligu umsorgan tína og í sælari vón um teir ævigu bústaðir, sum sonur tinn hefur tilbúgt við okkum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum letur sannleikans ljós títt lýsa fyri teimum, ið farin eru av leið, so at tey aftur mega finna rætta kós. Vit biðja teg, gev øllum, sum bera kristinnavnið, at skýggja tað, ið stríðir ímóti hesum navni, og at stunda á tað, sum er tí verdugt fyri son tinn, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í aðru Mósebók:

Móses ræktaði nú seyð hjá Jetro, verfaðir sínum, presti Midians; einaferð rak hann fenaðin yvir um oyðimörkina og kom at gudsfallinum Hóreb. Tá birtist honum eingil Harrans í eldsloga, sum steig upp úr miðjum tornarunni; og tá ið hann hugdi gjøllari, sá hann, at tornarunnurinn stóð í ljósum loga, men brann tó ikki upp. Tá hugsaði Móses við sær: „Eg vil fara nærri at síggja hesa miklu sjón, hvussu tað ber til, at tornarunnurinn ikki brennur upp.“ Men tá ið Harrin sá, at hann fór hagar til tess at hyggja, rópaði Guð á hann út úr tornarunninum og segði: „Móses! Móses!“ Hann svaraði: „Her eri eg!“ Og hann mælti: „Kom ikki nærri! Men lat teg úr skónum, tí at tann staður, sum tú stendur á, er heilag jørð!“ Síðan segði hann: „Eg eri Guð faðirs tíns, Guð Ábrahams og Guð Ísaks og Guð Jákups.“ Tá haldi Móses andlit sítt, tí at hann ræddist at síggja Guð. Men Harrin segði: „Eg havi sæð eynd fólks míns í Egyptalandi og hoyrt, hvussu tey rópa av neyð undan teimum, ið trælka tey; eg veit um pínslu teirra. Tí skalt tú nú lata meg senda teg til Fárao til tess at føra fólk mitt, Ísrael, út úr Egyptalandi!“ Men Móses svaraði Guði: „Hvør eri eg, at eg kann fara til Fárao og føra Ísraelsmenn út úr Egyptalandi?“ Men hann segði: „Jú, eg vil vera við tær. Og hetta skalt tú hava sum tekin um, at eg havi sent teg: Tá ið tú hevur ført fólkið út úr Egyptalandi, skulu tit dýrka Guð á hesum fjalli.“ Og Móses segði við Guð: „Men tá ið eg nú komi til Ísraelsmanna og sigi teimum, at Guð fedra teirra hevur sent meg til teirra, og teir tá fara at spyrja um navn hansara, hvat skal eg tá svara teimum?“ Tá segði Guð við Móses: „Eg eri tann, sum eg eri.“ Og hann mælti: „Soleiðis skalt tú siga við Ísraelsmenn: „Eg eri“ hevur sent meg til tykkara.“ 2 Mós 3,1-7 og 10-14

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Tá ið Pætur og Jóhannes í halgidóminum hövdu grótt ein haltan mann, vórðu teir leiddir fram fyrri ráðið, sum spurdi teir: „Við hvørjum mátti ella í hvørjum navni hava tit gjørt hetta?“ Tá segði Pætur við teir, fyltur av heilagum anda: „Tit, ráðharrar fólksins og elstu! Tá ið vit í dag verða rannsóktir fyrri eina góðgerð móti einum vanförum manni, um hvat hann er vorðin heilskapaður við, so skal tað vera øllum tykkum og øllum Ísraels fólki kunnigt, at í navni Jesu Krists úr Nasaret, sum tit krossfestu og Guð reisti upp frá deyðum, fyrri hansara navns skuld stendur hesin maður frískur og ferðugur her fyrri eygum tykkara. Hann er tann steinurinn, sum varð vrakaður av tykkum, húsa-smiðunum, men sum er vorðin hornasteinur. Og ikki er frelsa í nøkrum øðrum; tí at ikki er heldur nakað annað navn undir himlinum, givið millum manna, sum vit skulu verða frelstir við.“ Áps 4,7-12

Ella:

Epistulin er skrifaður í Hebrearabrevinum:

Við tað at vit tá hava ein stóran høvuðsprest, sum er farin ígjøgnum himnarnar, Jesus, son Guðs, tá latum okkum halda fast við játtingina! Tí at vit hava ikki ein høvuðsprest, sum ikki kann hava várkunn við veikleikum okkara, men ein, sum er freistaður á allan hátt líka við okkum, tó uttan synd. Latum okkum tí við frímóði ganga fram at hásæti náðinnar, fyrri at vit kunnu fáa miskunn og finna náði til hjálpar í tímiligari tíð! Hebr 4,14-16

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Hjarta tykkara verði ikki óttafult! Trúgvíð á Guð, og trúgvíð á meg! Í faðirs

míns húsi eru mangir bústaðir. Var það ekki so, hevði eg sagt tykkum það; tí at eg fari burtur at tilbúgva stað fyr tykkum. Og tá ið eg eri farin burtur og havi tilbúgvíð stað fyr tykkum, komi eg aftur og skal taka tykkum til mín, til tess at har sum eg eri, skulu tit eisini vera. Og hvar eg fari, hagar vita tit vegin.“ Tummas sigur við hann: „Harri, vit vita ekki, hvar tú fert; hvussu skulu vit tá vita vegin?“ Jesus sigur við hann: „Eg eri vegurin og sannleikin og lívið. Eingin kemur til faðirin uttan við mær. Høvdu tit kent meg, tá høvdu tit eisini kent faðir mín. Og frá hesi stund kenna tit hann og hava sæð hann.“ Filippus sigur við hann: „Harri, sýn okkum faðirin, og það er okkum nóg mikið.“ Jesus sigur við hann: „So langa tíð havi eg verið hjá tykkum, og tú kennir meg ekki, Filippus? Tann, sum hevur sæð meg, hevur sæð faðirin; hvussu kanst tú tá siga: Sýn okkum faðirin? Trýrt tú ekki, at eg eri í faðirinum, og faðirin er í mær? Tey orð, sum eg tali til tykkara, tey tali eg ekki av mær sjálvum. Men faðirin, sum í mær er, hann ger gerningar sínar. Trúgvíð mær, at eg eri í faðirinum, og faðirin í mær; men um ekki, tá trúgvíð mær fyr sjálva gerninganna skuld!“ Jóh 14,1-11

DÝRA BIÐIDAG 4. fríggjadag eftir páskadag (páskir)

Litur: Viólbláur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Náðigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum fyrigevur ríkliga og fegin vilt miskunna øllum, sum í sannari iðran leita til

tín. Vit biðja teg, fyrigev okkum allar syndir okkara og gev okkum náði til av heilum hjarta at venda okkum til tín, so at vit við hjálp heilaga andans mega vaksa í trúarlýdni og bera ávøkst, sum samsvarar við umvendingina fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Náðigi Guð, miskunnsami faðir, vit hava í neyð okkara einki annað at líta á enn guddómligu miskunn tína. Tí biðja vit teg, varðveit okkum ímóti øllum tí, sum ræðir og hóttir okkum, og ver okkara fasta vernd fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Leitið til Harrans, meðan hann er at finna, kallið á hann ta stund, hann er nær. Hin gudleysi vendi um frá vegi sínum, og órættarmaður frá svikaráðum sínum og vendi sær til Harrans, tá skal hann miskunna honum, til Guðs várs, tí at hann fyrigevur ríkliga. Jes 55,6-7

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Tí at hetta er sáttmálin, sum eg skal gera við Ísraels hús aftan á teir dagarnar, sigur Harrin: Eg skal geva lógir mínar í huga teirra og skriva tær á hjørtu teirra, og eg skal vera Guð teirra, og teir skulu vera fólk mítt. Og teir skulu ikki læra ein og hvør samborgara sín og ein og hvør bróður sín og siga: „Kenn Harran!“ tí at allir skulu teir kenna meg, frá hinum minsta til hin størsta teirra. Tí at

eg skal verða miskunnsamur móti misgerðum teirra, og eg skal ekki longur minnst syndir teirra. Hebr 8,10-12

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Men í teimum dögum stígur Jóhannes doyparin fram og prædikar í oyðimørkini í Júdeu, og hann sigur: „Vendið um, tí at himmiríkið er í nánd.“ Tí at hann er tann, ið talað er um av Jesaja profeti, tá ið hann sigur: „Ein rødd á einum, ið rópar í oyðimørkini: Slættið veg Harrans, gerið beinar leiðir hansara.“ Men hesin sami Jóhannes hevði klæði síni av kamelhárum og eitt leðurbelti um lendar sínar; og føði hansara var grashoppur og villur hunangur. Tá fóru tey út til hansara, Jerúsalem og øll Júdea og alt landið íkring Jórdan; og tey vórðu doypt av honum í ánni Jórdan, í tí tey játtaðu syndir sínar. Men tá ið hann sá mangar av Farisearum og Saddukearum koma til dóps hjá sær, segði hann við teir: „Tykkara ormaungar! Hvør lærdi tykkum at flýggja undan hini komandi vreiðini? (Berið tá ávøkst, sum samsvarar við umvendingina, og hugsid ikki, at tit kunnu siga við tykkum sjálvum: Vit hava Ábraham til faðir; tí at eg sigi tykkum, at Guð er mentur at vekja Ábrahami børn av hesum steinum. Men øksin liggur longu við røturnar á trøunum, so at hvørt eitt træ, ið ikki ber góðan ávøkst, verður avhøgt og kastað í eldin.“)Matt 3,1-10 ella 8-10

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Náðigi Guð, miskunnsami faðir, tú, sum fyrigevur ríkliga og gefin vilt miskunna øllum, sum í sannari iðran leita til

tín. Vit biðja teg, fyrigev okkum allar syndir okkara og gev okkum náði til av heilum hjarta at venda okkum til tín, so at vit við hjálp heilaga andans mega vaksa í trúarlýdni og bera ávøkst, sum samsvarar við umvendingina fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Náðigi Guð, miskunnsami faðir, vit hava í neyð okkara einki annað at líta á enn guddómligu miskunn tína. Tí biðja vit teg, varðveit okkum ímóti øllum tí, sum ræðir og hóttir okkum, og ver okkara fasta vernd fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Tí at eg veit, hvørjar ætlanir eg havi í hyggju við tykkum, sigur Harrin, ætlanir um frið og ikki um ógævu, til tess at veita tykkum vónríka framtíð. Tá ið tit kalla á meg, man eg svara tykkum og hoyra tykkum, tá ið tit biðja til mín; spyrja tit eftir mær, skulu tit finna meg; og leita tit eftir mær av heilum huga, skal eg lata tykkum finna meg, sigur Harrin. Jer 29,11-14a

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Tá ið vit nú, brøður, í Jesu blóði hava treyst at ganga inn í halgidómin, hagar hann vígdi okkum atgongd, nýggjan og livandi veg inn ígjøgnum forhangið, tað er hold hansara, og tá ið vit hava stóran prest yvir húsi Guðs, tá latum okkum ganga fram fyri Guð við sonnum hjarta, við fullari

trúarvissu, tá ið vit hava fingið hjørtu okkara reinsað frá ringari samvitsku, og hava fingið likamið tváað við reinum vatni; latum okkum halda óvikuliga fast við játtingina av vón okkara; tí at trúfastur er tann, sum fyrjáltanina hevur givið; og latum okkum geva gætur hvør eftir øðrum, so at vit birta hvør undir annan til kærleika og góðar gerningar, og ikki skilja okkum frá okkara egnu samkoming, soleiðis sum siður er hjá summum, men áminna hvør annan; og hetta so mikið meira, sum tit síggja, at dagurin nærkast. Hebr 10,19-25

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Biðið, so skal tykkum verða givið; leitið, so skulu tit finna; bankið uppá, so skal verða latið upp fyri tykkum. Tí at hvør tann, ið biður, hann fær, og tann, ið leitar, hann finnur, og tí, ið bankar uppá, skal verða latið upp fyri. Ella hvør er tann maður tykkara millum, sum vil geva syni sínum ein stein, tá ið hann biður um breyð? Ella man hann vilja geva honum ein orm, tá ið hann biður um ein fisk? Um tá tit, ið ónd eru, vita at geva børnum tykkara góðar gávur, hvør mikið meira skal tá faðir tykkara, sum er í himlunum, geva teimum góðar gávur, ið biðja hann! Alt tað, sum tit tí vilja, at menn skulu gera móti tykkum, tað skulu tit eisini gera móti teimum; tí at hetta er lógin og profetarnir. Gangið inn um hitt tronga portrið; tí at vítt er portrið, og breiður er vegurin, ið førir til undirgangs, og mong eru tey, ið ganga inn um tað; tí at trongt er portrið, og mjáur er vegurin, ið førir til lívs, og fá eru tey, ið finna hann.“ Matt 7,7-14

4. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við einborna syni tínum, Jesusi Kristi, hevur sent okkum talsmannin, heilaga anda tín, ið skal sannføra heimin um synd, rættvísi og dóm og vegleiða okkum til allan sannleikan. Vit biðja teg, upplýs tú hjørtu okkara, so at vit viðkennast syndir okkara og í trúnni á Krist halda fast við ta troyst, at hann er harri yvir øllum lutum, av náði síni vil bjarga okkum frá øllum illum og at enda gera okkum sæl allar ævir, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við heilaga anda tínum skapar trúnnu í hjørtum okkara og vegleiðir okkum til allan sannleikan. Vit biðja teg, gev okkum at elska boð tíni og líta á lyfti tíni, so at hjørtu okkara bæði í viðgangi og mótgangi mega vera rótfest, har hin sanna gleðin er at finna, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Ezekiel profetur:

So sigur Harrin, drottin: Eg gevi tykkum nýtt hjarta og leggi nýggjan anda tykkum í bróst; steinhjartað taki eg burtur úr likami tykkara og gevi tykkum hjarta av holdi.

Anda mín leggi eg tykkum í bróst og fáí tað so í lag, at tit fara eftir fyriskipanum mínum og varðveita boðorð míni og halda tey. Tit skulu bígva í tí landinum, sum eg gav fedrum tykkara, og tit skulu vera fólk mítt, og eg skal vera Guð tykkara. Ez 36,26-28

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Hvør ein góð gáva og hvør ein fullkomin gáva er omanfrá og kemur niður frá faðir ljósanna, og hjá honum er ikki umbroyting ella umskiftingarskuggi. Eftir sínum egna vilja fœddi hann okkum við sannleiks orði, fyri at vit skuldu vera ein frumgróður av skapningum hansara. Tað vita tit, elskaðu brøður mínir! Men hvør menniskja veri snar til at hoyra, sein til at tala, sein til vreiði; tí at vreiði mans virkar ikki rættlæti fyri Guði. Leggið tí av allan óreinskap og allar leivdir av illskapi, og takið við spaklyndi móti orðinum, sum er gróðursett í tykkum og sum er ført fyri at frelsa sálir tykkara! Já 1,17-21

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men Saul, sum enn froysti hóttir og manndráp móti lærusveinum Harrans, fór til høvuðsprestin og bað hann um bræv til Damaskus, til samkomuhúsið har, fyri at hann, um hann hitti nøkur, sum hoyrdu til „vegin“, menn ella konur, kundi føra tey í bondum til Jerúsalem. Men tá ið hann á ferðini var komin nær til Damaskus, ljómaði knappliga eitt ljós av himni um hann; og hann fell til jarðar og hoyrði eina rødd siga við seg: „Saul, Saul, hví seekir tú at mær?“ Men hann segði: „Hvør ert tú, Harri?“ Og hann svaraði: „Eg eri Jesus, sum tú seekir at. Men statt upp og far inn í staðin, og har skal tær verða sagt, hvat tú eigur at

gera.“ Men menninir, sum vóru í ferðini við honum, stóðu málleysir; teir hoyrdu fullvæl röddina, men sóu ongan. Og Saul reistist upp av jørðini; men tá ið hann læt eyguni upp, sá hann einki, og teir leiddu hann við hondunum og fóru við honum inn í Damaskus. Og tríggjar dagar sá hann einki, og hann hvørki át ella drakk. Men í Damaskus var ein lærusveinur, sum æt Ánánias, og Harrin segði við hann í eini sjón: „Ánánias!“ Og hann segði: „Sí, her eri eg, Harri!“ Men Harrin segði við hann: „Statt upp og far í ta gøtuna, sum kallast hin beina, og spyr í húsinum hjá Judasi eftir einum manni frá Tarsus, sum eitur Saul; tí, sí, hann biður. Og hann hevur í eini sjón sæð ein mann, sum eitur Ánánias, koma til sín og leggja hendurnar á seg, so at hann kundi fáa sjónina aftur!“ Men Ánánias svaraði: „Harri, eg havi hoyrt av mongum um henda mann, hvussu nógvilt hann hevur gjørt tínum heilagu í Jerúsalem. Og her hevur hann í umboði frá høvuðsprestunum at binda øll tey, sum ákalla navn títt.“ Men Harrin segði við hann: „Far tú, tí at hesin maður er mær eitt útvalt ílat til at bera navn mítt fram fyri heidningar og kongar og Ísraels børn; tí at eg vil sýna honum, hvussu mikið hann eigur at líða fyri navns míns sakir.“ Og Ánánias fór tá avstað og kom inn í húsið og legði hendurnar á hann og segði: „Saul, bróðir, Harrin hevur sent meg, Jesus, tann sum birtist fyri tær á veginum, sum tú komst, til tess at tú skalt fáa sjón tína aftur og verða fylltur við heilagum anda.“ Og alt fyri eitt fell tað eins og skøl fra eygum hansara, og hann fekk sjónina aftur; og hann stóð upp og varð doyptur. Áps 9,1-18

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Men nú fari eg burtur til hansara, sum sendi meg; og eingin tykkara spyr meg:

„Hvar fert tú?“ Men av tí at eg havi talað hetta til tykkara, hevur sorg fylt hjarta tykkara. Men eg sigi tykkum sannleikan: Tað er tykkum at gagni, at eg fari burtur. Tí at fari eg ikki burtur, kemur talsmaðurin ikki til tykkara; men fari eg burtur skal eg senda hann til tykkara. Og tá ið hann kemur, skal hann sannføra heimín um synd og um rættvísi og um dóm. Um synd, av tí at teir ikki trúgva á meg; um rættvísi, av tí at eg fari til faðirin, og tit síggja meg ikki longur; men um dóm, av tí at høvdingin í hesum heimi er dømdur. Enn havi eg nógv at siga tykkum; men tit eru ikki mentir at bera tað nú. Men tá ið hann kemur, sannleikans andi, tá skal hann vegleiða tykkum til allan sannleikan; tí at hann skal ikki tala av sær sjálvum, men hvat sum hann hoyrir, skal hann tala, og tað, sum skal koma, skal hann kunngera tykkum. Hann skal dýrmeta meg; tí at hann skal taka av mínum og kunngera tykkum. Alt tað, sum faðirin hevur, er mítt. Tí segði eg, at hann tekur av mínum og kunnger tykkum. Jóh 16,5-15

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við deyða og uppreisn sonar tíns veitir okkum frælsi og ævigt lív. Vit biðja teg, vegleið okkum við tínum heilaga anda, so at vit mega verða varðveitt í orði tínum og liva í hesum frælsi sum harrans Jesu lærusveinar í áliti á fullgjörda verk hansara og í kærleika til tín og næstan, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við heilaga anda tínum skapar trúnnu í hjörtum okkara og vegleiðir okkum til allan sannleikan. Vit biðja teg, gev okkum at elska boð tíni og líta á lyfti tíni, so at hjörtu okkara bæði í viðgangi og mótgangi mega vera rótfest, har hin sanna gleðin er at finna, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Um ikki Harrin hevði við okkum verið, soleiðis Ísrael sigi!
Um ikki Harrin hevði við okkum verið, tá menniskjur reistust mót okkum, so høvdu tær okkum livandi etið, tá vreiði teirra birtist mót okkum, so høvdu aldurnar skolað okkum burtur, flóðin var farin upp um vára sál; so høvdu teir brotið um vára sál, teir óföru sjógvar. Lov fái Harrin, ið ei gav okkum upp sum bráð fyri tonnum teirra! Sál vár rætt sum fuglurin slapp úr fuglamansins snerru. Snerran fór sundur, og sloppin vit vóru. Í Harrans navni er okkara hjálp, skapara himmals og jarðar. Sl 124

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men Saul, sum enn froysti hóttir og manndráp móti lærusveinum Harrans, fór til høvuðsprestin og bað hann um bræv til Damaskus, til samkomuhúsið har, fyri at hann, um hann hitti nøkur, sum hoyrdu til „vegin“, menn ella konur, kundi føra tey í bondum til Jerúsalem. Men tá ið hann á ferðini var komin nær til Damaskus, ljómaði knappliga eitt ljós av himni um hann; og hann fell til jarðar og hoyrði eina rødd siga við seg: „Saul, Saul, hví seekir tú at mær?“ Men hann segði: „Hvør ert tú, Harri?“

Og hann svaraði: „Eg eri Jesus, sum tú seekir at. Men statt upp og far inn í staðin, og har skal tær verða sagt, hvat tú eigur at gera.“ Men menninir, sum vóru í ferðini við honum, stóðu málleysir; teir hoyrdu fullvæl røddina, men sóu ongan. Og Saul reistist upp av jørðini; men tá ið hann læt eyguni upp, sá hann einki, og teir leiddu hann við hondunum og fóru við honum inn í Damaskus. Og triggjar dagar sá hann einki, og hann hvørki át ella drakk. Men í Damaskus var ein lærusveinur, sum æt Ánánias, og Harrin segði við hann í eini sjón: „Ánánias!“ Og hann segði: „Sí, her eri eg, Harri!“ Men Harrin segði við hann: „Statt upp og far í ta gøtuna, sum kallast hin beina, og spyr í húsinum hjá Judasi eftir einum manni frá Tarsus, sum eitur Saul; tí, sí, hann biður. Og hann hevur í eini sjón sæð ein mann, sum eitur Ánánias, koma til sín og leggja hendurnar á seg, so at hann kundi fáa sjónina aftur!“ Men Ánánias svaraði: „Harri, eg havi hoyrt av mongum um henda mann, hvussu nógv ilt hann hevur gjørt tínum heilagu í Jerúsalem. Og her hevur hann í umboði frá høvuðsprestunum at binda øll tey, sum ákalla navn títt.“ Men Harrin segði við hann: „Far tú, tí at hesin maður er mær eitt útvalt ílat til at bera navn mítt fram fyri heidningar og kongar og Ísraels børn; tí at eg vil sýna honum, hvussu mikið hann eigur at líða fyri navns míns sakir.“ Og Ánánias fór tá avstað og kom inn í húsið og legði hendurnar á hann og segði: „Saul, bróðir, Harrin hevur sent meg, Jesus, tann sum birtist fyri tær á veginum, sum tú komst, til tess at tú skalt fáa sjón tína aftur og verða fyltur við heilagum anda.“ Og alt fyri eitt fell tað eins og skøl fra eygum hansara, og hann fekk sjónina aftur; og hann stóð upp og varð doyptur. Áps 9,1-18

Ella:

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Tí at kærleiki Krists valdar okkum; við tað at vit hava hildið hetta: Ein er deyður fyri allar, tá eru teir allir deyðir; og hann er deyður fyri allar, fyri at teir, sum liva, ikki longur skulu liva fyri sær sjálvum, men fyri honum, sum fyri teir er deyður og upprisin. Tí meta vit tá hereftir ongan eftir holdinum; ja, um vit so eftir holdinum hava kent Krist, tá kenna vit hann nú ikki longur soleiðis. Tí, um onkur er í Kristi, er hann nýggjur skapningur; hitt gamla er farið, sí, tað er vorðið nýtt! Men alt er frá Guði, sum gjørði okkum sáttar við seg við Kristi og gav okkum sáttargerðartænastuna; við tað at tað var Guð, sum í Kristi gjørði heimin sáttan við seg, og hann tilroknar teimum ikki misgerðir teirra, og hevur lagt orðið um sáttargerðina niður í okkum. Vit eru tí sendiboð í Krists stað, sum var tað Guð, ið áminti við okkum. Vit biðja í Krists stað: Verðið sátt við Guð! Tann, sum ikki visti um synd, gjørði hann til synd okkara vegna, fyri at vit skulu verða Guðs rættvísi í honum. 2 Kor 5,14-21

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði tí: „Tá ið tit fáa hevjað upp menniskjusionin, tá skulu tit koma at sanna, at eg eri tann, sum eg eri, og at eg geri einki av mær sjálvum, men tali hetta, soleiðis sum faðir mín hevur lært meg tað. Og tann, sum sendi meg, er við mær; ikki hevur hann latið meg vera einsamallan, tí at eg geri altíð tað, sum honum líkar.“ Tá ið hann talaði hetta, trúðu mangir á hann. Jesus segði tá við teir Jødar, sum tikið høvdu við trúgv á hann: „Um tit verða verandi í orði mínum, tá eru tit av sonnum

lærusveinar mínir, og tit skulu læra at kenna sannleikan, og sannleikin skal fría tykkum.“ Teir svaraðu honum: „Vit eru eftirkomarar Ábrahams og hava aldri verið trælir hjá nøkrum. Hvussu kanst tú tá siga: Tit skulu verða frælsir?“ Jesus svaraði teimum: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Hvør tann, sum ger syndina, er trælur hjá syndini. Men trælurin verður ikki verandi í húsinum um aldur og ævir; men sonurin verður verandi har um aldur og ævir. Um tí sonurin fríar tykkum, tá skulu tit verða av sonnum frælsir.“ Jóh 8,28-36

5. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur lovað okkum, at alt, sum vit biðja um í navni hansara, vilt tú geva okkum. Vit biðja teg, lat heilaga anda tín leiða og stýra hjørtum okkara eftir vilja tínum, so at vit halda fast við orð títt, kenna náðigu hjálp tína og signing í øllum, sum okkum er tørvur á, og bæði her á fold og hinumegin lova og prísar tær sum náðiga faðir okkara fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gevur allar góðar gávur. Vit

biðja teg, hoyr við mildni bönir okkara. Gev okkum við heilaga anda tínum at hugsa tað, ið rætt er, undir tíni leiðbeining at gera hareftir og soleiðis æra heilaga navn títt fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Men sjálvur varð Jákup eftir eina. Tá tók maður at berjast við hann, alt til dagur tók at lýsa. Og tá ið hann sá, at hann ikki kundi fella hann, sló hann hann á mjødnina; og mjødnin á Jákupi fór úr liði, meðan hann bardist við hann. Tá segði hann við hann: „Slepp mær, tí at nú lýsir fyri degi!“ Men hann svaraði: „Eg sleppi tær ikki, fyrr enn tú vælsignar meg!“ Tá mælti hann við hann: „Hvat er navn títt?“ Hann svaraði: „Jákup.“ Tá segði hann: „Ikki skalt tú longur eita Jákup, men Ísrael; tí at tú hevur barst við Guð og menn og hevur vunnið sigur!“ Tá mælti Jákup og segði: „Sig mær navn títt.“ Men hann svaraði: „Hví spyrst tú meg um navn mítt?“ Og hann vælsignaði hann har. Jákup nevndi henda stað Pnuel, tí hann segði: „Eg havi sæð Guð andlit til andlits og slapp tó undan við lívinum.“ Og sólin reis í somu stund, sum hann fór fram við Pnuel; men tá var hann lamin í mjødnini. 1 Mós 32,24-31

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Men verðið slíkir, sum gera eftir orðinum og ikki bert hoyra tað og við tað svíkja tykkum sjálvar. Tí at um einhvør hoyrir orðið og ikki ger eftir tí, tá er hann líkur manni, sum skoðar sín náttúrliga andlitsskap í spegli; tí at hann skoðar seg sjálvan og fer avstað og gloymir við tað sama, hvussu hann sá út. Men tann, ið lítur inn í hina fullkomnu

lóg frælsisins og heldur á við tí, so at hann ikki verður ein gloymstur áhoyrandi, men ein, sum ger gerningin, hann skal verða sætur í verki sínum. Um einhvør heldur seg dýrka Guð, og ikki hevur teymahald á tungu síni, men villleiðir sítt egna hjarta, tá er gudsdýrkan hansara ónýtt. Ein rein og lýtaleyss gudsdýrkan fyri Guði og faðirinum er hetta: at vitja faðirleys og einkjur í trongd teirra, og at varða seg sjálfvan óspiltan av heiminum. Ják 1,22-27

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men í hesum døgnum, tá ið talið á lærusveinunum vaks, kom upp eitt illmæli millum Hellenistar mót Hebrearum um tað, at einkjur teirra vórðu misbýttar við hina dagligu útbýtingina. Og teir tólv kallaðu tá lærusveinaflokkinn saman og søgdu: „Tað sømir seg ikki, at vit skulu geva Guðs orð yvir fyri at tæna við bordini. Hyggið tykkum tí, brøður, um eftir sjei monnum tykkara millum, sum hava gott orð á sær og eru fullir av heilagum anda og vísdómi, teir vilja vit so seta yvir hesum starvi. Men vit vilja halda trúliga á í bønini og í tænastráðsins.“ Áps 6,1-4

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Hvat tit so biðja faðirinum um, tað skal hann geva tykkum í navni mínum. Higartil hava tit einki biðið um í navni mínum. Biðið, og tit skulu fáa, fyri at gleði tykkara kann verða fullkomin. Hetta havi eg talað til tykkara í líknilsum. Tann stund kemur, tá ið eg ikki longur skal tala til tykkara í líknilsum, men beint fram kunngerá tykkum um faðirinum. Tann dagin skulu tit biðja í navni mínum, og eg sigi tykkum ikki, at eg skal biðja faðirinum fyri tykkum; tí

at faðirinn sjálfur elskar tykkum, av tí at tit hava elskað meg og trúð, at eg eri gingin út frá faðirinum. Eg eri gingin út frá faðirinum og eri komin í heimin; eg fari úr heiminum aftur og fari til faðirinn.“ Jóh 16,23b-28

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum hevur dýrmett son tín, Jesus Krist, og givið honum vald at veita teimum ævigt lív, sum trúgva á hann. Vit biðja teg, gev okkum við tínum heilaga anda at halda fast við orð títt, so at vit av hjarta mega trúgva, at Jesus Kristus av sonnum er sonur tín, sum tú sendi okkum til frelsu, og nú við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gevur allar góðar gávur. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Gev okkum við heilaga anda tínum at hugsa tað, ið rætt er, undir tíni leiðbeining at gera hareftir og soleiðis æra heilaga navn títt fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Men hoyr nú, Jákup, tænnari mín, og Ísrael, sum eg havi útvalt! So sigur Harrin, ið skapaði teg og frá móðurlívi myndaði teg, hjálpari tín: Óttist ikki, tænnari mín, Jákup, Jesjurun, sum eg havi útvalt; tí at eg man hella út vatn yvir

tað tystandi land og áarstreymar yvir turrlendið, úthelli anda mín yvir ætt tína og signing mína yvir avkom títt, tey skulu spretta sum gras millum vatna, eins og pílaviður við áarstreymar. Hesin sigur: „Eg hoyri Harranum til.“ Hasin nevnir seg við Jákups navni, og ein annar skrivar á hond sína: „Halgaður Harranum“ og kannar sær Ísraels navn. So sigur Harrin, Ísraels kongur, loysnari hans, Harri herliðanna: Eg eri hin fyrsti og hin síðsti, og umframt meg er eingin Guð til. Hvør kann siga seg javnlíka mín? Hann standi fram og greini mær hetta. Hvør hevur frá upphavi boðað frá tí, sum koma skuldi, kunngjørt tað, sum nú skal henda? Óttist ikki og verið uttan ekka! Havi eg ikki sagt tað fyri langt síðan og boðað tær frá tí? Tit eru vitni míni: Er nakar Guð og nakar klettur til umframt meg? Eg veit av ongum. Jes 44,1-8

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men í hesum døgnum, tá ið talið á lærusveinunum vaks, kom upp eitt illmæli millum Hellenistar mót Hebrearum um tað, at einkjur teirra vórðu misbýttar við hina dagligu útbýtingina. Og teir tólv kallaðu tá lærusveinaflokkin saman og søgdu: „Tað sømir seg ikki, at vit skulu geva Guðs orð yvir fyri at tæna við bordini. Hyggið tykkum tí, brøður, um eftir sjeý monnum tykkara millum, sum hava gott orð á sær og eru fullir av heilagum anda og vísdómi, teir vilja vit so seta yvir hesum starvi. Men vit vilja halda trúliga á í bønini og í tænastu orðsins.“ Áps 6,1-4

Ella:

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at í vónini eru vit vordin frelst; men ein vón, ið sæst, er ikki vón, tí at hvør vónar tað, sum hann sær? Men vóna

vit tað, sum vit ikki síggja, tá biða vit eftir tí við tolmóði. Men somuleiðis kemur eisini andin veikleika okkara til hjálpar; tí at vit vita ikki, hvat vit skulu biðja um, soleiðis sum tað eigur at vera gjørt; men sjálvur andin gongur í forbøn fyri okkum við ósigandi suffum. Og hann, sum rannsakar hjørtuni, veit, hvat trá andans er, at hann eftir Guðs vilja gongur í forbøn fyri heilagum. Men vit vita, at allir lutir samvirka til góða hjá teimum, sum elska Guð, teimum, sum eftir ráðagerð hansara eru kallað. Róm 8,24-28

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Hetta talaði Jesus og hann lyfti upp eygum sínum til himmalin og segði: „Faðir, tímin er komin; ger son tín dýrmettan, til tess at sonurin skal dýrmeta teg; eins og tú hevur givið honum vald á øllum holdi, til tess at hann kann geva øllum teimum, sum tú hevur givið honum, ævigt lív. Men hetta er hitt æviga lívið, at teir kenna teg, hin eina, sanna Guð, og tann, sum tú sendi, Jesus Krist. Eg havi dýrmett teg á jørðini við at fullføra tann gerning, sum tú fekst mær at gera; og ger tú nú meg dýrmettan, faðir, hjá tær við teirri dýrd, sum eg hevði hjá tær, áðrenn heimurin var til. Eg havi opinberað navn títt fyri teimum monnum, sum tú gavst mær úr heiminum; teir vóru tínir, og tú gavst mær teir, og teir hava varðveitt orð títt. Nú vita teir, at alt, sum tú hevur givið mær, er frá tær; tí at orðini, sum tú gavst mær, havi eg givið teimum, og teir hava tikið við teimum, og teir hava sannað til fulnar, at eg eri komin frá tær, og teir hava trúð, at tú hevur sent meg. Eg biði fyri teimum; ikki fyri heiminum biði eg, men fyri teimum, sum tú gavst mær, tí at teir eru tínir; og alt mítt er títt, og títt er mítt, og eg eri vorðin dýrmettur í teimum. Og eg

eri ikki longur í heiminum, men teir eru í heiminum, og eg komi til tín. Heilagi faðir, varðveit teir í navni tínum, sum tú hefur givið mær, til tess at teir mega vera eitt eins og vit. Jóh 17,1-11

KRISTI HIMMALSFERÐARDAG

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harri Jesus Kristus, Guðs sonur, tú, sum situr við høgru hond faðirsins og hefur alt valdið í himli og á jørð. Vit takka tær, tí at tú ert við kirkju tíni allar dagar alt til veraldar enda. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum altíð vilt geva okkum trúfastar orðsins tænarar og lata gleðiboðskap tín bera út til øll fólkasløg. Halt kirkju tíni uppi, varðveit hana í orði tínum og í áliti á lyfti tíni, so at hon at enda má sigra við tær, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, Guðs sonur, tú, sum situr við høgru hond faðirsins og gongur í forbøn fyri okkum. Vit biðja teg, gev okkum her á foldum í trúnni at eiga bústað hjá tær, og at enda síggja teg andlit til andlits í teimum ævigu bústøðum, sum tú hefur tilbúgvíð okkum, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturinn skrifvar sálmaskaldið:

Harrin segði við harra mín: „Set teg við högru hond mína, til tess at eg fáí tínar fíggindar lagt sum eina fótiskør undir fótur tínar. Frá Zion skal Harrin rætta út veldis tíns kongastav, ráð tú mitt millum fígginda tína. Á herstevnudegi kemur fúsliga fólk títt til funda á heilagum fjøllum; úr fangi morgunroðans kemur til tín ungdóms tíns døgg. Svorið hevur Harrin og ikki tað angrar: Tú prestur skalt verða um allar ævir á Melkisedeks vísi.“ Sl 110,1-4

Hesin heilagi lesturinn er skrivaður í Ápostlasøguni:

Hina fyrru frásøgnina skrivaði eg, Teofilus, um alt tað, sum Jesus fór undir bæði at gera og læra, líka til tann dagin, tá ið hann varð upp tikin, eftir tað at hann hevði givið ápostlunum, sum hann hevði valt, boð við heilagum anda; teimum, sum hann eisini sýndi seg fyri livandi aftan á pínslu sína við mongum prógvum, við tað at hann læt teir síggja seg í fjøruti dagar og talaði um tað, sum hoyrir Guðs ríki til. Og meðan hann var saman við teimum, beyð hann teimum ikki at fara burtur úr Jerúsalem, men at bíða eftir fyríjáttan faðirsins, „sum tit,“ segði hann, „hava hoyrt um av mær; tí at Jóhannes doypti við vatni, men tit skulu verða doyptir við heilagum anda ikki mangar dagar hereftir.“ Og tá ið teir nú vóru saman komnir, spurdu teir hann og søgdu: „Harri, ætlar tú á hesi tíð at endurreisa ríkið fyri Ísrael?“ Hann segði við teir: „Tað er ikki fyri tykkum at vita tíðir ella tímar, sum faðirin hevur ásett í sínum egna valdi. Men tit skulu fáa kraft, tá ið heilagur andi kemur yvir tykkum, og tit skulu verða vitni míni bæði í Jerúsalem og í allari Júdeu og Sámáriu og líka til ytstu endamark á jørðini.“ Og tá ið hann hevði sagt hetta, varð hann upp tikin, so teir sóu tað, og eitt skýggj tók hann burtur úr

eygum teirra. Og sum teir stardu upp til himmals, í tí hann fór burtur, sí, tá stóðu tveir menn hjá teimum í hvítum klæðum, og teir sögdu: „Tit Galileumenn, hví standa tit og hyggja upp til himmals? Hesin Jesus, sum er upp tikin frá tykkum til himmals, skal koma aftur á sama hátt, sum tit sóu hann fara til himmals.“ Áps 1,1-11

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Seinni opinberaðist Jesus fyri teimum ellivu, meðan teir sótu til borðs, og hann átalaði teir fyri vantrúgv og hjartans harðleika teirra, at teir ikki høvdu trúð teimum, sum høvdu sæð hann upprisnan. Og hann segði við teir: „Far-ið út um allan heimin og kunnger-ið gleðiboðskapin fyri øllum skapninginum! Tann, ið trýr og verður doyptur, skal verða frelstur; men tann, ið ikki trýr, skal verða dømdur. Og hesi tekin skulu fylgja teimum, sum trúgva: í navni mínum skulu tey reka út illar andar; tey skulu tala við nýggjum tungum; tey skulu taka um ormar; og um tey drekka okkurt eiturbland, skal tað ikki saka tey; tey skulu leggja hendurnar á sjúk, og tey skulu verða frísk.“ Síðan varð Harrin, eftir tað at hann hevði talað við teir, tikin upp til himmals, og hann settist við høggu hond Guðs. Men teir fóru út og prædikaðu allar staðir, og Harrin arbeidði við og staðfesti orðið við teimum tekinunum, sum við fylgdu. Mark 16,14-20

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harri Jesus Kristus, Guðs sonur, tú, sum situr við høggu hond fadirsins og hevur alt valdið í himli og á jørð. Vit

takka tær, tí at tú ert við kirkju tíni allar dagar alt til veraldar enda. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum altíð vilt geva okkum trúfastar orðsins tænarar og lata gleðiboðskap tín bera út til øll fólkasløg. Halt kirkju tíni uppi, varðveit hana í orði tínum og í álitum á lyfti tíni, so at hon at enda má sigra við tær, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harri Jesus Kristus, Guðs sonur, tú, sum situr við høgru hond faðirsins og gongur í forbøn fyri okkum. Vit biðja teg, gev okkum her á foldum í trúnni at eiga bústað hjá tær, og at enda síggja teg andlit til andlits í teimum ævigu bústøðum, sum tú hevur tilbúgv við okkum, tú, sum við faðir tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Halleluja! Syngið lov, tit tænarar Harrans, syngið Harrans navni lov! Signað veri Harrans navn nú og um allar ævir! Frá sólarrisi til sólarlag veri Harrans navn hálovað! Hann hevjaður er yvir fólkasløg øll, yvir himnarnar dýrd hans er. Hvør er sum Harrin, vár Guð, hann, ið situr so høgt, hann, ið sær so djúpt á himni og á jørð? Hann, ið reisir hin arma úr moldum upp og hin vesæla lyftir úr skarni fyri at geva honum sæti høvdinga millum, hjá høvdingum at fólki sínum. Hann, ið letur ta ófruktbaru heima búgva sum glaða barnamóður! Halleluja! Sl 113

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Hina fyrru frásøgnina skrivaði eg, Teofilus, um alt tað, sum

Jesus fór undir bæði at gera og læra, líka til tann dagin, tá ið hann varð upp tikin, eftir tað at hann hevði givið ápostlunum, sum hann hevði valt, boð við heilagum anda; teimum, sum hann eisini sýndi seg fyri livandi aftan á pínslu sína við mongum prógvum, við tað at hann læt teir síggja seg í fjøruti dagar og talaði um tað, sum hoyrir Guðs ríki til. Og meðan hann var saman við teimum, beyð hann teimum ikki at fara burtur úr Jerúsalem, men at bíða eftir fyrjijáttan faðirsins, „sum tit,“ segði hann, „hava hoyrt um av mær; tí at Jóhannes doypti við vatni, men tit skulu verða doyptir við heilagum anda ikki mangar dagar hereftir.“ Og tá ið teir nú vóru saman komnir, spurdu teir hann og søgdu: „Harri, ætlar tú á hesi tíð at endurreisa ríkið fyri Ísrael?“ Hann segði við teir: „Tað er ikki fyri tykkum at vita tíðir ella tímar, sum faðirin hevur ásett í sínum egna valdi. Men tit skulu fáa kraft, tá ið heilagur andi kemur yvir tykkum, og tit skulu verða vitni míni bæði í Jerúsalem og í allari Júdeu og Sámáriu og líka til ytstu endamark á jørðini.“ Og tá ið hann hevði sagt hetta, varð hann upp tikin, so teir sóu tað, og eitt skýggj tók hann burtur úr eygum teirra. Og sum teir stardu upp til himmals, í tí hann fór burtur, sí, tá stóðu tveir menn hjá teimum í hvítum klæðum, og teir søgdu: „Tit Galileumenn, hví standa tit og hyggja upp til himmals? Hesin Jesus, sum er upp tikin frá tykkum til himmals, skal koma aftur á sama hátt, sum tit sóu hann fara til himmals.“ Áps 1,1-11

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og Jesus segði við lærusveinar sínar: „Soleiðis er skrivað, at Kristus eigur at líða og rísa upp frá deyðum triðja dagin, og at í navni hansara eigur at verða prædikað umvending og syndanna fyrigeving fyri øllum fólkaslögum, og byrjast skal frá Jerúsalem. Tit eru vitni um hetta. Og sí, eg sendi

fyrijáttan faðirs míns yvir tykkum; men tit skulu halda tykkum kvirrar í staðinum, inntil tit verða íklæddir kraft frá tí hoga.“ Og hann førði teir út, yvir ímóti Betániu, og hann hevði upp hendur sínar og vælsignaði teir. Og tað hendi, í tí hann vælsignaði teir, skildist hann frá teimum og varð lyftur upp til himmals. Og teir tilbóðu hann og vendu aftur til Jerúsalem við miklari gleði. Og teir vóru støðugt í halgidóminum og lovaðu Guði. Luk 24,46-53

6. SUNNUDAG EFTIR PÁSKADAG (PÁSKIR)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur sett okkum at bera vitnisburð um einborna son tín, Jesus Krist. Men av tí at heimurin ikki kann tola henda vitnisburðin og tí stendur honum ímót, biðja vit teg, at tú vilt geva okkum frímóð og treysti, so at vit eisini í øllum mótgangi halda fast við vitnisburðin um teg og altíð finnast teirra millum, sum vilja kennast við teg og son tín, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum hevur gjørt einborna son tín dýrmætan, og givið honum lut í guddómsdýrd tíni. Vit biðja teg, at vilji okkara altíð má vera halgaður tær, so at vit av heilum huga vitna um teg og tæna tær, sum eigur

alt valdið um ævir, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Haggai profetur:

Og verið tit øll, sum í landinum eru, hugreyst og haldið áfram við verkinum, tí at eg eri við tykkum, sigur Harri herliðanna, og andi mín skal vera tykkara millum samsvarandi tí sáttmála, sum eg gjørdi við tykkum, tá ið tit fóru út úr Egyptalandi; óttist ikki! Tí at so sigur Harri herliðanna: Áður enn langt um líður man eg skaka himni og jørð, havi og turlendi. Eg man skaka øllum tjóðum, so at allir dýrgripir fólkana savnast higar, og eg man fylla hetta hús við dýrd, sigur Harri herliðanna. Mítt er silvurið, mítt er gullið, sigur Harri herliðanna. Hetta seinna templið skal hava størri dýrd enn hitt fyrra, sigur Harri herliðanna, og á hesum staði vil eg veita frið, sigur Harri herliðanna. Hagg 2,4b-9

Epistulin skrivur Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Verið tí vaknir og ódruknir til bønir! Fram um alt havið inniligan kærleika hvør til annan; tí at kærleiki fjalir fjøld av syndum; verið gestabliðir hvør móti øðrum uttan meinskan. Eftir sum ein og hvør hevur fingið eina náðigávu, so tænið hvør øðrum við henni sum góðir húshaldarar yvir Guðs margfaldu náði. Um einhvør talar, tá tali hann sum Guðs orð; um einhvør hevur eina tænastru, tá tæni hann eftir teirri megi, sum Guð gevur, til tess at Guð má verða æraður í øllum lutum fyri Jesus Krist; hansara er dýrdin og mátturin um aldur og allar ævir. Amen. 1 Pæt 4,7b-11

Ella:

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Tá ið Jesus var farin til himmals, vendu ápostlarnir aftur til Jerúsalem frá tí fjallinum, sum kallast Oljufjallið, og sum er tætt við Jerúsalem, eina hvíludags gongd haðani. Og tá ið teir vóru inn komnir, fóru teir upp í ta loftsstovuna, har sum teir vóru vanir at vera, Pætur og Jóhannes og Jákup og Andrias, Filippus og Tummas, Bartolomeus og Matteus, Jákup sonur Alfeusar og Símun Zelotes og Judas sonur Jákups. Allir hesir vóru samhugaðir áhaldandi í bønini saman við nøkrum kvinnum og Mariu, móður Jesu, og við brøðrum hansara. Áps 1,12-14

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við lærusveinar sínar: „Men tá ið talsmaðurin kemur, sum eg skal senda tykkum frá faðirinum, sannleikans andi, sum gongur út frá faðirinum, tá skal hann vitna um meg. Men eisini tit skulu vitna; tí at tit hava verið við mær av fyrstu tíð. Hetta havi eg talað til tykkara, fyri at tit ikki skulu fáa meinboga. Teir skulu koyra tykkum út úr samkomuhúsunum; ja, tann stund kemur, tá ið hvør tann, sum drepur tykkum, skal halda, at hann veitir Guði eina dýrkan. Og hetta gera teir, av tí at teir hvørki kenna faðirinn ella meg. Men hetta havi eg talað til tykkara, fyri at tit, tá ið tann stund kemur, skulu minnast, at eg havi sagt tykkum tað. Men hetta segði eg tykkum ikki av fyrstu tíð, við tað at eg var hjá tykkum.“ Jóh 15,26-16,1-4

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum elskaði einborna son tín áðrenn heimsins grundvøllur varð lagdur og tó lat hann doyggja á krossinum, til tess at vit skuldu eiga alt í honum. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit við takksomum hjørtum mega hoyra henda sæla gleðiboðskap og taka við honum. Gev okkum at elska teg og at liva í kærleika tínum, til tess at vit mega vera eitt í tær og liva við virðing og í kærleika okkara millum, fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum hevur gjørt einborna son tín dýrmætan, og givið honum lut í guddómsdýrd tíni. Vit biðja teg, at vilji okkara altíð má vera halgaður tær, so at vit av heilum huga vitna um teg og tæna tær, sum eigur alt valdið um ævir, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jóel profetur:

Men eftir hetta skal eg úthella av anda mínum yvir alt hold; synir tykkara og døtur skulu profetera; gamalmenni tykkara droyma dreymar, og ungmenni tykkara síggja sjónir; ja, eisini yvir trælir og trælkvendi skal eg á teimum døgum úthella av anda mínum; og eg skal lata tekin verða á himni og á jørð, blóð og eld og guvurok, sólin skal skapast

um í myrkur og mánin í blóð, áður enn hin mikli og ræðuligi dagur Harrans kemur. Men hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal verða frelstur; tí at á Zions fjalli og í Jerúsalem skal griðstaður vera, eins og Harrin hevur sagt; og millum teir undanslopnu eru tey, sum Harrin kallar. Jóel 3,1-5

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Tá ið Jesus var farin til himmals, vendu ápostlarnir aftur til Jerúsalem frá tí fjallinum, sum kallast Oljufjallið, og sum er tætt við Jerúsalem, eina hvíludags gongd haðani. Og tá ið teir vóru inn komnir, fóru teir upp í ta loftsstovuna, har sum teir vóru vanir at vera, Pætur og Jóhannes og Jákup og Andrias, Filippus og Tummas, Bartolomeus og Matteus, Jákup sonur Alfeusar og Símun Zelotes og Judas sonur Jákups. Allir hesir vóru samhugaðir áhaldandi í bønini saman við nøkrum kvinnum og Mariu, móður Jesu, og við brøðrum hansara. Áps 1,12-14

Ella:

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Er Guð við okkum, hvør er tá ímót okkum? Hann, sum ikki spardi sín egna son, men gav hann upp fyri okkum øll, hví skuldi hann ikki eisini geva okkum alt við honum? Hvør vil ásaka Guðs útvaldu? Guð er tann, sum rættvísger. Hvør er tann, sum fordømir? Kristus Jesus er tann, sum deyður er, og meira enn tað, er risin upp frá deyðum, hann sum er við høgru hond Guðs, hann sum eisini gongur í forbøn fyri okkum. Hvør skal skilja okkum frá kærleika Krists! Trongd? Ella angist? Ella atsókn? Ella hungur? Ella nakni? Ella váði? Ella svørð? Tað er sum skrivað stendur: „Tín vegna verða vit dripnir allan dagin, verða mettir javnt við skurdseyð.“ Men í øllum hesum vinna vit

meira enn sigur við honum, sum elskaði okkum. Tí at eg eri fullvísur í tí, at hvørki deyði ella lív, hvørki einglar ella harradømi, hvørki tað, sum nú er, ella tað, sum koma skal, ella kreftur, hvørki hædd ella dýpd ella nakar annar skapningur skal kunna skilja okkum frá kærleika Guðs í Kristi Jesusi, harra okkara. Róm 8,31b-39

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Men eg biði ikki eina fyri hesum, men eisini fyri teimum, sum fyri orð teirra fara at trúgva á meg, at teir allir mega vera eitt, at eins og tú, faðir, ert í mær og eg eri í tær, teir eisini mega vera í okkum, til tess at heimurin skal trúgva, at tú hevur sent meg. Og dýrdina, sum tú hevur givið mær, havi eg givið teimum, til tess at teir mega vera eitt, eins og vit eru eitt, eg í teimum og tú í mær, til tess at teir mega vera fullkomiliga sameindir til eitt, til tess at heimurin má sanna, at tú hevur sent meg, og at tú hevur elskað teir, eins og tú hevur elskað meg. Faðir, eg vil, at teir, sum tú hevur givið mær, eisini skulu vera hjá mær, har sum eg eri, til tess at teir mega skoða dýrd mína, sum tú hevur givið mær; tí at tú hevur elskað meg, áðrenn heimurin var grundaður. Rættvísi faðir, og heimurin hevur ikki kent teg; men eg havi kent teg, og hesir hava sannað, at tú hevur sent meg. Og eg havi kunngjørt teimum navn títt og skal kunngerá tað, til tess at kærleikin, sum tú hevur elskað meg við, skal vera í teimum og eg í teimum.“ Jóh 17,20-26

Hvítusunna

HVÍTUSUNNUDAG *Føðingardag kirkjunnar*

Litur: Reyður.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við einborna syni tínum, Jesusi Kristi, hevur grundað kirkju tína her á foldum og kallað okkum inn í samfelag teirra heilagu. Vit biðja teg, at tú við tínum heilaga anda vilt vegleiða okkum í sannleika tínum, til tess at vit mega halda fast við orð títt og trúna á náði tína, sum tú við deyða sonar tíns hevur vunnið okkum, vaksa í kærleika og øllum góðum gerðum, og at enda verða sæl allar ævir fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum á hvítusunnudegi upplýsti og vegleiddi hjørtu teirra trúgvandi við heilaga anda tínum. Vit biðja teg, upplýs og vegleið tú eisini okkum við heilaga anda tínum til allan sannleikan, so at vit altíð mega finna gleði og troyst í honum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Tá ið Harrin Guð skapaði jørð og himin – men á vøllum jarðar var enn als eingin runnur til; og ongar urtir vuku

enn á markini, av tí at Harrin Guð enn ikki hevði latið tað regna á jørðina, og eingir menn vóru til at dyrka jørðina; men upp úr jørðini kom kelda og vætaði alla markina – tá myndaði Harrin Guð mannin av mold jarðar og blásti lívsanda í nasar hans, og soleiðis varð maður til livandi skepnu. 1 Mós 2,5-7

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Og øll mannaættin hevði eitt mál og somu tungu. Men tá ið teir nú lögdu leiðina eystureftir, komu teir fram á ein slætta í Sinears landi og settust niður har. Tá søgdu teir hvør við annan: „Komið og latum okkum knoða tígulsteinar og herða teir væl í eldi.“ Soleiðis nýttu teir tígul í staðin fyri grót og jarðbik í staðin fyri kálk. Og teir søgdu: „Vit skulu byggja okkum borg og torn, hvørs tindur røkkur til himins og gera okkum navnframar, so at vit ikki spjaðast um alla jørðina!“ Men Harrin steig oman til tess at síggja borgina og tornið, sum mannabørnini fingust við at byggja. Og Harrin mælti: „Sí, teir eru ein tjóð og hava allir sama tungumál; hetta er fyrsta fyritøka teirra; og nú man neyvan nakað verða teimum óført, sum teir finna upp á at gera. Komið tí og latum okkum stíga oman og fløkja tungumál teirra, so at teir ikki skilja málið, hvør hjá øðrum.“ Tá spjaddi Harrin teir haðan út um alla jørðina, so at teir lættu av at byggja borgina. Tessvegna eitur hon Bábel, tí at har fløkti Harrin øll tungumál jarðar; og haðan spjaddi Harrin tey út um alla jørðina. 1 Mós 11,1-9

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Og tá ið nú hvítusunnudagurin var komin, vóru teir allir saman komnir á einum staði. Og tá kom brádliga eitt dun

av himli, sum tá ið harðveður brestur á, og fylti alt húsið, sum teir sótu í. Og fyri teimum sýndust tungur líkasum av eldi, sum skildust sundur og settust á ein og hvønn teirra; og teir vórðu allir fyltir av hinum heilaga anda og tóku at tala á øðrum tungumálum eins og andin gav teimum at mæla. Men har vóru Jødar búsettir í Jerúsalem, menn, ið óttaðust Guð, av øllum tjóðum undir himni. Tá ið nú hetta ljóðið hoyrdist, kom mannamúgván saman, og henni varð dátt við; tí at teir hoyrdu, ein og hvør, teir tala á sínum egna máli. Og teir vórðu allir bilsnir og undraðust og søgdu: „Sí, eru ikki allir hesir, ið tala, Galileumenn? Hvussu ber tað tá til, at vit, ein og hvør, hoyra teir tala á okkara egna máli, sum vit eru føddir við? Partar og Medar og Elamitar og vit, sum eru búsettir í Mesopotámíu, Júdeu, Kappadókiu, Pontus og Ásiu, í Frýgiu og Pamfýliu, Egyptalandi og Libyubygðunum við Kýrene, og vit Rómverjar, sum her hava setst niður, Jødar og proselytar; Kretoyingar og Árábar, vit hoyra teir tala á okkara tungum um stórverk Guðs?“
Áps 2,1-11

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Judas, ikki Iskarjot, sigur við Jesus: „Harri, hvussu ber tað til, at tú vilt opinbera teg fyri okkum og ikki fyri heiminum?“ Jesus svaraði og segði við hann: „Elskar nakar meg, tá varðveitir hann orð mítt, og faðir mín skal elska hann, og vit skulu koma til hansara og gera okkum bústað hjá honum. Tann, sum ikki elskar meg, hann varðveitir ikki orð míni; og orðið, sum tit hoyra, er ikki mítt, men faðirsins, sum sendi meg. Hetta havi eg talað til tykkara, meðan eg var verandi hjá tykkum. Men talsmaðurin, heilagi andin, sum faðirinn skal senda í mínum navni, hann skal læra tykkum alt og minna tykkum á alt, sum eg havi sagt tykkum. Frið

lati eg eftir hjá tykkum, mín frið gevi eg tykkum; eg gevi tykkum ikki eins og heimurin gevur. Hjarta tykkara óttist ikki og ræðist ikki! Tit hoyrdu, at eg segði við tykkum: Eg fari burtur og komi til tykkara. Elskaðu tit meg, tá høvdu tit glett tykkum um, at eg fari til faðirin; tí at faðirin er størri enn eg. Og nú havi eg sagt tykkum tað, áðrenn tað hendir, fyri at tit skulu trúgva, tá ið tað er hent. Eg skal ikki longur tala nógv við tykkum, tí at høvdingin í hesum heimi kemur, og í mær eigur hann als einki; men fyri at heimurin skal kenna, at eg elski faðirin og at eg geri soleiðis, sum faðirin hevur boðið mær: Standið upp, latum okkum fara hiðani!“ Jóh 14,22-31

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur kallað okkum við gleðiboðskapinum og miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnapart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til hvítusunnudag.

Onkrir av tekstunum, sum ikki eru lisnir um dagin.

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við einborna syni tínum, Jesusi Kristi, hevur grundað kirkju tína her á foldum og kallað okkum inn í samfelag teirra heilagu. Vit biðja teg, at tú við tínum heilaga anda vilt vegleiða okkum í sannleika tínum, til tess at vit mega halda fast við orð títt og trúna á náði tína, sum tú við deyða sonar tíns hevur vunnið okkum, vaksa í kærleika og øllum góðum gerðum, og at enda verða sæl allar ævir fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum á hvítusunnudegi upplýsti og vegleiddi hjørtu teirra trúgvandi við heilaga anda tínum. Vit biðja teg, upplýs og vegleið tú eisini okkum við heilaga anda tínum til allan sannleikan, so at vit altíð mega finna gleði og troyst í honum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Sí, dagar skulu koma, sigur Harrin, tá ið eg geri nýggjan sáttmála við Ísraels og Júda hús, ikki eins og hin sáttmálin, sum eg gjørði við teir, ta ferðina tá eg tók í hond teirra og leiddi teir út úr Egyptalandi; tí at tann sáttmálan slitu teir, so at mær stóðst við teir, sigur Harrin. Nei, hetta skal vera sáttmálin, sum eg geri við Ísraels hús eftir hesar dagar, sigur Harrin: Eg leggi lóg mína í barm teirra og riti hana

á hjörtu teirra; og eg skal vera Guð teirra, og teir skulu vera fólk mítt. Vinur skal ikki meira kenna vinmanni sínum ella bróðir bróður sínum og siga: Kennið Harran; tí at tey skulu øll kenna meg, bæði smá og stór, sigur Harrin; tí at eg man fyrigeva misgerð teirra og ikki meira minnst á syndir teirra. Jer 31,31-34

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Apostlasøguni:

Og tá ið nú hvítusunnudagurin var komin, vóru teir allir saman komnir á einum staði. Og tá kom bráðliga eitt dun av himli, sum tá ið harðveður brestur á, og fylti alt húsið, sum teir sótu í. Og fyri teimum sýndust tungur líkasum av eldi, sum skildust sundur og settust á ein og hvønn teirra; og teir vórðu allir fylvir av hinum heilaga anda og tóku at tala á øðrum tungumálum eins og andin gav teimum at mæla. Men har vóru Jødar búsettir í Jerúsalem, menn, ið óttaðust Guð, av øllum tjóðum undir himni. Tá ið nú hetta ljóðið hoyrdist, kom mannamúgván saman, og henni varð dátt við; tí at teir hoyrdu, ein og hvør, teir tala á sínum egna máli. Og teir vórðu allir bilsnir og undraðust og søgdu: „Sí, eru ikki allir hesir, ið tala, Galileumenn? Hvussu ber tað tá til, at vit, ein og hvør, hoyra teir tala á okkara egna máli, sum vit eru føddir við? Partar og Medar og Elamitar og vit, sum eru búsettir í Mesopotámiu, Júdeu, Kappadókiu, Pontus og Ásiu, í Frýgiu og Pamfýliu, Egyptalandi og Libyubygðunum við Kýrene, og vit Rómverjar, sum her hava setst niður, Jødar og proselýtar; Kretoyngar og Árábar, vit hoyra teir tala á okkara tungum um stórverk Guðs?“ Áps 2,1-11

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Elska tit meg, tá haldið boð míni! Og eg skal

biðja faðirinn, og hann skal geva tykkum annan talsmann, fyri at hann skal verða hjá tykkum allar ævir, sannleikans anda, sum heimurinn ikki kann taka ímóti, tí at hann sær hann ikki og kennir hann ikki; men tit kenna hann, tí at hann verður verandi hjá tykkum og er í tykkum. Eg vil ikki lata tykkum verða eftir faðirleysar; eg komi til tykkara. Enn eina stutta stund, og heimurinn sær meg ikki longur; men tit síggja meg, tí at eg livi og tit skulu liva. Tann dagin skulu tit ásanna, at eg eri í faðir mínum, og tit í mær, og eg í tykkum. Tann, sum hevur boð míni og heldur tey, hann er tann, sum elskar meg; men tann, sum elskar meg, skal verða elskaður av faðir mínum, og eg skal elska hann og opinbera meg fyri honum.“ Jóh 14,15-21

ÚTGANOSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur kallað okkum við gleðiboðskapinum og miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Seinnavart ella um kvøldið

Sí frammanfyri kollektir til hvítusunnudag.

Onkrir av tekstunum, sum ikki eru lisnir um dagin.

2. HVÍTUSUNNUDAG

Litur: Reyður.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum í kærleika tínum hevur givið okkum son tín, til tess at vit skulu trúgva á hann og við honum hava ævigt lív. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín í hjørtu okkara, so at vit mega koma til ljósið, liva sum ljósins børn og verða varðveitt soleiðis í trúnni, at vit mega verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gav ápostlum tínum heilaga anda tín. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Gev eisini okkum henda sama anda, so at vit rætt mega ákalla teg og verða varðveitt soleiðis í trúnni, at vit liva eftir vilja tínum og eiga tín frið fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gav ápostlum tínum heilaga anda tín. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Lys tín frið yvir kirkju tína. Og gev eisini henni henda sama anda, so at hon rætt má ákalla teg og prísar navni tínum fyri allar vælgerðir tínar fyri son tín, Jesus Krist, váran

harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Ezekiel profetur:

So sigur Harrin, drottin: Eg skal geva teimum nýtt hjarta og leggja teimum nýggjan anda í bróstið, taka burtur steinhjartað úr likami teirra og geva teimum hjarta av holdi, til tess at teir mega fara eftir fyriskipanum mínum og halda tær og gera eftir teimum. Tá skulu teir vera fólk mítt, og eg skal vera Guð teirra. Ez 11,19-20

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Pætur segði: „Og Jesus beyð okkum at prædika fyri fólk-inum og at vitna, at hann er tann, sum av Guði er skilaður til sum dómari yvir livandi og deyðum. Honum bera allir profetarnir tann vitnisburð, at ein og hvør, sum trýr á hann, skal fáa fyrigeving syndanna fyri navns hans skuld.“ Meðan Pætur enn talaði hesi orð, fell heilagur andi yvir øll tey, sum hoyrdu orðið. Og hinir trúgvandi, sum umskornir vóru –, allir teir, sum vóru komnir við Pæturi – vórðu ógvuliga bilsnir, at gáva heilaga andans varð úthelt eisini yvir heidningarnar; tí at teir hoyrdu tey tala í tungum og hálova Guði. Tá tók Pætur til orða: „Man nakar kunna meina vatnið, so at hesi ikki skulu verða doypt, sum hava fingið heilagan anda eins og vit?“ Og hann beyð, at tey skuldu verða doypt í navni Jesu Krists. Áps 10,42-48a

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Tí at so elskaði Guð heimin, at hann gav son sín, hin einborna, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív. Tí at ikki sendi Guð sonin í heimin, til tess at hann skal døma heimin, men til tess at

heimurin skal verða frelstur við honum. Tann, sum trýr á hann, verður ikki dømdur. Tann, sum ikki trýr, er longu dømdur, við tað at hann ikki hevur trúð á navn hins einborna Guðs sonar. Men hesin er dómurin, at ljósið er komið í heimin og menniskjuni elskaðu myrkrið meira enn ljósið, tí at gerningar teirra vóru óndir. Tí at ein og hvør, sum ger tað, ið ilt er, hatar ljósið og kemur ikki til ljósið, til tess at gerningar hansara ikki skulu verða átalaðir. Men tann, sum ger sannleikan, kemur til ljósið, til tess at gerningar hansara mega verða opinberir, tí at teir eru gjørdir í Guði. Jóh 3,16-21

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur kallað okkum við gleðiboðskapinum og miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum ert lívsins kelda og við syni tínum, Jesusi Kristi, gevur okkum hitt livandi vatnið sum vellir fram til ævigt lív, orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja

teg, gev okkum við heilaga anda tínum at drekka av hesum vatni, so at vit, styrkt í trúnni, mega tilbiðja teg í anda og sannleika, liva tær eftir vild og lovprísa tær fyri náði tína og miskunn, til vit verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gav ápostlum tínum heilaga anda tín. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Gev eisini okkum henda sama anda, so at vit rætt mega ákalla teg og verða varðveitt soleiðis í trúnni, at vit liva eftir vilja tínum og eiga tín frið fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum gav ápostlum tínum heilaga anda tín. Vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Lýs tín frið yvir kirkju tína. Og gev eisini henni henda sama anda, so at hon rætt má ákalla teg og prísar navni tínum fyri allar vælgerðir tínar fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Kongabók:

Tá læt Sálomon savna til sín í Jerúsalem Ísraels elstu, høvuðsmenn ættargreinanna og ættarhøvdingar Ísraelsmanna, til tess at flyta sáttmálaørk Harrans niðan úr Dávidsborgini, tað er Zion. Tá mælti Sálomon: „Sólina setti Harrin á himinin, men sjálvur í myrkri hann búgva

vildi. Nú havi eg bygt tær hús at búgva í, bústað tær til handar um allar ævir.“ Soleiðis stendur í songbókini ritað. Tá steig Sálomon fram fyri altar Harrans, meðan allur Ísraels savnaður var hjá; og hann rætti armar sínar upp móti himni og mælti: „Harri, Guð Ísraels, eingin gudur har uppi í himni ella her niðri á jørð er javnlíki tín, tú, sum heldur sáttmálan og ert miskunnsamur móti tænarum tínum, tá ið teir ganga fyri ásjón tíni av heilum huga; tú, sum hevur hildið tað, ið tú heitti tænara tínum Dávidi, faðir mínum, og nú í dag við hond tíni evnað tað, sum tú talaði við munnni tínum! So evna nú, Harri, Guð Ísraels, tað, ið tú heitti tænara tínum Dávidi, faðir mínum, tá tú segði: Ongantið skal vanta tær eftirmaður til at sita í háseti Ísraels fyri ásjón míni, um bert synir tíni varða um veg sín og ganga fyri ásjón míni, eins og tú hevur gingið fyri ásjón míni! Ja, Harri, Guð Ísraels, lat nú tað orðið vera fast og satt, sum tú talaði við tænara tín Dávid, faðir mín! Men man Guð veruliga búgva á jørðini? Sí, himnarnir, ja himnanna himnar taka teg ikki; hvussu nógv minni tá hetta húsið, sum eg havi bygt! Snúgv tær nú, Harri, Guð mín, at eyðmjúku bøn og ákallan tænara tíns, og lýð á tað róp og ta bøn, sum tænarari tín í dag ber fram fyri ásjón tína; lat eygu tíni vera opin yvir hesum húsi nátt og dag, yvir tí staði, har tú hevur sagt, at navn títt skal búgva – so at tú hoyrir bønir tær, sum tænarari tín biður horvandi móti hesum staði! Ja, tú hoyri ta bøn, ið tænarari tín og fólk títt Ísrael biðja horvandi móti hesum staði; tú hoyri hana í himni, har tú býrt; tú hoyri og fyrigevi!“ 1 Kong 8,1 og 12-13 og 22-30

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í Ápostlasöguni:

Og tey hildu fast saman um læru ápostlanna og samfelagið og breyðbrótingina og bönirnar. Men ótti kom á eina og hvörja sál, og mong undur og tekin vórðu gjörd av ápostlunum. Men öll tey, sum trúðu, hildu saman og hövdu alt í felagi; og tey seldu ognir sínar og góðs sítt og býttu tað sundur millum öll, eftir tí sum ein og hvør trongdi. Og hvønn dag hildu tey sær samhugað stöðugt í halgidóminum og brutu breyðið heima við hús og fingur föði sína við gleði og í hjartans einfaldi, og tey lovaðu Guði og hövdu yndi hjá øllum fólkinum. Men Harrin legði hvønn dag nøkur aftur at teimum, sum verða frelst. Áps 2,42-47

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Jesus kemur tá til eina bygd í Sámáriu, sum eitur Sikar, nær við tað lendið, sum Jákup gav Jósefi, syni sínum. Men har var Jákups brunnur. Tá ið Jesus nú var móður av ferðini, settist hann niður har við brunnin; tað var um sætta tíma. Ein kona úr Sámáriu kemur tá at draga upp vatn. Jesus sigur við hana: „Gev mær at drekka!“ Tí at lærusveinar hansara vóru farnir avstað inn í bygdina at keypa mat. Sámáriukonan sigur tá við hann: „Hvussu kanst tú, sum ert Jødi, biðja meg, sum eri ein Sámáriukona, um drekka?“ – Tí at Jødar hava eingi viðurskifti saman við Sámáriumenn –. Jesus svaraði og segði við hana: „Um tú kendi Guðs gávu, og hvør tann er, sum sigur við teg: Gev mær at drekka, tá mundi tú biðið hann, og hann hevði givið tær livandi vatn.“ Konan sigur við hann: „Harri, tú hevur einki kerald at draga upp við, og brunnurin er djúpur, hvaðan hevur tú tá hitt livandi vatnið? Manst tú vera størri enn faðir okkara, Jákup, sum hevur givið okkum brunnin, og sjálvur drakk úr honum og synir hansara og fæ hansara?“

(Jesus svaraði og segði við hana: „Ein og hvør, sum drekkur av hesum vatni, skal tysta aftur; men tann, sum drekkur av tí vatninum, sum eg vil geva honum, skal um ævir ikki tysta; men vatnið, sum eg vil geva honum, skal verða í honum ein kelda av vatni, sum vellir fram til ævigt lív.“ Konan sigur við hann: „Harri, gev mær hetta vatnið, til tess at eg ikki skal tysta og ikki koma higar at draga upp.“ Hann sigur við hana: „Far avstað og rópa mann tín, og kom higar!“ Konan svaraði og segði við hann: „Eg havi ongan mann.“ Jesus sigur við hana: „Rætt segði tú: eg havi ongan mann; tí at tú hevur havt fimm menn, og tann, sum tú nú hevur, er ikki maður tín. Hetta hevur tú sagt satt.“ Konan sigur við hann: „Harri, eg síggi, at tú ert ein profetur. Fedrar okkara tilbóðu á hesum fjallinum, og tit siga, at í Jerúsalem er staðurin, har sum tað eigur at verða tilbiðið.“ Jesus sigur við hana: „Trúgv tú mær, kvinna, tann stund kemur, tá ið tit hvørki á hesum fjallinum ella í Jerúsalem skulu tilbiðja faðirin. Tit tilbiðja tað, sum tit ikki kenna; vit tilbiðja tað, sum vit kenna, tí at frelsan kemur frá Jødunum. Men tann stund kemur, ja, hon er longu nú komin, tá ið hinir sonnu tilbiðjarar skulu tilbiðja í anda og sannleika; tí at tað eru slíkir tilbiðjarar, faðirin søkir. Guð er andi, og teir, sum tilbiðja hann, eiga at tilbiðja í anda og sannleika.“ Konan sigur við hann: „Eg veit, at Messias kemur (tað merkir: Kristus); tá ið hann kemur, skal hann kunngerá okkum alt.“ Jesus sigur við hana: „Tað eri eg, tann sum talar við teg.“) Jóh 4,5-26 ella 13-26

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, tí at tú við heilaga anda tínum hevur kallað okkum við gleðiboðskapinum og

miskunnsamur heldur kristinfólki tínum uppi í sannari trúgv. Vit biðja teg, tak ikki anda tín frá okkum, men lat hann upplýsa og vegleiða okkum dag frá degi við heilaga orði tínum, so at vit ikki villast og fara burtur av vegnum, men verða sæl allar ævir hjá tær fyrri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

TRÍEINDARDAG (TRINITATIS SUNNUDAG)

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi og tréini Guð, faðir, sonur og heilagi andi, vit viðganga fyrri tær, at vit uttan náði tína og miskunn vildu farið til grundar í synd og ævigum deyða, av tí at tað, ið er føtt av holdinum, er hold og ikki kann síggja Guðs ríki. Tí biðja vit teg, ver okkum náðigur og miskunnsamur. Ger okkum til nýggj menniskju, so at vit trúgva av hjarta, at vit í heilagum dópi eiga fyrigeving fyrri allar syndir okkara, og dagliga vaksa í trúgv, vón og kærleika, til vit at enda verða sæl allar ævir fyrri Jesus Krist, váran harra, sum við Guði faðir livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, faðir, sonur og heilagi andi, vit lova og prísja tær, tí at tú hevur opinberað teg fyrri okkum og í

heilagum dópi gjört okkum til tíni. Vit biðja teg, heilagi, tríeini Guð, varðveit okkum í kærleika tínum, og gev okkum styrki til at halda út í trúnni og vónini um hitt æviga lívið, tú, sum livir og ræður, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fjórðu Mósebók:

Síðan helt Ísraelsfólk ferðini frá Hórfjalli móti Reyðahavinum til tess at fara kring um Edóms land. Men eftir vegnum misti fólkíð tolið og fór at tala móti Guði og Mósesi: „Hví leiddu tit okkum út úr Egyptalandi til at doyggja í oyðimørkini? Her er jú hvørki breyð ella vatn, og okkum stendst við henda ringa mat!“ Tá sendi Harrin eiturormar mitt upp í fólkíð, og teir bitu fólkíð, so at fjøldir doyðu av Ísrael. Tá kom fólkíð til Mósesar og segði: „Vit hava syndað við at tala móti Harranum og tær. Men bið tú nú til Harrans, at hann má lata ormarnar fara frá okkum.“ Tá bað Móses fyri fólkínum. Og Harrin mælti við Móses: „Ger tær koparorm og set hann upp á stong; tá skal hvør, ið bitin er, verða á lívi, um hann lítur at honum.“ Móses gjørdi orm av kopari og setti hann upp á stong. Og hvørja ferð maður varð bitin av ormi, og hann leit at koparorminum, varð hann verandi á lívi. 4 Mós 21,4-9

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

O, slíkt dýpi av ríkdómi og vísdómi og kunnskapi hjá Guði! Hvør órannsakandi eru dómar hansara og ósporandi vegir hansara! Tí at hvør hevur kent hug Harrans? Ella hvør hevur verið ráðgevari hansara? Ella hvør hevur fyrst givið honum, so at tað skuldi verða honum afturgoldið? Tí at frá honum og við honum og til hansara eru allir lutir. Honum veri dýrd um ævir allar! Amen. Róm 11,33-36

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Men har var maður av Farisearunum, at navni nevndur Nikodemus, ein ráðharri hjá Jødum. Hesin kom til Jesus á nátt og segði við hann: „Rabbi, vit vita, at tú ert lærari, komin frá Guði; tí at eingin kann gera hesi tekin, sum tú gert, uttan Guð er við honum.“ Jesus svaraði og segði við hann: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tær: Eingin kann síggja Guðs ríki, uttan hann verður føddur av nýggjum.“ Nikodemus sigur við hann: „Hvussu kann nakar verða føddur, tá ið hann er vorðin gamal? Man hann aðra ferð kunna koma inn í lívið á móður síni og verða føddur?“ Jesus svaraði: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tær: Eingin kann koma inn í Guðs ríki, uttan hann verður føddur av vatni og anda. Tað, sum er føtt av holdinum, er hold, og tað, sum er føtt av andanum, er andi. Undrast ikki um, at eg segði við teg: Tit mega verða fødd av nýggjum. Vindurin blæs, hvar sum hann vil, og tú hoyrir dunið av honum; men tú veitst ikki, hvaðan hann kemur, og hvar hann fer; soleiðis er tað við einum og hvørjum, sum er føddur av andanum.“ Nikodemus svaraði og segði við hann: „Hvussu kann hetta bera til?“ Jesus svaraði og segði við hann: „Tú ert lærari í Ísrael, og veitst ikki hetta! Sanniliga, sanniliga sigi eg tær: Vit tala tað, sum vit vita, og vitna um tað, sum vit hava sæð; og vitnisburði okkara taka tit ikki ímót. Tá ið eg sigi tykkum hinar jarðisku lutirnar, og tit trúgva ikki, hvussu skulu tit tá trúgva, tá ið eg sigi tykkum hinar himmalsku? Og eingin er farin upp til himmalin, uttan tann, sum fór niður av himlinum, menniskjusonurin, sum er í himlinum. Og eins og Móses hevjaði upp ormin í oyðimørkini, soleiðis eigur menniskjusonurin at verða upphevjaður, til tess at ein og hvør, sum trýr, skal hava ævigt lív í honum.“ Jóh 3,1-15

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi og tríeini Guð, faðir, sonur og heilagi andi, tú, sum hefur givið soninum alt valdið í himli og á jørð og vilt, at øll heimsins fólkasløg skulu verða doypt í navni tínum og hoyra tær til. Vit biðja teg, gev okkum av hjarta at trúgva, at vit við honum í heilagum dópi eiga fyrigeving fyri allar syndir okkara. Hjálp okkum við heilaga orði tínum og sakramentum at halda boð tíni og at vaksa í trúgv, vón og kærleika, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri Jesus Krist, váran harra, sum við Guði faðir livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, faðir, sonur og heilagi andi, vit lova og prísja tær, tí at tú hefur opinberað teg fyri okkum og í heilagum dópi gjørt okkum til tíni. Vit biðja teg, heilagi, tríeini Guð, varðveit okkum í kærleika tínum, og gev okkum styrki til at halda út í trúnni og vónini um hitt æviga lívið, tú, sum livir og ræður, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Gevið mær ljóð, tit oyggjaskeggjar! Lýðið á meg, tit fjarlagdu tjóðir: Alt frá móðurlívi hefur Harrin kallað meg, nevnt meg at navni, áður enn eg varð føddur. Hann hefur gjørt mín munn sum hitt hvassa svørðið og fjalt meg undir skugga handar sínar; til brýnda ørv hann gjørdi meg,

goymdi meg í sínum ørvahúsa; hann segði við meg: „Tú ert tænarí mín, Ísrael, sum eg vinni mær heiður við.“ Men eg segði: „Í tóman heim havi eg strevast og oytt mína megí bert til ónýtis og til einkis; tó er rættur mín hjá Harranum, lön mín hjá Guði mínum.“ Og nú sigur Harrin, sum myndaði meg alt frá móðurlívi til at vera tænarí sín, til at beina Jákup aftur til hansara og savna Ísrael til hansara – og eg eri dýrmætur í eygum Harrans, mín Guð er vorðin mín styrki – hann sigur: „Tað er ov lítið fyri teg at vera tænarí mín til tess at endurreisa Jákups ættir og leiða hini varðveittu av Ísrael heim aftur; tí geri eg teg til ljós fyri heidningarnar, so at frelsa mín má røkka út um alla jørðina.“ Jes 49,1-6

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Lovaður veri Guð og faðir várs Harra Jesu Krists, sum hevur vælsignað okkum við allari andligari signing á himnagrundum í Kristi, líkasum hann útvaldi okkum í honum, áðrenn grundvøllur heimsins varð lagdur, at vit skuldu vera heilagir og lýtaleyssir fyri ásjón hansara, við tað at hann frammanundan í kærleika ætlaði okkum til at hava barnakor hjá sær sjálvum fyri Jesu Krists skuld, samsvarandi góðtokka vilja síns, til prís fyri dýrdar náði sína, sum hann náðaði okkum við í hinum elskaða, sum vit hava endurløysingina í við blóði hansara, fyrigeving syndanna, samsvarandi náðiríkidømi hansara, sum hann veitti okkum ríkliga í øllum vísdómi og viti, tá ið hann kunngjórði okkum loyndardóm vilja síns, samsvarandi góðtokka sínum, sum hann frammanundan hevði sett sær fyri hjá sær sjálvum, um eitt húshald, sum hann vildi skipa, tá ið fylling tíðanna var komin, fyri aftur at sameina alt til eitt í Kristi, bæði tað, sum er í himlunum, og tað, sum er á jørðini, í honum, sum vit eisini hava fingið arvalut í eins og vit vóru ætlaðir

til frammanundan, samsvarandi fyriskipan hansara, sum virkar alt eftir ráðagerð vilja síns, fyri at vit skuldu vera dýrd hansara til prís, vit, sum frammanundan høvdu sett vón okkara til Krists, sum eisini tit, tá ið tit hoyrdu sannleiksorðið, gleðiboðskapin um frelsu tykkara, sum eisini tit, tá ið tit tóku við trúgv, vórðu innsiglaðir í við heilagum anda, sum okkum var lovaður, hann sum er pantur um arv okkara, til endurloysingar av ognini, dýrd hansara til prís. Ef 1,3-14

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men teir ellivu lærusveinarnir fóru til Galileu, til tað fjallið, har sum Jesus hevði sett teimum stevnu. Og tá ið teir sóu hann, tilbóðu teir hann; men summir ivaðust. Og Jesus steig fram og talaði til teirra og segði: „Mær er fingið alt valdið í himli og á jørð. Farið tí og gerið øll fólkasløgini til lærusveinar mínar, við tað at tit doypa tey til navns faðirsins og sonarins og hins heilaga anda, og við tað at tit læra tey at halda alt tað, ið eg havi boðið tykkum. Og sí, eg eri við tykkum allar dagar alt til veraldar enda.“ Matt 28,16-20

Sunnudagar eftir tréindardag (Trinitatis)

1. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg leiða og stýra hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit ikki hoyra orð títt uttan ávøkst og fara soleiðis við hinum tímiligu lutunum, at vit fyrri teir gloyma hinar ævigu, men við gleði og gávumildni eftir førimuni hjálpa fátækum menniskjum, og ikki í sjálvsøkni bert hugsa um okkum sjálv. Lat okkum ikki falla í fátt og ivast um náði tína, um so er, at vit verða rakt av sorg og neyð, men seta alla vón okkara til hjálp tína og náði fyrri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ellá:

Harra, vár Guð, tú, sum ert styrki teirra, ið líta á teg. Vit biðja teg, hoyr í náði bønir okkara, tí at uttan teg kunnu vit als einki gera. Kom okkum til hjálpar við náði tíni, so at vit bæði í huga, orði og verki mega liva eftir vilja tínum og vera tær til tokka. Gev okkum at nýta gávur tínar rætt, so at vit ikki fara soleiðis við hinum tímiligu lutunum, at vit fyrri teir gloyma hinar ævigu fyrri son tín, Jesus Krist,

váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Man hetta vera føsta, sum mær líkar, at maður ein dag pínir seg sjálvan? At boyggja sítt høvur sum sevið og breiða undir seg sekk og øsku! Kallar tú tílíkt føstu, ein dag til at vinna sær náði Harrans? Nei, føsta, sum mær líkar, er at loysa leinkjur gudloysis og slíta bond oksans, sleppa kúgaðum leysum og sorla hvørt eitt ok, at býta sítt breyð sundur til svong, húsa neyðstøddum og heimleysum, at tú klæðir tann nakna, sum tú sært, og noktar ikki landa tínum hjálp. Tá skal ljós títt renna upp sum morgunroðin, tá munnu sár tíni skjótt verða grødd; undan tær skal rættur ganga og dýrd Harrans fylgja tær; tá man Harrin svara, tá ið tú kallar, bønhoysra neyðarróp títt og siga: „Her eri eg;“ um tú lættir av allari kúgan, av øllum spotti og illmæli, gevur tú svongum breyð títt og mettar eina maktaða sál, tá rennur ljós títt upp í myrkrinum, og bølaniðan kring teg verður alljósur dagur. Støðugt skal Harrin leiða teg og metta teg í oyðisondum; hann gevur tær kraft av nýggjum, tú verður sum vatnríkur aldingarður, sum kelduvað, har vatnið ongantíð trýtur. Tá byggir tú aftur á aldargomlum toftum, fyrndargamlar rustir reisir tú aftur; tá verður tú nevndur: „Bøtari av borgargørðum“, „Endurnýggjari av bygdavegum“. Jes 58,5-12

Epistulin skrivar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Guð er kærleiki, og tann, sum verður verandi í kærleik-anum, verður verandi í Guði og Guð í honum. Í hesum er kærleikin vorðin fullkomin hjá okkum, at vit hava frímóð á dómadegi; tí at, eins og hann er, soleiðis eru eisini vit í

hesum heimi. Ótti er ekki í kærleikanum, men hin fullkomni kærleikin rekur út óttan; tí at ótti hefur í sær revsing; men tann, sum óttast, er ekki fullkomin í kærleikanum. Vit elska, tí at hann elskaði okkum fyrst. Um einhvør sigur: „Eg elski Guð,“ og hann hatar bróður sín, hann er lygnari; tí at tann, sum ekki elskar bróður sín, sum hann hefur sæð, hvussu kann hann elska Guð, sum hann ekki hefur sæð? Og hetta boðið hava vit frá honum, at tann, sum elskar Guð, eigur eisini at elska bróður sín. 1 Jóh 4,16b-21

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Jesus segði: „Men tað var ein ríkur maður; og hann klæddi seg í skarlak og fínasta lín og livdi hvønn dag í fagnaði og góðgæti. Og tað var ein fátækur, nevndur Lázarus, sum var lagdur fyri dyr hansara, fullur í sárum; og hann tráaði eftir at mettast av molunum, sum fullu av borðinum hjá hinum ríka; men eisini hundarnir komu og sloktu sár hansara. So bar á, at hin fátæki doyði, og hann varð av einglunum borin í fang Ábrahams. Og hin ríki doyði við og fór til gravar. Og tá ið hann læt eygu síni upp í helheimi, har sum hann var í pínu, sær hann Ábraham langt burtur og Lázarus í fangi hansara. Og hann rópaði og segði: „Faðir Ábraham! Miskunna mær, og send Lázarus, at hann kann drepa ytsta liðin av fingri sínum í vatn og svala tungu mína; tí at eg pínist ræðuliga í hesum loga!“ Men Ábraham segði: „Minst tú til, sonur, at tú hefur notið títt góða, meðan tú livdi, og Lázarus á sama hátt hitt ónda; men nú verður hann uggaður her, og tú pínist. Og umframt alt hetta er millum okkara og tykkara staðfest eitt óført dýpi, til tess at tey, sum vilja fara hiðani yvir til tykkara, ekki skulu kunna, og at tey haðani ekki heldur skulu fara higar til okkara.“ Men hann segði: „So biði eg teg, faðir, at tú

vilt senda hann í faðirs míns hús, tí at eg eigi fimm brøður, til tess at hann kann bera vitni fyri teimum, so at teir ikki við skulu koma í henda pínustað.“ Men Ábraham sigur: „Teir hava Móses og profetarnar, lýði teir á teir!“ Men hann segði: „Nei, faðir Ábraham, men hevði onkur frá hinum deyðu komið til teirra, tá mundu teir vent um.“ Men hann segði við hann: „Lýða teir ikki á Móses og profetarnar, tá munnu teir ikki heldur taka eftir, um onkur reis upp frá deyðum.“ Luk 16,19-31

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg leiða og stýra hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit ikki hoyra orð títt uttan ávøkst og fara soleiðis við hinum tímiligu lutunum, at vit fyri teir gloyma hinar ævigu, men við gleði og gávumildni eftir førimuni hjálpa fátækum menniskjum, og ikki í sjálvsøkni bert hugsa um okkum sjálv. Gev okkum ikki at gloyma teg, tá ið væl gongur í hond, men altíð at veita tær tókk fyri allar vælgerðir tínar, nýta gávur tínar eftir vilja tínum og so at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Elia:

Harra, vár Guð, tú, sum ert styrki teirra, ið líta á teg. Vit biðja teg, hoyr í náði bønir okkara, tí at uttan teg kunnu vit als einki gera. Kom okkum tí til hjálpar við náði tíni, so at vit bæði í huga, orði og verki mega liva eftir vilja tín-

um og vera tær til tokka. Gev okkum at nýta gávur tínar rætt, so at vit ikki fara soleiðis við hinum tímiligum lutunum, at vit fyri teir gloyma hinar ævigu fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Prædikarin:

Tann, sum elskar pening, verður ikki mettur av peningi, og tann, sum elskar ríkidømi, fær einki í úrtøku. Eisini hetta er fáfongd. Har sum ognirnar vaksa, har verða fleiri um at eta tær upp; hvat gagn hevur tá áðanin av teimum annað enn sýni av teimum? Søtur er svøvnurin hjá tí, sum arbeiðir, annaðhvørt hann etur lítið ella nógv; men yvirflóðin hjá ríka mannum letur hann ikki fáa frið at sova. Ein ring vanlukka er til, sum eg havi sæð undir sólini: Ríkidømi, sum áðanin hevur goymt saman sjálvum sær til óeydnu. Missir hann hetta ríkidømi av óhappi, og hevur hann fingið son, tá verður einki eftir í hansara hond. Sum hann kom úr móðurlívi, soleiðis má hann fara avstað aftur, so nakin sum hann kom, og hann hevur einki fyri møði sína, sum hann kann taka í hondina við sær. Eisini hetta er ring vanlukka: Heilt soleiðis sum hann kom, skal hann aftur fara, og hvønn vinning hevur hann tá av tí, at hann møðir seg út í veður og vind? Umframt hetta fer allur aldur hansara í myrkri og í sorg og miklari gremju og í sjúkdómi og stríði. – Sí, hetta er tað, sum eg havi sæð at vera gott, at vera fagurt: At maðurin etur og drekkur og nýtur tað, sum gott er av allari møði síni, sum hann møðist við undir sólini allar teir ævidagar sínar, sum Guð gevur honum; tí at tað er lutur hansara. Og tá ið Guð gevur einumhvørjum manni ríkidømi og dýrgripir og ger hann førar fyri at njóta tað og at taka upp lut sín og at gleðast í møði síni, tá er tað

ein gáva frá Guði; tí at tá hugsar hann ikki so mikið um ævidagar sínar, við tað at Guð letur hann hava nóg mikið at gera við hjartans gleði sína. Præd 5,9-19

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Timoteusar:

Ja, gudsóttin saman við nøgdsemi er mikil vinningur; tí at einki hava vit havt við okkum inn í heimin, tað er tá vituligt, at vit ikki heldur kunnu hava nakað við okkum út haðan; men tá ið vit hava føði og klæði, skulu vit vera nøgdir við tað. Men teir, sum vilja verða ríkir, falla í freisting og snerru og mangar skilaleysar og skaðiligar girndir, sum søkkja menniskjur niður í undirgang og glatan; tí at peningagirndin er rót til alt tað, sum ilt er; av teirri trá eru summir vilstir frá trúnni og hava gjøgnumstungið seg sjálvar við mongum pínslum. Men tú, Guðs menniskja, flýggja frá hesum! Men stunda heldur á rættvísi, gudsóttu, trúgy, kærleika, áhaldni, spakføri! Stríð trúarinnar góða stríð, gríp hitt æviga lívið, sum tú varðst kallaður til og viðkendi tær hina góðu játtingina fyri mongum vitnum! 1 Tim 6,6-12

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men nakar úr mannfjöldini segði við Jesus: „Meistari, sig við bróður mín at skifta arvin við meg!“ Men hann segði við hann: „Maður, hvør hevur sett meg til dómara ella skiftingarmann tykkara millum?“ Og hann segði við tey: „Ansið eftir og varið tykkum fyri øllum girni, tí at um onkur hevur almikið góðs, so stendur tó ikki lív hansara í tí, hann eigur.“ Men hann segði teimum eitt líknisli: „Eina ferð var ein ríkur maður, og jørðin hjá honum hevði fruktað ógvuliga væl. Og hann hugsaði við sær sjálvum og helt

fyri: „Hvat skal eg gera? Tí at eg havi ikki húsarúmd, so at eg fái beint fyri grøði míni.“ Og hann segði: „Hetta vil eg gera; eg vil bróta niður løður mínar og byggja aðrar størri, og har skal eg savna alla grøði mína og alt góðs mítt.“ Og eg vil siga við sál mína: „Sál, nú hevur tú mikið góðs og fæ niður fyri til mong ár; hvíl teg nú, et og drekk og ver glað!“ Men Guð segði við hann: „Tín dári! í hesi nátt verður sál tín heimtað av tær; og hvør skal tá fáa tað, sum tú hevur vunnið?“ Soleiðis gongst tí, sum savnar sær ríkidømi og ikki er ríkur í Guði.“ Luk 12,13-21

2. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við heilaga orði tínum býður okkum til máltíðar bæði í kirkju tíni her á foldum og í æviga ríki tínum í himli. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit taka við innbjóðing tíni við gleði og ikki lata okkum forða av nøkrum verðsligum verki. Send út tænarar tínar við gleðiboðskapinum um ríki títt til øll fólkasløg, so at hús títt má verða fult og gleðin fullkomin fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kallar okkum til máltíðar bæði í kirkju tíni her á foldum og í æviga ríki tínum í himli. Vit biðja teg, gev okkum altíð at óttast og elska heilaga navn títt, so at vit verða verandi í kærleika tínum, eru kalli tínum lýðin og fylgja syni tínum, Jesusi Kristi, í kærleika og góðum gerðum, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Harri herliðanna man á hesum fjalli tilbúgva øllum tjóðum veitslu, veitslu við krásum og gomlum víni, veitslu við feitum krásum og gomlum, skírum víni; hann skal á hesum fjalli taka burtur skýluna, sum hylur allar tjóðir, og slørið, sum liggur yvir øllum heidningafólkum; deyðan ger hann til einkis um allar ævir; og Harrin drottin skal turka tárini av hvørjum andliti og taka burtur vanvirðing fólks síns um alla jørðina, so satt sum Harrin hevur talað. Á tí degi verður sagt: Sí, her er Guð vár, sum vit troystaðu á, hetta er Harrin, vón okkara! Latið okkum fegnast og gleðast yvir frelsu hans. Jes 25,6-9

Epistulin skrivar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Undrist ikki, brøður mínir, um at heimurin hatar tykkum. Vit vita, at vit eru komnir frá deyðanum yvir til lívið, tí at vit elska brøðurnar; tann, sum ikki elskar, verður verandi í deyðanum. Hvør tann, sum hatar bróður sín, er manndrápári, og tit vita, at eingin manndrápári hevur ævigt lív verðandi í sær. Av hesum kenna vit kærleikan, at hann læt lívið fyri okkum; so eiga vit eisini at lata lívið fyri brøðurnar.

Men tann, sum hevus heimsins góðs og sær bróður sín líða neyð og letur hjarta sítt aftur fyri honum, hvussu kann tá kærleiki Guðs verða verandi í honum? Børn míni, latum okkum ikki elska við orði og ikki elska við tungu, men í verki og sannleika. 1 Jóh 3,13-18

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Jesus segði: „Tað var ein maður, sum gjørdi eina stóra kvøldmáltíð og beyð mongum; og hann sendi út húskall sín um ta tíðina, tá ið kvøldmáltíðin skuldi verða hildin, at siga við teir, ið bodnir vóru: „Komið, tí at nú er alt tilgjørt!“ Men teir fóru allir sum ein at umbera seg. Hin fyrsti segði: „Eg havi keypt nakra jørð, og eg noyðist at fara út og hyggja at henni; eg biði teg halda mær til góða!“ Og annar segði: „Eg havi keypt fimm pør av oksum og fari nú út at royna teir; eg biði teg halda mær til góða!“ Og upp aftur ein annar segði: „Eg eri beint nú giftur, og tí kann eg ikki koma.“ Og húskallurin kom og segði harra sínum frá hesum. Tá varð húsbóndin vreiður og segði við húskallin: „Skunda tær og far út um gøtur og stræti í staðinum, og leið inn higar fátæk og kryplingar og blind og hølt.“ Og húskallurin segði: „Harri, gjørt er, sum tú skipaði fyri, og enn er rúm.“ Tá segði húsbóndin við húskallin: „Far út á bygdavegirnar og út at gørðunum, og noyð tey at koma inn, fyri at hús mítt kann verða fult. Tí at eg sigi tykkum, at eingin av teimum monnum, ið bodnir vóru, skal smakka kvøldmáltíð mína.“ Luk 14,16-24

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum til at fylgja honum eftir í lýdni og í tolni at bera tann kross, sum er lagdur okkum á herðar. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda tínum heilhugað at tilbiðja teg og tæna tær, so at vit eisini í mótgongd og ágangi mega halda fast við teg og títt lívssæla orð og ganga í fótasporum sonar tíns. Gev okkum at finna troyst og styrki í trúnni á faðirliga kærleika tín og umsorgan, so at vit undir øllum lívsins freistingum og vandum kunnu halda út fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum til at fylgja honum eftir í lýdni og í tolni at bera tann kross, sum er lagdur okkum á herðar. Vit biðja teg, gev okkum altíð at óttast og elska heilaga navn títt, so at vit verða verandi í kærleika tínum, eru kalli tínum lýðin og fylgja syni tínum í kærleika og góðum gerðum, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Jeremia talaði við Harran og segði: „Vita skalt tú, at tín vegna verði eg spottaður av teimum, ið einkisvirða orð tíni.“ Tí sigur Harrin soleiðis: „Vendir tú við, skal eg aftur lata teg standa fyri ásjón míni, og skilir tú hitt dygdargóða

frá tí, sum einki virði hefur, tá skalt tú vera eins og muður mín; teir skulu venda við til tín, men tú skalt ikki venda við til teirra. Og eg geri teg til óklívandi borgargarð av kopari ímóti hesum fólkinum; teir skulu stríðast ímóti tær, men ikki vinna á tær, tí at eg eri við tær til tess at hjálpa og bjarga tær, sigur Harrin.“ Jer 15,15b-16a og 19-20

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:
Og einglinum hjá kirkjuliðinum í Laodikeu skalt tú skriva: „Hetta sigur tann, sum er Amen, hitt trúgva og sannorðaða vitnið, upphav Guðs skapnings: Eg veit um gerningar tínar, at tú ert hvørki kaldur ella heitur! Gævi, tú vart kaldur ella heitur! Tí, av tí at tú ert flógvur, og ert hvørki heitur ella kaldur, skal eg spýggja teg út úr munni mínum – við tað at tú sigur: „Eg eri ríkur og havi fingið almikið og havi onga neyð“ – og tú veitst ikki, at tú ert vesælur og eymur og fátækur og blindur og nakin; tí ráði eg tær, at tú keypir av mær gull, brent í eldi, fyri at tú kanst verða ríkur, og hvít klæði, fyri at tú kanst klæða teg við teimum, og skommin av nakni tínum ikki skal verða at síggja, og salvu at smyrja eygu tíni við, fyri at tú kanst síggja. Allar teir, sum eg elski, teir revsi eg og agi. Ver tí áhugaður og vend um! Sí, eg standi við dyrnar og banki uppá. Um einhvør hoyrir rødd mína og letur upp dyrnar, tá skal eg fara inn til hansara og eta nátturða saman við honum, og hann við mær. Tann, sum sigrar, hann skal eg lata sita hjá mær í hásæti mínum, líkasum eisini eg havi sigrað og eri setstur hjá faðir mínum í hásæti hansara. Tann, sum oyru hefur, hann hoyri, hvat andin sigur kirkjuliðunum!“ Opb 3,14-22

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Men stórir skarar fylgdu í ferðini við Jesusi, og hann vendi sær við og segði við tey: „Um onkur kemur til mín og ikki hatar faðir sín og móður og konu og børn og brøður og systrar, ja, sína egnu sál við, kann hann ikki vera lærusveinur mín. Tann, sum ikki ber kross sín og fylgir mær eftir, kann ikki vera lærusveinur mín. Tí at hvør tykkara, sum ætlar at byggja eitt torn, setist ikki fyrst niður og roknar kostnaðin, um hann hevur nóg mikið at gera tað liðugt fyri; til tess at tað ikki skal verða, tá ið hann hevur lagt grundina og ikki er mentur at fullføra verkið, at øll, sum síggja tað, skulu fara at spotta hann og siga: „Hesin maðurin setti á at byggja og var ikki mentur at fullenda.“ Ella hvør kongur fer út í bardagar at stríðast móti øðrum kongi og situr ikki fyrst og leggur ráð, um hann er førur fyri við tíggju túsund at mæta tí, sum kemur móti honum við tjúgu túsund? Og er hann tað ikki, tá sendir hann, meðan hin enn er langt burtur, sendiboð avstað at spyrja um friðartreytirnar. Somuleiðis kann heldur eingin tykkara, sum ikki avsigur alt tað, ið hann eigur, vera lærusveinur mín. Saltið er víst gott; men verður saltið sjálvt dovið, av hvørjum skal tað tá fáa kraft aftur? Tað dugir hvørki til mold ella tøð; tey blaka tað út. Ein og hvør, sum oyru hevur at hoyra við, hann hoyri!“ Luk 14,25-35

3. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit játta fyri tær, at vit sum vilstir seyðir hava latið okkum føra burtur av rættum vegi. Vit biðja teg, ver okkum náðigur. Vek upp hjertu okkara við heilaga anda tínum og leið okkum aftur á rætta kós. Hjálp okkum at halda fast við orð títt, so at vit í sannari trúgv verða varðveitt í kirkjuliði tínum til síðstu stund hjá okkum og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í náði tíni og kærleika leitar upp hitt burturfarna, og ert verndari og skjöldur teirra, sum líta á teg. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur og vegleið okkum við heilaga anda tínum, so at vit ikki fara soleiðis við hinum tímiligu lutunum, at vit fyri teir missa hinar ævigu, sum tú hevur tilbúgv við okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Tí at so sigur hin hátt hevjaði, sum valdið hevur um ævir

og eitur hin heilagi: Eg bógvi á høgum, heilagum staði, hjá hinum sundurbrotna, hvørs hugur er niðurnívdur, til tess at lívga hug hinna niðurnívdu og hjarta hinna sundurbrotnu. Tí at eg seti ikki ævinliga at og reiðist ikki um allar ævir, annars mundi andin ørmaktast fyri mær, tær sálar, sum eg sjálvur havi skapað. Vegna misgerð hansara reiddist eg um bil og sló hann og fjaldi í vreiði mítt andlit; hann gekk í fráfalli sínar egnu leiðir. Eg sá vegir hans; men nú vil eg grøða og leiða hann og endurgjalda honum við miskunn; hjá øllum, ið syrgja, skapi eg varranna ávøkst; frið, ja, miklan frið eg veiti bæði teimum í nánd og teimum í fjarlegd, sigur Harrin; nú vil eg grøða hann. Jes 57,15-19

Epistulin skrivar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Eyðmýkið tykkum tí undir Guðs veldigu hond, fyri at hann á sínum tíma má upphvja tykkum. Kastið alla sorg tykkara á hann; tí at hann hevur umsorgan fyri tykkum. Verið ódruknir, vakið! Mótstøðumaður tykkara, djevulin, gongur um sum ein ýlandi leyva, leitandi eftir tí, sum hann kann gloypa. Standið honum ímót, treystir í trúnni, við tað at tit vita, at tær somu líðingar henda brøður tykkara um allan heimin. Men Guð alrar náðar, sum kallaði tykkum til sína ævigu dýrd í Kristi Jesusi, aftan á líðing eina stutta tíð, hann skal sjálvur gera tykkum fulldugandi, menna, styrkja, grundfesta tykkum. Hansara er mátturin um aldur og allar ævir. Amen. 1 Pæt 5,6-11

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men allir tollarar og syndarar hildu seg nær at Jesusi fyri at lýða á hann. Og bæði Fariseararnir og hinir skriftlærdu knarraðu og søgdu: „Hesin fagnar syndarum og etur saman

við teimum.“ Men hann talaði hetta líknílsi til teirra og segði: „Hvør tykkara, sum hefur hundrað seyðir og hefur mist ein teirra, letur ikki teir níggju og níti vera eftir í haganum og fer at leita eftir tí burturmista, inntil hann finnur hann? Og tá ið hann hefur funnið hann, leggur hann hann fegin á herðarnar; og tá ið hann kemur heim, kallar hann saman vinmenn sínar og grannar og sigur við teir: „Samgleðist við mær, tí at eg havi funnið seyð mín, sum burtur farin var.“ Eg sigi tykkum: Soleiðis skal verða meiri gleði í himni um ein syndara, sum vendir um, enn um níggju og níti rættvís, sum ikki hava umvending fyri neyðini. Ella hvør kona, sum hefur tíggju drakmur og missir eina drakmu, tendrar ikki ljós og sópar húsið og leitar væl, inntil hon finnur hana? Og tá ið hon hefur funnið hana, kallar hon saman vinkonur sínar og grannkonur og sigur: „Samgleðist við mær; tí at eg havi funnið ta drakmuna, sum eg misti.“ Soleiðis, sigi eg tykkum, verður gleði hjá Guðs einglum um ein syndara, sum vendir um.“ Luk 15,1-10

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í miklu náði tíni og kærleika tekur ímóti øllum, sum í sannari iðran leita til tín. Vit viðganga fyri tær, at vit í ólýdni okkara ikki eru verd at verða kallað tíni børn. Men í áliti á miskunn tína og náði, sum tú við syni tínum so ríkliga hefur sýnt okkum, biðja vit, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit ganga í okkum sjálv og finna aftur á rætta kós. Hjálp okkum at halda fast við orð títt, so at vit í sannari

trúgv verða varðveitt í kirkjuliði tinum til okkara síðstu stund og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í náði tíni og kærleika tekur ímóti øllum, ið leita til tín, og ert verndari og skjøldur teirra, sum líta á teg. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur og vegleið okkum við heilaga anda tinum, so at vit ikki fara soleiðis við hinum tímiligu lutunum, at vit fyri teir missa hinar ævigu, sum tú hevur tilbúgvið okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: Eg birtist teimum, ið ikki spurdu eftir mær, varð funnin av teimum, ið ikki leitaðu mín; við tjóð, sum ikki kallaði á meg, segði eg: „Sí, her eri eg!“ Allan dagin eg breiddi út hendur mínar móti tvørlyndum fólki, sum gekk á sínum vánda vegi og fylgdi sínum egnu hugsanum. Jes 65,1-2

Epistulin skrivur Paulus ápostul til Efesusmanna:

Og Jesus Kristus kom og boðaði frið fyri tykkum, sum langt burtur vóru, og frið fyri teimum, sum nær vóru. Tí at við honum hava vit báðir partar í einum anda atgongd til faðirin. So eru tit tá ikki longur fremmandir og útlendingar, men tit eru samborgarar við hinum heilagu og Guðs húsfolk, uppbygdur á grundvøll ápostlanna og profetanna,

meðan Kristus Jesus sjálvur er hornasteinurinn, sum hvør bygningur verður samanbundin við og veksur upp til eitt heilagt tempul í Harranum, sum eisini tit verða samanbygdir í til ein Guðs bústað í andanum. Ef 2,17-22

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og Jesus segði: „Ein maður átti tveir synir. Og hin yngri teirra segði við faðirin: „Faðir, gev mær tann partin av ognini, sum mær líknast.“ Og hann býtti góðsið millum teirra. Og ikki mangar dagar eftir hetta savnaði hin yngri sonurinn alt saman og fór burtur í eitt fjarlagið land, og har oyddi hann burtur ogn sína í einum óryggiligum levnaði. Men tá ið hann hevði forkomið øllum burtur, kom hørð hungursneyð um hetta sama land, og hann fór at líða neyð. Og hann fór til ein bónda har í landinum og helt seg aftrat honum, og hesin sendi hann út á mark sína at sita hjá svíninum. Og hann vildi fegin fylla bók sín av tí dravi, sum svínini ótu; men eingin gav honum nakað. Tá gekk hann í seg sjálván og segði: „Hvussu mangir bønarmenn hjá faðir mínum hava ikki yvirflóð av mati, men eg doyggi her í hungri! Eg vil standa upp og fara til faðirs míns og siga við hann: „Faðir, eg havi syndað ímóti himlinum og ímóti tær; ikki eri eg longur verdur at eita sonur tín; lat meg sleppa at vera sum ein av bønarmönnum tínum?““ Og hann reistist og tók at ganga til faðirs síns. Men meðan hann enn var langt burtur, sá faðir hansara hann og tókki stórliga synd í honum; og hann kom rennandi og hálsfevndi hann og kysti hann. Men sonurinn segði við hann: „Faðir, eg havi syndað ímóti himlinum og ímóti tær; ikki eri eg longur verdur at eita sonur tín.“ Men faðirin segði við húskallar sínar: „Farið eftir teimum bestu klæðunum og latið hann í tey, og setið ring á fingurinn á honum og gevið

honum skógvar upp á feturnar; og farið eftir gøðingarkálvinum og drepíð hann, og latum okkum eta og vera glaðar! Tí at hesin sonur mín var deyður og er livnaður aftur, hann var farin og er fingin aftur.“ Og teir tóku at halda sær á gaman. Men hin eldri sonur hansara var úti á markini; og tá ið hann kom heim og nærkaðist húsunum, hoyrði hann spæl og dans. Og hann rópaði ein av hús-køllunum til sín og spurdi hann, hvat hetta hevði at týða. Men hann segði við hann: „Bróðir tín er komin, og faðir tín hevur dripið gøðingarkálvin, av tí at hann hevur fingið hann heilan aftur.“ Tá varð hann illur og vildi ikki fara inn. Faðir hansara fór tá út og bað hann. Men hann svaraði og segði við faðirin: „Sí, í so mong ár havi eg nú tænt tær, og havi aldri gjørt ímóti boðum tínum; og mær hevur tú aldri givið so frægt sum eitt smálamb, so at eg kundi fáa mær ein stuttleika saman við vinum mínum! Men tá ið hasin sonur tín er heim aftur komin, sum hevur oytt burtur ognir tínar við skøkjum, nú drepur tú gøðingarkálvin til hansara!“ Men hann segði við hann: „Sonur mín, tú ert altíð hjá mær, og alt mítt er títt; men nú áttu vit at hildið okkum at gamni og at verið glaðir, tí at hesin bróðir tín var deyður og er livnaður aftur, var farin og er fingin aftur.“
Luk 15,11-32

4. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum ert miskunn-samur og við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur lovað okkum, at tú ikki vilt døma ella fordøma okkum, men í náði fyrigeva okkum allar syndir okkara og fegin geva okkum tað, sum okkum er tørvur á. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt gera trúna á hesa miskunn tína fasta og livandi í hjørtum okkara. Lær eisini okkum at sýna miskunn ímóti næsta okkara, so at vit ongan døma ella fordøma, men døma okkum sjálv, fegin fyrigeva hvør øðrum og liva saman í kærleika í trúnni á teg fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, miskunnsami faðir, tú, sum ert harri yvir øllum lutum og hevur alt valdið í himli og á jørð. Vit biðja teg, gev frið og semju á foldum, so at kirkja tín í friði og gleði, miskunn og kærleika má tilbiðja teg og tæna tær av heilum hjarta, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í seinnu Sámuelsbók:

Tá ið kona Uria frætti, at maður hennara var deyður, læt

hon hevja harmljóð eftir hann. Men tá sorgardagarnir vóru lidnir, læt Dávid hana koma í hús sítt; hon varð tá kona hans og fœddi honum son; men Harranum líkaði illa tað, sum Dávid hevði gjørt. Tá sendi Harrin Nátan til Dávíds, og tá ið hann kom til hansara, segði hann við hann: „Tveir menn búðu í somu bygd; annar var ríkur og hin fátækur. Hin ríki átti nógv bæði av smalum og stórdýrum. Men hin fátæki átti einki uttan eitt lítið gimbur lamb, sum hann hevði keypt og alt upp; tað vaks upp saman við børnum hansara; tað át av breyðbita hansara og drakk av bikari hansara, svav við barm hansara og var honum eins og dóttir. Tá ið hin ríki einaferð fekk vitjan av vallara, troystaði hann sær ikki at taka nakað av smalum og stórdýrum sínum til tess at matgera fyri ferðamanninum, ið var komin til hansara; men hann tók gimbur lambið hjá hinum fátæka og gav gesti sínum tað til matna.“ Tá varð Dávid ógvuliga illur inn á mannin og mælti við Nátan: „So satt sum Harrin livir, eigur tann maður at láta lív, ið tilíkt hevur gjørt! Og lambið skal hann endurgjalda fjórfalt aftur fyri henda miskunnarleysa atburð sín!“ Men Nátan segði við Dávid: „Tú ert maðurin.“ 2 Sám 11,26-12,1-7a

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at eg haldi tað, at lídingarnar í tíðini, sum nú er, einki eru aftur ímót teirri dýrd, sum skal verða opinberað á okkum. Tí at tráan skapningsins bíðar eftir opinbering Guðs barna. Tí at skapningurin er lagdur undir fáfongdina, – ikki við sínum vilja, men fyri hansara skuld, sum legði hann undir hana, – í vón um, at eisini sjálvur skapningurin skal verða loystur úr trældómi forgongiligleikans til dýrdarfrælsis Guðs barna. Tí at vit vita, at allur skapningurin stynjar tilsaman og hevur fœðingarverkir tilsaman líka til

nú. Ja, ekki bert hann; men eisini vit, sum hava frumgróður andans, eisini vit stynja við okkum sjálvum, við tað at vit bíða eftir sonarættinum, endurloysing likams okkara. Róm 8,18-23

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Jesus segði: „Verið miskunnsom, eins og faðir tykkara er miskunnsamur. Og dømið ekki, tá skulu tit ekki verða dømd. Og fordømið ekki, tá skulu tit ekki verða fordømd. Umberið, tá skal tykkum verða umborið. Gevið, tá skal tykkum verða givið; eitt gott, stappað, stungið, høgrokað mál skulu tey geva tykkum í fang; tí at við tí máli, sum tit mála, skal tykkum aftur verða mált.“ Men hann segði teimum eisini eitt líknili: „Man blindur fáa leitt blindan? Munnu teir ekki báðir falla í veitina? Ikki er ein lærusveinur yvir meistara sínum; men ein og hvør, sum er fulllærdur, skal verða sum meistari hansara. Men hví sært tú flísina, sum er í eyganum á bróður tínum, men bjálkan í tínum egna eyga verður tú ikki varur við? Ella hvussu kanst tú siga við bróður tín: Bíða, bróðir, lat meg taka flísina út úr eyga tínum; tú sum sjálvur ikki sært bjálkan í tínum egna eyga? Tín falsari, tak fyrst bjálkan út úr tínum egna eyga, og tá skalt tú síggja væl at taka flísina út úr eyganum á bróður tínum.“ Luk 6,36-42

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at vit fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld, bæði í lívi og deyða eru

tíni. Vit biðja teg, gev okkum við tínum heilaga anda her á foldum at vera boðum tínum lýðin, so at vit liva í kærleika okkara millum, fyrigeva heldur enn at døma, læra at elska fíggindar okkara og biðja fyri teimum, ið forfylgja okkum, fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum doyði fyri syndir okkara og misgerðir, og nú við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, miskunnsami faðir, tú, sum ert harri yvir øllum lutum og hevur alt valdið í himli og á jørð. Vit biðja teg, gev frið og semju á foldum, so at kirkja tín í friði og gleði, miskunn og kærleika má tilbiðja teg og tæna tær av heilum hjarta, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Tú mást ikki reingja rætt útisetans ella faðirloysingans og ikki veðtaka klæði einkjunnar. Minst til, at tú vart sjálvur trælur í Egyptalandi, og at Harrin, Guð tín, loysti teg út haðan; tessvegna bjóði eg tær at gera hetta. Tá ið tú bert inn kornið av akri tínum og gloymir bundi eftir úti í elmuni, tá skalt tú ikki fara út aftur eftir tí; útisetin, faðirloysingin og einkjan skulu hava tað, til tess at Harrin, Guð tín, skal vælsigna teg í øllum, sum tú tekur tær fyri. Tá ið tú hevur sligið ávøkstin niður úr oljutrøum tínum, tá skalt tú ikki fara aftur í greinarnar at leita; tað, sum tá er eftir, skulu útisetin og faðirloysingin og einkjan hava. Tá ið tú tínir víngarð tín, tá skalt tú ikki henta aftur umaftur; tað, sum

eftir er, skulu útisetin, faðirloysingin og einkjan hava. Tú skalt minnast til, at tú vart sjálvur trælur í Egyptalandi; tessvegna bjóði eg tær at gera hetta. 5 Mós 24,17-22

Epistulín skrifvar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at eingin av okkum livir sær sjálvum, og eingin doyir sær sjálvum. Tí at um vit liva, so liva vit Harranum, og um vit doyggja, so doyggja vit Harranum; annaðhvørt vit tí liva ella doyggja, hoyra vit Harranum til. Tí at til tess doyði Kristus og varð livandi aftur, at hann skuldi verða harri bæði yvir deyðum og livandi. Men tú, hví dømir tú bróður tín? Ella tú, hví vanvirðir tú bróður tín? Tí at vit skulu allir fara fram fyri Guðs dómstól. Tí at skrivað stendur: „So satt sum eg livi, sigur Harrin, fyri mær skal hvørt knæ boyggja seg, og hvør tunga skal lova Guði.“ So skal tá ein og hvør okkara gera Guði roknskap fyri sjálvan seg. Latum okkum tí ikki longur døma hvør annan, men dømið heldur soleiðis, at tit ikki leggja ástoytingarstein ella meinboga fyri bróður tykkara. Róm 14,7-13

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tit hava hoyrt, at tað hevur verið sagt: „Tú skalt elska næsta tín og hata figginda tín.“ Men eg sigi tykkum: Elskið figgindar tykkara og vælsignið tey, ið biðja ilt yvir tykkum; gerið væl ímóti teimum, ið hata tykkum, og biðið fyri teimum, ið illkenna tykkum og forfylgja tykkum, til tess at tit mega verða børn faðirs tykkara, ið er í himlunum; tí at hann letur sól sína rísa fyri illum og góðum og letur regna niður yvir rættvís og órættvís. Tí um tit elska tey, ið tykkum elska, hvørja lön eiga tit fyri tað? Gera ikki eisini tollarar tað sama? Og um tit heilsa eina brøðrum tykkara, hvat avbært gera tit tá? Gera ikki eisini heidnir menn so

við? Verið tí tit fullkomin, eins og himmalski faðir tykkara er fullkomin.“ Matt 5,43-48

5. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur givið okkum títt heilaga orð og alskyns tímiligá signing. Vit viðganga við Símun Pæturi, at vit eru óverdig til at taka ímóti øllum hesum. Men vit biðja teg, fyrigev okkum syndir okkara og ger okkum til tænarar tínar. Gev okkum lukku og signing í kalli okkara. Halt okkum uppi og varðveit okkum bæði nú og altíð, so at vit allar ævir mega lova og prisa tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kallar okkum til tænastru og hevur tilbúgvíð teimum, ið teg elska, signing og dýrd, sum einki eyga hevur sæð. Vit biðja teg, gev okkum kærleikans anda í hjórtu okkara, so at vit í øllum lutum og yvir allar lutir elska teg og at enda fáa lut í lyftum tínum, ið bera av øllum tí, sum vit tráa eftir, hina ævigu sælu, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika

heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!
Amen.

Henda heilaga lesturinn skrifvar Jesaja profetur:

Það árið, tá ið Uzzia kongur doyði, sá eg Harran sitandi á høgum háseti, hátt hevjaðan, og sleipið av skikkju hansara fylti halgidómin; kring hann stóðu seráfar, hvør teirra hevði seks veingir; við tveimum huldu teir andlitið, við tveimum huldu teir feturnar, og við tveimum hildu teir sær á flogi. Og teir kallaðu hvør til annan og søgdu: „Heilagur, heilagur, heilagur er Guð herliðanna, jørðin øll er full av dýrd hans!“ Fyri rödd teirra skulvu durastavirnir, og húsið fylltist av royki. Tá segði eg: „Vei mær! Eg beri ikki boð í bý! Tí at eg eri maður við óreinum vørrum og búgvi mitt í fólki við óreinum vørrum; og nú havi eg við egnum eygum sæð kongin, Harra herliðanna.“ Ein av seráfunum kom tá fljúgvandi til mín; í hondini hevði hann glóð, sum hann við klova hevði tikið av altarinum. Hana læt hann nerta við munn mín og mælti: „Sí, hon hevur nortið við varrar tínar; nú er misgerð tín burtur og synd tín fyrigivin.“ Síðan hoyrði eg rödd Harrans, ið segði: „Hvønn skal eg senda? Hvør vil vera ørindreki okkara?“ Og eg svaraði: „Her eri eg – send meg!“ Jes 6,1-8

Epistulin skrifvar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Til endans, verið allir samhugaðir, samlíðandi, blíðir við brøðurnar, miskunnsamir, eyðmjúkir. Gjaldið ikki ilt fyri ilt ella deilan fyri deilan; men tvørtur ímót, vælsignið heldur, tí at til tess eru tit kallaðir, at tit skulu arva signing. Tí at tann, sum vil elska lívið og síggja góðar dagar, skal varða tungu sína frá illum og varrarnar frá at tala fals, hann víki frá tí illa og geri tað góða, hann søki frið og

stundi eftir honum! Tí at Harrans eygu eru yvir teimum rættvísu, og oyru hansara vend til teirra bøn; men Harrans ásjón er vend ímót teimum, sum ilt gera. Og hvør er tann, sum kann gera tykkum ilt, tá ið tit eru ágrýtnir fyri tí góða? Men um tit eisini skuldu liðið fyri rættvísi skuld, tá eru tit sælir. Havið ongan ótta fyri teimum og ræðist ikki; men halgið Krist sum Harran í hjørtum tykkara. 1 Pæt 3,8-15a

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tað bar á, meðan mannamúgván tyrptist um Jesus og lýddi á Guðs orð, og hann var staddur við Genesaret vatnið, at hann sá tveir bátar liggja í fjøruni, men útróðr-armenninir vóru farnir burtur frá teimum og sótu og reinskaðu gørnini. Og hann fór tá inn í annan bátin, sum Símun átti, og bað hann leggja eitt sindur út frá landi; og hann settist tá niður og lærði mannfjældina úr bátinum. Men tá ið hann var hildin upp at tala, segði hann við Símun: „Legg út á dýpið, og setið gørn tykkara út eina setu!“ Og Símun svaraði og segði: „Meistari, vit hava roynt alla nátt og einki fingið; men eftir tinum orði vil eg seta gørnini út aftur.“ Og tá ið teir hetta gjørdu, fingur teir eina stóra mongd av fiski í; men gørnini hjá teimum skrædnaðu. Og teir veittraðu eftir lagsmonnum sínum á hinum bátinum at koma og hjálpa sær; og teir komu, og teir fyltu upp í báðar bátarnar, so at teir vóru søkkkladnir. Men tá ið Símun Pætur hetta sá, fell hann Jesusi til kníggja og segði: „Far frá mær, Harri, tí at eg eri ein syndigur maður!“ Tí at ræðsla var komin á hann og á allar teir, sum við honum vóru, av hesi fiskaveiði, sum teir høvdu fingið; og somuleiðis eisini á Jákup og Jóhannes, synir Sebedeusar, sum vóru lagsmenn Símunar. Og Jesus segði við Símun: „Óttast ikki, hereftir skalt tú veiða menn!“

Og teir drógu bátarnar upp á land og fóru frá øllum og fylgdu honum. Luk 5,1-11

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum sendi son tín í heimin, til tess at hann við líðing, deyða og uppreisn síni skuldi veita okkum fyrigeving syndanna og ævigt lív. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín, so at vit sannførd í trúnni játta, at Jesus Kristus av sonnum er sonur tín og at við honum sum harra skulu helheimsins portur ikki fáa vald á Guðs kirkjuliði. Gev okkum í hesi trúgv styrki og mót til at bera tann kross, sum verður lagdur okkum á herðar, og í lýdni at fylgja einborna syni tínum, Jesusi Kristi, várum harra, hagar hann leiðir okkum, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum kallar okkum til tænastru og hevur tilbúgv ið teg elska, signing og dýrd, sum einki eyga hevur sæð. Vit biðja teg, gev okkum kærleikans anda í hjørtu okkara, so at vit í øllum lutum og yvir øllum lutum elska teg og at enda fáa lut í lyftum tínum, ið bera av øllum tí, sum vit tráa eftir, hina ævigu sælu, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrifvar Jeremia profetur:

Orð Harrans kom til mín soljóðandi: „Áður enn eg myndaði teg í móðurlívi, kendi eg teg, áður enn tú komst av móðurfangi, halgaði eg teg; til at vera profet tjóðanna havi eg sett teg.“ Men eg svaraði: „O, Harri, drottin! Sí, eg dugi ikki at røða, tí at eg eri so ungur.“ Tá segði Harrin við meg: „Sig ikki: Eg eri so ungur! Men far allar staðir, hvar eg so sendi teg, og tala alt tað, sum eg bjóði tær. Óttast teir ikki, tí at eg eri við tær til tess at frelsa teg,“ sigur Harrin. Og Harrin rætti út hond sína, nart við munn mín og segði við meg: „Sí, nú leggi eg orð míni í munn tín.“ Jer 1,4-9

Epistulin skrifvar Pætur ápostul í fyrra brævi sínum:

Komið til hansara, hin livandi steinin, sum væl varð vrakaður av monnum, men er útvaldur og dýrmætur hjá Guði, og latið tykkum sjálvar verða uppbygdar sum livandi steinar til eitt andligt hús, til ein heilagan prestaskap, til at frambera andlig offur væl toknað av Guði fyri Jesus Krist. Tí at tað eitur í skriftini: „Sí, eg leggi í Sion ein aðalhyrnisstein, útvaldan og dýrmætan; og tann, sum trýr á hann, skal als ikki verða til skammar.“ Tykkum tí, sum trúgva, hoyrir æran til; men hinum vantrúgvu er hesin steinurin, sum smiðirnir vrakaðu, vordin ein aðalhyrnissteinur og ein snávingarsteinur og ein meinbogaklettur; og teir renna á hann, við tað at teir eru ólýdnir móti orðinum, men til tess vóru teir eisini ætlaðir. Men tit eru ein útvald slekt, ein kongaligur prestaskapur, ein heilag tjóð, eitt ognarfólk, fyri at tit skulu boða frá dygdum hansara, sum kallaði tykkum frá myrkrinum til sítt undurfulla ljós; tit, sum áður ikki vóru eitt fólk, men nú eru Guðs fólk, tit, sum

ikki funnu miskunn, men nú hava fingið miskunn. 1 Pæt
2,4-10

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Men tá ið Jesus var komin til bygdaløginu við Kesarea Filippi, spurdi hann lærusveinar sínar og segði: „Hvønn siga siga menn menniskjasonin vera?“ Men teir søgdu: „Summir siga: Jóhannes doyparin; summir: Elia og summir: Jeremia ella ein av profetunum.“ Hann sigur við teir: „Men tit, hvønn siga tit meg vera?“ Tá mælti Símun Pætur og segði: „Tú ert Kristus, sonur hins livandi Guðs.“ Men Jesus svaraði og segði við hann: „Sælur ert tú, Símun Jónasarsonur, tí at hold og blóð hevur ikki opinberað tær tað, men faðir mín, sum er í himlunum. Men eg sigi tær eisini: Tú ert Pætur (tað merkir: ein klettur), og á hesum kletti vil eg grunda kirkju mína, og helheims portur skulu ikki fáa vald á henni. Eg vil geva tær himmiríkisins lyklar, og tað, sum tú bindur á jørð, skal vera bundið í himli, og tað, sum tú loysir á jørð, skal vera loyst í himli.“ Tá beyð hann lærusveinunum ongum at siga frá, at hann var Kristus. Frá teirri stund tók Jesus at sýna lærusveinum sínum, at hann átti at fara til Jerúsalem og útstanda nógv av teimum elstu og høvuðsprestunum og teimum skriftlærdu og at verða sligin í hel og á triðja degi at rísa upp aftur. Og Pætur tók hann burtur frá og fór at hava at honum og segði: „Náði teg Guð, Harri! Aldri veri tær hetta fyri!“ Men hann vendi sær á og segði við Pætur: „Vík aftur um meg, Sátan! Tú ert mær ein meinbogi; tí at tú gáar ikki eftir Guðs søkum, men eftir mannasøkum.“ Tá segði Jesus við lærusveinar sínar: „Vil nakar ganga aftan á meg, tá avnokti hann sjálvan seg og taki upp kross sín og fylgi mær! Tí at tann, ið vil bjarga lívi sínum, skal missa tað; men tann, ið missir lív

sítt fyri mínar sakir, skal finna tað. Tí hvat gagnar tað manni, um hann vinnur allan heimin, men má bøta afturfyri við sál síni? Ella hvat skal maður geva í viðurlag fyri sál sína?“ Matt 16,13-26

6. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit viðganga fyri tær, at vit uttan náði tína og miskunn aldri kunnu koma inn í himmiríkis ríki. Tí biðja vit teg, fyrigev okkum allar syndir okkara. Reinsa hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit mega hava hug og kærleika til orð títt, liva eftir tí, og at enda av náði tíni verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum gevur allar góðar gávur. Vit biðja teg, legg kærleikan til heilaga navn títt í hjørtu okkara og gev okkum at vaksa í trúgv og gudsótta, so at einki forðar okkum í at fylgja tær. Fullfør í kærleika tínum tann góða gerning, sum tú hevur byrjað í okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrifaður í fimtu Mósebók:

Móses stevndi saman öllum Ísraelsfólki og mælti við tey: „Tí at hetta boð, sum eg í dag leggi fyri teg, er tær ikki ov torskilið ella fjarlagið. Tað er ikki uppi í himninum, so at tær er tørvur at siga: „Hvør vil fara fyri okkum upp í himinin og søkja okkum tað haðan og kunngera okkum tað, so at vit mega gera eftir tí.“ Heldur ikki er tað handan havið, so at tær er tørvur á at siga: „Hvør vil fara fyri okkum yvir um havið og flyta okkum tað higgar og kunngera tað fyri okkum, so at vit mega gera eftir tí.“ Nei, orðið er tætt hjá tær, í munni og hjarta tínum, so at tú kanst gera eftir tí.“ 5 Mós 29,2a og 30,11-14

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Ella vita tit ikki, at øll vit, sum doypt eru til Krist Jesus, eru doypt til deyða hansara. Vit eru tí grivin við honum við dópinum til deyðans, til tess at eins og Kristus varð vaktur upp frá deyðum við dýrd faðirsins, soleiðis skulu vit eisini ganga í nýggjum levnaði. Tí at eru vit vorðin samgrógvín við hann í líkingini við deyða hansara, tá skulu vit eisini verða tað í líkingini við uppreisn hansara, við tað at vit vita hetta, at okkara gamla menniskja er krossfest við honum, fyri at syndalikamið skuldi verða til einkis, so at vit ikki longur skulu tæna syndini; tí at tann, sum deyður er, er rættvísgjørdur frá syndini. Men eru vit deyð við Kristi, trúgva vit tí, at vit eisini skulu liva við honum, við tað at vit vita, at Kristus, vaktur upp frá deyðum, doyr ikki meir; deyðin hevur ikki longur vald á honum. Tí at tað, at hann doyði, doyði hann eina ferð fyri syndina; men tað, at hann livir, livir hann fyri Guði. Soleiðis skulu tit eisini halda tykkum sjálf vera deyð fyri syndini, men livandi fyri Guði í Kristi Jesusi. Róm 6,3-11

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tí at eg sigi tykkum, at um rættvísi tykkara ikki ber av rættvísi teirra skriftlærdu og Farisearanna, koma tit als ikki inn í himmiríki. Tit hava hoyrt, at tað hevur verið sagt við teir gomlu: „Tú mást ikki sláa í hel; men hvør tann, ið slær í hel, skal verða sekur fyri dóminum.“ Men eg sigi tykkum, at hvør, ið er vreiður inn á bróður sín, skal verða sekur fyri dóminum; og hvør, ið sigur við bróður sín: Raka (t.e. armingi), skal verða sekur fyri ráðinum; og hvør, ið sigur: More (t.e. dári), skal verða sekur til helvitis eld. Um tú tí bert fram gávu tína á altarið, og tað har kemur tær í huga, at bróðir tín hevur okkurt ímóti tær, so lat gávu tína verða liggjandi har framman fyri altarinum og far fyrst avstað og verð samdur við bróður tín og kom síðan og ber fram gávu tína. Ver skjóttur til sættis við mótstøðumann tín, meðan tú ert enn við honum á leið, fyri ta sök at ikki mótstøðumaðurin skal lata teg til dómans og dómarn til sveinsins og tú verða koyrdur í fangahús. Sanniliga sigi eg tær: Ikki skalt tú sleppa út aftur haðani, fyrr enn tú hevur rindað títt seinasta oyra.“ Matt 5,20-26

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit viðganga fyri tær, at vit uttan náði tína og miskunn aldri kunnu koma inn í himmiríkis ríki. Tí biðja vit teg, fyrigev okkum allar syndir okkara. Hjálp okkum við heilaga anda tínum, so at vit ikki gerast so bundin at teimum tímiligum lutunum, at vit fyri teir missa hinar ævigu. Gev okkum at hava hug og kærleika

til orð títt, so at vit liva eftir tí, og at enda av náði tíni verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum gevur allar góðar gávur. Vit biðja teg, legg kærleikan til heilaga navn títt í hjertu okkara og gev okkum at vaksa í trúgv og gudsóttá, so at einki forðar okkum í at fylgja tær. Fullfør í kærleika tínum tann góða gerning, sum tú hevur byrjað í okkum, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Og Guð talaði øll hesi orð og mælti: „Eg eri Harrin, Guð tín, sum leiddi teg út úr Egyptalandi, úr træláhusinum. Tú mást ikki hava aðrar gudar enn meg. Tú mást ikki gera tær skurðmyndir ella nakað líki av tí, sum er í erva á himninum ella í neðra á jørðini ella av tí, sum er í havinum undir jørðini; ikki mást tú tilbiðja ella dýrka tað, tí at eg Harrin, Guð tín, eri vandlátur Guð, sum lati misgerðir fedranna vitja aftur á børnini í triðja og fjórða lið hjá teimum, ið meg hata, men sýni miskunn í túsunda lið móti teimum, ið meg elska og varðveita boðorð míni! Tú mást ikki misbrúka navn Harrans, Guðs tíns, tí at Harrin sigur ikki tann ósekan, ið misbrúkar navn hans. Minst til at halda hvíludagin heilagan! Í seks dagar skalt tú starva og vinna øll verk tíni, men sjeyndi dagurin er hvíludagur fyri Harranum, Guði tínum; tá mást tú ikki vinna at nøkrum verki, hvørki tú ella sonur ella dóttir tín ella trælur ella trælkona ella fenaður tín ella útisetin, ið

býr hjá tær fyri innan borgarlið tíni! Tí at í seks dagar skapaði Harrin himin og jørð og hav og alt, sum har er, og hvíldi hin sjeynda dagin; tessvegna vælsignaði hann hin sjeynda dagin og halgaði hann. Æra faðir tín og móður tína, so at tú mást liva leingi í tí landi, sum Harrin, Guð tín, vil geva tær! Tú mást ikki sláa í hel. Tú mást ikki dríva hor. Tú mást ikki stjala. Tú mást ikki bera rangan vitnisburð ímóti næsta tínum. Tú mást ikki girnast hús næsta tíns. Tú mást ikki girnast konu næsta tíns, ikki húskall ella arbeiðskonu hansara, ikki oksa ella asna hans ella nakað, sum næsti tín eigur.“ 2 Mós 20,1-17

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at øll hava syndað, og teimum vantar Guðs heiður, og tey verða rættvísgerð fyri einki av náði hansara við endurløysingini, sum er í Kristi Jesusi, hann, sum Guð setti fram í blóði hansara sum ein nádistól við trúnni, fyri at sýna rættlæti sítt, við tað at Guð í umbæri sínum hevði umborið tær syndir, sum fyrr vóru gjørdar, fyri at sýna rættlæti sítt í teirri tíð, sum nú er, til tess at hann kundi vera rættvísur og rættvísgera tann, sum hevur trúgv á Jesus. Hvar er tá rósið? Tað er útistongt? Við hvørji lóg? Gerninganna? Nei, men við trúarlóg. Tí at vit halda tað, at menniskjan verður rættvísgerð av trúgv uttan lógargerningar. Róm 3,23-28

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og sí, har kom fram ein maður til Jesus og segði: „Meistari, hvat gott skal eg gera, at eg kann fáa ævigt lív?“ Men hann segði við hann: „Hví spyrst tú meg um tað góða? Ein er tann, ið góður er. Men vilt tú koma inn til lívið, tá halt boðini.“ Hann sigur við hann: „Hvørji?“ Men Jesus segði: „Hetta: tú mást ikki sláa í hel; tú mást ikki dríva hor; tú

mást ekki stjala; tú mást ekki siga rangan vitnisburð; æra faðir tín og móður tína, og: tú skalt elska næsta tín eins og sjálvan teg.“ Unglingin sigur við hann: „Alt hetta havi eg hildið; hvat vantar mær enn?“ Jesus segði við hann: „Vilt tú vera fullkomin, tá far og sel alla ogn tína og gev teimum fátæku, og tú skalt eiga dýran grip í himli; og kom so og fylg mær!“ Men tá ið ungingin hetta hoyrði, fór hann syrgin burtur, tí at hann átti nógva ogn. Men Jesus segði við lærusveinar sínar: „Sanniliga sigi eg tykkum: Tað fer at verða torført hjá einum ríkum at koma inn í himmiríkið. Ja, eg sigi uppafur við tykkum: Tað er lættari hjá einum kameli at sleppa ígjøgnum eitt nálareyga enn hjá einum ríkum at koma inn í Guðs ríki.“ Tá ið lærusveinarnir hetta hoyrdu, vórðu teir ógvuliga óttafullir og søgdu: „Hvør kann tá verða frelstur?“ Men Jesus hugdi upp á teir og segði við teir: „Hjá monnum er hetta ógjørligt, men hjá Guði er alt gjørligt.“ Matt 19,16-26

7. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, mettaði hin hungrandi skaran við sjev breyðum og nøkrum fáum fiskum. Vit biðja teg, ver eisini miskunnsamur hjá okkum við signing tíni, og hjálp okkum at nýta gávur tínar rætt. Varða okkum fyri girni og tímiligari

stúran, so at vit fyrst sækja ríki títt og rættvísi tína og av náði tíni fáa at kenna faðirligu umsorgan tína í øllum, sum okkum er tørvur á bæði til likams og sálar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í guddómligu og faðirligu umsorgan tíni aldri svíkur. Vit biðja teg, tak burtur alt tað, ið er okkum at meini og gev okkum tað, sum er okkum til lívs og sælu fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Halleluja! Gott tað er at leika fyri Guði várum, tí yndisligt tað er, og lovsongur væl høvir. Harrin byggir upp Jerúsalem og savnar saman tey sundurspjaddu av Ísrael. Hann lekir tey, ið hava eitt sundurbrotið hjarta, og bindur um teirra sár. Hann talið á stjørnunum telur og kallar tær allar við navni. Mikil er drottin vár og stórur í veldi, einki er mark fyri vísdómi hans. Harrin heldur teim eyðmjúku uppi, men gudleysar nívir til jarðar hann niður. Fyri Harranum syngið við takkarsongi, leikið á saltri fyri Guði várum! Hann himmalin hylur við skýum, hann regn reiðir jørðini til, hann gras letur spretta á fjøllum. Hann djórunum gevur føðslu teirra og ravnsungunum, tá ið teir rópa. Hann hevur ei yndi til styrkleika hestsins, hevur ei tokka á beinum mansins. Harrin hevur tokka á teimum, ið hann óttast, teimum, ið bíða miskunnar hans. Sl 147,1-11

Epistulin skrifvar Jákup ápostul:

Um ein bróðir ella ein systir eru nakin, og teimum vantar dagliga føði, og einhvør tykkara sigur við tey: „Farið í friði, vermið tykkum og etið tykkum mett!“ men tit ikki geva teimum tað, sum likaminum tørvast, hvat gagnar tað? Líkaleiðis eisini trúgvín; um hon ikki hevur gerningar, er hon deyð í sjálvari sær. Men einhvør kann siga: „Tú hevur trúgv, og eg havi gerningar; sýn mær trúgv tína uttan gerningarnar, og eg skal sýna tær trúna av gerningum mínum! Ják 2,15-18

Hetta heilaga evangelið skrifvar Markus evangelistur:

Um hetta leitið, tá ið aftur stór mannamúgva var saman komin, og tey einki høvdu at eta, rópar Jesus lærusveinarnar til sín og sigur við teir: „Mær tykir hjartaliga synd í hesi mannamúgvu, tí at í triggjar dagar hava tey nú dvølt her hjá mær, og einki hava tey at eta. Og lati eg tey fara fastandi avstað heim til sín, tá munnu tey fáa maktarloysi á veginum, og summi av teimum eru komin langan veg.“ Og lærusveinar hansara svaraðu honum: „Hvaðani skal nakar her í oyðimørk kunna metta hesi við breyði?“ Og hann spurdi teir: „Hvussu mong breyð hava tit?“ Men teir søgdu: „Sjey.“ Og hann býður mannamúgvuni at seta seg niður á jørðina; og hann tók tey sjey breyðini, takkaði og breyt tey sundur og fekk lærusveinum sínum tey, at teir skuldu bera tey um; og teir bóru tey um í mannamúgvuni. Og teir høvdu nakrar fáar smáfiskar, og hann vælsignaði teir og segði, at teir eisini skuldu verða bornir um. Og tey fingi sær at eta og vórðu mett; og teir hentaðu upp í sjey tægur av molum, ið vóru til avlops. Men tey vóru okkurt um fyra túsund. Og hann læt tey fara avstað. Mark 8,1-9

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í kærleika tínum ongan gloymir, men bæði í viðgangi og mótgangi ert hjá okkum við umsorgan tíni og hjálp. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum at trúgva hesum av hjarta, eisini tá ið myrkrið sígur seg um okkum og mótloysið hóttir, so at vit uttan mannaótta kennast við teg og son tín, í orði og verki boða hin sæla gleðiboðskap, sum vit hava hoyrt, og heldur vilja líða fyri navns tíns skuld enn falla frá náði tíni til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í guddómligu og faðirligu umsorgan tíni aldri svíkur. Vit biðja teg, tak burtur alt tað, ið er okkum at meini og gev okkum tað, sum er okkum til lívs og sælu fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Prædikarin:

Fyri øllum er ein avmarkað stund, og ein og hvør lutur undir himlinum hefur sína tíð: At føðast hefur sína tíð, og at doyggja hefur sína tíð; at seta niður hefur sína tíð, og at taka upp tað, sum niður er sett, hefur sína tíð. At drepa hefur sína tíð, og at lekja hefur sína tíð; at ríva niður hefur sína tíð, og at byggja upp hefur sína tíð. At gráta

hefur sína tíð, og at læa hefur sína tíð; at syrgja hefur sína tíð, og at dansa hefur sína tíð. At kasta steinar hefur sína tíð, og at henta steinar hefur sína tíð; at fevnast hefur sína tíð, og at halda sær frá favntaki hefur sína tíð. At leita hefur sína tíð, og at missa hefur sína tíð; at goyma hefur sína tíð, og at forkoma hefur sína tíð. At skræða sundur hefur sína tíð, og at seyma aftur hefur sína tíð; at tuga hefur sína tíð, og at tala hefur sína tíð. At elska hefur sína tíð, og at hata hefur sína tíð; ófriður hefur sína tíð, og friður hefur sína tíð. Hvønn vinning fær so tann, sum arbeiðir, av teirri møði, sum hann hefur? Eg havi sæð ta plágu, sum Guð hefur givið mannabørnunum at plágast við. Alt hefur hann gjørt lagaligt til sína tíð, eisini ævina hefur hann lagt í hjertu teirra, men tó so at menniskjan ikki er før fyri at skilja tað verk, sum Guð ger, frá upphavi og til enda. Præd 3,1-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

So er tá nú eingin fordøming fyri tey, sum eru í Kristi Jesusi. Tí at lóg lívsins anda hefur í Kristi Jesusi gjørt meg frían frá lóg syndarinnar og deyðans. Tí at tað, sum var ómøguligt hjá lógini, av tí at hon var máttleys av holdinum, tað gjørði Guð, við tað at hann sendi sín egna son í líki av syndigum holdi og fyri syndarinnar skuld og dómfeldi syndina í holdinum, fyri at rættlætiskravið í lógini skuldi verða fullgjørt hjá okkum, sum ikki ganga eftir holdi, men eftir anda. Róm 8,1-4

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Ikki er ein lærusveinur yvir meistaratum, ei heldur er ein húskallur yvir húsbónda sínum. Tað er lærusveininum nóg mikið, at hann verður sum meistari hansara,

og húskallinum, at hann verður sum húsbóndi hansara. Hava tey kallað húsbóndan Beelsebul, hvør mikið meira tá húsfólk hansara. Óttist tí ikki fyri teimum; tí at einki er fjalt, sum ikki skal koma í ljósmála, og einki er loynt, sum ikki skal verða kunnigt. Tað, sum eg sigi tykkum í myrkri, tað talið tit í ljósi; og tað, sum verður lýtt tykkum í oyra, tað kunngeríð tit uppi á tekjunum. Og óttist ikki fyri teimum, ið sláa likamið í hel, men ikki kunnu sláa sálina í hel; men óttist heldur fyri honum, ið kann týna bæði sál og likam í helviti. Verða ikki tveir spurvar seldir fyri ein skilling? Og ikki ein teirra fellur til jarðar uttan vilja faðirs tykkara. Men á tykkum eru enntá øll hárin á høvdi tykkara tæld. Óttist tí ikki, tit eru meira verdir enn mangir spurvar.“
Matt 10,24-31

8. SUNNUDAG EFTIR TRÍEINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú letur okkum hoyra títt heilaga orð, sum er ein Guðs kraft til frelsu fyri hvønn tann, sum trýr. Vit biðja teg, ger hetta orð títt livandi í hjørtum okkara og lat tað bera ávøkst til ævigt lív. Gev okkum nú og altíð trúfastar orðsins tænarar, sum boða orð títt reint og rætt, og varðveit teir í náði tíni. Verj okkum fyri følskum lærdómi og tómari gudsdyrkan, so at kirkja tín má verða varðveitt óvikandi á hini føstu

grund orðs tíns fyrri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum elskar rættlæti, men stendur trúleysum ímót. Vit biðja teg, ver okkum náðigur og gev okkum av mildni tíni heilaga anda tín, so at vit, sum uttan teg einki megna, altíð mega stunda á tað, ið rætt er, og fáa styrki til at liva eftir vilja tínum fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

So sigur Harri herliðanna: Lurtið ikki eftir profetunum, ið profetera fyrri tykkum; teir tøla tykkum við talu um sjónir, sum teir sjálvir hava upphugað og ikki fingið frá Harranum. Við teir, ið havna orði Harrans, siga teir: Tykkum skal alt vignast væl! Og við hvønn, sum fer eftir treiski hjarta síns: Teg skal einki ilt raka! Tí at hvør hevur tikið lut í ráðagerð Harrans og sæð og hoyrt orð hans? Hvør hevur gáað eftir orði hans og hoyrt tað? Sí, Harrans vreiði er sum stormur á ferð, sum hvirlur, ið mala um høvur hinna gudleysu! Ikki skal bræði Harrans lætta av, fyrr enn hjartans hugsanir hans eru evnaðar og framdar; tá ið síðstu dagar koma, skulu tit skilja tað. Eg havi ikki sent profetarnar, og kortini renna teir; eg havi ikki talað til teirra, og kortini profetera teir! Um teir høvdu staðið í ráði mínum og hoyrt orð míni, tá høvdu teir fingið fólk mítt burtur av teirra vándra vegi og frá illverkum teirra. Eri eg tá einans Guð í námindu, sigur Harrin, og ikki Guð í fjarlegd? Kann nakar krógva seg burtur, so at eg ikki síggi hann? sigur Harrin.

Er tað ikki eg, sum fylli himin og jørð? sigur Harrin. Jer 23,16-24

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

So standa vit tá, brøður, ikki í skuld til holdið, so at vit skuldu liva eftir holdinum. Tí at liva tit eftir holdinum, tá skulu tit doyggja; men deyða tit við andanum gerningar likamsins, tá skulu tit liva. Tí at so mong, sum verða leidd av anda Guðs, tey eru Guðs børn. Tí at ikki fingi tit trældómsanda aftur til ræðslu, men tit fingi sonarættaranda, sum vit rópa í: Abba, faðir! Sjálvur andin vitnar saman við anda okkara, at vit eru Guðs børn. Men eru vit børn, tá eru vit eisini arvingar, og tað Guðs arvingar, og Krists samarvingar, so framt sum vit líða við honum, til tess at vit eisini skulu verða dýrmett við honum. Róm 8,12-17

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men eg meti lív mítt einkis vert fyri meg sjálvan, um eg bara má fullføra skeið mítt og ta tænaðstuna, sum eg fekk frá Harranum Jesusi: at vitna um gleðiðboðskapin um Guðs náði. Og nú, sí, eg veit, at tit ikki meira skulu síggja andlit mítt, allir tit, sum eg gekk ímillum og boðaði ríkið. Tess vegna vitni eg fyri tykkum henda dagin í dag, at eg eri reinur fyri alra manna blóð; tí at eg bar meg ikki undan at boða tykkum alt Guðs ráð. Gevið gætur um tykkum sjálvar og um alt tað fylgið, sum heilagi andin hevur sett tykkum sum tilsjónarmenn fyri, til at røkta Harrans kirkju-lið, sum hann hevur vunnið sær við sínum egna blóði. Eg veit, at aftan á burturferð mína skulu koma inn millum tykkara villir vargar, sum ikki eira fylginum; og frá tykkum

sjálvum munnu menn stíga upp, sum tala tað, ið øvugt er, fyri at lokka lærusveinarnar aftan á seg. Vakið tí, og minnist til, at eg í trý ár, nátt og dag, ikki havi hildið uppat við tárurum at áminna ein og hvønn. Og nú gevi eg tykkum yvir til Guðs og náðiorðs hansara, hann sum er mentur at uppbyggja tykkum og geva tykkum arvalut saman við øllum teimum, sum halgað eru. Eg havi ikki girnast silvur ella gull ella klæði hjá nøkrum manni. Tit vita sjálvir, at hesar hendur hava arbeitt fyri alt tað, sum mær sjálvum var tørvur á og teimum, sum við mær vóru. Í øllum lutum sýndi eg tykkum, at soleiðis eiga vit at arbeiða og vera teimum veiku til hjálpar og minnast orð Harrans Jesu, at hann sjálvur hevur sagt: „Sælari er at geva enn at taka.“ Áps 20,24-35

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Varið tykkum fyri svikaprofetum, ið koma til tykkara í seyðaklæðum, men eru óðir úlvar innan. Av fruktum teirra skulu tit kenna teir. Man nakar henta vínber av tornum ella fikur av tistlum? Soleiðis ber hvørt gott træ góðar fruktir; men hitt ringa træið ber ringar fruktir. Eitt gott træ kann ikki bera ringar fruktir, og ei heldur kann eitt ringt træ bera góðar fruktir. Hvørt tað træ, ið ikki ber góða frukt, verður høgt av og kastað í eldin. Tí skulu tit kenna teir av fruktum teirra. Ikki hvør tann, ið sigur til mín: „Harri, harri,“ skal koma inn í himmiríkið; men tann, ið ger vilja faðirs míns, sum er í himlunum.“ Matt 7,15-21

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú letur okkum hoyra títt heilaga orð, sum er ein Guðs kraft til frelsu fyri hvønn tann, sum trýr. Vit biðja teg, ger hetta orð títt livandi í hjørtum okkara og lat tað bera ávøkst til ævigt lív. Gev okkum nú og altíð trúfastar orðsins tænarar, sum boða orð títt reint og rætt, og varðveit teir í náði tíni. Verj okkum fyri følskum lærdómi og tómari gudsdyrkan, so at kirkja tín má verða varðveitt óvikandi á hini føstu grund orðs tíns fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum elskar rættlæti, men stendur trúleyssum ímót. Vit biðja teg, ver okkum náðigur og gev okkum av mildni tíni heilaga anda tín, so at vit, sum uttan teg einki megna, altíð mega stunda á tað, ið rætt er, og fáa styrki til at liva eftir vilja tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Mika profetur:

So sigur Harrin um profetarnar, ið villa fólk mítt og boða frið, tá ið teir fáa inn í munnin, men halga bardagan móti honum, ið einki vil geva teimum at eta: Tí skal nátt koma á tykkum, so at tit ongar sjónir síggja, og myrkur, so at tit ikki kunnu spáa; sólin skal fara afturundir fyri profetunum, og dagurin sortna yvir teimum. Tá verða síggjararnir lotir,

profetarnir rodna av skomm; allir hylja teir kampin, tí at einki svar kemur frá Guði. Mika 3,5-7

Epistulin skrivar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Elskaðu tit, trúgvíð ikki einum og hvørjum anda, men roynið andarnar, um teir eru av Guði; tí at mangir svika-profetar eru farnir út í heimin. Av hesum kenna tit Guðs anda: Ein og hvør andi, sum viðkennir sær, at Jesus Kristus er komin í holdi, er frá Guði. Og ein og hvør andi, sum ikki viðkennir sær Jesus, er ikki frá Guði; og hetta er Antikrists andi, sum tit hava hoyrt um, at hann kemur, og hann er longu nú í heiminum. Børn míni, tit eru av Guði og hava vunnið á teimum; tí at tann, sum er í tykkum, er størri enn tann, sum er í heiminum. Teir eru av heiminum; tí tala teir av heiminum og heimurin hoyrir teir. Vit eru av Guði; tann, sum kennir Guð, hoyrir okkum; tann, sum ikki er av Guði, hoyrir okkum ikki. Av hesum kenna vit sannleikans anda og villunnar anda. 1 Jóh 4,1-6

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Mangir munnu siga við meg á hinum degi: „Harri, harri, hava vit ikki profeterað við tínum navni, og hava vit ikki rikið út illar andar við tínum navni, og hava vit ikki gjørt mangar kraftargerðir við tínum navni?“ Og tá skal eg siga teimum beint út: „Á ongum sinni havi eg kent tykkum; farið burtur frá mær, tit, ið havast við órætt.“ Hvør tann, sum tí hoyrir hesi orð míni og ger eftir teimum, hann skal líknast við ein vitugan mann, ið bygdi hús sítt á hellubotn; og gloppregnið brast á, og áarføri kom, og stormarnir leikaðu og dundu móti hesum húsi; og tað fell ikki, tí at tað var grundað á hellubotni. Og hvør tann, sum hoyrir hesi orð míni og ikki ger eftir teimum, hann skal

líknast við ein fávitskutan mann, ið bygdi hús sítt á kyksendi; og gloppregnið brast á, og áarføri kom, og stormarnir leikaðu og dundu móti hesum húsi; og tað fell, og fallið var stórt.“ Og tað hendi, tá ið Jesus hevði endað hesar talur sínar, tá stóð mannamúgván rættiliga bilsin av læru hansara; tí at hann lærði tey sum tann, ið eigur mekt og mæti, og ikki sum teir skriftlærdu teirra. Matt 7,22-29

9. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum vælsignar arbeiði okkara og gevur okkum dagligt breyð. Vit biðja teg, varða okkum fyri gírni og vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit gávumild og við gleði geva øðrum menniskjum lut í tí, sum tú vælsignar okkum við, og soleiðis roynast trúgvir húshaldarar yvir tínum margfaldu gávum. Gev okkum, tá ið vit verða sett frá hesum húshaldi og førd fram fyri dóm tín, av náði tíni at verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, vit leita fram fyri ásjón tína og biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Hjálp okkum at tæna tær

við trúfesti og at nýta gávur tínar rætt. Lær okkum at biðja um tað, ið tær er til tokka, so at tú kanst geva okkum tað, sum vit biðja um, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Orðtøkum Sálomons:

Synja ikki honum nakað gott, ið tað tørvar, um tað er í tínum valdi at gera tað. Sig ikki við næsta tín: „Far og kom aftur, í morgin skal eg geva tær“ – um tú eigur tað til. Hugsa ikki um ilt móti næsta tínum, meðan hann situr hjá tær tryggur. Deil ikki við nakran uttan orsök, um hann ikki hevur gjørt tær nakað mein. Øvunda ikki yvirgerðarmannin, og vel tær ongan av øllum vegum hans. Tí at ein falsari er Harranum ein andstygd, men við teir rættisintu hann samfelag hevur. Banning Harrans er í húsi hins gudleysa, men bústað teirra rættvísu signar hann. Spottarar spottar hann, men eyðmjúkum gevur hann náði. Visir munnu heiður vinna, men dárar fáa skomm til býtis. Orðt 3,27-35

Epistulin skrivur Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Og hetta er tann boðskapur, sum vit hava hoyrt av honum og boða tykkum, at Guð er ljós og at myrkur als ikki er í honum. Um vit siga, at vit hava samfelag við hann, og ganga í myrkrinum, tá ljúgva vit og gera ikki sannleikan. Men um vit ganga í ljósinum, eins og hann er sjálvur í ljósinum, tá hava vit samfelag hvør við annan, og blóð Jesu, sonar hansara, reinsar okkum frá allari synd. Um vit siga, at vit ikki hava synd, tá svíkja vit okkum sjálv, og sannleikin er ikki í okkum. Um vit játta syndum okkara, tá er hann

trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi. Um vit siga, at vit ikki hava syndað, tá gera vit hann til lygnara, og orð hansara eru ikki í okkum. Børn míni! Hetta skrivi eg til tykkara, fyri at tit ikki skulu synda. Og tó at onkur syndar, tá hava vit ein talsmann hjá faðirinum, Jesus Krist hin rættvísa, og hann er bót fyri syndir okkara; tó ikki bert fyri okkara, men eisini fyri syndirnar í øllum heiminum. 1 Jóh 1,5-2,1-2

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men Jesus segði eisini við lærusveinarnar: „Eina ferð var tað ein ríkur maður, sum hevði ein húshaldara; og hann varð klagadur fyri honum, at hann forkom ognum hansara. Og hann rópaði hann og segði við hann: „Hvat er hetta, sum eg hoyri um teg? Legg fram roknskapin fyri húshald títt, tí at tú kanst ikki standa fyri húshaldinum longur!“ Men húshaldarin segði við sær sjálvum: „Hvat skal eg gera, við tað at húsbóndi mín tekur húshaldið av mær? At velta eri eg ikki mentur, at bidða komi eg mær ikki. Nú veit eg, hvat eg skal gera, fyri at tey skulu taka meg í hús síni, tá ið eg verði avsettur frá húshaldinum.“ Og hann kallaði til sín hvønn tann einasta av teimum, sum vóru í skuld hjá húsbónda hansara, og segði við hin fyrsta: „Hvussu mikið skyldar tú húsbónda mínum?“ Men hann segði: „Hundrað fót av olju.“ Og hann segði við hann: „Tak bræv títt og set teg niður og skriva sum skjótast fimmti.“ Síðan segði hann við ein annan: „Og hvussu nógv skyldar tú?“ Og hann segði: „Hundrað tunnur av hveiti.“ Hann sigur við hann: „Tak bræv títt og skriva áttati.“ Og húsbóndin rósaði tí órættvísa húshald-

aranum fyrri tað, at hann hevði borið seg klókliga at. Tí at børnini at hesum heimi eru klókari viðvíkjandi teirra egnu ætt enn børnini at ljósinum. Og eg sigi tykkum: Gerið tykkum vinir við hinum órættvísa mammon, til tess at teir, tá ið hann trýtur, mega fagna tykkum í hinum ævigu heimbylum. Luk 16,1-9

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í miskunn tíni og kærleika vilt geva okkum ríkið, hina ævigu sælu. Vit biðja teg, leið og styrk okkum við heilaga anda tínum, so at vit í væntan okkara um komu sonar tíns mega halda út, altíð vaka og biðja og í sælari trúgv og vón líta fram ímóti tí degi, tá ið sonur tín, Jesus Kristus, kemur aftur, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, vit leita fram fyrri ásjón tína og biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara. Hjálp okkum at tæna tær við trúfesti og at nýta gávur tínar rætt. Lær okkum at biðja um tað, ið tær er til tokka, so at tú kanst geva okkum tað, sum vit biðja um, fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: „Vei teimum, ið seta saman ranglætis lógir og ídnir rita órættin upp í bók til tess at

reka tey fátæku av tingi og ræna rættin frá neyðstöddum í fólki mínum, so at einkjur verða herfongur hjá teimum og faðirloysingar rán. Men hvat vilja tit gera á revsingardegnum, tá ið oyðingin kemur úr fjarlegd? Á hvønn skulu tit víkja um hjálp; hvar fara tit tá at krógva tykkara eyð?“ Jes 10,1-3

Epistulin skrivar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Timoteusar:

Tess vegna minni eg teg á, at tú birtir upp at loga ta Guðs náðigávu, sum er í tær við álegging handa mína. Tí at ikki gav Guð okkum móttöloysis anda, men kraftar og kærleiks og hówsemis anda. Skammast tí ikki við vitnisburðin um váran harra ella við meg, fanga hansara, heldur skalt tú við mær tola ilt fyri gleðiboðskaparins skuld samsvarandi Guðs kraft; hann sum frelsti okkum og kallaði okkum við heilagum kalli, ikki eftir gerningum okkara, men eftir síni egnu ráðagerð og náðini, sum okkum er givin í Kristi Jesusi frá ævigum tíðum, men nú er vorðin alkunn við opinbering frelsara várs, Krists Jesu, hann sum gjørði deyðan til einkis og leiddi lív og óforgongiligleika fram í ljósið við gleðiboðskapinum, sum eg eri settur at vera boðberi og ápostul og lærari fyri. Tess vegna líði eg eisini hetta; men eg skammist ikki við tað; tí at eg veit, á hvønn eg havi sett trúgv mína, og eg eri vísur í, at hann er mentur at varðveita tað, sum mær er litið til, til hin dagin. Hav tær sum fyridømi tey heilnæmu orðini, sum tú hoyrði av mær, í trúgv og kærleika í Kristi Jesusi. Varða um hin vakra gripin, sum tær er fingin, við heilagum anda, sum býr í okkum! 2 Tim 1,6-14

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Jesus segði: „Ber ei ótta, tú fylgið lítla, tí at væl hevur tað líkað faðir tykkara at geva tykkum ríkið! Seljið ognarlutir tykkara og gevið olmussu. Gerið tykkum pungar, sum ikki verða slitnir, ein skatt, sum ikki minkar, í himlunum, har sum tjóvur ikki kemur at, og ei heldur mølur etur upp; tí at har sum skattur tykkara er, har vil eisini hjarta tykkara vera. Lendar tykkara veri gyrðar, og ljós tykkara veri brennandi! Og verið tit sjálvir líkir monnum, sum biða eftir húsbónda sínum, tá ið hann kemur heim aftur úr brúðleypi, at teir við tað sama, tá ið hann kemur og bankar á dyrnar, kunnu lata honum upp. Sælir eru teir húskallar, sum húsbóndin finnur vakandi, tá ið hann kemur. Sanniliga sigi eg tykkum, at hann man gyrða seg og seta teir til borðs og fara at borðreiða fyri teimum. Og um hann kemur á miðjari nátt, og um hann kemur í lýsing og finnur teir soleiðis, sælir eru teir. Men hetta skilja tit, at hevði húsbóndin vitað, hvønn tíma tjóvurin kom, tá mundi hann vakið og ikki latið verið innbrot í hús síni. So verið tit tá búnir, tí at tann tíma, sum tit ikki halda, kemur menniskjasonurin!“ Men Pætur segði við hann: „Harri, er tað okkum, tú sigur hetta líknisi, ella øllum øðrum eisini?“ Og Harrin segði: „Hvør er tá hin trúgvi og hygni húskallur, sum húsbóndin man seta yvir húsfólk sítt at geva teimum verðir teirra á rættum tíma? Sælur er tann húskallur, sum húsbóndin finnur gerandi soleiðis, tá ið hann kemur. Sanniliga sigi eg tykkum, hann skal seta hann yvir øllum tí, hann eigur. Men um hesin sami húskallur sigur í hjarta sínum: „Húsbóndi mín man verða drúgvur at koma;“ og hann tá fer at sláa dreingirnar og arbeiðiskonurnar og at eta og drekka og stoyta seg fullan, tá skal húsbóndin hjá tí húskalli koma ein dag, hann ikki væntar, og ein tíma, hann ikki veit av,

og høgga hann sundur í tógvar lutir og lata hann fáa lut sín við hinum ótrúgvu. Men tann húskallur, sum veit vilja húsbónða síns og einki hefur gjørt til reiðar ella gjørt eftir vilja hansara, skal fáa mong høggini; men tann, sum ikki veit hann, og hefur gjørt tað, ið er høgg vert, skal fáa fá høggini. Men av einum og hvørjum, sum mikið er givið, skal mikið verða kravt, og einum og hvørjum, sum mikið er litið til, skal tess meira verða kravt av.“ Luk 12,32-48

10. SUNNUDAG EFTIR TRÍEINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hefur opinberað okkum, hvat ið er okkum til friðar. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit av sonnum hoyra orð títt og ikki lata tað ljóða út í tóman heim ella hoyra tað uttan ávøkst, men halda fast við tað, liva eftir tí og dagliga vaksa í trúnni á miskunn tína fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum fram um alt sýnir almátt tín við at fyrigeva og sýna miskunn. Vit biðja teg, ver eisini okkum miskunnsamur og lýs fyri okkum við heilaga anda

tínum, so at vit ikki vraka náði tína, men eru kalli tínum lýðin, og í trúnni á lyfti tíni fáa lut í himmalsku signing tíni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Hoyr, Ísrael, Harrin, Guð vár, Harrin er einastur! Og tú skalt elska Harran, Guð tín, av øllum hjarta tínum, av allari sál og øllum mátti tínum. Hesi boðorð, sum eg í dag leggi fyri teg, skulu vera í hjarta tínum; og tey skalt tú leggja børnum tínum eina við og bera tey upp á mál, bæði tá ið tú situr heima við hús, og tá ið tú gongur úti, bæði tá ið tú leggur teg, og tá ið tú fert upp. Tú skalt binda tey sum tekin á hond tína og hava tey sum áminningarmerki á enni tínum; og tú skalt skriva tey á durastavirnar í húsi tínum og á borgarlið tíni. 5 Mós 6,4-9

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Men viðvíkjandi hinum andligu gávuunum, brøður, vil eg ikki, at tit skulu vera óvitandi. Tit vita, at meðan tit vóru heidningar, tá vórðu tit drignir at hinum málleysu skurðgudunum, alt sum tit vórðu drignir. Tí kunngeru eg tykkum, at eingin, sum talar av Guðs anda, sigur: „Bannaður er Jesus!“ og eingin kann siga: „Jesus er Harri,“ uttan av heilagum anda. Tað er munur á náðigávum, men andin er hin sami; og tað er munur á tænastrá, og harrin er hin sami; og tað er munur á kraftargerðum, men Guð er hin sami, sum virkar alt í øllum. Men opinbering andans verður einum og hvørjum givin til tað, sum gagnligt er. Einum verður soleiðis givin við andanum vísdóms tala, øðrum

kunnskapar tala eftir hinum sama anda; øðrum trúgv í sama anda; øðrum gávur til at grøða í hinum eina anda; øðrum at útinna kraftargerðir; øðrum profetagáva; øðrum at døma um andar; øðrum ymis tungutala; øðrum týðan av tungutalu. Men alt hetta virkar hin eini og sami andin, sum býtir sundur til ein og hvønn fyri seg eftir vild síni. 1 Kor 12,1-11

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Og tá ið Jesus kom nærri og sá staðin, græt hann um hann og segði: „Hevði tú tó eisini vitað, enntá á hesum degi tínum, hvat ið er tær at friði! Men nú er tað fjalt fyri eygum tínum. Tí at dagar skulu koma á teg, tá ið figgindar tíkir skulu laða upp eitt virki rundan um teg og kringseta teg og søkja at tær úr øllum ættum; og teir skulu slætta teg við jørðina og børn tíni í tær og ikki lata stein eftir á steini í tær, av teirri sök at tú ikki kendi vitjunartíð tína.“ Og hann gekk inn í halgidómin og tók at koyra út teir, sum har seldu, og segði við teir: „Skrivað stendur: „Og hús mítt eigur at vera eitt bønhus; men tit hava gjørt tað til eitt ránsmannabøli.““ Og hann lærði dagliga í halgidóminum. Men høvuðsprestarnir og hinir skriftlærdu og teir mætastu menninir av fólkinum royndu at fáa hann tiknan av døgum. Men teir kundu ikki finna út, hvat teir skuldu gera, tí at alt fólkið hekk uppi í honum og lýddi á hann. Luk 19,41-48

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í

náði tíni og kærleika hefur tol við okkum tvørsintu manna-
börnum. Vit biðja teg, veit okkum heilaga anda tín, so at
vit ikki forherða hjørtu okkara, men av anda tínum verða
leidd til angur og bót, venda um til tín og bera ávøkst
trúarinnar við rættvísi, friði og gleði í heilagum anda, so
at vit mega liva sum tíni lýdnu børn og av náði tíni standast,
tá ið einborni sonur tín, Jesus Kristus, kemur aftur í dýrd
at døma livandi og deyð, hann, sum við tær livir og ræður
í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og
ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum fram um alt sýnir almátt tín við
at fyrigeva og sýna miskunn. Vit biðja teg, ver eisini okkum
miskunnsamur og lýs fyri okkum við heilaga anda tínum,
so at vit ikki vraka náði tína, men eru kalli tínum lýðin,
og í trúnni á lyfti tíni fáa lut í himmalsku signing tíni fyri
son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður
í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og
ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Ezekiel profetur:

Orð Harrans kom til mín soljóðandi: Og tú, mansbarn,
sí, landar tínir, ið standa undir veggjum og í húsadurum
og tala um teg, siga hvør við annan: Komið, latum okkum
hoyra, hvat tað er fyri orð, ið kemur frá Harranum! Og
teir koma til tín í flokkum og sessast framman fyri tær til
tess at hoyra orð tíni; men teir gera ikki eftir teimum, tí
at lygn er í munni teirra, og hjartað stundar á vinning. Og
sí, tú ert teimum eins og ein, ið kvøður ástarkvæði, sum
ein, ið hefur vakurt mál, og er kønur í streingjaleiki. Teir
lýða á orð tíni, men gera ikki eftir teimum. Men tá ið tað

kemur fram – og fram skal tað koma – tá skulu teir sanna, at profetur hevur verið teirra millum! Ez 33,23 og 30-33

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Gevið gætur eftir, brøður, at tað ikki í nøkrum tykkara skal vera eitt vánt vantrúarhjarta, so at hann fellur frá livandi Guði! Men áminnið hvør annan hvønn ein dag, meðan tað enn eitur „í dag“, fyri at eingin tykkara skal verða forherðaður av sviki syndarinnar! Tí at vit eru vorðnir luttiknir í Kristi, so framt sum vit fasthalda óvikaðum líka til endans treysti okkara, soleiðis sum tað var í fyrstuni. Hebr 3,12-14

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Men hvat skal eg líkna hesa ætt við? Hon er lík børnum, ið sita á torgunum og rópa til leikbørn síni og siga: „Vit spældu á floytu fyri tykkum, og ikki tit dansaðu; vit sungu sorgarljóð, og ikki tit eymkaðu tykkum.“ Tí at Jóhannes kom, og hvørki át ella drakk, og tey siga: „Hann hevur ein illan anda.“ Menniskjusunurin kom, og hann etur og drekkur, og tey siga: „Sí, slíkur átari og drykkjumaður, tollara og syndara vinur.“ Og vísdómurin er vorðin rættvísgjørdur av børnum sínum.“ Tá tók hann at skamma tær bygdinar út, har sum tær flestu kraftargerðir hansara vóru gjørdar, tí at tær ikki høvdu vent um. „Vei tær, Korasin! Vei tær, Betsajda! Tí at høvdu tær kraftargerðirnar, ið eru gjørdar í tykkum, verið gjørdar í Týrus og Sidon, tá høvdu tær longu vent um í sekk og øsku. Tó sigi eg tykkum, at tað skal gangast Týrus og Sidon frægari á dómadegi enn tykkum. Og tú, Kapernaum! Til himmals ert tú vorðin lyft upp, til heljar skalt tú stoytast oman! Tí at høvdu tær kraftargerðirnar, sum eru gjørdar í tær, verið gjørdar í

Sódomu, tá hevði hon staðið til dagin í dag. Tó sigi eg tykkum, at tað skal gangast Sódomulandi frægari á dómadegi enn tær.“ Matt 11,16-24

11. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt upplýsa og leiða okkum soleiðis, at vit ikki gloyma syndasekt okkara og gerast hugmóðig, men av hjarta angra syndir okkara, dag frá degi betra okkum og eina ugga okkum við, at tú vilt vera okkum miskunnsamur, fyrigeva okkum allar syndir okkara og gera okkum sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í æviga kærleika tínum ert syndarum náðigur og veitir okkum, ið til tín leita, langt út um tað, sum vit hava uppiborið og biðja um. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur og tak burtur alt tað, ið nívir samvitsku, huga og sinni. Gev okkum tað umframt, sum vit ikki duga ella hava dirvi at biðja um, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika

heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar!
Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jobsbók:

Eg vildi leitað til Guðs og lagt málevni mítt fram fyri hann, hann, sum stórverk ger, ið ófatandi eru, og undurverk, ið óteljandi eru, sum gevur regn á jørðini og sendir vatn yvir markirnar, til tess at lyfta kúgaðum til hæddar, og at sorgarbundin mega fáa sælu; hann, sum spillir ætlan teirra snildu, so at hendur teirra einki virka, sum varir, hann, sum fangar vísmenn í snildum teirra, so at teir svikafullu leypa framav í ráðum sínum; um dagin teir ganga seg í myrkur, trilva mitt á degi, sum var tað á nátt. Men hann bjargar hinum arma frá svørði og hinum fátæka úr hond hins sterka, so at tað verður vón fyri hin vesæla, og illskapurin má lata munnin aftur. Job 5,8-16

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Men eg kunngerri tykkum, brøður, tann gleðiboðskapin, sum eg boðaði tykkum, sum tit eisini tóku við, sum tit eisini standa fastir í, sum tit eisini verða frelstir við, um tit halda fast við orðið, sum eg boðaði tykkum gleðiboðskapin við, – uttan so skuldi verið, at tit hava trúð til einkis. Tí at eg læt tykkum fáa at vita fyrst og fremst, tað sum eg eisini havi tikið við, at Kristus doyði fyri syndir okkara samsvarandi við skriftirnar, og at hann varð grivin, og at hann stóð upp triðja dagin samsvarandi við skriftirnar, og at hann varð sæddur av Kefasi, og síðan av teimum tólv; og aftan á tað varð hann sæddur av meira enn fimm hundrað brøðrum í senn, – av teimum eru teir flestu á lívi enn, men

nakrir eru sovnaðir burtur. Og aftan á tað varð hann sæddur av Jákupi, síðan av øllum ápostlunum. Men síðst av øllum varð hann sæddur eisini av mær eins og burði, sum ikki er komin av tíð, tí at eg eri hin ringasti av ápostlunum og eri ikki verður at verða kallaður ápostul, við tað at eg forfylgdi Guðs kirkjuliði. Men av Guðs náði eri eg tað, sum eg eri, og náði hansara móti mær hevur ikki verið til ónýtis. 1 Kor 15,1-10a

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men Jesus segði eisini hetta líknlsi við nakrar, sum litu á seg sjálvar, at teir vóru rættvísir, og roknaðu hinar fyri einki: „Tveir menn fóru niðan í halgidómin at halda bøn, annar var Fariseari og annar tollari. Farisearin stóð og bað soleiðis fyri seg sjálvan: „Eg takki tær, Guð, at eg ikki eri sum aðrir menn: ránsmenn, órættvísir, horkallar ella líka sum hasin tollarin. Eg fasti tvær reisir um vikuna, eg lati tíggjund av øllum, sum mær ognast.“ Men tollarin stóð langt burtur og vildi enn ikki hevja upp eygu síni móti himli, men sló seg fyri bringuna og segði: „Guð náði meg syndara!“ Eg sigi tykkum: Hesin fór rættvísigjördur heim til húsa, men hin ikki; tí at ein og hvør, sum setir seg sjálvan høgt, skal verða settur lágt; men tann, sum setir seg sjálvan lágt, skal verða settur høgt.“ Luk 18,9-14

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt upplýsa og leiða okkum soleiðis, at vit ikki gloyma syndasekt okkara og gerast hugmóðig,

men av hjarta angra syndir okkara, dag frá degi betra okkum og eina ugga okkum við, at tú vilt vera okkum miskunnsamur, fyrigeva okkum allar syndir okkara og gera okkum sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í æviga kærleika tínum ert syndarum náðigur og veitir okkum, ið til tín leita, langt út um tað, sum vit hava uppiborið og biðja um. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur og tak burtur alt tað, ið nívir samvitsku, huga og sinni. Gev okkum tað umframt, sum vit ikki duga ella hava dirvi at biðja um, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fimtu Mósebók:

Móses stevndi saman øllum Ísraelsfólki og mælti við tey: „Sí, eg havi í dag lagt fram fyri teg lív og gævu, deyða og ógævu; um tú varðveitir boðorð Harrans, Guðs tíns, sum eg í dag havi lagt fyri teg, so at tú elskar Harran, Guð tín, og gongur leiðir hansara og heldur skipanir hans, boðorð og lógir, tá skalt tú liva og fjølgast, og Harrin, Guð tín, skal vælsigna teg í tí landi, sum tú nú fert at ognar tær. Men víkur hjarta títt frá, og tú verður ólýðin og fer at tilbiðja aðrar gudar og dýrka teir, tá boði eg tykkum í dag, at tit skulu vissuliga farast og ikki liva leingi í tí landi, sum tit nú halda inn í yvir Jórdan til tess at taka tað til ognar. Eg stevni í dag bæði himni og jørð til vitnis ímóti tykkum, at eg havi lagt fram fyri tykkum lívið og deyðan, signingina

og banningina. Vel nú lívið, so at tú mást liva og avkom títt, við at elska Harran, Guð tín, og lýða rødd hans og halda fast við hann; í tí stendur lív títt, og hvussu leingi tú skalt verða búgvandi í tí landi, sum Harrin svór fedrum tínum Ábrahama, Ísaki og Jákupi at geva teimum.“ 5 Mós 29,2a og 30,15-20

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at Kristus er endin á lógini til rættvísi fyri hvønn tann, sum trýr. Tí at Móses skrivar, at tann maður, sum ger ta rættvísi, sum er av lógini, skal liva við hana. Men tann rættvísi, sum er av trúgv, sigur soleiðis: „Sig ikki í hjarta tínum: „Hvør vil fara upp í himin?“ – tað er, til at flyta Krist oman, – ella: „Hvør vil fara niður í undirdýpið?““ – tað er, til at flyta Krist upp frá deyðum. Men hvat sigur hon? „Orðið er tær nær, í munni tínum og í hjarta tínum.“ Tað er tað trúarorðið, sum vit prædika. Tí at um tú játtar við munni tínum, at Jesus er harri, og trýr í hjarta tínum, at Guð vakti hann upp frá deyðum, tá skalt tú verða frelstur; tí at við hjartanum verður trúð til rættvísi, men við munninum verður játtað til frelsu. Tí at skriftin sigur: „Hvør tann, sum trýr á hann, skal ikki verða til skammar.“ Tí at ikki er munur á Jøda og Griikka; tí at hin sami er harri hjá øllum, fullríkur fyri øll tey, sum ákalla hann. Tí at hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal verða frelstur. Hvussu skulu tey tá ákalla tann, sum tey ikki trúgva á? Og hvussu skulu tey trúgva á tann, sum tey ikki hava hoyrt um? Og hvussu skulu tey hoyra, uttan at onkur er, sum prædikar? Og hvussu skulu teir prædika, uttan at teir verða sendir? Soleiðis sum skrivað er: „Hvussu yndisligir eru føtur teirra, sum boða gleðiboðskapin um hitt góða!“ Men ikki vóru øll gleðiboðskapinum lýðin; tí

at Jesaja sigur: „Harri, hvør trúði tí, sum hann hoyrði av okkum?“ So kemur tá trúgvín av tí, sum verður hoyrt; men tað, sum verður hoyrt, kemur gjøgnum orð Krists. Róm 10,4-17

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Men ein av Farisearunum beyð Jesusi at koma og eta hjá sær; og hann fór inn við hús hjá Farisearanum og settist til borðs. Og sí, har var í bygdini ein syndafull kona; og tá ið hon fekk at vita av, at hann sat til borðs heima við hús hjá Farisearanum, kom hon við eini alabastur-krukku av smyrslum og stillaði seg aftan fyri hann við føturnar á honum grátandi, og tók til at væta føtur hansara við tárurum sínum og turkaði teir við høvuðhári sínum; og hon kysti føtur hansara og salvaði teir við smyrslunum. Men tá ið Farisearin, sum hevði boðið honum, sá hetta, segði hann við sær sjálvum: „Hevði hann verið ein profetur, mátti hann vitað, hvør og hvat fyri ein kona hon er, sum nemur við hann, at hon er ein syndafull kona.“ Og Jesus tók til orða og segði við hann: „Símun, eg havi nakað at siga tær.“ Men hann sigur: „Meistari, sig tað!“ „Ein maður, sum lænti peningar út, hevði tveir skuldarar; annar teirra skyldaði honum fimm hundrað denarar, og annar fimmti. Og tá ið teir einki áttu at gjalda við, gav hann teimum báðum eftir. Hvør teirra man nú elska hann meira?“ Símun svaraði og segði: „Eg haldi, tann, sum hann gav meira eftir.“ Men hann segði við hann: „Rætt dømdu tú.“ Og í tí hann vendi sær móti konuni, segði hann við Símun: „Sært tú hesa konuna? Eg kom inn í hús tíni; tú gavst mær ikki vatn til føtur mínar, men hon vætti føtur mínar við tárurum sínum og turkaði teir við hári sínum. Tú gavst mær ikki koss; men hon helt ikki

uppat, frá tí eg kom inn, at kyssa fœtur mínar. Tú salvaði ikki hœvur mítt við olju; men hon salvaði fœtur mínar við smyrslum. Av teirri grund sigi eg tær: Hennara mongu syndir eru henni fyrigivnar, tí at hon elskaði mikið; men tann, sum lítið er fyrigivið, elskar lítið.“ Men hann segði við hana: „Syndir tínar eru fyrigivnar.“ Og teir, sum sótu til borðs við honum, fóru at siga við sær sjálvum: „Hvør er hesin, sum eisini fyrigevur syndir?“ Men hann segði við konuna: „Trúgv tín hevur frelst teg; far tú í friði!“
Luk 7,36-50

12. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum hevur skapað allar lutir og givið okkum hetta likamið við tungu, oyrum og øllum limum. Vit biðja teg, gev okkum av náði tíni heilaga anda tín, so at vit við oyrum okkara hugaliga hoyra orð títt og taka okkum tað til hjarta og við tungu okkara lova og prísna náði tíni, til tess at vit ikki við orðum okkara skulu verða nøkrum at meini, men at tala okkara má tæna navni tínum til heiðurs og næsta okkara til uppbyggingar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum letur deyv hoyra og málleys tala. Vit biðja teg, gev okkum náði til at liva tær til gleði og tokka. Varða okkum fyri øllum meinbogum og hjálp okkum við lyftum tínunum fyri eygum at halda út í trúnni og vónini um hina ævigu sælu fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Ikki okkum, Harri, ikki okkum, men navni tínunum gevi tú æru fyri miskunnar tínar, fyri trúfesti tínar sakir! Hvi skulu heiðin fólk siga: „Hvar er nú teirra Guð?“ meðan Guð vár tó er á himni og ger alt tað, ið hann lystir! Skurðgudar teirra eru silvur og gull, gjørdir av mannahondum. Teir hava munn, men tala ikki, hava eygu, men kunnu ei síggja, hava oyru, men kunnu ei hoyra, hava nasar, men kenna ikki lukt, hava hendur, men kunnu ei taka, hava føtur, men kunnu ei ganga, ei teir mæla við sínum barka. Teimum líkir verða teir, ið teir gjørdu, allir, ið líta á teir. Men Ísrael lítur á Harran, hann er teirra hjálp og verja. Sl 115,1-9

Epistulin skrivur Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Men slíkt álit hava vit til Guðs fyri Krists skuld; ikki so, at vit av okkum sjálvum eru dúgligir til at hugsa nakað upp sum av okkum sjálvum, men dugnaskapur okkara er frá Guði, honum, sum eisini gjørði okkum dúgligar til at vera tænarar fyri nýggjum sáttmála, ikki bókstavs, men anda; tí at bókstavurin drepur, men andin lívgar. Men tá

ið tænasta deyðans, sum við bókstøvum var innhøgd í steinar, kom fram í dýrd, so at Ísraelsmenn ikki toldu at líta at andliti Mósesar fyri ljómanum í andliti hansara, sum tó hvarv burtur, hvussu mikið meira má tá ikki tænasta andans vera í dýrd? Tí at hevði fordømingartænastan dýrd, tá er rættvísitænastan enn mikið meira rík í dýrd. 2 Kor 3,4-9

Hetta heilaga evangelið skrivur Markus evangelistur:

Og Jesus fór avstað aftur úr bygdarløgnum við Týrus og ferðaðist gjøgnum Sidon til vatnið í Galileu mitt gjøgnum bygdarløgini í Dekapolis. Og tey koma til hansara við einum deyvum manni, sum eisini illa kundi tala, og tey biðja hann um at leggja hondina á hann. Og hann tók hann burtur frá einsæris úr mannfjöldini og stakk fingrarnar inn í oyru hansara og spýtti og nam við tungu hansara. Og hann leit upp til himmals og suffaði og sigur við hann: „Effata!“ – tað er: Opna teg! Og oyru hansara opnaðust, og við tað sama losnaði tunguband hansara, og hann talaði raðið. Og hann álegði teimum ikki at siga nøkrum frá, men tess meira hann álegði teimum tað, tess meira boðaðu tey frá. Og tey vóru heilt ovfarin av bilsni og søgdu: „Alt hevur hann gjørt væl, eisini deyv letur hann hoyra og málleys tala.“ Mark 7,31-37

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum hevur skapað allar lutir og givið okkum hetta likamið við tungu, oyrum og øllum limum. Vit biðja teg, gev okkum av náði tíni

heilaga anda tín, so at vit við oyrum okkara hugaliga hoyra orð títt og taka okkum tað til hjarta og við tungu okkara lova og prísja náði tíni, til tess at vit ikki við orðum okkara skulu verða nøkrum at meini, men at tala okkara má tæna navni tínum til heiðurs og næsta okkara til uppbyggingar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum býður okkum at varða tungu okkara fyri illum og at tala tað, ið rætt er. Vit biðja teg, gev okkum náði til at liva tær til gleði og tokka. Varða okkum fyri øllum meinbogum og hjálp okkum við lyftum tínum fyri eygum at halda út í trúnni og vónini um hina ævigu sælu fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jónas profetur:

Tá sendi Harrin stóran fisk til tess at gloypa Jónasi, og Jónas var í kviði fisksins trýggjar dagar og trýggjar nætur. Tá bað Jónas í kviði fisksins til Harrans, Guðs síns, og segði: „Eg heitti á Harran í neyð míni, og hann svaraði mær. Eg rópaði úr fangi Helheims, og tú hoyrði rödd mína. Tú tveitti meg út í bládýpið á miðjum havi, so at streymar skolaðu um meg; allar báru tinar og bylgjur brutu yvir mær. Eg hugsaði: „Eg eri burturrikin frá eygum tínum; man eg nakrantíð aftur skoða títt heilaga tempul?“ Vøtnini nívdú meg at sálini, havdýpið var um meg; tari var vavdur um høvur mítt. At grundvøllum fjallanna fór eg niður, lokur jarðarinnar vóru drignar aftur fyri mær med alla; tá

förði tú lív mítt upp úr grøvini, Harri, Guð mín! Tá ið sál mín ørmaktaðist í mær, mintist eg á Harran, og bøn mín kom til tín í heilaga templi tínum. Teir, ið stunda á fáfongd og tómleika, havna náðini. Men eg vil við lovsongi ofra til tín og halda tað, ið eg havi heitt; hjálpin kemur frá Harranum.“ Tá beyð Harrin fiskinum at spýggja Jónas upp á land. Jón 2

Epistulin skrivar Jákup ápostul:

Verðið ikki mangir lærarar, brøður mínir, við tað at tit vita, at vit skulu fáa tess tyngri dóm. Tí at vit snáva allir í mongum lutum; um einhvør ikki snávar í talu, tá er hann ein fullkomin maður, sum er førur fyri at hava teymahald eisini á øllum likaminum. Tá ið vit leggja boygsl í munnin á hestunum, fyri at teir skulu akta okkum, tá stýra vit eisini heila likami teirra. Sí, eisini skipini, so stór sum tey eru og ferd av hørðum vindum, so verða tey tó stýrd við einum ógvuliga lítlum róðri, hagar sum stýrimaðurin ætlar sær. Soleiðis er eisini tungan ein lítil limur og ger nógv um seg. Sí, hvussu lítil neisti kann seta eld á ein stóran skógv! Og tungan er eldur. Sum ein heimur av órætti er hon millum lima okkara; hon dálkar alt likamið og setir eld á tilverunnar hjól, og hana sjálva er settur eldur á frá helviti. Tí at ein og hvør náttúra, bæði í djórum og fuglum, bæði í skriðkyktum og sjódjórum kann verða tamd og er vorðin tamd av mannanáttúruni; men tunguna kann eingin menniskja temja, hetta óflýggjaliga illa, fult av drepanði eitri. Við henni vælsigna vit Harran og faðirin, og við henni banna vit menniskjum, sum eru skapað í Guðs líki. Úr sama munni koma signing og banning. Hetta eigur ikki at vera so, brøður mínir. Kann tá keldan geva bæði søtt og beiskt vatn úr somu uppkomu? Kann tá eitt fikutræ, brøður

mínir, geva av sær oljuber, ella eitt víntræ fikur? Ikki heldur kann ein sölt kelda geva søtt vatn. Ják 3,1-12

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tí sigi eg tykkum: Hvør synd og spottan skal verða monnum fyrigivin, men spottan ímóti andanum skal ikki verða fyrigivin. Og um nakar talar eitt orð ímóti menniskjusuninum, skal tað verða honum fyrigivið; men um nakar talar ímóti hinum heilaga anda, honum skal tað ikki verða fyrigivið, hvørki í hesi öld ella í teirri komandi. Latið annaðhvørt træið vera gott, og fruktir tess eru góðar, ella latið træið verða ringt, og fruktir tess eru ringar; tí av fruktini man træið kennast. Tykkara ormaungar, hvussu kunnu tit tala tað, ið gott er, tá ið tit sjálvir eru óndir? Tí at muður mælir tað, sum hjartað er fult av. Hin góði maðurin ber fram gott úr sínum góðu goymslum; og hin illi maðurin ber fram ilt úr sínum illu goymslum. Men eg sigi tykkum, at menniskjan á dómadegi skal standa til svars fyri hvørjum ógagnsorði, sum hon hevur talað. Tí at av orðum tínum skalt tú verða kendur rættvísur, og av orðum tínum skalt tú verða dómfeldur.“ Tá tóku nakrir av teimum skriftlærdu og Farisearunum til orða og søgdu við hann: „Meistari, vit vilja fegnir síggja eitt tekin frá tær.“ Men hann svaraði og segði við teir: „Ein ónd og ótrúgv slekt leitar um tekin; men ikki skal henni verða givið annað tekin enn tekin Jónasar profets. Tí at líkasum Jónas var í hvalabúkinum tríggjar dagar og tríggjar nætur, soleiðis skal menniskjusunurin verða tríggjar dagar og tríggjar nætur undir moldum. Ninevemen skulu í dómnum stíga fram saman við hesi slekt, og teir skulu dómfella hana, tí at teir vendu um eftir prædiku Jónasar; og sí, meir er her enn Jónas! Suðurlanda-drotningin skal í dómnum standa upp saman við hesi slekt, og hon

skal dómfella hana, tí at hon kom frá ytstu útnesum á jørðini fyri at hoyra vísdóm Sálomons; og sí, meir er her enn Sálomon!“ Matt 12,31-42

13. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú letur okkum liva í hesi náðitíðini, tá ið vit kunnu hoyra títt heilaga orð, har tú letur okkum kenna faðirliga vilja tín ímóti okkum og síggja son tín, Jesus Krist, sum hevur útint miskunn ímóti okkum. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt lata hetta heilaga orð títt leiða og stýra hjørtum okkara, so at vit halda fast við tað, liva eftir tí og útinna miskunn ímóti næsta okkara, til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert ríkur í miskunn. Vit biðja teg, gev okkum at elska boð tíni og at vaksa í trúgv, vón og kærleika, so at vit ikki í sjálvsøkni og hugmóð bert hugsa um okkum sjálv og egnan heiður, men tæna tær og næsta okkara í eyðmýkt og lýdni, til vit av náði tíni ognast tað, sum tú hevur lovað okkum, hina ævigu sælu, fyri son tín,

Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í triðju Mósebók:

Harrin talaði framvegis við Móses og segði: „Tala við allan savnað Ísraelsmanna og sig við teir: Tit skulu vera heilagir, tí at eg Harrin, Guð tykkara, eri heilagur! Og tá ið tit skera akurin í landi tykkara, tá skalt tú ikki skera akurin heilt út á bakkarnar og ikki henta upp tey øks, ið eftir liggja; heldur ikki mást tú tína aftur um aftur vingarð tín og ikki henta upp niðurdottin aldin; tú skalt lata tað verða eftir til armingan og útisetan. Eg eri Harrin, Guð tykkara! Tit mega ikki stjala og ikki ljúgva og ikki fara við svikum hvør móti øðrum. Tit mega ikki gera rangan eið í navni mínum, so at tú vanhalgar navn Guðs tíns. Eg eri Harrin! Tú mást ikki níva næsta tín, ikki ræna hann og ikki hava dagløn bønarmansins eftir hjá tær um náttina til morguns. Tú mást ikki biðja ilt yvir tann dumba og ikki leggja snávingarstein fyri tann blinda. Tú skalt óttast Guð tín! Eg eri Harrin! Tú mást ikki fara við svikum í rættinum og hvørki geva tí fátæka ella tí ríka nakran fyrimun; við rættvísi skalt tú døma næsta tín. Tú mást ikki ganga um við sleyi móti tjóðfelaga tínum og ikki royna eftir lívi næsta tíns. Eg eri Harrin! Lat ikki hjarta títt hýsa hatri móti bróður tínum, men hav álvarsliga at honum, so at tú ikki verður syndasekur hansara vegna. Ver ikki hevnisamur og goym ikki mein-huga móti tjóðfelagum tínum; men tú skalt elska næsta tín sum sjálvan teg. Eg eri Harrin!“ 3 Mós 19,1-2 og 9-18

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Galatamanna:

Men tá ið vit vita, at maður ikki verður rættvísgjørdur av

lógargerningum, men eina við trúgv á Jesus Krist, so hava eisini vit trúð á Krist Jesus, fyri at vit kundu verða rættvísgjørdir av trúgv á Krist og ikki av lógargerningum; tí at av lógargerningum verður einki hold rættvísgjørt. Men um vit, tá ið vit royndu at verða rættvísgjørdir í Kristi, eisini sjálvir royndust at vera syndarar, er tá Kristus vorðin tænarari fyri synd? Á ongum sinni! Tí at tá ið eg aftur byggi tað upp, sum eg breyt niður, tá sýni eg meg sjálvan sum brotsmann. Tí at eg eri við lógini deyður frá lógini, fyri at eg kann liva fyri Guði. Eg eri krossfestur við Kristi; og tað eri ikki longur eg, sum livi, men Kristus livir í mær. Men tað sum eg nú livi í holdinum, tað livi eg í trúnni á Guðs son, sum elskaði meg og gav seg sjálvan upp fyri meg. Eg taki ikki Guðs náði av; tí at er tað rættvísi við lógini, tá er jú Kristus deyður til einkis. Gal 2,16-21

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og Jesus vendi sær til lærusveinar sínar einsæris og segði við teir: „Sæl eru tey eygu, sum síggja tað, ið tit síggja! Tí at eg sigi tykkum, at mangir profetar og kongar vildu fegnir síggja tað, sum tit síggja, og finga tað ikki at síggja, og hoyra tað, sum tit hoyra, og finga tað ikki at hoyra.“ Og sí, ein lógekønur steig upp og freistaði hann og segði: „Meistari, hvat eigi eg at gera, fyri at eg kann arva ævigt lív?“ Men hann segði við hann: „Hvat stendur skrivað í lógini? Hvussu lesur tú?“ Men hann svaraði og segði: „Tú skalt elska Harran, Guð tín, av øllum hjarta tínum og av allari sál tíni og av øllum alvi tínum og av øllum huga tínum og næsta tín sum sjálvan teg.“ Og hann segði við hann: „Beint svaraði tú; ger tú hetta og tú manst liva.“ Men hann vildi gera seg sjálvan rættvísan og segði við

Jesus: „Og hvør er tá næsti mín?“ Jesus tók aftur til orða og segði: „Ein maður ferðaðist frá Jerúsalem oman til Jeriko, og hann fell í ránsmannahendur. Teir bæði nøktaðu hann og slógu hann, og fóru so avstað og lótu hann liggja eftir hálvdeyðan. Men nú vildi so til, at ein prestur kom ferðandi sama vegin; hann sá hann, men gekk fram um hann. Somuleiðis eisini ein Levitur; hann kom til sama staðin og sá hann, men gekk fram um hann. Men ein Sámáriubúgvi, sum var á ferð, hitti við hann, og tá ið hann sá hann, tókki honum hjartaliga synd í honum; og hann fór til hansara og bant um sár hansara og læt olju og vín í, og hann lyfti honum upp á sítt egna djór og flutti hann til eitt gistihús og røktaði hann. Og dagin eftir tók hann upp tveir denarar og fekk vertinum og segði: „Røkta hann nú, og tað, sum tú leggur út aftrat, skal eg samsýna tær, tá ið eg komi aftur.“ Hvør av hesum trimum tykist tær er vorðin næsti hansara, sum fallin var í ránsmannahendur?“ Men hann segði: „Tann, sum gjørði miskunnarverk ímóti honum.“ Og Jesus segði við hann: „Far tú og ger so við!“ Luk 10,23-37

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt son tín, Jesus Krist, geva lív sítt sum loysigjald fyri syndir okkara og soleiðis tæna okkum líka til deyða. Vit biðja teg, varða okkum fyri hugmóð og sjálvsøkni. Gev okkum av náði tíni at fylgja harra og frelsara okkara, at tæna honum og medmenniskjum okkara í eyðmýkt og lýdni og í øllum freisting-

um at finna hjálp og styrki hjá honum, Jesusi Kristi, várum harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert ríkur í miskunn. Vit biðja teg, gev okkum at elska boð tíni og at vaksa í trúgv, vón og kærleika, so at vit ikki í sjálvsøkni og hugmód bert hugsa um okkum sjálv og egnan heiður, men tæna tær og næsta okkara í eyðmýkt og lýdni, til vit av náði tíni ognast tað, sum tú hevur lovað okkum, hina ævigu sælu, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Mika profetur:

„Við hvørjum skal eg koma fram fyri Harran, níga fyri himinsins Guði? Eigi eg at koma við brenniofrum og veturgomlum kálvum? Man Harrin hava tokka í túsundtals veðrum og tíggju túsundtals oljuløkjum? Eigi eg at ofra frumgitna son mín fyri míni misbrot ella ávøkst móðurlívs míns sum syndaoffur fyri mítt lív?“ Tær hevur Harrin kunngjørt, o maður, hvat ið gott er. Hvat krevur hann av tær annað enn at gera tað, sum rætt er, at stunda á kærleika og í lítillæti fylgja tínum Guði? Mika 6,6-8

Epistulin skrivur Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Timoteusar:

Men endamál boðsins er kærleiki av reinum hjarta og góðari samvitsku og falsleysari trúgv, sum summir eru viknir frá og hava tikið sær ónytttalu fyri, við tað at teir vilja vera lóglærarar, men ikki skilja, hvørki hvat teir siga

ella hvat teir tala so ráðisliga um. Men vit vita, at lógin er góð, um einhvør nýtir hana á lógligan hátt, og hann veit tað, at lógin er ikki ætlað rættvísnum manni, men lógloysingum og tvørlyntum, gudleysnum og syndarum, vanheilagam og óreinum, faðirmorðarum og móðurmorðarum, manndráparum, horkallum, siðloysingum móti náttúruni, mannatjóvum, lygnarum, meinsvornum, og hvat so annað er, sum er ímót hini heilnæmu læruni, samsvarandi gleðiboðskapinum um dýrd hins sæla Guðs, sum mær er litin til. Eg takki honum, sum meg gjørði sterkan, Kristi Jesusi, harra várum, fyri tað at hann helt meg vera trúgván, við tað at hann setti meg til tænastru, meg, sum áður var spottari og forfylgjari og yvirgangsmáður; men mær varð miskunnað, tí at eg gjørði tað óvitandi, í vantrúgv, og náði várs harra varð ovurstór við trúgv og kærleika í Kristi Jesusi. Tað orðið er satt og til fulnar tess vert, at tikið verður við tí, at Kristus Jesus kom í heimin at frelsa syndarar, og teirra millum eri eg fremstur; men tí varð mær miskunnað, at Kristus Jesus skuldi sýna á mær, sum var fremstur, alt langmóð sítt, til eitt fyridømi fyri teimum, sum skuldu trúgva á hann til ævigt lív. Men kongi ævanna, hinum óforgongiliga, ósjónliga, einasta Guði veri heiður og dýrd um aldur og allar ævir! Amen. 1 Tim 1,5-17

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Tá kom fram til Jesus móðirin at Sebedeussonunum við sonum sínum, og hon fell á knæ fyri honum og bað hann um nakað. Men hann segði við hana: „Hvat vilt tú?“ Hon sigur við hann: „Sig, at hesir báðir synir mínir mega sita, annar við høgru lið og annar við vinstri lið á tær í ríki tínum!“ Men Jesus svaraði og segði: „Tit vita ikki, hvat tit biðja um. Kunnu tit tøma ta skál, sum eg skal tøma?“

Teir siga við hann: „Tað kunnu vit.“ Hann sigur við teir: „Skál mína skulu tit tøma; men at sita við høgru og vinstru lið mína, tað er ikki í mínum valdi at geva; men tað verður givið teimum, ið tað er lagað av faðir mínum.“ Men tá ið teir tíggu hoyrdu hetta, ilskaðust teir inn á báðar brøðurnar. Men Jesus kallaði teir til sín og segði: „Tit vita, at høvdingarnir yvir fólkaflokkunum eiga valdið á teimum, og stórmenn teirra hava á teimum ráð. Men so skal ikki vera tykkara millum, men tann, ið vil vera stórur tykkara millum, hann skal vera tænari tykkara; og tann, ið vil vera fremstur tykkara millum, hann skal vera trælur tykkara. Eins og menniskjasonurin ikki er komin at verða tænaður, men at tæna og geva lív sítt sum loysigjald fyri mong.“
Matt 20,20-28

14. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, grøddi tey sjúku og reisti tey falnu. Vit takka tær, tí at tú við lívsæla orði tínum og heilagum dópi reinsar okkum fyri synd og dagliga letur okkum kenna náðigu hjálp tína í øllum, sum okkum er tørvur á bæði til likams og sálar. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit aldri gloyma hesar vælgerðir tínar,

men nú og altíð veita tær tökk og lovprísa tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Elia:

Harra, vár Guð, tú, sum ert mentur at grøða tey sjúku og reisa tey falnu. Vit biðja teg, varðveit kirkju tína í miklu trúfesti tíni og miskunn. Kom henni til hjálpar. Varðveit hana frá øllum, ið er henni at meini og halt henni at tí, sum tæinir henni til frelsu, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Halleluja! Sál mín, Harranum lova! Eg vil Harranum lova, so leingi eg livi, lovsyngja mínum Guði, meðan eg eri til! Lítið ei á høvdingar, á mann, ið onga hjálp kann veita! Út fer andi hans, hann fer aftur til moldar, á tí degi er fyri ongum hans ætlan. Sælur er tann, sum hevur Jákups Guð sær til hjálpar, sum vón sína setir á Harran, Guð sín, hann, sum skapað hevur himin og jørð, havið og alt, sum í teimum er; hann, sum varðveitir trúfesti sína um ævir, sum veitir teimum kúgaðu rætt og gevur teimum svongu breyð. Harrin teir bundnu loysir. Harrin opnar eyguni á teimum blindu, Harrin reisir upp teir niðurboygdu, Harrin elskar teir rættvísu, Harrin varðar teir fremmandu, syrgir fyri einkjum og faðirleysum, men villir fyri teimum gudleysu vegin. Harrin er kongur um allar ævir, Guð tín, Zion, ætt eftir ætt. Halleluja! Sl 146

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Galatamanna:

Men eg sigi: Gangið fram í andanum, og tá skulu tit als ekki fullføra girnd holdsins. Tí at holdið girnast móti andanum, og andin móti holdinum; tí at hesi standa hvørt móti øðrum, fyri at tit ekki skulu gera tað, sum tit vilja. Men um tit verða leiddir av andanum, tá eru tit ekki undir lógini. Men holdsins verk eru opinlýs, og tey eru: ólevnað, óreinskapur, ólíkligskapur, skurðgudadýrkan, gandur, fíggindskapur, klandur, meinhugi, vreiði, illfýsni, tvídráttur, ósemja, øvund, drykkjuskapur, fyllskapur og annað tílíkt; og um hetta sigi eg tykkum frammanundan, líkasum eg áður havi sagt, at teir, sum slíkt gera, skulu ekki arva Guðs ríki. Men ávøkstur andans er: kærleiki, gleði, friður, langmóð, mildi, góðvild, trúskapur, spakføri, fráhald. Móti slíkum er lógin ekki. Men tey, sum hoyra Kristi Jesusi til, tey hava krossfest holdið við lystunum og girndunum. Um vit liva í andanum, tá latum okkum eisini ganga fram í andanum! Gal 5,16-25

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og tað hendi, meðan Jesus var á ferðini til Jerúsalem, at leið hansara lá mitt ímillum Sámáriu og Galileu. Og í tí hann skuldi fara inn í eina bygd, møttu honum tíggju spítalskir menn, sum stóðu langt burtur, og teir rópaðu hart og søgdu: „Jesus, meistari, miskunna okkum!“ Og tá ið hann sá teir, segði hann við teir: „Farið og sýnið tykkum fyri prestunum!“ Og tað bar so á, meðan teir fóru avstað, at teir vórðu reinsaðir. Men ein teirra vendi aftur, tá ið hann sá, at hann var lektur, og lovaði Guði við harðari rødd, og hann kastaði seg fram eftir rommum fyri føtur hansara og takkaði honum; og hann var ein Sámáriubúgvi. Men Jesus svaraði og segði: „Vórðu ikki teir tíggju reinsaðir? Hvar eru

teir níggju? Var annars eingin, sum vendi aftur at geva Guði heiðurin uttan hesin fremmandi?“ Og hann segði við hann: „Statt upp og far tú leið tína; trúgv tín hevur frelst teg!“ Luk 17,11-19

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, grøddi tey sjúku og reisti tey falnu. Vit takka tær, tí at tú við lívsæla orði tínum og heilagum dópi reinsar okkum fyri synd og dagliga letur okkum kenna náðigu hjálp tína í øllum, sum okkum er tørvur á bæði til likams og sálar. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit aldri gloyma hesar vælgerðir tínar, men nú og altíð veita tær tøkk og lovprísa tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum ert mentur at grøða tey sjúku og reisa tey falnu. Vit biðja teg, varðveit kirkju tína í miklu trúfesti tíni og miskunn. Kom henni til hjálpar. Varðveit hana frá øllum, ið er henni at meini og halt henni at tí, sum tæmir henni til frelsu, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Sál mín, Harranum lova, og alt, sum mær er í, heilaga

navni hans! Sál mín, Harranum lova, og gloym ikki allar vælgerðir hans! Hann fyrigevur öll misbrot tíni, hann grøðir allar sóttir tínar, hann lív títt frá grøvini loysir, hann teg við miskunn og mildleika krýnir. Hann lyst tína mettar við lukku, tín ungdómur verður nýggjur sum ørnin. Harrin rættvísi innir og rætt móti øllum, ið órætt líða. Hann kunngjörði Mósesi vegir sínar, Ísraels børnum stórverk síni. Harrin er mildur og náðigur, hevur umbæri og mikla miskunn. Hann vil ikki altíð seta at okkum og ikki goyma vreiði sína um ævir. Hann fer ikki við okkum eftir syndum várum og lönir okkum ikki eftir misbrotum várum. Nei, sum himin er háur yvir jørð, so er miskunn hans stór mót teim, sum hann óttast, sum eystrið er fjarlagt frá vestri, so hevur hann firrað misgerðir várar frá okkum. Sum ein faðir er mildur mót børnum sínum, so er Harrin mildur mót teim, sum hann óttast. Sl 103,1-13

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Apostlasøguni:

Men Pætur og Jóhannes gingu niðan í halgidómin um bønastundina, um nónbil. Og ein maður, sum var haltur frá móðurlívi, varð borin hagar; hann lögdu tey hvønn dag við tær dyrnar á halgidóminum, sum kallast Føgrudyr, so at hann kundi biðja olmussu av teimum, sum gingu inn í halgidómin. Tá ið hann sá Pætur og Jóhannes, sum ætlaðu sær at ganga inn í halgidómin, bað hann geva sær olmussu. Men Pætur leit fastliga at honum, saman við Jóhannesi, og segði: „Hygg upp á okkum!“ Og hann bóndi at teimum, við tað at hann væntaði sær at fáa okkurt frá teimum. Men Pætur segði: „Silvur og gull eigi eg ikki; men tað sum eg havi, tað gevi eg tær: Í navni Jesu Krists úr Nasaret, statt upp og gakk!“ Og hann tók í høggru hond á honum og reisti hann á føtur. Men í stundini vórðu føtur hansara og øklar

sterkir, og hann sprakk upp og stóð og gekk, og fór við teimum inn í halgidómin og gekk umkring og leyp og lovaði Guði. Og alt fólkið sá hann ganga umkring og lova Guði. Og tey komust við hann, at tað var hann, sum hevði sitið við Føgrudyr á halgidóminum fyri at fáa olmussu; og tey vórðu full av undran og ræðslu um tað, sum hent var honum. Áps 3,1-10

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Eftir hetta var hátíð hjá Jødum, og Jesus fór niðan til Jerúsalem. Men í Jerúsalem er við Seyðaliðið ein hylur, sum kallast á hebráiskum máli Betesda og hevur fimm súlnagangir. Í teimum lá mongd av sjúkum fólki, blindum, høltum, visnum, sum bíðaðu eftir, at vatnið skuldi koma í røring; tí at við hvørt fór eingil Harrans niður í hylin og órógvaði vatnið. Tann, sum tá fyrstur fór niðuri, aftan á at vatnið var komið í røring, fekk heilsuna aftur, hvørjum sjúkdómi hann so var sjúkur av. Men har var ein maður, sum hevði verið sjúkur í átta og tríati ár. Tá ið Jesus sá hann liggja har og visti, at hann longu hevði ligið langa tíð, sigur hann við hann: „Vilt tú verða frískur?“ Sjúklingurin svaraði honum: „Harri, eg havi einki menniskja, sum kann fáa meg út í hylin, tá ið vatnið verður órógvað; men við tað sama, eg komi, fer ein annar niðuri undan mær.“ Jesus sigur við hann: „Reis teg upp, tak song tína og gakk!“ Og í stundini varð maðurin frískur, og hann tók song sína og gekk. Men tað var hvíludagur tann dagin. Tí søgdu Jødarnir við hin mannin, sum heilsubótina hevði fingið: „Tað er hvíludagur, og tú hevur ikki loyvi at bera songina.“ Men hann svaraði teimum: „Tann, sum gjørði meg frískan, hann segði við meg: „Tak song tína og gakk!““ Teir spurdu hann: „Hvør er tann maður, sum segði við teg:

„Tak song tína og gakk!““ Men tann, sum hevði fingið heilsubótina, visti ikki, hvør tað var, tí at Jesus hevði havt seg undan, av tí at har var nógv fólk á staðinum. Eftir hetta hittir Jesus hann í halgidóminum og segði við hann: „Sí, tú hevur fingið heilsuna aftur; synda ikki longur, fyri at ikki nakað verri skal henda teg.“ Maðurin fór avstað og segði Jøðunum frá, at tað var Jesus, sum hevði gjørt hann frískan. Jóh 5,1-15

15. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær fyri allar vælgerðir tínar, tú, sum hevur givið okkum lívið og av náði tíni hevur syrgt fyri okkum alt til henda dag. Vit biðja teg, tak ikki signing tína frá okkum, men varða okkum fyri gírni, stúran og sjálgóðsku, til tess at vit kunnu tæna tær eina, elska teg, halda fast vit teg og ikki óreinska okkum við avgudadyrkan og peningagirnd, men seta alla vón okkara og álit til náði tína og kærleika fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í ævigum kærleika hevur umsorgan

fyrri börnum tínum. Vit biðja teg, at tú í miskunn tíni alsamt vilt reinsa og varðveita kirkju tína. Stjórnna henni í náði við heilaga anda tínum, tí at uttan teg fer hon til grundar. Gev henni altíð at vera fyriskipan tíni lýðin og at liva í kærleika tínum fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Tá reisti Nóa Harranum altar og tók av øllum reinum djórum og øllum reinum fuglum og ofraði brennioffur á altarinum. Men tá ið Harrin kendi góðan royk, segði hann við sjálvan seg: „Eg vil ikki aftur banna jørðina mannanna vegna; tí at hjarta mansins stundar á tað illa alt frá ungdómi hans; eg vil ongantíð aftur deyða alt, sum livir, eins og eg nú havi gjørt. Meðan jørðin stendur, skal sáðtíð og heystingartíð, frost og hiti, summer og vetur, dagur og nátt ikki svitast.“ Og Guð segði: „Hetta skal vera merki sáttmálans, sum eg geri millum mín og tykkara og allar livandi skepnur, ið hjá tykkum eru, fyrri øll komandi ættarlið: Boga mín seti eg í skýggið; og hann skal vera sáttmálamerkið ímillum meg og jørðina. Og hvørja ferð eg dragi skýggini saman yvir jørðina, og bogin sæst í skýggjunum, tá man eg minnst á sáttmálan, ið er millum mín og tykkara og allar skepnur av øllum holdi; og ikki skulu vøtnini aftur verða til vatnflóð til at oyða alt hold. Tá ið tá bogin stendur í skýggjunum, skal eg líta at honum til tess at minnst á hin æviga sáttmálan millum Guð og allar skepnur av øllum holdi, sum eru á jørðini.“ 1 Mós 8,20-22 og 9,12-16

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Galatamanna:

Um vit liva í andanum, tá latum okkum eisini ganga fram

í andanum! Latið okkum ikki tráa eftir fáfongdari æru, so at vit erta hvør annan og øvunda hvør annan. Brøður! Um ein maður skuldi komið fyri einahvørja misgerð, tá hjálpið tit, sum andligir eru, honum til rættis við spakførís anda; men hygg um teg sjálvan, at ikki tú eisini skalt verða freistaður! Berið byrðar hvør hjá øðrum og uppfyllið soleiðis lóg Krists. Tí at um einhvør tykist at vera nakað, tó at hann einki er, tá svíkur hann seg sjálvan. Men ein og hvør skal rannsaka sítt egna verk, og tá skal hann hava rós eina eftir tí, sum hann sjálvur er, og ikki eftir tí, sum annar er. Tí at ein og hvør skal bera sína egnu byrði. Men tann, sum verður upplærdur í orðinum, skal geva tí, sum upplærir hann, lut við sær í øllum góðum. Villist ikki! Guð letur seg ikki spotta; tí at tað, sum maður sáar, tað skal hann eisini heysta. Tí at tann, sum sáar í holdi sínum, skal av holdinum heysta týning; men tann, sum sáar í andanum, skal av andanum heysta ævigt lív. Men latum okkum ikki troyttast av at gera tað, sum gott er! tí at í sínum tíma skulu vit heysta, um vit ikki gevast. Gal 5,25-6,1-9

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Eingin kann tæna tveimum harrum; tí at annaðhvørt vil hann hata annan og elska annan, ella vil hann halda seg aftur at øðrum og vanvirða annan. Tit kunnu ikki tæna Guði og mammon. Av hesi søk sigi eg tykkum: Stúrið ikki fyri lívi tykkara, hvat tit skulu fáa at eta, og hvat tit skulu fáa at drekka; ei heldur fyri likami tykkara, hvat tit skulu fáa at fara í. Er ikki lívið meiri enn maturin og likamið meiri enn klæðini? Hyggið at himmalsins fuglum; teir sáa ikki, ei heldur teir heysta og bera ei heldur saman í løður, og himmalski faðir tykkara føðir teir; eru

tit ekki mikið meir verdir enn teir? Men hvør tykkara kann við at stúra leggja eina alin aftur at ævi síni? Og hví stúra tit fyri klæðunum? Gevið tykkum far um liljurnar á markini, hvussu tær vaksa; ekki tær arbeiða, ei heldur tær spinna; men eg sigi tykkum, at ekki sjálvur Sálomon í allari dýrd síni var skryddur eins og ein teirra. Men tá ið nú Guð soleiðis klæðir grasið, sum í dag stendur á markini, men í morgin verður blakað í ovnin, man hann tá ekki mikið meir klæða tykkum, tit fátrúnu? Tí eiga tit ekki at stúra og siga: Hvat skulu vit fáa at eta? ella: Hvat skulu vit fáa at drekka? ella: Hvat skulu vit fáa at lata okkum í? Tí at eftir øllum slíkum søkja heidnir menn; og tí at himmalski faðir tykkara veit, at tykkum tarvast alt slíkt. Men søkið fyrst Guðs ríki og rættvísi hansara, so skal alt hetta verða tykkum givið umframt. Stúrið tí ekki fyri deginum í morgin; tí at morgindagurin man stúra fyri sínum egna. Hvør dagur hevur nóg mikið í síni plágu.“ Matt 6,24-34

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við trúgv og heilagum dópi hevur gjørt okkum til arvingar til æviga ríki títt fyri sonar tíns, Jesu Krists, skuld. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín, so at vit í øllum stríði og strevi tó mega síggja tað neyðuga í at geva okkum stundir til orð títt og at lurta eftir tí, sum tú hevur at siga okkum. Gev okkum styrkt av orði tínum við trúfesti at útinna gerning okkara hvílandi í kærleika tínum og umsorgan til vit at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus

Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum í ævigum kærleika hefur um-sorgan fyri børnum tínum. Vit biðja teg, at tú í miskunn tíni alsamt vilt reinsa og varðveita kirkju tína. Stjórna henni í náði við heilaga anda tínum, tí at uttan teg fer hon til grundar. Gev henni altíð at vera fyriskipan tíni lýðin og at liva í kærleika tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Orðtøkum Sálomons:

Sonur mín, um tú tekur við orðum mínum og goymir boð míni hjá tær, so at tú vendir oyra tínum til vísdóms og hjarta títt boyggir at skynsemi, ja, um tú kallar á klókskap, letur róp títt ljóða eftir skili, um tú leitar eftir teim sum eftir silvuri, sóknast eftir teim sum eftir fjaldum gripum, tá manst tú skilja, hvat gudsótti er, og kunnskap um Guð manst tú finna. Tí at Harrin gevur vísdóm, av munnni hans koma kunnskapur og skil; hann goymir teimum rættisintu lukkuna, er skjöldur teirra, sum í sakloysi ganga, tí at hann vakir yvir stigum rættarins og varðveitir vegin hjá teim, ið hann óttast. Tá manst tú fata rættvísi og rættferð, rættlæti, hvønn ein góðan veg. Tí at vísdómurinn man koma inn í hjarta títt, og kunnskapurinn vera sál tíni yndisligur; umhugsan man vaka yvir tær, skynsemi man varðveita teg. Orðt 2,1-11

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni:

Men eingil Harrans talaði til Filippusar og segði: „Statt upp og far suður eftir og gakk eftir tí veginum, sum gongur oman frá Jerúsalem til Gasa!“ – Tað er ein oyðivegur. – Og hann stóð upp og fór. Og sí, har var ein maður úr Etiópiu, hirðmaður og høvdingi hjá Kandake, drotning Etiópiumannanna, sum hevði allar dýrgripir hennara í varðveitslu; hann var komin til Jerúsalem at halda bøn. Og hann var nú á heimferðini og sat í vagni sínum og las Jesaja profet. Men andin segði við Filippus: „Far og halt teg aftur at hesum vagni!“ Men Filippus fór rennandi hagar og hoyrði hann lesa Jesaja profet; og hann segði: „Skilir tú tað, sum tú lesur?“ Men hann segði: „Hvussu skal eg kunna tað, uttan at onkur leiðbeinir meg?“ Og hann bað Filippus stíga upp og seta seg hjá sær. Men tað stykkið av skriftini, sum hann var við at lesa, var hetta: „Sum ein seyður varð hann leiddur til skurðar, og eins og lamb er tigandi móti tí, sum klippir tað, soleiðis letur hann ikki upp munn sín. Í neyðarstandinum varð dómur hansara avtikin; hvør kann siga frá ætt hansara, við tað at lív hansara er tikið burtur av jørðini?“ Men hirðmaðurin tók til orða og segði við Filippus: „Sig mær, um hvønn sigur profeturin hetta? um seg sjálvan ella um onkran annan?“ Og Filippus læt upp munn sín, og í tí hann tók undir við hesum skriftorði, fór hann at boða honum gleðiðskapin um Jesus. Og sum teir fóru fram eftir veginum, komu teir at nøkrum vatni, og hirðmaðurin segði: „Hygg, her er vatn; hvat forðar mær at verða doyptur?“ Og Filippus segði: „Trýrt tú av øllum hjarta tínum, so kann tað verða.“ Men hann svaraði og segði: „Eg trúgvi, at Jesus Kristus er sonur Guðs.“ Og hann beyð, at vagnurin skuldi steðga, og teir fóru báðir niður í vatnið, bæði Filippus og hirðmaðurin, og hann

doypti hann. Men tá ið teir komu upp úr aftur vatninum, rykti andi Harrans Filippus burtur, og hirðmaðurin sá hann ikki meira; tí at glaður fór hann veg sín. Áps 8,26-39

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tað hendi, meðan teir vóru á ferð, at Jesus kom inn í eina bygd. Har var ein kvinna, ið nevndist Marta, sum beyð honum inn hjá sær. Og hon átti eina systur, sum æt Maria; hon settist niður við fótturnar á Jesusi og lýddi á talu hansara. Men Marta hevði strævið við nógvari stákan; og hon kom til og segði: „Harri, leggur tú ikki í, at systir mín letur meg vera einsamalla um matgerðina? Sig tó við hana, at hon skal taka hondina í við mær!“ Men Harrin svaraði og segði við hana: „Marta, Marta, tú gert tær ónáðir og stríð av mongum; men eitt er neyðugt. Maria hevur valt hin góða lutin, sum ikki skal verða tikin frá henni.“ Luk 10,38-42

16. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt einborna son tín gerast menniskja, til tess at hann við deyða sínum skuldi gjalda fyri syndir okkara og bjarga okkum frá hinum æviga deyða. Vit biðja teg, ger okkum føst í hesi trúgv, so at vit ikki ivast í, at eins og vár harri, Jesus Kristus, vakti

upp sonin hjá einkjuni við sínum almáttuga orði, soleiðis vil hann eisini vekja okkum upp á evsta degi og gera okkum sæl allar ævir, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur bjargað okkum frá ævigum deyða. Vit biðja teg, gev okkum av náði tíni at trúgva hesum av sonnum og í hesum forgeingiliga lívi at tæna tær í øllum góðum verki, meðan vit liva í vónini um hitt æviga lívið fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrru Kongabók:

Tá kom orð Harrans til Elia soljóðandi: „Statt upp og far til Sáreptu við Zidon og búset teg har; tí at eg havi boðið eini einkju har at geva tær vistir.“ Hann helt tá ferð síni til Sáreptu. Nakað eftir hetta sjúklaðist sonur húsfrúnnar, og sjúkan versnaði, til einki lív var eftir í honum. Tá mælti hon við Elia: „Hvat havi eg við teg at gera, tú Guðsmaður! Ert tú komin higar at minna á synd mína og deyða son mín?“ Men hann segði við hana: „Fá mær son tín.“ Og hann tók hann av fangi hennara og bar hann upp á loftið, har sum hann hølaðist, og legði hann í rekkju sína. Síðan rópaði hann til Harrans og segði: Harri, Guð mín! Ætlar tú tær av álvara at fara so illa við hesi einkju, sum eg gisti hjá, at tú letur son hennara doyggja? Og hann toygdi seg tríggar ferðir yvir sveinin og rópaði á Harran og segði: „Harri, Guð mín, lat lívið koma aftur í henda svein!“ Og Harrin hoyrði rødd Elia, og lívið kom aftur í sveinin, so

at hann livnaði uppaftur. Elia tók sveinin og bar hann av loftinum niður í stovuna; og hann gav hann móður síni og mælti: „Sí, sonur tín livir!“ Tá mælti konan við Elia: „Nú veit eg av sonnum, at tú ert Guðsmaður, og at orð Harrans í munni tínum er sannleiki!“ 1 Kong 17,8-10a og 17-24

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Tí biði eg, at tit ikki mega falla í fátt av tröngdum mínum fyri tykkara skuld; tær eru heiður tykkara. – Tess vegna er tað, at eg boyggi knæ míni fyri faðirinum, sum allur faðirskapur fær navn av á himnum og á jørð, at hann av dýrdar ríkidømi sínum má geva tykkum veldigliga at styrkjast við anda sínum í hini innaru menniskju tykkara, at Kristus má búa við trúnni í hjörtum tykkara, so at tit, rótfestir og grundfestir í kærleika, mega verða førir fyri at fata saman við øllum hinum heilagu, hvat ið er breiddin og longdin og dýpdin og hæddin, og at kenna kærleika Krists, sum ber av øllum kunnleika, fyri at tit mega fyllast til alla fylling Guðs. Men honum, sum er mentur í øllum lutum at gera langt út um alt tað, sum vit biðja um ella skilja, eftir teirri kraft, sum virkar í okkum, honum veri æra í kirkjuliðinum og í Kristi Jesusi gjøgnum allar ættir, um aldur og allar ævir! Amen. Ef 3,13-21

Hetta heilaga evangelið skrifvar Lukas evangelistur:

Og tað hendi dagin eftir, at Jesus fór til eina bygd, sum eitur Nain; og fleiri av lærusveinum hansara og ein stórir mannaskari vóru í ferðini við honum. Men tá ið hann nærkaðist bygdarliðinum, sí, tá varð ein deyður borin út, sum var einasti sonur hjá móður síni, og hon var einkja, og stórir skari úr bygdini fylgdist við henni. Og tá ið Harrin

sá hana, tókta honum hjartaliga synd í henni, og hann segði við hana: „Grát ekki!“ Og hann gekk fram at líkbøruni og nam við hana; men teir, sum bóru, steðgaðu; og hann segði: „Ungi maður, eg sigi tær, reis teg upp!“ Og tann deyði settist upp undir seg og tók at tala; og hann gav móður hansara hann. Men ótti kom á øll, og tey lovaðu Guði og søgdu: „Stórur profetur er risin upp okkara millum,“ og: „Guð hevur vitjað fólk sítt.“ Og hesi tíðindi um hann komu út um alla Júdeu og allar staðir har í nánd. Luk 7,11-17

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum læt einborna son tín gerast menniskja, til tess at hann við deyða sínum skuldi gjalda fyri syndir okkara og bjarga okkum frá hinum æviga deyða. Vit biðja teg, ger okkum føst í hesi trúgv, so at vit ikki ivast í, at eins og vár harri, Jesus Kristus, vakti upp Lázarus við sínum almáttuga orði, soleiðis vil hann eisini vekja okkum upp á evsta degi og gera okkum sæl allar ævir, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur bjargað okkum frá ævigum deyða. Vit biðja teg, gev okkum av náði tíni at trúgva hesum av sonnum og í hesum forgeingiliga lívi at tæna tær í øllum góðum verki, meðan vit liva í vónini um hitt æviga lívið fyri son tín, Jesus Krist,

váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrifvar Jesaja profetur:

Tíni deyðu skulu livna og likam teirra rísa upp; tey, sum liggja í moldini vakna og hevja fagnaðarljóð; tí at døgg tín er døgg ljósins, og jørðin skal bera deydningarnar í heim. Jes 26,19

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Tí at við tað at deyðin kom við eini menniskju, kemur eisini uppreisn av deyðum við eini menniskju. Tí at líka-sum øll doyggja í Ádami, soleiðis skulu eisini øll verða gjörd livandi í Kristi. Men ein og hvør í sínum raði: Kristus sum frumgróðurin, tínæst tey, sum hoyra Kristi til við komu hansara; síðan kemur endin, tá ið hann letur ríkið til Guð og fadirin, tá ið hann hevur týnt einum og hvørjum harradømi, einum og hvørjum veldi og mátti. Tí at hann skal vera kongur, til tess hann hevur lagt allar figgindarnar undir føtur sínar. Síðsti figgindin, sum týndur verður, er deyðin; tí at alt hevur hann lagt undir føtur hansara. Men tá ið hann sigur, at alt er lagt undir, er tað eyðvitað, at hann er undantikin, sum legði alt undir hann. Men tá ið alt er lagt undir hann, tá skal eisini sonurin sjálvur leggja seg undir tann, sum legði allar lutir undir hann, til tess at Guð má vera alt í øllum. 1 Kor 15,21-28

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Men mangir av Jødunum vóru komnir til Martu og Mariu at troysta tær eftir bróðurin. Tá ið Marta nú hoyrði, at Jesus kom, gekk hon ímóti honum, men Maria varð sitandi

heima. Marta segði tá við Jesus: „Harri, hevði tú verið her, tá var bróðir mín ikki deyður. Men eisini nú veit eg, at hvat tú so biður Guð um, tað vil Guð geva tær.“ Jesus sigur við hana: „Bróðir tín skal rísa upp.“ Marta sigur við hann: „Eg veit, at hann skal rísa upp í uppreisnini á evsta degi.“ Jesus segði við hana: „Eg eri uppreisnin og lívið; tann, sum trýr á meg, skal liva, um hann so doyr; og hvør tann, sum livir og trýr á meg, skal aldri um ævir doyggja; trýrt tú hesum?“ Hon sigur við hann: „Ja, Harri, eg havi trúð, at tú ert Kristus, sonur Guðs, hann, sum kemur í heimin.“ Og tá ið hon hetta hevði sagt, fór hon avstað og rópaði Mariu, systur sína, loyniliga og segði: „Meistarinn er her og rópar teg.“ Tá ið hon hoyrði tað, reistist hon skundisliga og fór út til hansara. Men Jesus var enn ikki komin inn í bygdina, men hann var enn á tí staði, har sum Marta hevði møtt honum. Tá ið nú Jødarnir, sum vóru við hús hjá Mariu og troystaðu hana, sóu, at hon skundisliga reistist og fór út, fóru teir aftan á hana, av tí at teir hugsaðu, at hon fór út til grøvina at gráta har. Men tá ið Maria nú kom hagar, sum Jesus var, og sá hann, fell hon honum til fóta og segði við hann: „Harri, hevði tú verið her, tá var bróðir mín ikki deyður.“ Tá ið nú Jesus sá hana gráta og Jødarnar, sum vóru komnir við henni, gráta, varð hann harmur í huga og gjørdist ógvuliga sinnisrørdur og segði: „Hvar hava tit lagt hann?“ Teir siga við hann: „Harri, kom og síggj!“ Jesus feldi tár. Tá søgdu Jødarnir: „Sí, hvussu hann elskaði hann!“ Men summir teirra søgdu: „Kundi ikki hann, sum læt eyguni upp á hinum blinda, hava gjørt tað, at eisini hesin ikki var deyður?“ Jesus varð tá aftur harmur í sær sjálvum og kemur til grøvina; men hon var eitt helli, og steinur lá fyri tí. Jesus sigur: „Takið steinin frá!“ Marta, systir hins

deyða, sigur við hann: „Harri, hann dampar longu; tí at hann hefur ligið har fyra dagar.“ Jesus sigur við hana: „Segði eg tær ikki, at um tú trýrt, skalt tú síggja dýrd Guðs?“ Teir tóku tá steinin frá. Men Jesus lyfti upp eygum sínum og segði: „Faðir, eg takki tær fyri tað, at tú hefur hoyrt meg. Eg visti fullvæl, at tú altíð hoyrir meg; men vegna mannamúgvunnar, sum stendur her rundan um, segði eg tað, fyri at tey skulu trúgva, at tú hefur sent meg.“ Og tá ið hann hetta hevði sagt, rópaði hann við harðari rødd: „Lázarus, kom út higar!“ Og út kom hin deyði, bundin á fótum og hondum við líkverju, og sveittadúkur var bundin fyri andlitið á honum. Jesus segði við teir: „Loysið hann og latið hann fara!“ Mangir av Jødunum, teir, sum komnir vóru til Mariu og høvdu sæð tað, sum hann gjørði, trúðu nú á hann. Jóh 11,19-45

17. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt leiða og stýra hjørtum okkara, so at vit altíð mega liva í trúnni á teg og ikki í hugmóð seta okkum sjálv høgt, men hugaliga hoyra orð títt og goyma tað í reinum hjørtum, til tess at vit av tí mega læra at seta alt álit okkara á einborna son tín, Jesus Krist, okkara einasta frelsara og fylgja honum, sum við tær livir og ræð-

ur í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur loyst okkum úr lógartrældómi. Vit biðja teg, hjálp okkum at fylgja tær og at liva í kærleika tínum, so at vit skýggja allar lygnir og freistingar djevulsins. Gev okkum av heilum huga at halda okkum at tær eina, hinum einasta sanna Guði, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Orðtøkum Sálomons:

Oyra, sum lýðir á lívsins áminningar, man halda seg aftur at teimum vísu. Tann, sum aga havnar, sál sína vanvirðir, men tann, sum lýðir á áminning, fer fram í vitsku. Ótti fyri Harranum er agi at vísdómi, og eyðmýkt gongur fram um æru. Vísdóm at vinna er betri enn gull, vitsku at vinna er meiri enn silvur. At víkja frá illum er leiðin hjá rættvísu, at varða um veg sín er at varðveita sál sína. Hugmód gongur undan undirgongd, og dramblæti undan falli. Betri at vera lítillátur við armingum enn at býta veiði við hástórum. Erpa tær ikki inni fyri kongi, og stilla teg ikki á stórmanna stað. Tí at betri er, at menn siga við teg: „Førka teg higgar upp!“ enn at teir flyta teg niður um frægan mann, sum tó eygu tíni hava sæð. Orðt 15,31-33 og 16,16-19 og 25,6-7

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Eg áminni tykkum tí, eg hin bundni í Harranum, til at liva soleiðis, sum hóskaði er fyri ta kallan, sum tit vórðu kallaðir við, við øllum lítillæti og spakføri og langmóði, so

at tit umbera hvør annan í kærleika, og leggja tykkum eina við at varðveita einleika andans í bandi friðarins. Eitt likam og ein andi, eins og tit eisini vórðu kallaðir til eina vón í kallan tykkara, ein harri, ein trúgv, ein skírn; ein Guð og faðir at øllum, hann sum er yvir øllum og gjøgnum alt og í øllum. Ef 4,1-6

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas evangelistur:

Og tað hendi ein hvíludag, tá ið Jesus kom inn í húsini hjá einum av teim hægstu Farisearunum at halda máltíð, at teir góvu gætur eftir honum. Og sí, ein vatnsjúkur maður stóð framman fyri honum. Og Jesus tók til orða og segði við hinar lógkønu og Fariseararnar: „Er tað loyviligt at lekja um hvíludagin ella ikki?“ Men teir tagdu. Og hann nam við hann og lekti hann og læt hann fara avstað. Og hann tók til orða og segði við teir: „Hvør tykkara, sum eigur ein son ella ein oksa, ið dettur í ein brunn, man ikki alt fyri eitt draga hann uppúr um hvíludagin?“ Og teir vóru ikki førir fyri at geva honum svar upp á hetta. Men hann segði eitt líknili til teirra, sum bodnir vóru, tá ið hann varð varur við, hvussu teir valdu sær teir ovastu sessirnar, og segði við teir: „Tá ið tú ert boðin av einum-hvørjum í brúdleyp, tá set teg ikki í tann ovasta sessin, at ikki ein mætari enn tú skuldi verið boðin av honum; og tann, ið beyð tær og honum, skal koma og siga við teg: „Gev hesum sæti!“ og tú tá við skomm skuldi komið at sita niðastur. Men tá ið tú ert boðin, tá far og set teg niðastan, fyri at tann, sum boðið tær hevur, má siga við teg, tá ið hann kemur: „Vinur mín, flyt teg hægri upp!“ Tá skalt tú hava virðing hjá øllum teimum, sum sita til borðs saman við tær. Tí at ein og hvør, sum setir seg sjálvan

høgt, skal verða settur lágt, og tann, sum setir seg sjálvan lágt, skal verða settur høgt.“ Luk 14,1-11

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við einborna syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum í fylgi títt hóast synd og veikleikar okkara og vilt geva okkum sæti við borð títt bæði á jørð og í himli. Vit biðja teg, gev okkum heilaga anda tín, so at vit eru hesum kalli tínum lýðin, fylgja syni tínum í lýdni og í sælari vón vænta komu hansara, tá ið hann skal koma aftur í dýrd og í miskunn síni leiða okkum til hitt æviga lívið, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur loyst okkum úr lógartrældómi. Vit biðja teg, hjálp okkum at fylgja tær og at liva í kærleika tínum, so at vit skýggja allar lygnir og freistingar djevulsins. Gev okkum av heilum huga at halda okkum at tær eina, hinum einasta sanna Guði, fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Eftir Harranum eg havi trúliga bíðað, og hann seg boygdi til mín og hoyrði mítt róp. Hann dró meg upp úr undir-

gangsins djúpi, úr tí botnleysa díki; hann setti mínar fœtur á klettin og gjörði fœst míni fet. Ein nýggjan song hann legði í mín munn, ein lovsong fyri Guði várum; mangir tað sóu, fullir av ótta, og fingur álit til Harrans. Sælur er maður, ið lít sína hevur til Harrans, og ei sær vendir til teirra, ið hava ólæti fyri, og til teirra, ið fara eftir lygnum. Harri, mín Guð, mong hevur tú tíni undurverk gjørt, og mong tíni ráð móti okkum, eingin er javnlíki tín; vil eg frá greina og um tey tala, tá eru tey ov mong at telja. Sl 40,2-6

Epistulin skrivar Judas ápostul:

Men tit, elskaðu, uppbyggjið tykkum sjálv á tykkara heil-agastu trúgv; biðið í heilagum anda, og haldið tykkum sjálv í Guðs kærleika, meðan tit bíða eftir várs harra Jesu Krists náði til ævigt lív. Og summi skulu tit tala til rættis, tá ið tey eru í iva, og summi skulu tit frelsa, við tað at tit ríva tey út úr eldinum, og summum skulu tit várkunna við ótta, so at tit hata enntá kyrtilin, sum dálkaður er av holdinum. Men honum, sum er mentur at varðveita tykkum frá at falla og lata tykkum koma fram fyri dýrd sína, lýtaleys í fagnaði, hinum einasta Guði, frelsara várum fyri Jesus Krist, váran harra, veri dýrd, hátign, vald og máttur fyri allar ævir og nú og um allar ævir! Amen. Jud 20-25

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og sum Jesus kom gangandi framvið, sá hann Levi, son Alfeusar, sitandi við tollbúðina, og hann sigur við hann: „Fylg mær!“ Og hann reisti seg upp og fylgdi honum. Og tað hendi, tá ið hann sat til borðs heima hjá honum, at eisini mangir tollarar og syndarar settu seg til borðs saman við Jesusi og lærusveinum hansara; tí at teir vóru mangir,

og eisini nakrir skriflærdir millum Farisearanna fylgdu honum. Og tá ið teir sóu, at hann át saman við tollarum og syndarum, søgdu teir við lærusveinar hansara: „Hvussu ber tað til, at hann etur og drekkur saman við tollarum og syndarum?“ Og tá ið Jesus hoyrði hetta, sigur hann við teir: „Ikki tarvast teimum heilsusterku lækna, men teimum, ið ilt hava. Eg eri ikki komin at kalla rættvísar, men syndarar.“ Bæði lærusveinar Jóhannesar og Fariseararnir hildu føstu; og teir koma og siga við hann: „Hví fasta lærusveinar Jóhannesar og lærusveinar Farisearanna, meðan tínir lærusveinar ikki fasta?“ Og Jesus segði við teir: „Munnu brúðmenninir kunna fasta, meðan brúðgómurin er hjá teimum. So leingi sum teir hava brúðgómin hjá sær, kunnu teir ikki fasta. Men dagar skulu koma, tá ið brúðgómurin verður tikin frá teimum, og tá skulu teir fasta á tí degi. Eingin seymar eina bót av ótøvdum vaðmali á eini gomul klæði; annars skræðir henda nýggja bótin meir burtur av tí gamla, og holið verður verri. Og eingin letur nýtt vín í gamlar leðurfløskur; annars spreingir vínið fløskurnar, og vínið fer til spillis og fløskurnar við. Men nýtt vín í nýggjar leðurfløskur!“ Mark 2,14-22

18. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit viðganga fyrri tær, at

vit eru so veik, at vit ikki til fulnar megna at gera eftir vilja tínum. Tí biðja vit teg, veit okkum heilaga anda tín, so at vit, føst í trúnni, halda okkum til son tín, Jesus Krist, og líta á, at vit við líðing hansara og deyða eiga fyrigeving fyri allar syndir okkara og soleiðis liva eitt heilagt lív í lýdni her á foldum eftir vilja tínum, til vit av náði tíni verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, hvørs miskunn er okkara einasta vón. Vit biðja teg, stýr í náði hjørtum okkara, so at vit mega vera tær lýðin og gera eftir boðum tínum. Gev okkum at verða verandi í kærleika tínum og at vaksa í trúgv, vón og kærleika fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Við hvønn vilja tit sambera Guð, og hvønn seta tit fram sum javnlíka hans? Gudamyndina stoypir smiðurin; gullsmiðurin leggur hana við slignum gulli og ger henni festi av silvuri. Tann, sum vil gera sær hjágud, velur sær við, sum ikki fúnar; hann fær sær kønan smið til at reisa guda-mynd, ið ikki vikast. Vita tit ikki, og hava tit ikki hoyrt tað, hevur tað ikki verið tykkum kunngjørt frá upphavi, og hava tit ikki havt kunnleika um tað, síðan jarðarinnar grundvøllur varð lagdur? Tað er hann, ið situr hátt yvir jarðarkringinum, og teir, sum har búgva, eru sum ongsprettur; tað er hann, ið tenur út himinin eins og dúk og breiðir hann út eins og tjald til at búgva undir. Hann ger

hövdingar at ongum og jarðarinnar dómarar at fáfongd. Valla eru teir settir niður og sáddir, valla hefur stovnur teirra fest rót í jörðini, fyrr enn hann andar á teir, so at teir fólna og fúka sum hálmstrá fyri vindi. Við hvønn vilja tit sambera meg sum javnlíka mín, sigur hin heilagi. Jes 40,18-25

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Eg takki altíð Guði mínum tykkara vegna, fyri ta Guðs náði, sum tykkum er givin í Kristi Jesusi, at tit í honum eru vordin rík í øllum, í allari talu og í øllum kunnleika, líkasum eisini vitnisburðurin um Krist er staðfestur tykkara millum, so at tykkum ikki skortar nakra náðigávu, meðan tit vænta opinbering várs harra Jesu Krists, hann sum eisini skal staðfesta tykkum til endans, so at tit mega vera ólastandi á degi várs harra Jesu Krists. 1 Kor 1,4-8

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Men tá ið Farisearnir hoyrdu, at Jesus hevði málbundið Saddukearnar, komu teir saman; og ein teirra, ein lógkønur, spurdi hann til tess at freista hann: „Meistari, hvat er hitt stóra boðið í lógini?“ Men hann segði við hann: „Tú skalt elska Harran, Guð tín, av øllum hjarta tínum og av allari sál tíni og av øllum huga tínum!“ Hetta er hitt stóra og fyrsta boðið. Men eitt annað er enn, ið er hesum líkt: „Tú skalt elska næsta tín sum sjálfvan teg!“ Í hesum báðum boðunum hongur øll lógin og profetarnir.“ Men meðan Farisearnir vóru saman komnir, spurdi Jesus teir og segði: „Hvat halda tit um Kristus? Hvørs sonur er hann?“ Teir siga við hann: „Dávids.“ Hann sigur við teir: „Hvussu kann tá Dávid í andanum kalla hann harra, tá

ið hann sigur: „Harrin segði við harra mín: Set teg við mína högru lið, til eg leggi fíggindar tínar undir fœtur tínar!“ Tá ið nú Dávid kallar hann harra, hvussu kann hann tá vera sonur hansara?“ Og eingin kundi svara honum eitt orð, ei heldur tordi nakar meira eftir tann dag at seta honum ein spurning. Matt 22,34-46

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú í heilagum dópi gróðursetti okkum sum greinar á hinum sanna víntrænum, Jesusi Kristi. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt varðveita okkum sum livandi greinar á hesum víntræi, so at einki skal kunna skilja okkum frá kærleika tínum í Kristi Jesusi, harra okkara, men at vit mega halda út í trúnni og bera ávøkst andans, hina fullkomnu gleðina, fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, hvørs miskunn er okkara einasta vón. Vit biðja teg, stýr í náði hjørtum okkara, so at vit mega vera tær lýðin og gera eftir boðum tínum. Gev okkum at verða verandi í kærleika tínum og at vaksa í trúgv, vón og kærleika fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrifvar sálmaskaldið:

Eg eygu míni hevji til fjallanna upp, hvaðani kemur mín hjálp? Hjálp mín frá Harranum kemur, skapara himmals og jarðar. Hann vil ikki lata fót tín snáva, vaktari tín vil ikki sova. Nei, ikki blundar og ikki svevur varðmaður Ísraels. Harrin er vaktari tín, Harrin tín verndarskuggi við tína høgru hond. Um dagin skal sólin ei stinga teg, ella um náttina mánin. Frá øllum illum skal Harrin teg varða, hann tína sál skal varða. Tín útgang og inngang skal Harrin varða nú og um allar ævir. Sl 121

Epistulin skrifvar Jóhannes ápostul í fyrsta brævi sínum:

Eingin hevur á nøkrum sinni sæð Guð; um vit elska hvør annan, tá verður Guð verandi í okkum, og kærleiki hansara er fullkomin í okkum. Av hesum kenna vit, at vit verða verandi í honum og hann í okkum, at hann hevur givið okkum av sínum anda. Og vit hava sæð og vit vitna, at faðirin hevur sent sonin til at vera frelsari heimsins. Tann, sum viðkennir sær, at Jesus er Guðs sonur, í honum verður Guð verandi, og hann í Guði. Og vit hava ásannað og trúð tí kærleika, sum Guð hevur til okkara. Guð er kærleiki, og tann, sum verður verandi í kærleikanum, verður verandi í Guði og Guð í honum. 1 Jóh 4,12-16

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Eg eri hitt sanna víntræið, og faðir mín er víngarðsmaðurin. Eina og hvørja grein á mær, sum ikki ber ávøkst, hana tekur hann burtur, og eina og hvørja, sum ber ávøkst, reinsar hann, til tess at hon skal bera meiri ávøkst. Tit eru longu reinir av tí orði sum eg havi talað til tykkara. Verðið í mær, so verði eisini eg í tykkum: Eins og greinin ikki kann bera ávøkst av sær sjálvari, uttan hon

verður í víntræinum, soleiðis kunnu ikki heldur tit, uttan tit verða í mær. Eg eri víntræið, tit eru greinarnar; tann, sum verður í mær og eg í honum, hann ber miklan ávøkst, tí at uttan meg kunnu tit als einki gera. Um nakar ikki verður verandi í mær, verður hann kastaður út sum ein grein og fólnar: tey henta tær saman og kasta tær í eldin, og tær brenna. Verða tit verandi í mær, og verða orð míni verandi í tykkum, tá biðið um, hvat tit so vilja, og tað skal veitast tykkum. Av hesum verður faðir mín gjørdur dýrmettur, at tit bera miklan ávøkst, og tit verða lærusveinar mínir. Eins og faðirin hevur elskað meg, soleiðis havi eg elskað tykkum. Verðið verandi í kærleika mínum. Halda tit boð míni, tá verða tit verandi í kærleika mínum, líkasum eg havi hildið boð faðirs míns og verði verandi í kærleika hansara. Hetta havi eg talað til tykkara, til tess at gleði mín kann vera í tykkum, og gleði tykkara kann verða fullkomin.“ Jóh 15,1-11

19. SUNNUDAG EFTIR TRÍEINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, í náði grøddi tey sjúku og reisti tey falnu. Vit biðja teg, ver tú eisini hjá okkum við náði tíni, fyrigev okkum allar syndir okkara og hjálp okkum við heilaga anda tínum, so at vit ikki í kærleiksloysi ella vansketni eru

atvoldin til sjúku ella aðra ólukku, men alltið óttast og elska teg og tæna tær og medmenniskjum okkara fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum hevur givið syni tínum, Jesusi Kristi, vald til at fyrigeva syndir. Vit biðja teg, ver okkum fyri hansara skuld miskunnsamur og halt okkum frá tí illa, so at vit, styrkt til likams og sálar, við treysti mega fylgja kalli sonar tíns og tæna honum við gleði, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

So sigur Harrin: „Sum royk eg striki út tíni misbrot og sum skýggj tínar syndir; vend við til mín, tí at eg eri loysnari tín. Fegnist, tit himnar, tí at Harrin hevur útint sítt verk, rópið av gleði, tit jarðarinnar grundir, hevjið fagnaðarljóð, tit fjøll, skógurin og øll trø hans, tí at Harrin endurloysir Jákup og ger seg dýrmætan í Ísrael. So sigur Harrin, loysnari tín, ið myndað teg hevur frá móðurlívi: Eg eri Harrin, ið skapað hevur alt, sum einsamallur tandi út himinin og breiddi út jørðina – hvør hjálpti mær? – sum ger lygnaranna tekin til einkis og spásagnarmenninar til dárar, sum rekur hinar vísu aftur og prógvar, at vitska teirra er fákunna, men staðfestir orð tæna sína og fremur ráðini hjá sendiboðum sínum – eg sigi um Jerúsalem: „Verði hon aftur bygd!“ um Júdaborgir: „Verði tær endurreistar!“ og toftir teirra byggi eg upp aftur. Eg sigi við djúpið: „Torna upp; eg turki nú upp tínar áir.“ Eg sigi um Kýros: „Hann er

hirði mín; hann skal fremja allan vilja mín og siga um Jerúsalem: Hon skal verða upp aftur bygd, og templið aftur verða grundvallað!“ Jes 44,22-28

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Tit skulu, hvat ið hini fyrru atferð tykkara viðvíkur, leggja av hina gomlu menniskju, sum verður spilt av hinum tølendi girndunum, men verða endurnýggjaðir í anda huga tykkara, og íklæðast hina nýggju menniskju, sum er skapað eftir Guði í rættlæti og heilagleika sannleikans. Leggið tí lygnina av og talið sannleika, hvør við næsta sín, við tað at vit eru limir hvør hjá øðrum. Um tit verða illir, tá syndið ikki! Sólin má ikki seta yvir illskap tykkara! Og gevið ikki djevlinum nakað føri! Tann, sum stjeler, stjali ikki longur, men arbeiði heldur og geri tað, sum gott er, við hondum sínum, so at hann kann hava nakað at geva tí, sum líður neyð! Ef 4,22-28

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Og Jesus steig inn í bátin og fór yvirum og kom til sína egnu bygd. Og sí, teir komu berandi til hansara við einum giktsjúkum manni, ið lá í eini song. Og tá ið Jesus sá trúgv teirra, segði hann við hin giktsjúka: „Sonur mín, hav tú gott treysti, syndir tínar eru tær fyrigivnar.“ Og sí, nakrir av teimum skriftlærdu hugsaðu við sær sjálvum: „Hesin maðurin spottar Guð.“ Og tá ið Jesus sá hugsan teirra, segði hann: „Hví hugsa tit ilt í hjørtum tykkara? Tí hvat er lættari at siga: „Syndir tínar eru tær fyrigivnar,“ ella at siga. „Statt upp og gakk?“ Men fyri at tit skulu vita, at menniskjusonurin hevur vald á jørð til at fyrigeva syndir“ – tá sigur hann við hin giktsjúka: – „Statt upp, tak song tína og far heim til húsa!“ Og hann stóð upp og fór heim

til sín sjálvs. Men tá ið mannamúgvurnar sóu hetta, óttaðust tær og prísaðu Guði, sum hevði givið monnum slíkt vald. Matt 9,1-8

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum í miskunn tíni sendi okkum son tín, Jesus Krist, til tess at hann sum hitt lítaleysa Guðslambið skuldi gjalda fyri allar syndir okkara. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum av sonnum at hoyra henda sæla gleðiboðskap, so at vit eru kalli hansara lýðin og í sannari og lýdnari trúgv fylgja honum, hagar hann leiðir okkum. Gev okkum framvegis rættiligar og gudrøknar hirðar og orðsins tænarar, sum læra og boða orð títt reint og rætt, so at vit mega styrkjast av orði tínum og verða varðveitt í samfelagnum við einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, til vit síggja himmalin opnan og verða sæl allar ævir fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum til felagsskap við teg. Vit biðja teg, ver okkum fyri hansara skuld miskunnsamur og halt okkum frá tí illa, so at vit, styrkt til likams og sálar, við treysti mega fylgja kalli sonar tíns og tæna honum við gleði, honum, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturinn er skrifaður í fyrstu Mósebók:

Jákup fór nú frá Beersjebu og helt leið síni til Káran. Men tá ið hann var komin at halgistaðinum, vildi hann verða har um náttina, av tí at sól var farin til viðá; hann tók sær tá ein av steinum, ið har vóru, og hevði hann til høvdalag og legði seg har at sova. Tá droymdi hann, at hann sá stiga, sum stóð á jørðini og røkk upp til himins; og sí, einglar Guðs gingu upp og niður eftir honum. Men uppi yvir honum stóð Harrin og segði: „Eg eri Harrin, Guð Ábrahams og Guð Ísaks, faðirs tíns. Landið, tú liggur á, gevi eg tær og avkomi tínum. Og avkom títt skal verða eins og dustið á jørð, og tú skalt breiða teg bæði í vestur og eystur, í suður og norður. Og av tær og avkomi tínum skulu allar ættir á fold fáa signing. Og sí, eg eri við tær og skal varðveita teg allar staðir, hvar ið tú fert, og føra teg aftur í hetta landið; tí at ikki vil eg fara frá tær, men evna alt tað, sum eg havi lovað tær.“ Tá vaknaði hann úr svøvni sínum og mælti: „Vissuliga er Harrin á hesum staði, og eg visti tað ikki!“ Og ótti kom á hann, og hann mælti: „Hvør øgiligur er hesin staður! Her er vissuliga Guðs hús og lið himinsins!“ Og Jákup reis tíðliga um morgunin, tók steinin, sum hann hevði havt undir høvdinum, og reisti hann sum steinsúlu og helti olju oman yvir hann. Og hann nevndi henda stað Betel, sum merkir Guðs hús. 1 Mós 28,10-19a

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Korintmanna:

Tí at eins og likamið er eitt og hevur mangar limir, men allir limirnir á likaminum, tó at teir eru mangir, kortini eru eitt likam, soleiðis eisini Kristus. Tí at við einum anda vórðu vit jú allir doypdir til eitt likam, annaðhvørt vit eru Jødar ella Grikkar, trælir ella frælsir; og allir fingur vit ein

anda at drekka. Likamið er jú heldur ekki ein limur, men mangir. Um fóturinn segði: „Við tað at eg eri ekki hond, hoyri eg ekki til likamið,“ so heldur hann fyrri tað tó ekki uppat at hoyra til likamið. Og um oyrað segði: „Við tað at eg eri ekki eyga, hoyri eg ekki til likamið,“ so heldur tað fyrri tað tó ekki uppat at hoyra til likamið. Um alt likamið var eyga, hvar varð tá hoyrnin? Um alt var hoyrn, hvar varð tá lukturinn? Men nú hevur Guð sett limirnar, hvønn einstakan av teimum, á likamið, eftir sum honum líkaði. Men um teir allir vóru ein limur, hvar varð tá likamið? Men nú eru tað mangir limir, men eitt likam. Eygað kann ekki siga við hondina: „Eg treingi ekki til tín!“ ella hövdið við føturnar: „Eg treingi ekki til tykkara!“ Nei, nógv heldur eru teir limir á likaminum fyrri neyðini, sum tykjast okkum at vera hinir veikastu, og teir, sum tykjast okkum ekki so virðismiklir á likaminum, teir klæða vit við tess størri virðing; og teir limirnir, sum vit blúgvast við, verða viðfarnir við tess størri blúgv; hinir harímót, sum vit ekki blúgvast við, hava tað ekki neyðugt. Men Guð hevur sett likamið soleiðis saman, at hann gav tí ringara størri æru, fyrri at tað ekki skal vera tvídráttur í likaminum, men fyrri at limirnir skulu hava somu umsorgan hvør fyrri øðrum. Og líður ein limur, tá líða allir limirnir við, og verður ein limur heiðraður, tá gleðast allir limirnir við. Men tit eru likam Krists og limir ein og hvør fyrri seg. 1 Kor 12,12-27

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Dagin eftir stóð Jóhannes har aftur og tveir av lærusveinum hansara. Og í tí hann hugdi at Jesusi, sum kom gangandi, sigur hann: „Sí, Guðslambið!“ Og teir tveir lærusveinarnir hoyrdu hann siga hetta, og teir fóru aftan á Jesus. Men Jesus vendi sær á, og tá ið hann sá teir koma

aftan á seg, sigur hann við teir: „Hvörjum leita tit eftir?“ Men teir sögdu við hann: „Rabbi (sum útlagt merkir: meistari), hvar býrt tú?“ Hann sigur við teir: „Komið og síggið!“ Teir komu og sóu, hvar hann búði, og teir vórðu verandi hjá honum tann dagin; það var um tíggjunda tíma. Andrias, bróðir Símun Pæturs, var annar av teimum báðum, sum hövdu hoyrt hetta av Jóhannesi og hövdu fylgt honum. Hann finnur fyrst bróður sín, Símun, og sigur við hann: „Vit hava funnið Messias“ (sum er það sama sum Kristus; það er: salvaður). Og hann førði hann til Jesus. Men Jesus hugdi upp á hann og segði: „Tú ert Símun, sonur Jónasar, tú skalt verða kallaður Kefas (sum er útlagt: Petros; það er: klettur.)“ Dagin eftir ætlaði hann at fara avstað til Galileu, og hann finnur Filippus; og Jesus sigur við hann: „Fylg mær!“ Men Filippus var úr Betsajdu, bygd teirra Andriasar og Pæturs. Filippus finnur Natanael og sigur við hann: „Vit hava funnið tann, sum Móses í lógini og profetarnir hava skrivað um, Jesus, son Jósefs úr Nasaret.“ Og Natanael segði við hann: „Kann nakað gott vera úr Nasaret?“ Filippus sigur við hann: „Kom og síggj!“ Jesus sá Natanael koma til sín, og hann sigur um hann: „Sí, har er av sonnum Ísraelitur, sum ikki svik eru í!“ Natanael sigur við hann: „Hvaðan kennir tú meg?“ Jesus svaraði og segði við hann: „Áðrenn Filippus rópaði teg, sá eg teg, har sum tú vart undir fikutræinum.“ Natanael svaraði honum: „Rabbi, tú ert sonur Guðs, tú ert kongur Ísraels!“ Jesus svaraði og segði við hann: „Trýrt tú, tí at eg segði tær, at eg sá teg undir fikutræinum? Tú skalt síggja það, sum stórri er enn hetta.“ Og hann segði við hann: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Tit skulu síggja himmalin opnan, og einglar Guðs stíga upp og stíga niður yvir menniskjusonin.“ Jóh 1,35-52

20. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær fyri miklu náði og miskunn tína, at tú við heilaga orði tínum býður okkum í hitt gleðiliga brúðleypið hjá hinum himmalska kongssyninum og við honum hevur fyrigivið okkum allar syndir okkara. Men av tí at freistingar, meinbogar og vandar dagliga eru uttan um okkum, og vit í okkum sjálvum eru veik og lættliga verða freistað til synd, so biðja vit teg, at tú við heilaga anda tínum vilt varðveita okkum í náði tíni, so at vit hóast føll okkara ikki falla frá tær, men í sannari trúgv og áliti á náði tína verða verandi íklædd ta rættvísi, sum tú við einborna syni tínum, Jesusi Kristi, hevur givið okkum og verða sæl allar ævir fyri hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum inn í ríki títt. Vit biðja teg, veit okkum av náði tíni fyrigiving tína og frið, so at vit reinsað fyri allar syndir mega tæna tær við gleði og treysti fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturinn skrifvar Jeremia profetun:

Orðið, sum kom til Jeremia frá Harranum soljóðandi: Far oman í hús leirkerasmiðarins; har vil eg lata teg hoyra orð míni. Eg fór tí oman í hús leirkerasmiðarins, og sí, tá arbeiddi hann við klingurnar. Og hvørja ferð eitt keríð, sum hann fekst við, miseyðnaðist, sum tað kann henda við leirinum undir hond leirkerasmiðarins, tá fór hann aftur at gera burtur úr tí annað ker, so sum hann nú vildi hava tað gjørt. Tá kom orð Harrans til mín soljóðandi: Skuldi eg ikki gjørt við Ísraels hús eins og hesin leirkerasmiðurin, sigur Harrin; sí, eins og leirið í hond leirkerasmiðarins soleiðis eru tit í hond míni, Ísraels hús! Jer 18,1-6

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Gevið tí væl gætur eftir, hvussu tit liva, ikki sum óvísir, men sum vísir, so at tit keypa hina lagaligu stundina, tí at dagarnir eru vándir. Verið tí ikki óskynsamir, men skiljið, hvat Harrans vilji er! Og drekkið tykkum ikki druknar í víni, sum førir óflýggjaskap við sær; men verðið fyllt av andanum, so at tit tala hvør til annan við sálmum og lov-songum og andligum ljóðum og syngja og leika í hjarta tykkara fyri Harranum, og altíð siga Guði og faðirinum tækk fyri allar lutir í navni várs harra Jesu Krists, og eru hvør øðrum undirgivnir í ótta Krists! Ef 5,15-21

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Og Jesus tók til orða og talaði aftur til teirra í líknilsum og segði: „Himmiríki er líkt einum kongi, ið gjørði brúðleyp hjá syni sínum. Og hann sendi sveinar sínar avstað at boða teimum, ið boðin vóru í brúðleypið. Men tey vildu ikki koma. Hann sendi aðrar sveinar á øðrum sinni avstað og segði: Sigið teimum bodnu: „Sí, veitslu mína havi eg gjørt

til reiðar, oksar mínir og feitineytini eru dripin, og alt er tilgjört; komið í brúðleypið!“ Men tey lögdu einki í tað, men fóru burtur aðrar staðir, eitt út í akur sín og annað í handil sín; og hini tóku hendur á sveinar hansara og meinslaðu og drópu teir. Men kongurin varð vreiddur og sendi út herlið sítt og tók hesi illgerðarfólkini av lívi og brendi borg teirra. Tínæst sigur hann við sveinar sínar: „Víst er tilgjört til brúðleyps; men tey bodnu vóru tess ikki verd. Farið tit tí út á vegamótini og bjóðið í brúðleyp so mongum, sum tit hitta.“ Og hesir sveinarnir fóru út á vegirnar og savnaðu saman øll, teir hittu, bæði ónd og góð, og gildisskálin varð fullur av gestum. Men tá ið nú kongurin fór innar at síggja gestirnar, bar hann eyga við ein mann, sum ikki var klæddur í brúðleypsklæði. Og hann sigur við hann: „Vinur mín, hvussu ert tú komin inn higar, og ert ikki í brúðleypsklæðum?“ Men hann tagdi. Tá segði kongurin við sveinarnar: „Bindið hendur og føtur á honum og kastið hann út í myrkrið fyri uttan; har skal verða grátur og tannagrís! Tí at mong eru kallað, men fá eru útvöld.“ Matt 22,1-14

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú, hóast ólýdni okkara, alsamt kallar okkum til tænaðu og vilt veita okkum náðigávur tínar, heilaga orð títt og sakramenti tíni. Vit biðja teg, lýs fyri okkum við heilaga anda tínum, so at vit ikki taka okkum meinboga av syni tínum, men í lýdni og við trúfesti útinna gerning okkara í vingarði tínum, heilagu kirkju tíni, og at enda verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við

tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, kallar okkum inn í ríki títt. Vit biðja teg, veit okkum av náði tíni fyrigeving tína og frið, so at vit reinsað fyri allar syndir mega tæna tær við gleði og treysti fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Eg vil kvøða kvæði um vin mín, ástarkvæði um víngarð hans: Mín ástvinur átti sær víngarð á gróðurmiklum skoralendi. Hann gróv hann um, ruddaði grótið burtur og setti niður aðalvínvið, bygdi torn í miðjum honum og høgdi sær eisini vínkullu. Síðan væntaði hann sær aðalvínber úr honum, men fekk bert villber. Og dømið nú, tit íbúgvar Jerúsalems og Júdamenn, millum meg og víngarð mín. Hvat var meira at gera við víngarð mín enn tað, sum eg hevði gjørt? Hví bar hann einans villber, tó at eg væntaði aðalvínber? Men eg skal siga tykkum, hvat ið eg ætli at gera við víngarð mín: Eg skal taka burtur tornastikið, so at hann verður uppjetin, bróta niður garð hans, so at hann verður niðurtraðkaður. At oyði skal eg gera hann; hann skal hvørki verða snidraður ella grivin, men liggja yvirgrógv in av tornum og tislum; og skýggjunum skal eg bjóða, at tey einki regn mega lata koma á hann. Tí at víngarður Harra herliðanna er Ísraels hús, og Júdamenn eru yndisvøxstur hans; hann væntaði rætt, men har var manndráp, hann væntaði rættvísi, men har vóru neyðarróp. Jes 5,1-7

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Rómverja:

Tí at eg vil ikki, brøður, at tit einki skulu vita um hetta loyndarmál – til tess at tit ikki skulu halda tykkum sjálvar klókar – at forherðing er komin yvir ein part av Ísrael, líka til heidningarnir eru komnir inn allir sum ein. Og so skal alt Ísrael verða frelst, soleiðis sum skrivað stendur: „Frá Sion skal frelsarin koma, hann skal oyða burtur gudloysi frá Jákupi. Og hetta er sáttmáli mín við teir, tá ið eg taki burtur syndir teirra.“ Viðvíkjandi gleðiboðskapinum eru teir fíggindar fyri tykkara skuld; men viðvíkjandi útveljingini eru teir elskaðir fyri fedranna skuld; tí at Guð iðrar seg ikki um náðigávur sínar og kallan sína. Tí at eins og tit áður vóru Guði ólýdnir, men nú hava fingið miskunn við ólýdni teirra, soleiðis eru teir nú eisini vorðnir ólýdnir, fyri at eisini teir skulu fáa miskunn við teirri miskunn, sum tykkum er veitt; tí at Guð hevur givið teir allar ólýdninum í vald, fyri at hann kundi miskunna teir allar. Róm 11,25-32

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Men hvat tykist tykkum? Ein maður átti tveir synir; og hann fór til hin fyrra og segði: „Sonur mín, far í dag og arbeið í vingarðinum.“ Men hann svaraði og segði: „Nei, eg vil ikki.“ Men seinni iðraði hann seg eftir tí og fór avstað. So fór hann til annan og segði líka so. Men hann svaraði og segði: „Jú, tað skal eg, harri;“ men hann fór tó ikki. Hvør av hesum báðum gjørði vilja faðirsins?“ Teir siga: „Hin fyrri.“ Jesus sigur við teir: „Sanniliga sigi eg tykkum: Tollarar og skøkjur ganga undan tykkum inn í Guðs ríki. Tí at Jóhannes kom til tykkara á rættvísis vegi, og ikki tit trúðu honum; men tollarar og skøkjur trúðu honum; men tó at tit sóu tað, iðraðu tit tykkum kortini

ikki eftir tí seinni, so at tit trúðu honum. Lýðið á eitt annað líknlsi: Tað var ein húsbóndi, ið plantaði ein víngarð, og hann laðaði garð uttan um hann og gróv eina vínpersu í honum og bygdi eitt torn; og hann læt víngarðsmenn fáa hann til leigu og fór út av landinum. Men tá ið tað leið móti heystadegi, sendi hann húskallar sínar til víngarðsmenninar eftir fruktunum av víngarðinum. Og víngarðsmenninir tóku húskallar hansara, ein slógu teir, ein drópu teir, og ein steinaðu teir. Uppaftur sendi hann aðrar húskallar út, fleiri enn hinar fyrru, og teir gjørdu tað sama við teir. Men seinast sendi hann son sín út til teirra og segði: „Teir munnu fara at hava fyrilit fyri syni mínum!“ Men tá ið víngarðsmenninir bóru eyga við sonin, søgdu teir sín ámillum: „Hatta er arvingin; kom, latum okkum drepa hann, so fáa vit arv hansara!“ Og teir tóku hann og kastaðu hann út um víngarðin og drópu hann. Tá ið nú víngarðsharrin kemur, hvat man hann tá gera við hesar víngarðsmenninar?“ Teir siga við hann: „Herviliga man hann taka hesi illmenni av døgum og lata aðrar víngarðsmenn fáa víngarðin til leigu, sum munnu lata hann fáa fruktirnar í rættum tíma.“ Jesus sigur við teir: „Hava tit onga tíð lisið í skriftunum: „Steinurin, sum smiðirnir vrakaðu, hann er vorðin aðalhyrnissteinur. Av atvoldum Harrans er hetta hent, og undurfult er tað í eygum várum?“ Tí sigi eg tykkum, at Guðs ríki skal verða tikið frá tykkum, og verða givið einum fólki, sum ber tess fruktir. Og tann, ið fellur um henda steinin, skal sora seg sundur; men tann, ið steinurin fellur á, skal hann smildra.“ Matt 21,28-44

21. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur lovað okkum fyrigeving syndanna, rættvísi og hitt æviga lívið. Vit biðja teg, vek upp hjertu okkara við heilaga anda tínum, so at vit í dagligari bøn søkja alla hjálp hjá honum og í fastari trúgv á orð og lyfti hansara kunnu fáa tað, sum vit biðja um eftir vilja tínum, til vit at enda verða sæl fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, hvørs miskunn varir um ævir. Vit biðja teg, varðveit okkum í æviga kærleika tínum. Varða okkum fyri øllum fíggindans veldi og gev okkum í fastari trúgv og góðum gerningum at lovprísa heilaga navni tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í seinnu Kongabók:

Náaman, herhøvdingi hjá kongi Áramita, var í miklum metum hjá harra sínum og væl umtóktur, av tí at Harrin við honum hevði givið Áramitum sigur. Men maðurin var líktráur. Eina ferð, tá ið Áramitar høvdu verið á herferð í

Ísraels landi, hövdu teir tikið unga gentu aftur við sær, ið var komin at tæna hjá konu Náamans. Hon segði nú við húsmóður sína: „Hevði harri mín bert verið hjá profetinum í Sámáriu, tá mundi hann ivaleyst grøtt hann fyri líktrá hansara!“ Náaman fór nú og segði harra sínum frá, hvat ið hin ísraelitiska gentan hevði sagt. Og kongur Áramita segði: „Far tú hagar! Eg skal senda við tær Ísraels kongi bræv!“ Síðan fór hann avstað og tók við tíggju talentir av silvuri og seks túsund siklar av gulli og tíggju skartbúnar. Tá kom Náaman við rossum og vagnum og steðgaði fyri durunum hjá Elisa. Elisa sendi út til hansara hesi boð: „Far og baða tær sjeý ferðir í Jórdan, so skal hold títt grøðast, og tú verður reinur!“ Tá varð Náaman illur og fór burtur, meðan hann helt fyri: „Eg hevði hugsað mær, at hann fór at koma út, og at hann hevði staðið og ákallað Harran, Guð sín, og reiggjað hondum móti halgidóminum og soleiðis grøtt líktrá mína! Eru ikki áirnar í Dámaskus, Ábana og Parpar, ólíka betri enn allar áir í Ísrael? Kundi eg ikki tváað mær í teimum og vorðið reinur?“ Og hann snúðist við og fór burtur í vreiði. Tá komu sveinar hansara og talaðu við hann og søgdu: „Um profeturin hevði lagt stórar treytir á teg, mundi tú so ikki gingið undir tær? Hvussu nógv heldur nú, tá ið hann bert sigur við teg: Tváa tær, so verður tú reinur!“ Tá fór hann oman og stakk seg sjeý ferðir undir kav í Jórdan, eins og Guðsmaðurin hevði sagt. Og í sama bili varð hold hansara aftur eins og holdið á lítlum barni, og hann var reinur. Síðan snúðist hann aftur til Guðsmansins við øllum fylgismönnum sínum, og tá ið hann var komin aftur til hansara, gekk hann fram fyri hann og mælti: „Nú veit eg, at eingin Guð er til í nøkrum landi uttan Ísrael! Og tak nú við takkargávu av træli tínum!“ 2 Kong 5,1-5 og 9-15

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Efesusmanna:

Annars, verðið sterkir í Harranum og í veldis mátti hansara! Latið tykkum í øll herklæði Guðs, so at tit kunnu vera førir fyri at standa ímót sniðlopum djevulsins. Tí at bardagi okkara er ikki móti blóði og holdi, men móti valdunum, móti ráðunum, móti heimshøvdingunum í hesum myrkri, móti andaherliðum illskaparins í himnarúmdum. Farið tí í øll herklæði Guðs, so at tit kunnu vera førir fyri at veita mótstøðu hin vánda dagin og at standa við, tá ið alt er vunnið. So standið tá gyrdur um lendar tykkara við sannleika og klæddir í brynju rættlætisins, og skøddir um føturnar við fúsleika til at boða gleðiþóðskap friðarins; og havið í øllum førum trúarskjøldurin á lofti, sum tit kunnu vera førir fyri at slökkja allar gløðandi ørvar frá hinum illa við; og takið hjálm frelsunnar og svørð andans, sum er Guðs orð. Ef 6,10-17

Hetta heilaga evangelið skrifvar Jóhannes evangelistur:

Jesus kom tá aftur til Kána í Galileu, har sum hann hevði gjørt vatnið til vín. Og har var ein kongsmaður í Kapernaum, sum sonurin lá sjúkur hjá. Tá ið hann hoyrði, at Jesus var komin frá Júdeu til Galileu, fór hann til hansara og bað hann koma oman og gera son sín frískan; tí at hann lá at doyggja. Jesus segði tá við hann: „Siggja tit ikki tekin og undurgerningar, vilja tit ikki trúgva.“ Kongsmaðurin sigur við hann: „Harri, kom oman, áðrenn barn mítt doyr!“ Jesus sigur við hann: „Far tú, sonur tín livir!“ Maðurin trúði tí orði, sum Jesus segði við hann, og fór avstað. Men longu á heimleiðini møttu húskallar hansara honum og bóru honum tey boðini, at barn hansara livdi. Tá spurdi hann teir um tíman, nær tað var farið at lætta hjá honum. Og teir søgdu við hann: „Í gjár um sjeýnda tíma fór hitasóttin

av honum.“ Tá skildi faðirin, at tað var í tí tíma, tá ið Jesus hevði sagt við hann: „Sonur tín livir.“ Og hann trúði sjálvur og alt hús hansara. Jóh 4,46-53

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur latið upp fyrri okkum himmiríkis dyr. Vit biðja teg, hjálp okkum við heilaga anda tínum at varðveita orð títt og trúgva, at sonur tín av sonnum er frelsari heimsins, so at vit fylgja honum eftir og mega standast, tá ið hann kemur aftur í dýrd og akurin verður skorin, og fáa lívsins krúnu, sum bíðar teimum, ið elska hann, einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, hvørs miskunn varir um ævir. Vit biðja teg, varðveit okkum í æviga kærleika tínum. Varða okkum fyrri øllum fíggindans veldi og gev okkum í fastari trúgv og góðum gerningum at lovprísa heilaga navni tínum fyrri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Sælur er tann, sum situr í lívd hins hægsta, sum skjól sær søkir í skugga almáttugans, sum sigur til Harrans: „Høli mítt, borg mín, Guð mín, sum á eg líti!“ Tí hann tær vil

bjarga frá jagarans snerru, frá drepanði sótt. Hann sínar veingir út yvir teg breiðir, undir hans fjaðrum lívd tú finnur. Sl 91,1-4

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:
Og einglinum hjá kirkjuliðinum í Filadelfiu skalt tú skriva: Hetta sigur tann heilagi, tann sannorðaði, sum hefur lykil Dávids, hann sum letur upp, so at eingin letur aftur, og letur aftur, so at eingin letur upp: Eg veit um gerningar tínar. Sí, eg havi latið dyr standa opnar fyri tær, sum eingin er mentur at lata aftur; tí at tú hefur lítlan mátt, og kortini hefur tú varðveitt orð mítt og ikki avnoktað navn mítt. Sí, eg lati nakrar av samkomuhúsi Sátans koma, sum siga seg sjálvar vera Jødar, og eru tað ikki, men ljúgva; sí, eg skal gera, at teir skulu koma og kasta seg niður fyri føtur tínar og fáa at vita, at eg havi elskað teg. Av tí at tú hefur varðveitt orð mítt um tol móð, skal eg eisini varðveita teg frá freistingarstundini, sum koma skal yvir allan heim, til at freista teir, sum á jørðini búgva. Eg komi skjótt; halt tí fast, sum tú hefur, fyri at eingin skal taka krúnu tína! Tann, sum sigrar, hann skal eg gera til stólpa í templi Guðs míns, og hann skal aldri meira fara út haðan, og eg skal skriva á hann navn Guðs míns og navn staðar Guðs míns, hins nýggja Jerúsalems, sum kemur oman av himni frá Guði mínum, og navn mítt, hitt nýggja. Tann, sum oyru hefur, hann hoyri, hvat andin sigur kirkjuliðunum! Opb 3,7-13

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:
Jesus segði við lærusveinar sínar: „Matur mín er at gera vilja hansara, sum meg sendi, og at fullføra gerning hansara. Siga tit ikki: „Enn eru fyra mánaðir, so kemur akurskurð-

urin?“ Sí, eg sigi tykkum, lyftið upp eygum tykkara og síggið akrarnar; teir eru longu hvítir til skurðar. Tann, sum sker, fær lön, og savnar ávøkst til ævigt lív, til tess at bæði tann, sum sáar, og tann, sum sker, skulu gleðast í felagi. Tí at í hesum føri er tað orðtakið satt: „Ein sáar, annar sker.“ Eg havi sent tykkum út at skera tað, sum tit ikki hava arbeitt við; aðrir hava arbeitt, og tit eru komnir inn í arbeiði teirra.“ Men úr teirri bygdini trúðu mangir av Sámáriubúgvum á hann fyri orð konunnar, tá ið hon vitnaði: „Hann hevur sagt mær alt tað, sum eg havi gjørt.“ Tá ið nú Sámáriubúgvarnir komu til hansara, bóðu teir hann um at dvølja hjá teimum, og hann dvaldi har tveir dagar. Og nógv fleiri trúðu fyri orð hansara. Og við konuna søgdu teir: „Vit trúgva nú ikki longur fyri talu tína; tí at sjálvir hava vit hoyrt, og vit vita, at hesin av sonnum er frelsari heimsins.“ Jóh 4,34-42

ALLAHALGANNA SUNNUDAG

1. sunnudag í november

Litur: Hvítur ella gyltur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum vilt halga øll tíni útvaldu og elskaðu í syni tínum, Jesusi Kristi. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum náði til at líkjast tínum heilagu vitnum í trúgv, vón og kærleika, so at vit saman við teimum mega verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist,

váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum hefur givið okkum at æra og minnst tíni heilagu og sælu vitni. Vit biðja teg, veit okkum ríkiliga av náði tíni og hjálp okkum at líkjast tinum heilagu vitnum í rættlæti, trúgv og lýdni, so at vit at enda mega náa fram til hina ævigu gleðina hjá tær og saman við teimum verða sæl allar ævir fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

So sigur Harrin: Eg bønhoyst teg á náðinnar stund og hjálpi tær á frelsudegnum; eg varðveiti teg og geri teg til sáttmála millum tjóða til tess at reisa landið aftur og skifta út arvalutir, sum liggja í oyði, til at siga hinum fjøtraðu: „Gangið út!“ teimum, sum í myrkri sita: „Komið út í ljósið!“ Fram við vegnum finna tey gras og beitiendi á hvørjum naknum hólí. Tey skulu hvørki hungra ella tysta, og ikki skal hitin ella sólin saka tey, tí at miskunnari teirra vísir teimum veg og leiðir tey at kelduvaði. Yvir hvørt fjall geri eg veg og hækki hvørja gøtu. Sí, higar koma tey úr fjarlegd, summi úr norðuri og summi úr vestri og onnur av Sinimslandi. Syngið lov, tit himnar, og fegnast, tú jørð, hevjið fagnaðarljóð, tit fjøll, tí at Harrin uggar fólk sítt og miskunnar sínum eymu. Jes 49,8-13

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:

Eftir hetta sá eg, og sí, stórir skari, sum eingin var førur

at telja, av öllum fólkaslögum og ættum og tjóðum og tungumálum; teir stóðu frammi fyri hásetinum og frammi fyri lambinum, skryddir í longum hvítum klæðum, og hövdu pálmagreinar í hondunum; og teir rópaðu við harðari reyst og søgdu: „Frelsan hoyrir Guði várum til, sum í hásetinum situr, og lambinum.“ Og allir einglarnir stóðu rundan um hásetið og hinar elstu og hinar fyra verurnar, og teir fullu niður fyri hásetinum á andlit síni og tilbóðu Guð og søgdu: „Amen! Signingin og dýrdin og vísdómurin og takkargerðin og heiðurin og mátturin og kraftin veri Guði várum um aldur og allar ævir! Amen.“ Og ein av hinum elstu tók til orða og segði við meg: „Hesir, sum skryddir eru í teimum longu hvítu klæðunum, hvørjir eru teir, og hvaðan eru teir komnir?“ Og eg segði við hann: „Harri mín, tú veitst tað.“ Og hann segði við meg: „Hetta eru teir, sum komnir eru úr trongdini miklu, og hava tvigið klæði síni og gjørt tey hvít í blóði lambsins. Tess vegna eru teir frammi fyri háseti Guðs og tæna honum dag og nátt í templi hansara; og tann, sum í hásetinum situr, skal tjaldra yvir teir. Ikki skulu teir longur hungra, og ikki skulu teir heldur longur tysta, og ikki skal heldur sól brenna teir, ikki heldur nakar hiti; tí at lambið, sum er fyri miðjum hásetinum, skal røkta teir og leiða teir til lívsins vatnkeldur, og Guð skal turka hvørt tár av eygum teirra.“ Opb 7,9-17

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Men tá ið Jesus sá mannamúgvurnar, fór hann niðan á fjallið; og tá ið hann var setstur niður, komu lærusveinar hansara til hansara. Og hann tók til orða og lærði teir og mælti: „Sæl eru tey í andanum fátæku, tí at himmiriki er teirra. Sæl eru tey, ið syrgja, tí at tey skulu fáa troyst. Sæl eru tey spaklyntu, tí at tey skulu fáa jørðina í arv. Sæl eru

tey, ið hungra og tysta eftir rættvísi, tí at tey skulu verða mettað. Sæl eru tey miskunnsomu, tí at tey skulu miskunn fáa. Sæl eru tey hjartareinu, tí at tey skulu síggja Guð. Sæl eru tey friðsomu, tí at tey skulu verða kallað Guðs børn. Sæl eru tey, ið verða forfylgd fyri rættvísis sakir, tí at himmiríki er teirra. Sæl eru tit, tá ið tey spottreka tykkum og forfylgja tykkum og við lygnarorðum tala alt ilt um tykkum fyri mínar sakir. Gleðið tykkum og fegnist, tí at mikil er løn tykkara í himlinum; tí at somuleiðis forfylgdu tey profetunum, ið vóru undan tykkum.“ Matt 5,1-12

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum vilt halga øll tíni útvaldu og elskaðu í syni tínum, Jesusi Kristi. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum náði til at líkjast tínum heilagu vitnum í trúgv, vón og kærleika, so at vit saman við teimum mega verða sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum hevur givið okkum at æra og minnst tíni heilagu og sælu vitni. Vit biðja teg, veit okkum ríkiliga av náði tíni, og hjálp okkum at líkjast tínum heilagu vitnum í rættlæti, trúgv og lýdni, so at vit at enda mega náa fram til hina ævigu gleðina hjá tær og saman við teimum verða sæl allar ævir fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Tí at so sigur Harrin, drottin: „Valdsgerð skal ikki aftur spyrjast í tínum landi, eingin sorlan og soran har, sum tú býrt; borgargarðar tínar nevnir tú frelsu og lið tíni lovsong. Sólin skal ikki meira vera tær ljós og mánin ikki skína fyri tær; nei, Harrin sjálvur skal vera tær ævigt ljós, Guð tín skal vera tín geislandi ljómi. Tá fer tín sól ikki aftur til við, og ikki skal mánin taka av; tí at Harrin skal vera títt ljós um ævir; tá eru sorgardagar at enda. Øll av tínum fólki eru rættlát ævinliga eiga tey landið – tey eru gróður-angin, ið Harrin setti niður, handaverk hansara, honum til heiðurs. Hin minsti skal verða til túsund, hin veseligasti til mikla tjóð; eg eri Harrin og fremji tað í skundi, tá ið stundin til tess er komin. Jes 60,18-22

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:

Og eg sá nýggjan himmal og nýggja jørð, tí at hin fyrri himmalin og hin fyrri jørðin vóru horvin, og havið var ikki longur til. Og eg sá staðin heilaga, hitt nýggja Jerúsalem, stíga niður av himni frá Guði, búnan sum brúður, ið er skrydd fyri manni sínum. Og eg hoyrði harða reyst frá hásetinum, sum segði: „Sí, tjaldbúð Guðs er hjá menniskjunum, og hann skal búa hjá teimum, og tey skulu vera fólk hansara; og Guð sjálvur skal vera hjá teimum. Og hann skal turka hvørt tár av eygum teirra, og deyðin skal ikki longur vera til, ikki heldur sorg, ikki heldur skríggj, ikki heldur pínsla skal longur vera til; tí at hitt fyrri er farið.“ Og tann, sum í hásetinum sat, segði: „Sí, eg geri allur lutir nýggjar!“ Og hann sigur: „Skriva! Tí at hesi orð eru trúgv og sonn.“ Og hann segði við meg: „Tað er hent. Eg eri Alfa og Omega, upphavið og endin. Eg skal geva

tí, sum tystur er, av keldu lívsvatnsins fyri einki. Tann, sum sigrar, skal arva hetta, og eg skal vera Guð hansara, og hann skal vera sonur mín.“ Opb 21,1-7

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tit eru salt jarðarinnar; men um saltið dovnar, hvørjum skal tað tá verða saltað við? Tað dugir einki longur uttan at verða blakað út og traðkað undir mannaføtum. Tit eru ljós heimsins. Ikki kann tann staður verða fjaldur, ið er uppi á fjøllum. Ikki heldur kveikja tey ljós og seta tað inn undir skeppumálið, men í ljósastakan; tá lýsir tað fyri øllum, ið inni eru í húsinum. Soleiðis lýsi ljós tykkara fyri fólki, at tey mega síggja góðgerðir tykkara og æra faðir tykkara, sum er á himni.“ Matt 5,13-16

22. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, Jesusi Kristi, hevur miskunnað okkum og fyrigivið okkum allar syndir okkara. Vit biðja teg, at tú av náði tíni vilt varðveita okkum í hesi trúgv og leiða okkum við heilaga anda tínum, so at vit ikki liva í illvilja, vreiði og hevndarhuga, men eftir vilja tínum í beinasemi, kærleika og mildni. Gev okkum at sýna miskunn, eins og tú hevur

sýnt okkum miskunn fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, friðskjól okkara og styrki, tú, sum ert miskunnsamur og fyrigevur ríkliga. Vit biðja teg, hjálp eisini okkum at sýna miskunn ímóti næsta okkara og at fyrigeva honum. Lat okkum ikki vera nøkrum av teimum smáu til meinboga, men gev okkum at sýna kærleika og umsorgan fyri teimum, sum veikari eru, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í fyrstu Mósebók:

Men tá ið brøður Jósefs sóu, at faðir teirra var deyður, hugsaðu teir: Gævi at Jósef nú ikki verður fíggindi okkara og lønar okkum aftur tað illa, sum vit gjørdu honum! Teir sendu tí Jósefi hesi boð: „Áður enn faðir tín andaðist, beyð hann okkum at siga við teg: Fyrigev tú misgerð brøðra tína og synd teirra, tí at teir gjørdu ilt ímóti tær! Fyrigev tí tað illa, sum tænarar Guðs, faðirs tíns, hava gjørt!“ Jósef græt, tá ið hann hoyrði hesi orð frá teimum. Síðan komu brøður hansara sjálvir og nigu fyri honum og søgdu: „Sí, vit eru trælir tínir!“ Men Jósef segði við teir: „Óttist ikki! Eg eri tó ikki í Guðs stað! Tit ætlaðu at gera mær ilt, men Guð vendi tí til góða, til tess at gera tað, ið nú er fram komið, at halda lívinum uppi í mongum fólki. Verið nú óræddir, tí at eg skal hava umsorgan fyri tykkum, konum og børnum tykkara.“ Soleiðis uggaði hann teir, dirvdi hann teir. 1 Mós 50,15-21

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Filippimanna:

Eg eri fullvísur í tí, at hann, sum byrjaði í tykkum góðan gerning, vil fullføra hann alt til Jesu Krists dag, soleiðis sum tað jú er beint av mær at hava hesa hugsan um tykkum allar, av tí at eg havi tykkum í hjarta mínum bæði í leinkjum mínum, og tá ið eg verji og staðfesti gleðiboðskapin, við tað at tit allir eru samfelagar við mær um náðina. Tí at Guð er vitni mítt, hvussu mær leingist eftir tykkum øllum við Krists Jesu inniliga hjartalagi. Og hetta biði eg um, at kærleiki tykkara enn má taka til alt meir og meir í kunnskapi og øllum skynsemi, so at tit mega kunna meta um hinar ymissu lutirnar, fyri at tit mega vera reinir og meinaleysir til Krists dag, fyltir við rættferðar frukt, sum fæst við Jesusi Kristi, Guði til dýrdar og lovs. Fil 1,6-11

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Tá steig Pætur fram og segði við Jesus: „Harri, hvussu ofta eigi eg at fyrigeva bróður mínum, tá ið hann syndar móti mær? Um sjeý ferðir?“ Jesus sigur við hann: „Eg sigi tær: Ikki um sjeý ferðir, men heldur um sjúti ferðir sjeý ferðir. Tess vegna er himmiriki at líkna við ein kong, sum vildi halda roknskap við tænarum sínum. Og tá ið hann fór at gera upp, tá varð ferdur fram til hansara ein, ið skyldaði honum tíggu túsund talentir. Men tá ið hann einki átti at rinda skuldina við, beyð kongurin at selja hann og konuna og børnini og alt tað, ið hann átti, og at skuldin skuldi verða rindað. Tá legði tænarin seg niður á knæ fyri honum og bønaði hann og segði: „Hav tol við mær, og eg vil rinda tær alt samalt aftur!“ Og harranum at hesum tænara tóktist hjartaliga synd í honum, og hann gav hann leysan og gav honum skuldina eftir. Men tá ið hesin tænarin fór út aftur, hitti hann ein av lagsmonnum

sínum, sum skyldaði honum hundrað denarar; og hann legði hond á hann, tók um kvörkrarnar á honum og segði: „Rinda mær tað, sum tú skyldar!“ Tá fell hesin lagsmaður hansara honum til fóta og bønaði hann og segði: „Hav tol við mær, og eg skal rinda tær tað!“ Men hann vildi ikki, men fór og kastaði hann í fangahús, inntil hann kundi rinda tað, ið hann skyldaði. Tá ið nú lagsmenn hansara sóu, hvat ið hent var, vórðu teir ógvuliga harmir; og teir komu og søgdu harra sínum frá øllum tilganginum. Tá sendir harri hansara boð eftir honum og sigur við hann: „Tín óndi tænar! Alla hina skuldina gav eg tær eftir, tí at tú baðst meg. Sömndi tað nú ikki eisini tær at vera miskunnsamur ímóti lagsmanni tínum, líka so væl sum eg var miskunnsamur ímóti tær? Og harri hansara varð vreiður og gav hann upp í bøðilshendur, inntil hann kundi fáa rindað aftur alt tað, ið hann skyldaði. Soleiðis skal eisini himmalski faðir mín gera ímóti tykkum, um tit ikki av hjarta fyrigeva ein og hvør bróður sínum.“ Matt 18,21-35

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú sendi son tín, Jesus Krist, í heimin til tess at leita upp tey, sum farin eru av leið og bjarga teimum. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt halda okkum á vegi tínum, so at vit ikki verða teimum smáu, sum trúgva á teg, til meinboga, men at vit, sum í okkum sjálvum øll eru smá og veik, av náði tíni mega finna hjálp og styrki til at hava umsorgan fyri hvør øðrum á leiðini heim til teir ævigu bústaðir, fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra,

sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, friðskjól okkara og styrki, tú, sum ert miskunnsamur og fyrigevur ríkliga. Vit biðja teg, hjálp eisini okkum at sýna miskunn ímóti næsta okkara og at fyrigeva honum. Lat okkum ikki vera nøkrum av teimum smáu til meinboga, men gev okkum at sýna kærleika og umsorgan fyri teimum, sum veikari eru, fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

Syngið lov, tit himnar, og fegnast, tú jørð, hevjið fagnaðarljóð, tit fjøll, tí at Harrin uggar fólk sítt og miskunnar sínum eymu. Kortini sigur Zion: „Harrin hevur sagt meg burtur, Harrin hevur gloymt meg.“ Man kona gloyma bróstabarn sítt, ein móðir tað barn, sum hon bar undir hjarta? Hesar mega gloyma, men eg gloymi ikki teg. Sí, í mína hond havi eg rist teg, borgargarðar tínir eru mær altíð fyri eyga. Fljótir koma synir tínir, men teir, sum brutu teg niður og lögdu teg í oyði, fara frá tær. Hav upp eygu tíni og lít teg um, tey savnast og koma øll til tín. So vissuliga, sum eg livi, sigur Harrin, skalt tú íklæðast tey eins og skart og gyrða tey um teg, eins og brúður gyrðir seg belti. Jes 49,13-18

Epistulin skrivur Paulus ápostul til Efesusmanna:

Og gerið ikki Guðs heilaga anda sorg, sum tit eru innsiglaðir við til endurloysingardagin! Allur beiskleiki og yvirhugi

og illsinni og hávi og spottan veri langt burtur frá tykkum tillíka við öllum óndskapi! Men verið góðir hvør við annan, miskunnsamir, so at tit fyrigeva hvør øðrum, eins og Guð hevur fyrigivið tykkum í Kristi. Ef 4,30-32

Hetta heilaga evangelið skrivur Matteus evangelistur:

Í somu stund komu lærusveinarnir til Jesus og søgdu: „Hvør er tá størstur í himmiríki?“ Og hann kallaði eitt lítið barn til sín og setti tað mitt inn ímillum teirra og segði: „Sanniliga sigi eg tykkum: Um tit ikki venda um og verða eins og børnini, koma tit als ikki inn í himmiríkið. Hvør tann, sum tí setir seg sjálvan lágt eins og hetta barnið, hann er størstur í himmiríki. Og tann, ið tekur ímóti einum slíkum barni í mínum navni, hann tekur ímóti mær. Men tann, ið er ein meinbogi fyri einum av hesum smáu, ið trúgva á meg, honum var tað betri, at ein mylnusteinar var hongdur um hálsin á honum, og hann var søktur niður í djúpa havið. Vei heiminum fyri meinbogarnar! Tí at neyðugt er tað, at meinbogar koma, men kortini, vei tí manni, sum meinbogin kemur frá! Men um hond tín ella fótur tín freistar teg, tá hogg hann av og kasta hann frá tær, tí at betri er tær at ganga lamin ella krypil inn til lívið enn at hava báðar hendur og báðar føtur og verða kastaður í hin æviga eldin. Og um eyga títt freistar teg, tá slít tað út og kasta tað frá tær; tí at betri er tær at ganga einoygdur inn til lívið enn at hava bæði eygu og verða kastaður í helvitis eldin. Síggið til, at tit ikki vanvirða eitt einasta av hesum smáu; tí at eg sigi tykkum, at einglar teirra í himlunum altíð skoða ásjón faðirs míns, sum er í himlunum. Tí at menniskjasonurin er komin at bjarga tí, ið er burtur farið. Hvat halda tit? Tá ið ein maður eigur hundrað seyðir, og ein av teimum er vilstur burtur, man hann so ikki lata

teir níggju og níti ganga og fara til fjals at leita eftir hinum burturvilsta? Og gongst tað soleiðis, at hann finnur hann, sanniliga sigi eg tykkum, at hann gleðir seg meira uppi yvir honum enn uppi yvir teimum níggju og níti, sum ikki viltust burtur. Soleiðis hevur himmalski faðir tykkara ikki vilja til, at eitt einasta av hesum smáu skal farast.“ Matt 18,1-14

23. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær fyri hvønn ein friðardag, tú gevur okkum. Vit biðja teg, varða okkum fyri kríggi og fremmandum harradømi. Gev okkum náði tína, so at vit mega liva eftir vilja tínum í øllum gudsóttu og ikki geva orsök til kríggj ella aðra ólukku. Leið og stýr tú yvirvøld okkara, so at hon ikki forðar, men fremur tað lýdnið, vit skylda tær, til tess at vit mega fáa lukku og signing í landi okkara og at enda koma inn í hitt himmalska heimlandið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum rættir út veldishond tína teimum til hjálpar, ið leita til tín. Vit biðja teg, fyrigev okkum allar

misgerðir okkara og loys okkum í miklu miskunn tíni úr teimum bondum, sum vit vegna synd og veikleika eru bundin av. Gev okkum eisini við tímiligu gávum tínum at tæna tær og næsta okkara fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Ámos profetur:

Hoyrið hetta, tit, ið níva fátæk og beina fyri armingum landsins, sum siga: „Nær eru tendringardagarnir lidnir, so at vit mega selja korn, og hvíludagurin, at vit mega opna kornbingini, minka um mátingarkerið, hækka um virðið og við svikum reingja vágskálirnar til tess at keypa neyðstødd fyri silvur og fátæk fyri einar skógvar og sleppa sær av við lættikornið.“ Svorið hevur Harrin við hátign Jákups: Ongantið skal eg gloyma alt hetta, sum teir hava gjørt. Ám 8,4-7

Epistulin skrivur Paulus ápostul til Rómverja:

Hvør maður veri fyriskipaðum yvirvøldum lýðin; tí at ikki er nøkur yvirvøld til uttan frá Guði; men tær, sum til eru, eru skipaðar av Guði, so at tann, sum veitir yvirvøldini mótstøðu, hann veitir Guðs fyriskipan mótstøðu; men teir, sum veita mótstøðu, skulu fáa dóm sín. Tí at stýrismenninir eru ikki ein ótti hjá góðum verki, men hjá illum. Men vilt tú sleppa frá at óttast fyri yvirvøldini? Ger tað, sum gott er, og tú skalt fáa rós av henni. Tí at hon er tænnari Guðs, tær til góða. Men gert tú tað, sum ilt er, tá skalt tú ótast; tí at hon ber ikki svørðið til einkis, av tí at hon er tænnari Guðs, hevnnari til revsingar fyri tann, sum hevst at tí, sum ilt er. Tess vegna er tað fyri neyðini at verða lýðin, ikki bert fyri revsingarinnar skuld, men eisini fyri samvitskunnar skuld.

Tí gjalda tit jú eisini skattir; tí at teir eru tænarar Guðs, sum serliga hava hetta í varðveitslu. Gjaldið øllum tað, sum tit skylda teimum; tí skatt, sum skal hava skatt, tí toll, sum skal hava toll, tí ótta, sum skal hava ótta, tí virðing, sum skal hava virðing. Róm 13,1-7

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Tá fóru Fariseararnir og hildu ráð saman um, hvussu teir skuldu seta Jesus fastan í orðum. Og teir senda til hansara lærusveinar sínar saman við Heródesarmonnum og siga: „Meistari, vit vita, at tú ert sannorðaður, og at tú lærir Guðs veg í sannleika og ikki firnast fyri nøkrum, tí at tú gert ikki mannamun. Sig okkum tí, hvat heldur tú? Er tað beint at gjalda keisaranum skatt ella ikki?“ Men Jesus grunaði illskap teirra og segði: „Tykkara falsarar! Hví freista tit meg? Sýnið mær skattapeningin!“ Men teir fingu honum ein denar. Og Jesus sigur við teir: „Hvørs mynd og yvirskrift er hetta?“ Teir siga: „Keisarans.“ Tá sigur hann við teir: „Gevið tá keisaranum tað, ið keisarans er, og Guði tað, ið Guðs er!“ Og tá ið teir hetta hoyrdu, undraðust teir, og teir gingu frá honum og fóru avstað. Matt 22,15-22

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt læra okkum at elska teg av heilum hjarta og at tæna tær við lívi okkara og øllum tí, sum tú hevur givið okkum. Varðveit okkum í samfelagnum við einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum fyri okkara skuld gjørdist fátækur, til tess at vit við fátækdómi hansara

skuldu gerast rík og vinna hina ævigu sælu, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum rættir út veldishond tína teimum til hjálpar, ið leita til tín. Vit biðja teg, fyrigev okkum allar misgerðir okkara og loys okkum í miklu miskunn tíni úr teimum bondum, sum vit vegna synd og veikleika eru bundin av. Gev okkum eisini við tímiligum gávum tínum at tæna tær og næsta okkara fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jeremia profetur:

Orðið kom frá Harranum til Jeremia soljóðandi: Far og statt við liðið á húsi Harrans og rópa út hesi orð og sig: Hoyrið orð Harrans, allir Júdamenn, ið ganga inn um hesi lið at tilbiðja Harran: So sigur Harri herliðanna, Ísraels Guð: Bøtið um leiðir og gerðir tykkara, so at eg kann lata tykkum bógva á hesum staði! Lítið ikki á lygitalu teirra, ið siga: Her er tempul Harrans, tempul Harrans, tempul Harrans! men bøtið um leiðir og gerðir tykkara: Um tit av sonnum fremja rættin í trætumálum millum manna, ikki undiroka útisetar, faðirloysingar og einkjur, ikki heldur hella út sakleyst blóð á hesum staði og ikki halda tykkum aftur at fremmandum gudum, tykkum sjálvum til meina, tá vil eg um allar ævir lata tykkum bógva á hesum staði í tí landi, sum eg gav fedrum tykkara. Sí, tit troysta á lygitalu, sum onga hjálp kann veita. Stjala, myrða, dríva hor, gera rangar eiðir, kynda offureld fyri Báali, halda tykkum aftur at fremmandum gudum, sum tit ikki kenna – og kortini

koma tit og standa frammi fyri ásjón míni í hesum húsi, sum navn mítt verður nevnt yvir, og siga: Vit eru bjargaðir – til tess at inna allar hesar andstygdirnar. Halda tit tá hetta húsið, sum navn mítt verður nevnt yvir, vera ráns-mannabøli? Men eisini eg dugi at síggja, sigur Harrin. Jer 7,1-11

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Filippimanna:

Verðið, brøður, samlíkir mær, og gevið tykkum far um teir, ið liva eftir tí fyridømi, sum tit hava í okkum. Tí at mangir liva – eg havi ofta sagt tykkum tað, og nú sigi eg tað eisini grátandi – sum figgindar av krossi Krists, endi teirra er glatan, gudur teirra er búkurin, og æru sína seta teir í skemd sína, teir sum tráa eftir lutunum á jørðini. Tí at borgaraskapur okkara er á himnum, haðan sum vit eisini vænta sum frelsara Harran Jesus Krist, hann sum skal umskapa neyðarlikam okkara í somu mynd sum dýrdarlikam hansara eftir teirri kraft, sum hann er mentur eisini at leggja alt undir seg við. Fil 3,17-21

Hetta heilaga evangelið skrivar Markus evangelistur:

Og í læru síni segði Jesus: „Varið tykkum fyri hinum skrift-lærdu, sum fegnir vilja ganga í síðum klæðum og fáa heils-anir á torgunum, og fegnir vilja hava teir fremstu sessirnar í samkomuhúsum og tey ovastu sætini í veitslum; teir, sum oyðeta húsini hjá einkjum og á kvamsvís halda langar bønir. Teir skulu fáa tess strangari dóm.“ (Og hann settist niður beint yvir av tempulkistuni og hugdi at, hvussu mannfjöldin legði peningar í kistuna; og mong rík lögdu nógv. Og har kom ein fátæk einkja og legði tveir smápeningar, sum er eitt oyra. Og hann kallaði lærusveinar sínar til sín og segði við teir: „Sanniliga sigi eg tykkum, henda fátæka einkjan

hefur lagt meira í enn öll hini, sum lögdu í kistuna; tí at tey lögdu öll av tí nógva, sum tey hövdu til avlops; men hon legði av fátækdómi sínum alt tað, hon átti, alla ogn sína.“) Mark 12,38-44 ella 41-44

24. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum hefur veitt okkum fyrigeving syndanna og frelsu frá ævigum deyða. Vit biðja teg, styrk okkum við heilaga anda tínum, so at vit dagliga vaksa í trúnni á náði tína í Jesusi Kristi og hava ta føstu vón, at vit ikki skulu doyggja allar ævir, men trygt sovna burtur í honum og á evsta degi verða vakt upp aftur til hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við deyða og uppreisn sonar tíns gjørði deyðan til einkis, og við honum eisini vilt vekja okkum upp á evsta degi. Vit biðja teg, ver okkum mis-kunnsamur, so at vit, ið ikki kunnu líta á egnar gerningar, mega komast undan dómi og revsing og møta náði tíni og mildni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær

livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Ezekiel profetur:

Hond Harrans kom yvir meg og førði meg í andanum út og slepti mær í miðjum dalinum; hann var fullur av manna-beinum. Og hann leiddi meg um tey allar vegir, og sí, har lógu tey í stórum rúgvum; tey vórðu upptornað. Og hann segði við meg: Mansbarn! Man lív koma aftur í hesi beinini? Eg svaraði: Harri, drottin, tú veitst tað! Tá segði hann við meg: Profetera yvir hesum beinunum og sig við tey: Tit upptornaðu bein, hoyrið orð Harrans! So sigur Harrin, drottin, um hesi bein: Sí, eg lati anda koma í tykkum, so at tit verða livandi. Eg leggi sinar um tykkum og lati hold vaksa á tykkum og dragi húð aftur yvir tykkum; og eg lati anda koma í tykkum, so at tit verða livandi, og tit skulu viðurkenna, at eg eri Harrin. Eg gjørði tá, sum mær var boðið; men meðan eg profeteraði, sí, tá hoyrdist tysan og brakan, og beinini tóku at nærkast hvørt aftur at øðrum. Og eg sá, hvussu sinar vórðu lagdar um tey, hvussu holdið vaks fram, og hvussu húðin varð drigin aftur yvir; men andi var eingin í teimum. Tá segði hann við meg: Tala við andan, profetera, tú mansbarn, og sig við andan: So sigur Harrin, drottin: Andi, kom úr hinum fýra ættunum og anda í hesar vighu menn, at teir mega livna við aftur! Eg profeteraði nú, eins og mær var boðið; tá kom andin í teir, og teir livnaðu við og fóru á føtur, ovurstórir herur. Síðan segði hann við meg: Mansbarn! Hesi bein eru allir Ísraelsmenn; sí, teir siga: Bein okkara eru upptornað og vón okkara brotin; vit eru farnir! Profetera og sig við teir: So sigur Harrin, drottin: Eg opni gravir tykkara og lati tykkum, fólk mítt, rísa upp úr gravum tykkara og føri tykkum inn

í Ísraels land. Og tit skulu viðurkenna, at eg eri Harrin, tá ið eg opni gravir tykkara og lati tykkum, fólk mítt, rísa upp úr gravum tykkara. Eg leggi tykkum anda mín í bróstið, so at tit livna við aftur, og lati tykkum búgva í landi tykkara; og tit skulu viðurkenna, at eg eri Harrin. Eg havi talað og man útinna tað, sigur Harrin. Ez 37,1-14

Epistulin skrivar Paulus ápostul til Kolossumanna:

Tess vegna hava vit, frá tí degi vit hoyrdu tað, ikki heldur hildið uppá at gera bøn fyri tykkum og biðja um, at tit mega verða fyltir við kunnleika um vilja hansara í øllum vísdómi og andligari skynsemi, so at tit hava eina slíka atferð, sum tað høvir fyri Harranum, honum til allan hugnað, við tað at tit bera ávøkst og vaksa í øllum góðum verki við kunnleikanum um Guð, av tí at tit verða styrktir við allari kraft eftir dýrdar mátti hansara til alt tolmóð og langmóð við gleði og takka fadirinum, sum gjørdi okkum dúgligar til at fáa part í arvaluti teirra heilagu í ljósinum, hann sum bjargaði okkum út úr valdi myrkursins og flutti okkum inn í ríki elskaða sonar síns, sum vit hava endurløysingina í, fyrigeving syndanna. Kol 1,9-14

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Meðan Jesus talaði hetta til lærusveinar Jóhannesar, sí, tá kom ein forstøðumaður og fell niður fyri honum og segði: „Dóttir mín er beint nú deyð; men kom og legg hond tína á hana, so livnar hon upp aftur.“ Og Jesus reisti seg upp og fór við honum og lærusveinar hansara. Og sí, ein kona, sum í tólv ár hevði havt blóðsótt, kom til hansara aftanífrá og nam við faldin á kapp hansara. Tí at hon hugsaði við sær sjálvari: „Fái eg eina nomið við kapp hansara, so verði eg frísk.“ Men hann vendi sær á, og tá ið hann sá hana,

segði hann: „Hav tú gott treysti, dóttir mín, trúgv tín hefur frelst teg.“ Og konan varð frísk frá teirri somu stund. Og tá ið Jesus kom inn í húsini hjá forstøðumanninum og sá har spælímenninar og eina mongd av fólki, ið grótu og illa lótu, segði hann: „Farið tykkara veg, tí at gentan er ikki deyð, men hon sjevur!“ Og tey læðu at honum. Men tá ið fólkamongdin var koyrd út, fór hann innar og tók í hondina á henni, og gentan reisti seg upp. Og hesi tíðindi komu út um alt landið har um vegir. Matt 9,18-26

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum við syni tínum hefur veitt okkum fyrigeving syndanna og frelsu frá ævigum deyða. Vit biðja teg, styrk okkum við heilaga anda tínum, so at vit dagliga vaksa í trúnni á náði tína í Jesusi Kristi og hava ta føstu vón, at vit ikki skulu doyggja allar ævir, men trygt sovna burtur í honum og á evsta degi verða vakt upp aftur til hitt æviga lívið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við deyða og uppreisn sonar tíns gjørdi deyðan til einkis, og við honum eisini vilt vekja okkum upp á evsta degi. Vit biðja teg, ver okkum miskunnsamur, so at vit, ið ikki kunnu líta á egnar gerningar, mega komast undan dómi og revsing og møta náði tíni og mildni fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær

livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturinn skrifvar Dánjal profetur:

Eg hugdi og hugdi, og sí, hásæti vórðu sett fram, og ein, sum gamal var, sessaðist; klæði hans vóru hvít sum kavi og hárið á hövdi hans sum rein ull; hásæti hans var eldslogi og hjólini undir tí brennandi eldur. Streymur av eldi floymdi út og streymaði haðan; túsund túsunda tæntu honum, og tíggju túsund tíggju túsunda stóðu frammi fyri honum. Síðan varð rætturin skipaður, og bøkur vórðu upplatar. Og eg fekk aftur at síggja í náttarsjónum, og sí, á skýggjum himinsins kom ein, ið líktist mannasyni. Hann nærkaðist honum, ið gamal var, og varð leiddur fram fyri hann. Og honum var givið vald og tign og ríki; honum skulu tæna allar tjóðir av øllum londum og tungumálum; vald hans er ævigt vald, ið ikki man vikast, og ríki hans kann aldri farast. Dán 7,9-10 og 13-14

Epistulin skrifvar Paulus ápostul í seinna brævi sínum til Korintmanna:

Tí at vit vita, at um okkara jørðiska tjaldbúð verður brot-in niður, tá hava vit ein bygning frá Guði, hús, sum ikki er við hondum gjørt, ævigt í himnunum. Tess vegna stynja vit eisini, við tað at okkum leingist eftir at yvirklæðast við húsi okkara frá himni, so satt sum vit, tá ið vit eru íklæddir, ikki skulu standa naknir. Ja, meðan vit eru í tjaldbúðini, møðast vit og stynja, av tí at vit vilja ikki avklæðast, men yvirklæðast, fyri at hitt deyðuliga kann verða uppslúkað av lívinum. Men tann, sum hevur gjørt okkum færar júst fyri hesum, er Guð, sum gav okkum pant andans. Vit hava tí altíð gott treyst og vita, at meðan vit eru heima í líkam-

um, eru vit burtur frá Harranum; tí at vit ganga í trúgv, ikki í skoðan. Ja, vit hava gott treyst og hava bestan hugin til at fara burtur úr likaminum og vera heima hjá Harranum. Tess vegna seta vit eisini okkara æru í, annaðhvørt vit eru heima ella burtur, at vera honum til tokka. Tí at vit mega øll verða opinberað fyri dómstóli Krists, fyri at ein og hvør kann fáa afturgoldið tað, sum er útint við likaminum, eftir tí sum hann hevur gjørt, annaðhvørt gott ella ilt. 2 Kor 5,1-10

Hetta heilaga evangelið skrivur Jóhannes evangelistur:

Men Jesus svaraði Jøðunum: „Faðir mín arbeiðir til nú; eg arbeiði eisini.“ Av teirri orsök vóru Jøðarnir enn meira hugaðir at fáa hann tiknan av døgum, tí at hann ikki bert breyt hvíludagshalguna, men eisini kallaði Guð faðir sín og gjørði seg sjálvan Guði líkan. Tá tók Jesus til orða og segði við teir: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Sonurin kann als einki gera av sær sjálvum, annað enn tað, sum hann sær faðirin gera; tí at tað, sum hann ger, tað ger eisini sonurin somuleiðis. Tí at faðirin elskar sonin og sýnir honum alt tað, hann sjálvur ger, og hann skal sýna honum størri gerningar enn hesar, til tess at tit skulu undrast. Tí at eins og faðirin vekur upp deyð og ger tey livandi, soleiðis ger eisini sonurin tey livandi, sum hann vil. Tí at heldur ikki dómir faðirin nakran, men hann hevur givið syninum allan dómin, til tess at allir skulu æra sonin, líkasum teir æra faðirin. Tann, sum ikki ærir sonin, ærir ikki faðirin, sum sendi hann. Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Tann, sum hoyrir orð mítt og trýr honum, sum sendi meg, hevur ævigt lív og kemur ikki til dóms, men hann hevur stigið yvirum frá deyðanum til lívið. Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Tann stund

kemur, ja, hon er longu komin, tá ið hini deyðu skulu hoyra rödd Guðs sonar, og tey, sum hoyra hana, skulu liva. Tí at eins og faðirin hevur lív í sjálvum sær, soleiðis hevur hann eisini givið syninum at hava lív í sjálvum sær. Og hann hevur givið honum vald at halda dóm, av tí at hann er menniskjasonur. Undrist ikki um hetta, tí at tann stund kemur, tá ið øll tey, sum eru í grøvunum, skulu hoyra reyst hansara, og tey skulu ganga út, tey, sum hava gjørt gott, til lívs uppreisnar, og tey, sum hava gjørt ilt, til dóms uppreisnar.“ Jóh 5,17-29

25. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum á evsta degi letur son tín, Jesus Krist, koma aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit takka tær, tí at tú hevur givið okkum títt heilaga orð og við heilaga anda tínum letur tað lýsa fyri okkum. Vit biðja teg, gev okkum náði til at ganga í hesum orðsins ljósi tínum, so at vit mega verða varðveitt frá allari villu og følskum lærdómi, seta alla vón okkara og álit á náði tína eina og vænta komu sonar tíns við gleði, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum á evsta degi letur son tín, Jesus Krist, koma aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við orði og heilaga anda tínum, so at vit vard fyri allari villu og følskum lærdómi mega tæna tær av heilum hjarta og vænta komu sonar tíns við gleði, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

So sigur Harrin: Eg, eg eri uggari tín, hví óttast tú tá fyrri manni, sum eigur at doyggja, fyrri mansbarni, ið fólnar sum grasið, at tú gloymir Harran, skapara tín, sum tandi út himinin og legði jarðarinnar grundvøll, at tú tann líðilanga dag støðugt óttast vreiði kúgarans? So skjótt sum hann búði seg til at oyða, hvat varð tá av vreiði hans? Skjótt sleppa hinir bundnu úr fjøtrum; teir skulu ikki doyggja og fara niður í grøv; á breyði skal tá eingin skortur vera. Og eg eri Harrin, Guð tín, sum øsi havið, so at bylgjur tess ymja; Harri herliðanna er navn mítt. Orð míni havi eg lagt í tín munn og lívt tær við skugga handar mínar til tess at tenja út himinin og grundvalla jørðina og siga við Zion: „Tú ert fólk mítt.“ Jes 51,12-16

Epistulin skrivur Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Tessalónikumanna:

Men vit vilja ikki, brøður, at tit skulu vera óvitandi við-víkjandi teimum, sum sovna burtur, fyrri at tit ikki skulu syrgja eins og hinir, sum ikki hava vón. Tí at um vit trúgva tí, at Jesus er deyður og risin upp, tá skal Guð eisini somuleiðis við Jesusi leiða tey fram, sum sovnað eru burtur, saman við honum. Tí at hetta siga vit tykkum, við einum

orði Harrans, at vit, sum liva og verða eftir til komu Harrans, skulu als ikki koma undan teimum, sum sovnað eru burtur; tí at sjálvur Harrin skal stíga niður av himni við kallandi rópi, við høvuðseingils rødd og við Guðs básúnu, og tey, sum eru deyð í Kristi, skulu fyrst rísa upp; síðan skulu vit, sum liva, sum verða eftir, saman við teimum verða rykt burtur á skýggjum til fundar við Harran í luftini; og so skulu vit altíð vera saman við Harranum. Troystið tí hvør annan við hesum orðum! 1 Tess 4,13-18

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Tá ið tit tí síggja andstygd oyðingarinnar, sum talað er um av Dánjali profeti, standa á heilagum staði – tann, ið hetta lesur, hann gevi tí gætur – tá rými tey, sum eru í Júdeu, til fjals. Tann, ið er staddur uppi á tekjuni, hann fari ikki niður eftir tí, ið inni er í húsi hansara; og tann, ið er staddur úti á markini, hann vendi ikki heim aftur eftir klæðum sínum! Men tær neyðarkonur, sum í teimum døgum hava barn undir belti og á brósti! Men biðið um, at flýggjan tykkara ikki skal verða um vetrartíð, ikki heldur ein hvílundag. Tí at tá skal verða mikil trongd, slík sum hon ikki hevur verið frá upphavi heimsins og til henda dag, og sum hon onga tíð skal verða. Og um hesir dagar ikki vórðu styttr, tá varð ikki maður frelstur; men vegna teirra útvaldu skulu hesir dagar verða styttr. Um onkur tá sigur við tykkum: „Sí, her er Kristus!“ ella: „har er hann,“ tá skulu tit ikki trúgva tí. Tí at svikakristusar og svikaprofetar skulu koma upp, og teir skulu gera stór tekin og undurverk, fyri at eisini tey útvaldu skuldu verða villed, um tað var gjørligt. Sí, eg havi sagt tykkum tað frammanundan. Um tey tí siga við tykkum: „Sí, hann er í oyðimørkini,“ tá farið ikki út hagar; „sí, hann er í kømur-

unum,“ tá trúgvíð tí ikki. Tí at eins og snarljósið skyggir í eystri og lýsir í vestri, soleiðis skal koma menniskjusonarins verða. Har sum ræið er, har munnu ørnirnar flykkjast.“
Matt 24,15-28

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum á evsta degi letur son tín, Jesus Krist, koma aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit takka tær, tí at tú hevur givið okkum títt heilaga orð og við heilaga anda tínum letur tað lýsa fyri okkum. Vit biðja teg, gev okkum náði til at ganga í hesum orðsins ljósi tínum, so at vit mega verða varðveitt frá allari villu og følskum lærdómi, seta alla vón okkara og álit á náði tína eina og vænta komu sonar tíns við gleði, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum á evsta degi letur son tín, Jesus Krist, koma aftur í dýrd at døma livandi og deyð. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við orði og heilaga anda tínum, so at vit vard fyri allari villu og følskum lærdómi mega tæna tær av heilum hjarta og vænta komu sonar tíns við gleði, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Jesaja profetur:

So sigur Harrin, drottin: „Gevið mær ljóð, tit tjóðir, og lýðið á meg, tit tjóðflokkar; tí at rættleiðing útgongur frá

mær, rættur mín sum ljós fyri tjóðirnar; skundisliga nærkast mítt rættlæti, frelsa mín kemur undan, armar mínir veita tjóðunum rætt; á meg vóna fjarlagdar strendur og bíða við langtan eftir armi mínum. Havið upp eygu tykkara til himins, lítið at jørðini her niðri; tí at sum roykur man himinin hvørva burtur og jørðin farast eins og plagg, sum mýggjabitar skulu íbúgvar hennara doyggja; men frelsa mín skal standa við um ævir og rættvísi mín ongantíð linna. Hoyrið meg, tit, ið kenna rættlæti, og tú fólk við lóg míni í hjartanum, óttist ikki háð manna, ræðist ikki spott teirra; tí at mølur skal eta teir upp eins og klæði; mottur skulu eta teir upp eins og ull; men rættvísi mín varir allar ævir, frelsa mín ætt eftir ætt. Jes 51,4-8

Epistulin skrivar Pætur ápostul í seinna brævi sínum:

Og hetta skulu tit tá fyrst vita, at í teimum døgnum skulu koma spottarar við spotti, sum ganga eftir sínum egnu lystum og siga: „Hvat verður úr fyrjáttanini um komu hansara? Tí at frá tí fedrarnir sovnaðu burtur, stendur alt við sama lag sum frá upphavi veraldarinnar.“ Men hetta eina mega tit ikki gloyma, elskaðu tit, at ein dagur er hjá Harranum sum túsund ár og túsund ár sum ein dagur. Ikki drálar Harrin við fyrjáttanini, soleiðis sum summir halda tað fyri eina drálan; men heldur er hann langmóðigur við tykkum, av tí at hann ikki vil, at nakar skal glatast, men at allir skulu koma til umvendingar. Men Harrans dagur skal koma eins og tjóvur; og tá skulu himnarnir ganga undir við miklum duni, og eldur skal koma í frum-evnini, og tey skulu skiljast sundur, og jørðin og øll tey verk, sum á henni eru, skulu brenna upp. Tá ið nú alt hetta verður skilt sundur, hvør eiga tit ikki tá at hava eina heilaga atferð og gudsótta, meðan tit vænta og skunda undir, at

Guðs dagur skal koma, sum skal gera, at himnarnir skiljast sundur í eldi, og eldur kemur í frumevnini, so at tey bráðna. Men vit vænta eftir fyrjáttan hansara nýggjar himnar og eina nýggja jørð, har sum rættvísi býr. 2 Pæt 3,3-4 og 8-13

Hetta heilaga evangelið skrivar Lukas evangelistur:

Men tá ið Jesus av Farisearunum varð spurdur um, nær Guðs ríki mundi koma, svaraði hann teimum og segði: „Guðs ríki kemur ikki soleiðis, at tey kunnu vísa á tað; ei heldur skulu tey kunna siga: „Sí, her er tað!“ ella: „Har er tað!“ Tí sí, Guðs ríki er innan í tykkum.“ Men hann segði við lærusveinarnar: „Teir dagar munnu koma, tá ið tit skulu tráa eftir at síggja ein av døgum menniskjuserins, og tit skulu ikki fáa at síggja hann. Og tey munnu fara at siga við tykkum: Sí, har er hann! Sí, her er hann! Farið tá ikki avstað, fylgið ikki heldur eftir! Tí at eins og snarljósið, tá ið tað skyggir úr eini ætt undir himlinum, lýsir í eina aðra ætt undir himlinum, soleiðis skal menniskjuserin verða á degi sínum. Men fyrst eigur hann at líða nógv og verða vrakaður av hesi slekt. Og sum tað gekk á døgum Nóa, soleiðis skal eisini verða á døgum menniskjuserins: Tey ótu, tey drukku, tey giftust, tey vórðu burturgift, líka til tann dagin, tá ið Nóa fór inn í ørkina, og flóðin mikla kom og týndi øll. Somuleiðis, sum tað gekk á døgum Lots: Tey ótu, tey drukku, tey keyptu, tey seldu, tey plantaðu, tey bygdu; men á tí degi, tá ið Lot fór út úr Sódому, regnaði eldur og svávl av himni og týndi øll. Á sama hátt skal tað ganga á tí degi, tá ið menniskjuserin verður opinberaður. Tann, sum á tí degi er staddur uppi á tekjuni og hevur amboð síni inni í húsinum, hann fari ikki oman eftir teimum, og somuleiðis vendi tann, sum er úti á markini, ikki heim aftur. Minnist til konu Lots. Tann,

sum roynir at bjarga sál síni, skal missa hana; og tann, sum missir hana, skal varðveita hana.“ Luk 17,20-33

26. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Grønur.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, harra og frelsara okkara, Jesusi Kristi, hevur grundað náðinnar ríki í heilagu kirkju tíni á jørð og opinberað fyri ómyndingum tað, sum er loynt fyri vísum og vitugum. Vit biðja teg, at tú við heilaga anda tínum vilt varðveita okkum í orði tínum, so at vit ikki líkjast heimsins vísu og vitugu í hugmóð teirra, men undir øllum lívsins korum halda fast við ta troyst, at tú hevur givið okkum son tín til frelsara og við honum tikið okkum at tær sum børn tíni og vilt gera okkum sæl allar ævir fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, himmalski faðir, vit takka tær, tí at tú við syni tínum, harra og frelsara okkara, Jesusi Kristi, hevur grundað náðinnar ríki í heilagu kirkju tíni á jørð og opinberað fyri ómyndingum tað, sum er loynt fyri vísum og vitugum. Vit biðja teg, gev kirkju tíni náði til at umsita orð

títt og sakramenti tíni rætt og varðveit hana í sannari trúgv og sonnum kærleika, so at vit í henni mega finna hvíld fyri sálum okkara og at enda koma inn til hina ævigu hvíldina hjá tær fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ellá:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, sýnir okkum guddómsdýrd tína. Vit biðja teg, varðveit fólk títt. Gev okkum av náði tíni at elska heilaga navn títt og tæna tær í øllum góðum verki. Gev okkum at fáa lut bæði í tímiligu og himmalsku gávum tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur Mika profetur:

Men á síðstu døgum skal tempulfjall Harrans verða grundvallað á fjallanna knúkum, hátt hevjað yvir hæddirnar, og hagar skulu tjóðirnar streyma, og mangar tjóðir skulu búgva seg til ferðar og siga: „Komið, latum okkum fara niðan á fjall Harrans, í Jákups Guðs hús; hann skal kenna okkum vegir sínar, so at vit mega ganga leiðir hans; tí at frá Zion kemur opinbering, úr Jerúsalem orð Harrans.“ Hann skal døma millum mangar tjóðir og skipa rættin hjá máttugum fjarstøddum fólki; og tey skulu smíða plóggjörn úr svørðum sínum og vingarðsknívar úr spjótum sínum; ikki skal ein tjóðin bregða svørði móti aðrari, og ikki skulu tey venja seg til bardaga longur. Mika 4,1-3

Ella

Henda heilaga lesturinn skrivar Jesaja profetur:

Og það skal verða á síðstu dögnum, at fjallið, sum hús Harrans stendur á, skal standa grundfest yvir öllum fjöllum, hátt hevjað upp um heygjarnar; og hagar skulu allir heidningar tysja. Og margar tjóðir skulu búgvast til ferðar og siga: „Komið niðan á fjall Harrans í hús Jákups Guðs! Hann skal kunngera okkum vegir sínar, so at vit mega ganga leiðir hans, tí frá Zion kemur leiðbeining, úr Jerúsalem orð Harrans.“ Hann skal døma heidninganna millum og gera miklar tjóðir sættar, so at tær úr svørðum sínum smíða plógjörn og vingarðsknívar úr spjótum sínum; tjóð skal ikki bregða svørði móti tjóð, og eingin venja seg til orrustu meira. Komið, ættarmenn Jákups, latum okkum ganga í ljósi Harrans. Jes 2,2-5

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrevinum:

So stendur tá enn eftir ein sabbatshvöld fyri Guðs fólk. Tí at tann, sum gingið hevur inn til hvíld hansara, hevur eisini sjálvur fingið hvíld frá gerningum sínum, eins og Guð frá sínum. Latum okkum tí roynd alt tað vit kunnu at ganga inn til hina hvíldina, fyri at ikki nakar skal falla av sama ólýdnis fyriddomi. Tí at Guðs orð er livandi og máttmikið og hvassari enn nakað tvíeggjað svørð, og fer inn ígjøgnum, til tað skilir sál og anda, liðir og merg, og dómir hugsanir og ráð hjartans. Og eingin skapningur er fjaldur fyri ásjón hansara; men alt er nakið og bert fyri eygum hansara, sum vit standa til svars fyri. Hebr 4,9-13

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Um tað mundið tók Jesus til orða og segði: „Eg prísi tær, faðir, harri himna og jarðar, at tú hevur loynt hetta fyri

vísun og vitrum, og kunnugt það fyrir ómyndingum! Já, faðir, tí at soleiðis hendi það, sum tær líkaði best! Alt er fingið mér upp í hendur av faðir mínum, og eingin kennir sonin uttan faðirin, og ikki heldur kennir nakar faðirin uttan sonurinn og tann, sum sonurinn vil opinbera hann. Komið higar til mín øll tit, sum arbeiða og ganga undir tungum byrðum, og eg vil veita tykkum hvílu. Takið upp á tykkum ok mítt og lærið av mær; tí at eg eri spaklyntur og eyðmjúkur av hjarta, og tá skulu tit finna hvílu fyrir sálum tykkara. Tí at gagnligt er ok mítt, og lætt er byrði mín.“ Matt 11,25-30

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Harra, vár Guð, himmalski faðir, tú, sum vilt gera son tín, Jesus Krist, dýrmettan fyrir eygum okkara og lata okkum skoða guddómsdýrd hansara, tá ið hann kemur aftur at døma livandi og deyð. Vit biðja teg, upplýs tú hjertu okkara við heilaga anda tínum og orði, so at vit ikki líta á egnar gerningar, men seta alla vón og alt álit á deyða og fullgjörda verk hansara eina, í hesi trúgv fylgja honum eftir í tænastu og øllum góðum verki og soleiðis vinna fram til hina ævigu dýrdina heima hjá tær fyrri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, hann, sum í guddómsdýrd síni við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Harra, vár Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, sýnir okkum guddómsdýrd tína. Vit biðja teg, varðveit fólk títt.

Gev okkum av náði tíni at elska heilaga navn títt og tæna tær í øllum góðum verki. Gev okkum at fáa lut bæði í tímiligu og himmalsku gávum tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

So sigur Harrin, drottin: Tí, sí, eg skapi nýggjan himin og nýggja jørð, hitt fyrra skal ikki verða mint, og eingin skal huga tað meir; men teir skulu fegnast og gleðast um tað, sum eg skapi; tí, sí, til fagnaðar geri eg Jerúsalem og íbúgvar hennara til gleði. Eg skal fegnast um Jerúsalem og gleðast um fólk mítt; har skal eingin grátur verða meir og eingin venan. Jes 65,17-19

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Tessalónikumanna:

Men vit biðja tykkum, brøður, um at kennast við teir, sum arbeiða tykkara millum og eru fyristøðumenn tykkara í Harranum og áminna tykkum, og at hava teir í serliga miklum metum í kærleika fyri gerning teirra. Haldið frið tykkara millum! Og vit leggja tykkum tað í sinni: Áminnið tey óflýggjaligu, uggið tey mótlítlu, hjálpið teimum veiku, havið tol við øll! Gevið gætur, at eingin lønar nøkrum ilt aftur við illum; men roynið altíð at gera tað góða, bæði hvør móti øðrum og móti øllum! Verið altíð glaðir! Biðið uttan íhald! Takkið í øllum førum! Tí at hetta er vilji Guðs í Kristi Jesusi til tykkara. Slækkið ikki andan! Vanmetið ikki profetaorð! Roynið alt, haldið fast á tí, sum gott er! Haldið tykkum frá tí illa av øllum slagi! Men sjálvur Guð friðarins halgi tykkum til fulnar, og gævi, at andi tykkara

og sál og líkam mega verða varðveitt í heilum líki, ólastandi við komu várs harra Jesu Krists! 1 Tess 5,12-23

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Jesus segði: „Men tá ið menniskjusonurinn kemur í dýrd síni og allir einglarnir við honum, tá skal hann sita í dýrdarháseti sínum. Og øll fólkasløgini skulu koma saman framman fyri honum; og hann skal skilja tey hvørt frá øðrum, eins og hirðin skilir seyðirnar frá geitunum, og seyðirnar skal hann seta høgrumegin við seg, og geitirnar vinstrumegin. Tá skal kongurinn siga við tey, sum eru høgrumegin við hann: „Komið higar, tit hini vælsignaðu hjá faðir mínum, og fáid ríkið tað í arv, sum tykkum hevur verið lagað, frá tí at veröldin var grundað! Tí at eg var svangur, og tit góvu mær at eta; eg var tystur, og tit góvu mær at drekka; eg var ókunnigur, og tit hýstu mær; eg var nakin, og tit klæddu meg; eg var sjúkur, og tit vitjaðu meg; eg sat í fangahúsi, og tit komu at finna meg.“ Tá munnu hini rættvísu svara honum og siga: „Harri, nær sóu vit teg svangan og góvu tær at eta, ella tystan og góvu tær at drekka? Nær sóu vit teg ókunnigan og hýstu tær, ella naknan og klæddu teg? Nær sóu vit teg sjúkan ella í fangahúsi og komu at finna teg?“ Og kongurinn skal svara og siga við tey: „Sanniliga sigi eg tykkum, so satt sum tit hava gjørt hetta móti einum av hesum minstu brøðrum mínum, tá hava tit gjørt tað móti mær.“ Tá skal hann eisini siga við tey vinstrumegin: „Farið burtur frá mær, bannaðu tit, í hin æviliga eldin, sum er ætlaður djevulinum og einglum hansara! Tí at eg var svangur, og tit góvu mær ikki at eta; eg var tystur, og tit góvu mær ikki at drekka; eg var ókunnigur, og tit hýstu mær ikki; eg var nakin, og tit klæddu meg ikki; eg var sjúkur og í fangahúsi, og tit vitjaðu meg

ikki.“ Tá munnu eisini tey svara og siga: „Harri, nær sóu vit teg svangan ella tystan ella ókunnigan, ella naknan ella sjúkan ella í fangahúsi, og tæntu tær ikki?“ Tá skal hann svara teimum og siga: „Sanniliga sigi eg tykkum, so satt sum tit ikki hava gjørt hetta móti einum av hesum minstu, tá hava tit heldur ikki gjørt tað móti mær.“ Og hesi skulu fara burtur til æviga revsing, men hini rættvísu til ævigt lív.“ Matt 25,31-46

27. SUNNUDAG EFTIR TRÉINDARDAG (TRINITATIS)

Litur: Hvítur ella gyltur.

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum á umbroytingarfjallinum sýndi okkum son tín, Jesus Krist, í guddómsdýrd síni, og beyð okkum at lýða á hann, sum tú hevur góðan tokka til. Vit biðja teg, upplýs tú hjørtu okkara við heilaga anda tínum og orði, so at vit framvegis mega skoða dýrd hansara, seta alla vón og alt álit á deyða og fullgjørda verk hansara eina, og soleiðis vinna fram til hina ævigu dýrdina fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Ella:

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við syni tínum, Jesusi Kristi, sýnir okkum guddómsdýrd tína. Vit biðja teg, varðveit fólk títt. Gev okkum av náði tíni at elska heilaga navn títt og tæna tær í øllum góðum verki. Gev okkum at fáa lut bæði

í tímiligu og himmalsku gávum tínum fyri son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Og Harrin segði við Móses: „Skriva tær hesi orð upp, tí at samsvarandi hesum orðum geri eg sáttmála við teg og við Ísrael.“ Hann varð nú har hjá Harranum í fjøruti dagar og fjøruti nætur og bragdaði hvørki vátt ella turt; og hann skrivaði á talvurnar sáttmálaorðini, tey tíggju orðini. Men tá ið Móses kom oman aftur av Sinai fjalli við báðum vitnisburðartalvunum í hendi, skein ljómin av andliti hansara, av tí at hann hevði talað við hann; men sjálvur visti hann ikki av tí. Tá ið tá Áron og allir Ísraelsmenn sóu Móses, sí, tá skein ljómin av andliti hansara, so at teir torðu ikki at nærkast honum. Men Móses rópaði á teir; tá snúðust teir, Áron og allir høvdingar savnaðarins, aftur til hansara; og Móses talaði við teir. Síðan komu allir Ísraelsmenn til hansara, og hann beyð teimum at halda alt tað, sum Harrin hevði sagt honum á Sinai fjalli. Tá ið Móses hevði lokið talu sína við teir, legði hann skýli yvir andlit sítt. Men hvørja ferð, ið Móses gekk fram fyri Harran til tess at tala við hann, tók hann skýlið frá, til hann fór út aftur; og tá ið hann var komin út aftur, segði hann fyri Ísraelsmonnum tað, sum honum hevði verið boðið. Tá sóu Ísraelsmenn andlit Mósesar, hvussu ljómin skein av tí; Móses dró tá aftur skýlið fyri andlit sítt, til hann næstu ferð gekk inn at tala við Harran. 2. Mós 34,27-35

Epistulin skrivar Pætur ápostul í seinna brævi sínum:

Tí at tað vóru ikki snildiliga samanpentaðar søgur, sum

vit fylgdu, tá ið vit kunngjördu tykkum várs harra Jesu Krists mátt og komu, men vit hövdu verið eygnavitni til hátign hansara. Tí at hann fekk av Guði faðir heiður og dýrd, tá ið ein tilík rödd kom til hansara frá hini hátign-armiklu dýrd: „Hetta er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi tokka til.“ Og hesa rödd hoyrdu vit sjálvir koma av himni, tá ið vit vóru við honum á hinum heilaga fjallinum. 2. Pæt 1,16-18

Hetta heilaga evangelið skrivar Matteus evangelistur:

Og seks dagar aftaná tekur Jesus Pætur og Jákup og Jóhannes, bróður hansara, við sær og fer við teimum einsæris niðan á eitt høgt fjall. Og hann umbroyttist fyri eygum teirra, og andlit hansara skein sum sólin, og klæði hansara vórðu hvít sum ljósið. Og sí, Móses og Elia sýndu seg fyri teimum í samtalu við hann. Men Pætur tók til orða og segði við Jesus: „Harri, tað er gott, at vit eru her! Um tú vilt, skal eg her gera tríggjar búðir, tær eina og Mósesi eina og Elia eina.“ Meðan hann enn hevði hetta á máli, sí, tá skuggaði eitt bjart skýggj yvir teimum, og sí, ein rödd mælti út úr skýnum: „Hesin er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi góðan tokka til. Lýðið á hann!“ Og tá ið lærusveinarnir hoyrdu hetta, fullu teir fram eftir rommum og vórðu ógvuliga ræddir. Og Jesus kom fram at teimum og nam við teir og segði: „Reisið tykkum upp og óttist ikki!“ Men tá ið teir hugdu upp, sóu teir ongan uttan Jesus einsamallan. Og meðan teir gingu oman av fjallinum, beyð Jesus teimum og segði: „Tit skulu ongum siga frá hesi sjón, fyrr enn menniskjusonurin er risin upp frá deyðum.“ Matt 17,1-9.

ÚTGANGSKOLLEKT, SUM KANN NÝTAST TIL SEINASTA SUNNUÐAG Í KIRKJUÁRINUM

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, miskunnsami faðir, vit takka tær, tí at tú í hesum kirkjuári hevur hildið vón okkara uppi við boðskapinum um endurloysing og frelsu. Vit biðja teg, gev okkum við gleði at taka ímóti einborna syni tínum, Jesusi Kristi, várurum harra, sum frelsara heimsins og møta honum við góðum treysti, tá ið hann kemur aftur í dýrd at døma livandi og deyð, hann, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

ÓLAVSØKUDAG

Litur: Reyður.

FYRRA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við Ólavi kongi setti upp krossmerkið millum fólk okkara og grundaði tína heilagu kirkju her í heimlandi okkara. Vit biðja teg, vek upp hjørtu okkara við heilaga anda tínum, so at vit í lívi og deyða halda fast við títt heilaga orð og í friði og semju byggja land okkara, tær til heiðurs og fólk okkara til lukku og signingar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrifvar sálmaskaldið:

Fegnist fyri Harranum jørðin øll! Harranum tænið við gleði! Fyri ásjón hans komið við frøi! Vitið, at Harrin er Guð! Hann okkum skapaði, og hansara vit eru, hans fólk og tað fylgi, hann røktar. Farið inn í hans portur við lovi, í forgarðar hans við prísi! Lovið honum! Signið hans navn! Tí góður er Harrin. Miskunn hans varir um ævir, trúfesti hans ætt eftir ætt. Sl 100

Epistulin skrifvar Jákup ápostul:

Sælur er tann maður, sum heldur út í freisting; tí at tá ið hann er royndur, skal hann fáa lívsins krúnu, sum Harrin hevur lovað teimum, sum elska hann. Ják 1,12

Hetta heilaga evangelið skrifvar Matteus evangelistur:

Tá segði Jesus við lærusveinar sínar: „Vil nakar ganga aftan á meg, tá avnokti hann sjálvan seg og taki upp kross sín og fylgi mær! Tí at tann, ið vil bjarga lívi sínum, skal missa tað; men tann, ið missir lív sítt fyri mínar sakir, skal finna tað. Tí hvat gagnar tað manni, um hann vinnur allan heimin, men má bøta afturfyri við sál síni? Ella hvat skal maður geva í viðurlag fyri sál sína? Tí at menniskjasonurin skal koma í faðirs síns dýrd við einglum sínum, og tá skal hann gjalda einum og hvørjum eftir virki hansara!“ Matt 16,24-27

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær fyri hvønn ein friðardag, tú gevur okkum. Vit biðja teg, varða okkum fyri kríggi og fremmandum harradømi. Gev okkum náði tína, so at vit mega liva eftir vilja tínum í øllum gudsótta og ikki geva

orsök til kríggj ella aðra ólukku. Leið og stýr tú yvirvöld okkara, so at hon ikki forðar, men fremur tað lýdnið, vit skylda tær, til tess at vit mega fáa lukku og signing í landi okkara og at enda koma inn í hitt himmalska heimlandið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

SEINNA TEKSTARØÐ

KOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, tú, sum við Ólavi kongi setti upp krossmerkið millum fólk okkara og grundaði tína heilagu kirkju her í heimlandi okkara. Vit biðja teg, vek upp hjertu okkara við heilaga anda tínum, so at vit í lívi og deyða halda fast við títt heilaga orð og í friði og semju byggja land okkara, tær til heiðurs og fólk okkara til lukku og signingar fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Henda heilaga lesturin skrivur sálmaskaldið:

Sæl er tann tjóð, ið hevur Harran til Guð, sælt tað fólk, hann sær valdi til ognar. Av himni Harrin hyggur niður, skoðar mannabørnini øll. Frá bústaði sínum gevur hann gætur eftir øllum, ið heimin byggja. Hann, ið øllum hevur skapað hjertu teirra, hann gevur far um hvørja teirra gerð. Ei er kongur frelstur við herliðum stórum, ei er kappin hjálptur av miklum mátti. Svikalig hjálp er hesturin til frelsu, við allari síni styrki hann ikki kann bjarga. Men Harrans eygu líta til teirra, ið hann óttast, til teirra, ið miskunn hans

bíða, fyri sál teirra at bjarga frá deyða og teimum í lívi halda í hungursneyð. Várar sálir stunda á Harran, hann er vár hjálp og vár skjöldur. Tí í honum gleðist várt hjarta, vær lítum á hans heiliga navn. Sl 33,12-21

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Timoteusar:

Fyrst av øllum áminni eg tá um, at tað verða hildnar bønir, ákallanir, fyribønir, takkargerðir fyri øllum menniskjum, fyri kongum og øllum teimum, sum eru settir hátt, fyri at vit mega liva eitt stilt og friðarligt lív í øllum gudsótta og sóma. Hetta er gott og tekkiligt fyri frelsara okkara, Guði, sum vil, at øll menniskju skulu verða frelst og koma at kenna sannleikan. 1 Tim 2,1-4

Hetta heilaga evangelið skrivar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Fellur ikki hveitikornið í jørðina og doyr, tá er og verður tað einsamalt; men doyr tað, tá ber tað miklan ávøkst. Tann, sum elskar lív sítt, missir tað; og tann, sum hatar lív sítt í hesum heimi, skal varðveita tað til ævigt lív. Tænir nakar mær, fylgi hann mær eftir, og har sum eg eri, har skal eisini tænarí mín vera. Tænir nakar mær, skal faðirin æra hann.“ Jóh 12,24-26

ÚTGANOSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær fyri hvønn ein friðardag, tú gevur okkum. Vit biðja teg, varða okkum fyri kríggi og fremmandum harradømi. Gev okkum náði tína, so at vit mega liva eftir vilja tínum í øllum gudsótta og ikki geva orsök til kríggj ella aðra ólukku. Leið og stýr tú yvirvöld

okkara, so at hon ikki forðar, men fremur tað lýdnið, vit skylda tær, til tess at vit mega fáa lukku og signing í landi okkara og at enda koma inn í hitt himmalska heimlandið fyri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Pínslusøga várs Harra Jesu Krists

Í GETSEMANE

1. *Yvir um løkin Kedron*

Og tá ið teir høvdu sungið lovsangin, fór Jesus, sum hann var vanur, yvir um løkin Kedron út til Oljufjallið; men lærusveinar hansara fylgdust eisini við honum. Tá sigur Jesus við teir: „Í hesi nátt munnu tit allir fáa meinboga av mær; tí at skrivað stendur: „Eg skal sláa hirðan, og seyðafylgið skal spreiddast sundur.“ Men aftan á tað, at eg eri upprisin, skal eg fara undan tykkum til Galileu.“ Men Pætur tók til orða og segði við hann: „Um so teir allir fáa meinboga av tær, skal eg tó aldri taka mær meinboga.“ Jesus segði við hann: „Sanniliga sigi eg tær: í dag, í hesi nátt, áðrenn hanin gelur tvær reisir, skalt tú avnokta meg tríggar ferðir.“ Men hann tók enn treystligari til orða: „Um eg so skal doyggja við tær, skal eg als ikki avnokta teg.“ Sama søgdu eisini allir lærusveinarnir.

Tá kemur Jesus við teimum í ein garð, sum kallaðist Getsemane, har sum ein urtagarður var, sum hann fór inn í við lærusveinum sínum. Men eisini Judas, ið sveik hann, kendi staðin, tí at Jesus var ofta komin saman har við lærusveinum sínum. Tá segði Jesus við teir: „Setist her, meðan eg fari burtur hagar og haldi bøn.“ Og hann tók Pætur og teir báðar synir Sebedeusar, Jákup og Jóhannes, við sær; og hann gjørdist syrgin og tók at nøtra og so sára at kvíða. Tá sigur hann við teir: „Sál mín er sorgarbundin heilt til deyða. Verið her og vakið við mær. Biðið, at tit ikki mega koma í freisting.“

2. Salarstriðið

Og hann sleit seg frá teimum, okkurt um eitt steinkast, og fell til jarðar, fram eftir grugvu, og bað, at tann tímin mátti fara um hann, um tað var gjørligt; og hann segði: „Abba, faðir mín! Alt er gjørligt hjá tær; tak hesa skál frá mær; tó ikki sum eg vil, men sum tú vilt.“ Og hann kemur til larusveinarnar og hittir teir sovandi, og hann sigur við Pétur: „Símun, svevur tú? Vart tú ikki mentur at vaka ein tíma við mær? Vakið og biðið, at tit ikki mega falla í freisting. Andin er fusur, men holdið er veikt.“ Uppaftur á øðrum sinni fór hann burtur, bað og segði: „Faðir mín, um tað ikki er gjørligt, at henda skál kann ganga um meg, uttan at eg skal drekka hana, so veri vilji tn!“ Og hann kom og hitti teir uppaftur sovandi; tí at eygu teirra vóru tyngd av svovni, og teir vistu ikki, hvat teir skuldu svara honum. Og hann læt teir vera, fór avstað aftur og bað triðju ferð og segði aftur tey somu orðini: „Faðir! Hevði tú viljað tikið hesa skál frá mær; men veri tó ikki vilji mín, men tn!“

Men ein eingil av himni birtist fyri honum og styrkti hann. Og tá ið hann var staddur í deyðaangist, bað hann enn meira traliga; og sveitti hansara varð rétt sum blóðsdropar, sum fullu á jrðina. Og tá ið hann reistist frá bonini og kom til larusveinarnar, hitti hann teir sovandi av trega. Og hann segði við teir: „Sova tit enn og hvíla tykkum? Tað er nóg mikið. Tímin er komin, sí, menniskjusonurin verður givin upp í syndara hendur. Standið upp! Latið okkum fara. Sí, tann, ið meg svíkur, er í nánd. Biðið, at tit ikki mega koma í freisting.“

3. Svik Judasar

Og alt fyri eitt, meðan hann enn talaði, sí, tá kom Judas, ein av teimum tólv, og við honum ein heilur flokkur við

svörðum og gøssum frá hövuðsprestunum og Farisearunum og hinum skrifflærðu og fólksins elstu; og teir komu hagar við kyndlum og lampum. Men tann, ið sveik hann, hevði givið teimum eitt avrátt tekin og sagt: „Tann, sum eg kyssi, hann er tað; takið hann og farið tryggiliga avstað við honum.“

Men av tí, at Jesus nú visti alt, sum koma skuldi yvir hann, gekk hann fram og segði við teir: „Hvørjum leita tit eftir?“ Teir svaraðu honum: „Eftir Jesusi úr Nasaret.“ Jesus sigur við teir: „Tað eri eg.“ Men eisini Judas, sum sveik hann, stóð har hjá teimum. Tá ið hann nú segði við teir: „Tað eri eg!“ hopaðu teir aftur eftir hæli og fullu til jarðar. Hann spurdi teir tá aftur: „Hvørjum leita tit eftir?“ Men teir sögðu: „Eftir Jesusi úr Nasaret.“ Jesus svaraði: „Eg havi sagt tykkum, at tað eri eg; er tað tá mær, tit leita eftir, so latið hesar fara.“ Til tess at orðið skuldi ganga út, sum hann hevði sagt: „Eg misti ongan av teimum, sum tú hevur givið mær.“

Men Judas nærkaðist Jesusi til at kyssa hann og segði: „Heilur og sælur! Rabbi!“ og kysti hann. Men Jesus segði við hann: „Vinur mín, hví ert tú higar komin? Judas, svikur tú menniskjasonin við einum kossi?“ Tá gingu teir at, lögðu hendur á Jesus og tóku hann.

4. *Jesus tikin til fanga – Jesus gevur seg yvir*

Men tá ið teir, sum hjá honum vóru, sóu, hvussu tað mundi fara at ganga, sögðu teir: „Harri, skulu vit sláa til við svörði?“ Men Símun Pætur, sum hevði svörð, brá tí nú og sló tænanar hjá hövuðsprestinum og høgdi av honum høggra oyrað; men navnið á tænanaranum var Malkus. Men Jesus tók til orða og segði: „Latið tað nú vera nóg mikið!“ Og hann segði við Pætur: „Stikk svörð títt aftur í slíðrarnar;

t at allir teir, ið taka til svørs, skulu falla fyri svørði! Ella heldur t, at eg ikki kundi biðið faðir mn, so at hann n í stundini sendi mr meira enn tlv leginir av einglum til hjálpar? Skal eg ikki drekka skálina, sum faðirin hefur givið mr? Hvussu skuldu t skriftirnar ganga út, at tað eigur so at verða?“ – Og hann nam við oyrað á honum og grddi hann.

Í somu stund segði Jesus við mannaskaran: „Sum eftir einum rnsmanni eru tit farnir út við svørðum og gssum at taka meg. Dag og dagliga var eg hjá tykkum í halgidm-inum og lærði, og tit rttu ikki hendurnar móti mr. Men hetta er tykkara tími og vald myrkursins. Men alt hetta er hent, til tess at skriftir profetanna skulu ganga út.“ T fóru allir lærusveinarnir frá honum og rymdu.

Og ein ungur maður fylgdist við honum, og hann hevði sveipa eitt lnklði uttan um sn bera kropp, og teir tóku hann. Men hann slepti lnklinum og flyddi nakin burtur.

Vaktarmenninir og hvusmaurin og tnararnir hjá Jødunum tóku n Jesus og bundu hann.

Í GARDINUM HJÁ HVUSPRESTINUM

5. Til Annasar

Og teir frdu hann fyrst til Annasar; t at hann var verfaðir Kajfasar, sum var hvusprestur tað árið. Men tað var Kajfas, sum hevði givið Jødunum tað r, at tað var gagnligt, at ein maður doyði fyri fólkið.

Men Símun Ptur og ein annar lærusveinur fylgdu Jesusi langt aftaná líka til borgargarin hjá hvusprestinum; men tann lærusveinurin var kunnigur við høvuðsprestin og fr saman við Jesusi inn í garin hjá hvusprestinum.

Men Pétur varð standandi uttanfyri við dyrnar. Tá fór hin lerusveinurinn út, sum kunnigur var við hovuðsprestin, og talaði við duraternuna og fordi Pétur inn.

Men tenararnir og sveinarnir stoðu har uttan um ein koleld, sum teir hövdu kynt upp í miðjum garðinum, tí at kalt var, og vermdu seg. Tá sa arbeiðskonan, sum duraterna var, Pétur sita í eldglæmuni, og hon stardi upp á hann og segði: „Tú vart eisinni við hesum Jesusi Galileinginum! Ert tú ikki eisinni ein lerusveinurinn hjá hesum manni!“ Men hann noktaði fyri tí, so allir hoyrdu, og segði: „Nei, eg eri ikki; eg kenni hann ikki, kvinna! Eg veit ikki, hvat tú sigur.“

6. Tann fyrsta avhoyringin

Hovuðspresturinn spurdi nu Jesus um lerusveinar hansara og um leru hansara. Jesus svaraði honum: „Eg havi talað opinberliga fyri heiminum; eg havi altíð lert í samkomuhúsum og í halgidóminum, har sum allir Jodarnir koma saman, og í loyndum havi eg einki talað. Hvi spyrst tú meg? Spyr teir, sum hava hoyrt, hvat eg havi talað til teirra. Si, teir vita, hvat eg havi sagt.“ Men í tí hann segði hetta, gav ein av sveinunum, sum hjá stóð, Jesusi hegg á kinn og segði: „Svarar tú soleiðis hovuðsprestinum?“ Jesus svaraði honum: „Havi eg talað illa, tá progva, at tað er ilt; men havi eg talað væl, hvi slært tú meg?“

7. Í forgarðinum – avnoktan Pæturs

Og teir fóru avstað við Jesusi til Kajfasar, hovuðsprestin, har sum allir hovuðsprestarnir og teir elstu og hinir skriftlærdu vóru saman komnir. Men Símun Pétur fór út í forgarðin, og tá gol hanin. Og eitt sindur seinni bar ein onnur genta eyga við hann og fór at siga við teir, ið hjá

stóðu: „Hasin var eisini við Jesusi úr Nasaret.“ Og teir sögdu við hann: „Manst tú ekki eisini vera ein av lærusveinum hansara?“ Og ein annar teirra segði: „Jú, tú ert ein teirra!“ Og hann noktaði fyrri tí aðra ferðina við einum eiði og segði: „Nei, maður, eg eri tað ekki, og eg kenni ekki tann mannin.“ Og okkurt um ein tíma seinni helt ein annar fyrri víst við teir, ið hjá stóðu og segði: „Sanniliga ert tú ein teirra, tí tú ert eisini ein Galileingur, og tú kennist á málinum.“ Ein av tænarunum hjá høvuðsprestunum, sum var skyldmaður hansara, ið Pætur hevði høgt oyrað av, sigur: „Sá eg teg ekki í urtagarðinum saman við honum?“ Men hann tók at biðja ilt og svørja: „Eg kenni ekki henda mannin, sum tit tala um.“ Og í sama viðfangi, meðan hann enn talaði, gól hanin aðra ferð. Og Harrin vendi sær á og leit til Pæturs. Og orð Harrans runnu Pæturi í huga, at hann hevði sagt við hann: „Áðrenn hanin gelur tvær reisir, manst tú avnokta meg tríggar ferðir.“ Og Pætur fór útum og skar í grát.

8. Jesus fyrri ráðnum – tey følsku vitnini

Men høvuðsprestarnir og hinir elstu og alt ráðið royndu at fáa rangan vitnisburð móti Jesusi, so at teir kundu fáa hann tiknan av dögum; og teir funnu ongan, tí at mangir sögdu rangan vitnisburð móti honum; men vitnisburðir teirra komu ekki á samt. Men at endanum komu tveir fram og sögdu rangan vitnisburð móti honum og sögdu: „Vit hava hoyrt hann siga: „Eg eri mentur og skal bróta hetta Guðs templið niður, sum er gjørt við hondum, og eftir trimum dögum byggja eitt annað, sum ekki er gjørt við hondum.“ Og heldur ekki um hetta kom vitnisburður teirra á samt. Og høvuðspresturin reistist og steig fram mitt ímillum teirra og spurdi Jesus og segði: „Svarar tú als

einki? Hvat er tað, ið hesir vitna móti tær?“ Men Jesus tagdi og svaraði einki.

Hvuðsprestururinn spurdi hann uppafur og sigur við hann: „Ert t Kristus, sonur hins hlovaða? Eg svørji teg við hin livandi Guð, at t sigur okkum, um tú ert Kristus, sonur Guðs!“ Jesus segði við hann: „T segði tað sjálvur. Eg eri tað. Men eg sigi tykkum, frá hesi stund skulu tit síggja menniskjusonin sita við hgru hond kraftarinnar og koma í skyum himmalsins.“ T skræddi hvuðsprestururinn klæði síni sundur og segði: „Hann hevur spottað Guð! Hvat nýtist okkum n fleiri vitni? Sí, n hava tit hoyrt gudsspottanina. Hvat halda tit?“ Men teir dmfeldu hann og sgdu: „Hann er sekur til deyða.“

Og teir menn, ið hildu Jesusi, hðaðu hann, og teir spyttu hann í andlitið og slógu hann við knyttum nevum; men summir tveittu eitt plagg oman yvir hann, bundu fyri eyguni á honum og slógu hann í andlitið og sgdu: „Profet- era fyri okkum, Kristus, hvør var tað, sum sl teg?“ Og mong onnur tlík spottorð talaðu teir til hansara.

9. Dmurin yvir Jesus – tann avgerandi dmurin

Og t ið tað var liðið út móti degi, gingu allir hvuðsprestarnir saman í rð við teir skriftlærdu og fólksins elstu, alt ráðið, og teir hildu samráð saman móti Jesusi at fa hann tiknan av lívi. Og teir frdu hann fram fyri rðssamkomu sína og sgdu: „Ert t Kristus, t sig okkum tað!“ Men hann segði við teir: „Um eg sigi tykkum tað, t trúgva tit tí ikki; og um eg spyrji, t svara tit mr ikki ella sleppa mr leysum. Fr hesi stund skal menniskjusunurinn eiga sæti við hgru hond Guðs kraftar!“ Og teir sgdu allir: „Ert t t sonur Guðs meðni?“ Men hann segði við teir: „Tit siga tað, tí at eg eri tað.“ Men teir sgdu: „Hvat nýtist

okkum longur vitnisburðir? T at vit hava sjálvir hoyrt tað av hansara egna munn.

“ Og allur flokkurin av teimum reistist, og teir bundu Jesus og frdu hann bundnan frá Kajfasi til borgina hjá landshvdinganum og fingu Pontiusi Pilatusi, landshvdinganum, hann. Men tað var tíðliga  morgni.

10. Deyði Judasar

T ið Judas, ið sveik hann, sé, at hann var dmdur sekur, t iðraði hann seg eftir t og fr við teimum triati silvurpeningunum aftur til hvuðsprestarnar og hinar elstu og segði: „Eg havi syndað, við tað at eg sveik sakleyst blóð.“ Men teir sgdu: „Hvat liggur okkum  t? Tað fert t sjálvur at síggja til!“ Og hann kastaði silvurpeningarnar inn í templið og gekk sn veg; og hann fr burtur og hongdi seg. Og hann datt niður og skrædnaði, og allir innvlir hansara komu út. Men hvuðsprestarnir tóku silvurpeningarnar og sgdu: „Tað er ikki beint at leggja teir í tempulkistuna, t at hetta eru blðpeningar.“ Men teir hildu saman rð og keyptu fyri teir pottamakarajrðina at hava til grevstur fyri útlendingar. Og hetta er vorðið øllum teim kunnigt, sum bgva í Jerúsalem, so at hesin jarðarteigur til tann dag í dag  teirra máli nevnist Hakeldama, tað er blðjrðin. T gekk tað orðið út, ið er talað av Jeremia profeti, t ið hann sigur: „Og teir tóku teir triati silvurpeningarnar, virði, ið hann var mettur til, hann, ið teir mettu fyri Ísraels brn; og teir ltu teir fyri pottamakarajrðina, soleiðis sum Harrin mr beyð.“

Í BORGINI HJÁ LANDSHVDINGANUM

11. *kran – Jesus fyri Pilatusi*

Men Jdarniringu ikki inn í borgina, at teir ikki skuldu gerast reindir, men kundu eta páskalambið. Pilatus fr t út til teirra og segði: „Hvrja klagu fra tit móti hesum manni?“ Teir svaraðu og sgdu við hann: „Var hann ikki ein illgerarmaur, t hvdu vit ikki verið komnir til tn við honum.“ T segði Pilatus við teir: „Takið tit hann og dmi hann eftir lg tykkara.“ Jødarnir sgdu við hann: „Okkum er ikki loyvt at taka mann av lívi.“ Til tess at orð Jesusar skuldu ganga út, sum hann segði, t ið hann kunn-gjri, hvønn deyða hann skuldi doyg-gja. Men teir tóku at klaga hann og sgdu: „Vit eru vorðnir varir við, at hasin maðurin villir fólk okkara inn  avvegir og forbjar at lata keisaranum skatt og sigst sjálvur at vera Kristus, kongur.“

Pilatus fr t inn aftur í borgina, og hann kallaði Jesus til sín og segði við hann: „Ert t kongur Jødanna?“ Jesus svaraði: „Sigur t hetta av tr sjálvum, ella hava aðrir sagt tr tað um meg?“ Pilatus svaraði: „Eri eg t Jdi? Fólk ttt og hvusprestarnir hava fingið mr teg; hvat hevur t gjørt?“ Jesus svaraði: „Ríki mtt er ikki av hesum heimi; var ríki mtt av hesum heimi, t hvdu sveinar mínir strst fyri meg, til tess at eg ikki varð givin upp til Jødarnar; men nú er ríki mtt ikki hiðani.“ Pilatus segði t við hann: „Men so ert t kongur kortini?“ Jesus svaraði: „So er, sum t sigur, eg eri kongur. Til tess eri eg fddur og til tess kom eg í heimin, at eg skal vitna um sannleikan; ein og hvør, sum er av sannleikanum, hoyrir rdd mína.“ Pilatus sigur við hann: „Hvat er sannleiki?“ Og t ið hann hetta hevði sagt, fr hann út aftur til Jødarnar og sigur við teir: „Eg finni onga sk hjá honum.“ Og meðan hann var klaguur

av hvusprestunum og hinum elstu, svaraði hann einki. T spurdi Pilatus hann upp aftur og segði: „Svarar t als einki? S, hvussu mikið tað er, sum teir klaga teg fyri. Hoyrir t ikki?“ Og hann svaraði honum ikki aftur, ikki upp  eitt einasta orð, so landshvdingin undraðist stórliga. Men teir gjørdust enn grynari og sgdu: „Hann sir upp fólkið, við tað at hann lærir um alla Jdeu, líka frá Galileu, har sum hann setti .“

12. Jesus fyri Herdesi

Men t ið Pilatus hoyrði um Galileu, spurdi hann, um hesin maðurin var Galileingur. Og t ið hann var vorðin vísur í t, at hann var r umdmi Heródesar, sendi hann hann til Heródesar, sum sjálvur eisini var staddur í Jerúsalem í teimum dgunum.

Men t ið Heródes s Jesus, varð hann ógvuliga glaður; t at hann hevði langa tíð fegin viljað s hann, av tí at hann hevði hoyrt um hann; og hann gjrði sr vn um at fáa at síggja eitthvørt tekin gjørt av honum. Og hann spurdi hann mangar spurningar; men Jesus svaraði honum einki. Men hvusprestarnir og hinir skriftlærdu stu har og talau hann harðliga. Men t ið Heródes við hermonnum sínum hevði hildið hann fyri h og spott, kastaði hann eitt skartakli um hann og sendi hann aftur til Pilatusar. Tann dagin vórðu teir Pilatus og Heródes vinmenn bir; t at ur hevði verið fggindaskapur teirra millum.

Men Pilatus kallaði saman hvusprestarnar og hvusmenninar og fólkið og segði við tey: „Tit hava frt mr higar henda mann sum tann, ið villir fólkið út  avvegir; og s, eg havi, so tit hava hoyrt, forhoyrt hann, og eg havi onga sk funnið hjá hesum manni í t, sum tit klaga hann fyri; og heldur ikki Heródes; t at hann sendi hann aftur

til okkara, og sé, hann hevur einki gjørt, sum hann eigur at verða dripin fyri. Eg vil t revsa hann og sleppa honum leysum.“

13. Barrabas

Men um hgtðina var landshvdingin vanur at sleppa fólkinum einum fanga leysum, sum tey sjálv vildu. Og ta ferðina hvdu tey ein tiltiknan fanga, nevndur Barabbas, ið var settur fastur saman við friðarmonnum, sum í upp-reistri í staðinum hvdu gjørt seg sekar í manndrpi. Og mannamgvan rópaði og fr at biðja hann, at hann skuldi gera teimum soleiðis, sum hann var vanur. T ið tey n vóru saman komin, segði Pilatus við tey: „Tað er siður hjá tykkum, at eg um pskirnar gevi tykkum ein leysan. Hvønn vilja tit, at eg skal geva tykkum leysan, Barabbas ella Jesus, tann Jdakongin, ið kallast Kristus?“ T at hann skilti, at tað var av vund, at hvuðsprestarnir hvdu givið hann upp til hansara.

Men meðan hann sat í dmarastlinum, sendi kona hansara boð til hansara og segði við hann: „Fst t ikki við henda rættvísa mannin, t at eg havi útstaðið nógv í dag í einum dreymi fyri hansara skuld.“

Men hvuðsprestarnir og hinir elstu elvdu mannamúgvuni til, at tey skuldu biðja um Barabbas, og um at Jesus skuldi verða tikin av lívi. Men landshvdingin tk til orða og segði við tey: „Hvønn av hesum báðum vilja tit, at eg skal geva tykkum leysan?“ Men tey rópaðu øll somul og sgdu: „Burtur við honum og gev okkum Barabbas leysan!“ Og Pilatus talaði upp aftur til teirra, av tí at hann hevði hug at lata Jesus leysan og segði: „Hvat skal eg t gera við Jesus, sum er kallaður Kristus?“ Men tey rópaðu øll og sgdu: „Krossfest, krossfest hann! Men triðju ferðina segði

hann við tey: „Hvat ilt hevur hann t gjørt? Eg havi onga deyask funnið hjá honum; eg vil t revsa hann og lata hann leysan.“ Men tey rópaðu tað, tey vóru ment, og sgdu: „Krossfest hann!“ og tey strongdu  við hrum rpum og kravdu, at hann skuldi verða krossfestur; og rp teirra vórðu við yvirlutan.

14. Jesus verður tornakryndur

T tk Pilatus Jesus og hflongdi hann. Men hermenn landshvdingans fóru við Jesusi inn  borgina og fingtu saman um hann alla manningina. Og teir ltu hann r og hongdu eina skarlaksskikkju upp  hann og flttau eina krnu av tornum og settu honum  hvdi og gvu honum ein sevlegg  hgru hondina; og teir fullu  kn framman fyri honum og hildu hann fyri h og tóku at heilsa honum og sgdu: „Heilur og slur, t Jdakongur!“ Og teir slógu hann  andlitið og spyttu  hann og tóku sevleggin og slógu hann  hvdi  honum og fullu  kn og tilbu hann.

Pilatus fr t út aftur og sigur við teir: „S, eg komi n við honum út til tykkara, fyri at tit skulu vita, at eg finni onga sk hjá honum.“ Jesus gekk t út við tornakrnuni  hvdi og  skarlaksskikkjuni. Og hann sigur við teir: „S, her er maðurin!“ T ið n hvusprestarnir og sveinarnir su hann, rópaðu teir og sgdu: „Krossfest, krossfest!“ Pilatus sigur við teir: „Takið tit hann og krossfesti hann; t at eg finni onga sk hjá honum.“ Jødarnir svaraðu honum: „Vit hava lg, og eftir lógini eigur hann at doyggja, t at hann hevur gjørt seg sjálvan til Guðs son.“

15. Jesus verður dmfeldur

T ið n Pilatus hoydi hetta orðið, kom enn meiri tti  hann; og hann fr inn aftur  borgina og sigur við Jesus:

„Hvaðan ert tú?“ Men Jesus gav honum einki svar. Pilatus sigur tá við hann: „Talar tú ekki til mín? Veitst tú ekki, at eg havi vald at sleppa tær leysum, og at eg havi vald at krossfesta teg?“ Jesus svaraði honum: „Tú hevði als einki vald á mær, um tað ekki var givið tær oman úr erva; tí hevur tann størri synd, sum gav meg upp í hendur tínar.“ Eftir hetta royndi Pilatus at sleppa honum leysum. Men Jødarnir rópaðu og søgdu: „Sleppir tú honum leysum, tá ert tú ekki vinur keisarans. Hvør tann, sum ger seg sjálvan til kong, setur seg upp móti keisaranum.“

Tá ið nú Pilatus hoyrði hesi orð, førði hann Jesus út og settist í dómarastólin á tí staðinum, sum nevnist „á Steinsettum“ (á hebráiskum máli: Gabbata). Men tað var atfangadagur fyri páskir. Og hann sigur við Jødarnar: „Sí, her er kongur tykkara!“ Teir rópaðu tá: „Burtur, burtur við honum! Krossfest hann!“ Pilatus sigur við teir: „Skal eg krossfesta kong tykkara?“ Høvuðsprestarnir svaraðu: „Vit hava ongan kong uttan keisaran.“

Men tá ið Pilatus sá, at hann einki maktaði, men at ófriðurin heldur tók til, vildi hann gera mannamúgvuni til vildar, og hann dømdu, at tað skuldi verða soleiðis, sum tey kravdu. Men hann tók vatn og vaskaði sær um hendurnar, so mannamúgvun sá, og segði: „Eg eri ósekur í blóðinum á hesum rættvísa manni. Síggið tit til tað!“ Og alt fólkið svaraði og segði: „Blóð hansara komi yvir okkum og yvir børn okkara!“

Tá slepti hann teimum Barabbasi leysum, ið var settur fastur fyri uppreistur og fyri manndráp, tí, sum tey bóðu um, men Jesus læt hann húðfleingja og gav hann upp til teirra at verða krossfestur.

16. Á veg út á Golgata

T tóku hermennirnir Jesus og ltu hann úr skarlaksskikkjuni og ltu hann í hansara egnu klði og fóru út við honum at krossfesta hann. Og hann bar sjálvur kross sín. Men á veginum út hittu teir ein mann, sum kom gangandi har framvið, Símun frá Kýrenu, sum kom heim av markini, faðir teirra Aleksanders og Rufusar. Hann noyddu teir at bera kross hansara; og teir lgdu krossin upp á hann, at hann skuldi bera hann aftan á Jesus.

Men honum fylgdi ein stórur skari av fólkinum og av kvinnum, sum bæði harmaðu hann og grtu um hann. Men Jesus vendi sær á ímóti teimum og segði: „Jerúsalems dtur! Grtið ikki um meg; men grtið um tykkum sjálvar og um brn tykkara; tí at sí, teir dagar skulu koma, t ið sagt man verða: „Slar eru ófruktirnar og sl eru tey móðurlív, sum ikki hava ftt, og tey brst, sum ikki hava givið at súgva!“ T skulu tey fara at siga við fjøllini: „Fallið yvir okkum!“ og við heyggjarnar: „Fjalið okkum!“ T í gera tey hetta við hitt grna trið, hvussu fer t at gangast hinum turra?“

Men tveir aðrir illgerðarmenn vórðu frdir út við at verða tiknir av dgum saman við honum.

Á GOLGATA

17. Krossfestingin

Og teir frdu hann út á tann staðin, sum á hebráiskum máli kallast Golgata (tað merkir: Ennistaðurin). Og teir gvu honum vín at drekka við myrru í, og t ið hann hevði smakkað tað, vildi hann ikki drekka. Og teir krossfestu hann og teir báðar illgerðarmenninar við honum, annan

högrumegin og annan vinstumegin, men Jesus í miðjuni. Tá gekk skriftin út, ið sigur: „Og hann var roknaður javnt við lógbrotsmenn.“ Men tað var um landsuðurstíð, tá ið teir krossfestu hann. Men Jesus segði: „Faðir! Fyrigev teimum, tí at teir vita ikki, hvat teir gera!“

Men Pilatus hevði eisini skrivað eina yvirskrift við sök hansara og fest hana á krossin uppi yvir honum. Men har stóð skrivað: „Jesus úr Nasaret, kongur Jødanna.“ Hesa yvirskriftina lósu nú mangir av Jødunum, tí at staðurin, har sum Jesus varð krossfestur, var nær við bygdina; og hon var skrivað á hebráiskum og rómverskum og grikskum máli. Høvuðsprestar Jødanna søgdu tá við Pilatus: „Skriva ikki: „Kongur Jødanna,“ men: „Hann segði: Eg eri kongur Jødanna.“ Pilatus svaraði: „Tað, sum eg havi skrivað, havi eg skrivað!“

Tá ið nú hermenninir høvdu krossfest Jesus, tóku teir klæði hansara og býttu tey sundur í fyra lutir, hvørjum hermanni ein lut; somuleiðis kyrtilin; men kyrtilin var óseymaður, vovin í einum oman ígjøgnum. Teir søgdu tí hvør við annan: „Latið okkum ikki skera hann sundur, men latum okkum heldur kasta lut um hann, hvør ið skal fáa hann;“ tí at skriftin skuldi ganga út, ið sigur: „Teir býttu klæði míni millum sín og kastaðu lut um klædning mín.“ Og teir sótu har og hildu vakt yvir honum. Hetta gjørdu nú hermenninir; og fólk ið stóð og hugdi at.

18. Móðir Jesu

Men við Jesu kross stóð móðir hansara og móðursystir hansara, Maria, kona Kleopasar, og Maria Magdalena. Tá ið nú Jesus sá móður sína og lærusveinin, sum hann elskaði, standa hjá henni, sigur hann við móður sína: „Kvinna, sí, har er sonur tín.“ Síðan sigur hann við læru-

sveinin: „S, har er mðir tn!“ Og frá teirri stund tk lrusveinurinn hana heim til sín.

19. Spottanin

Og tey, ið gingu framvið, spottaðu hann, og tey ristu við hvðinum og sgdu: „Tv vorði tr! T, sum brýtur templið niður og byggir tað upp eftir trimum dgum, bjarga n tr sjálvum! Um tú ert sonur Guðs, t stíg niður av krossinum!“ Somuleiðis hildu eisinni hvuðsprestarnir hann fyrri spott sínámillum í felagi við hinum skriftlærdu og hinum elstu og sgdu: „ðrum hefur hann hjálpt, men sr sjálvum er hann ekki mentur at hjálpa. Er hann Kristus, kongur Ísraels, hin útvaldi Guðs, so bjargi hann sr sjálvum og stígi n niður av krossinum, so at vit kunnu síggja tað, so skulu vit trúgva á hann. Hann leit á Guð, hann bjargi honum n, um hann leggur nakað í hann, t at hann hefur sagt: „Eg eri sonur Guðs!“ Somuleiðis spottaðu eisinni hermenninir hann og sgdu: „Ert t kongur Jødanna, so bjarga tr sjálvum!“

20. Rnsmenninir á krossinum

Men annar av illgerðarmonnunum, sum hongdir vóru, spottaði hann og segði: „Ert t ekki Kristus? Bjarga tr sjálvum og okkum!“ Men annar svaraði og hevði at honum og segði: „ttast t ekki heldur Guð, t ið t ert undir sama dmi? Og vit eru tað við rttum, t at vit fáa tað afturlnt, sum vit hava gjørt; men hesin hefur einki ósmiligt gjørt.“ Og hann segði: „Jesus, minst t til mín, t ið t kemur í ríki ttt!“ Og hann segði við hann: „Sanniliga sigi eg tr, í dag skalt t vera við mér í prads!“

21. Deyði Jesu

Og tó ið middagur var komin, legðist myrkur um alt landið líka til nóns, og sólin myrknaði. Og um nó n rópaði Jesus við harðari rödd og segði: „Eli, Eli, lama sabaktani!“ Tað er: „Guð mín, Guð mín, hví fórt tú frá mær!“ Men nakrir av teimum, ið hjá stóðu, søgdu, tó ið teir hoyrdu tað: „Sí, hann rópar eftir Elia!“

Eftir hetta, tó ið Jesus visti, at alt nú longu var fullgjört, til tess at skriftin skuldi ganga út, sigur hann: „Eg eri tystur!“ Har stóð eitt ker fult av ediki. Og við tað sama leyp ein teirra til og tók ein svamp og fylti hann við ediki og setti hann á ein ýsopslegg og bar honum at munn og gav honum at drekkka. Men hinir søgdu: „Bíða, latum okkum síggja, um Elia kemur at taka hann niður!“

Tó ið Jesus nú hevði fingið edikin, segði hann: „Tað er fullgjört!“ Og Jesus rópaði upp aftur við harðari rödd og segði: „Faðir, í tí nár hendur gevi eg anda mín!“ Og í tí hann hetta segði, boygdi hann høvðið og gav upp andan.

22. Tekinini

Og sí, forhangið í templinum skrædnaði í tvey úr erva og líka niður ígjøgnum, og jørðin skalv og fjøllini klovnaðu, og gravirnar opnaðust, og mong likam av teimum heilagu, sum farin vóru til hvílu, risu upp, og tey gingu út úr grøvunum aftan á uppreisn hansara og fóru inn í hin heilaga staðin og sýndu seg fyri mongum. Men herhøvdingin, sum stóð har hjá, beint yvir av honum, og teir, sum saman við honum hildu vakt yvir Jesusi, tó ið teir sóu, at hann gav upp andan á slíkan hátt og sóu landskjálvtan og tað, ið til barst, vórðu teir ógvuliga ræddir og góvu Guði æruna og søgdu: „Sanniliga var hesin maður rættvísur og sonur Guðs!“ Og allar tær mannamúgvur, sum saman vóru

komnar at síggja hesa sjón, slógu seg fyri bringuna, t ið tr su, hvat ið hendi, og fóru avstað aftur. Men allir kunningar hansara stu langt burturi og mangar kvinnur, sum hvdu fylgt honum úr Galileu, og su alt hetta. Teirra millum var Maria Magdalena og Maria, mir teirra Jákups lítla og Jses, og Salome, mir at sonum Sebedeusar; hesar hvdu fylgt honum og tnt honum, meðan hann var í Galileu, og mangar aðrar kvinnur, sum hvdu verið í ferðini við honum niðan til Jerúsalem.

23. Likamini verða tkin niður av krossinum

Men fyri at likamini ikki skuldu verða hangandi á krossinum um hvíludagin, við tað at tað var atfangadagur, t at tann hvíludagurin var mikil, bu Jødarnir Pilatus um, at beinini í teimum mttu verða brotin sundur, og at tey mttu verða tkin niður. Hermenninir fóru t og brutu beinini bæði í hinum fyrra og hinum øðrum, sum hevði verið krossfestur saman við honum. Men t ið teir komu til Jesus og su, at hann longu var deyður, brutu teir ikki bein hansara. Men ein av hermonnunum stakk eitt spjót inn í síðuna á honum, og har kom við tað sama bl og vatn útúr. Og tann, sum hevur s tað, hevur vitnað um tað, og vitnisburður hansara er sannur, og hann veit, at hann sigur tað, sum satt er, til tess at eisini tit mega trúgva. T at hetta hendi, til tess at skriftin skuldi ganga út: „Bein skal ikki verða brotið í t.“ Og upp aftur sigur eitt annað skriftorð: „Teir skulu lta til hansara, sum teir stungu.“

GRAVLEGGINGIN

24. Jósef úr Arimateu

Men tá ið nú var komið at kveldi, – og atfangadagur var, tað er dagurin fyri hvíludagin, – kom ein ríkur maður, Jósef úr Arimateu, einum staði í Jodalandi, ein metur rasharri, góður og rettvisur, ið ekki hevði samtykt í teirra ráði og verki, sum eisini sjálvur ventai Guðs ríki – hann var ein lerusveinur Jesu, men í duldum, av tta fyri Jodunum – hann tók mót til sín og fór inn til Pilatusar og bað um, at hann mátti taka Jesu likam niður. Men Pilatus undraðist , at hann longu skuldi vera andaur, og hann kallaði herhovdingan til sín og spurdi hann, um hann longu var andaur. Og tá ið hann hevði fingið tað at vita av herhovdinganum, lét hann Jósef fáa liki og beyð, at teir skuldu lata hann fáa tað. Og Jósef keypti fint linklai. Men eisini Nikodemus, sum í fyrstuni var komin til Jesus um náttina, kom og hevði við sér eina blanding av myrru og aloe, okkurt um hundrað pund. Teir tóku nu Jesu likam niður og sveipau tað í linklai saman við angandi urtum, sum siður er hjá Jodum at búgva lík til jarðar. Men  tí staði, har sum hann hevði verið krossfestur, var urtagarður, og í urtagarinum nýggj grov, sum Jósef tti, sum hann hevði hogt inn í ein klett, sum eingin enn hevði verið lagdur í. Har lögdu teir nu Jesus fyri atfangadags Jodanna skuld, og hviludagurin var í hondum, við tað at grovin var so ner, og teir veltu ein stóran stein fyri gravarmunnan og fóru avstað. Men har vóru Maria Magdalena og hin Maria, móðir Joses; ter sótu beint yvir av grovini saman við hinum kvinnunum, sum vóru komnar úr Galileu við honum, og ter sóu grovina, og hvussu likam hansara var lagt. Ter

fóru so avstað aftur og gjrdu til angandi urtir og smyrsl; og hviludagin hildu tr sr í kvirrum eftir lógini.

25. Vakt verður sett við grøvina

Men dagin eftir, sum er dagurin aftan á atfangadagin, komu hvuðsprestarnir og Fariseararnir saman hjá Pilatusi og sgdu: „Harri! okkum rennur í huga, at hesin svikarin segði í livandi lívi: „Um trggjar dagar rsi eg upp.“ Gev tí boð um, at vél verður hildin vakt yvir grøvini líka til hin triðja dagin, fyri at ikki lærusveinar hansara skulu koma og stjla hann og siga fyri fólki: „Hann er risin upp frá deyðum;“ og t munnu hini seinnu svikini verða verri enn hini fyrru.“ Men Pilatus segði við teir: „Her hava tit vaktarmenn; farið avstað og haldið so vél vakt, sum tit vita best.“ Og teir fóru avstað og settu góða vakt við grøvina við vaktarmonnunum, aftan á at teir hvdu sett innsigli á steinin.

Uppskot til lestrar úr Pínslusöguni biðikvöldini í føstu

FYRSTA BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 1-2.

ANNAÐ BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 3-4.

TRÍÐJA BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 5-7.

FJÓRÐA BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 8-10.

FIMTA BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 11-13.

SÆTTA BIÐIKVØLD Í FØSTU

Tekstur: Stk. 14-16.

Inngangur til lesturin:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists (stk.)

Uppskot til bíbliulestrar biðikvöldini í föstu

FYRSTA BIÐIKVÖLD Í FÖSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrifar Jesaja profetur:

Jes 61,1-3

Ella:

Epistulin er skrivaður í Hebreatrabrævinum:

Hebr 2,10-18

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu
Krists skrifar evangelistur.

Matt 26,1-16 ella *Mark 14,1-11* ella *Luk 22,1-6* ella *Jóh
17,1-19*

ANNAÐ BIÐIKVÖLD Í FÖSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrifar Mika profetur:

Mika 7,18-19

Ella:

Epistulin skrifar Paulus ápostul til Kolossumanna:

Kol 2,6-9

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrivar evangelistur.

Matt 26,17-29 ella *Mark 14,12-25* ella *Luk 22,7-38* ella *Jóh 18,1-11*

TRÍÐJA BIÐIKVÖLD Í FØSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrivar sálmaskaldið:

Sl 38,12-13 og *20-21*

Ella:

Epistulin skrivar Paulus ápostul í fyrra brævi sínum til Tessalónikumanna:

1 Tess 5,1-11

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrivar evangelistur.

Matt 26,30-46 ella *Mark 14,26-42* ella *Luk 22,39-46* ella *Jóh 18,12-14*

FJÓRÐA BIÐIKVÖLD Í FØSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Jes 41,8-13

Ella:

Epistulin skrifvar Paulus ápostul til Kolossumanna:

Kol 2,12-15

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrifvar evangelistur.

Matt 26,47-56 ella *Mark 14,43-52* ella *Luk 22,47-53* ella *Jóh 18,15-27*

FIMTA BIÐIKVÖLD Í FØSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrifvar Jeremia profetur:

Jer 20,7b-11a

Ella:

Epistulin er skrivaður í Hebrearabrævinum:

Hebr 5,5-10

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrifvar evangelistur.

Matt 26,57-75 ella *Mark 14,53-72* ella *Luk 22,54-71* ella *Jóh 18,28-40*

SÆTTA BIÐIKVÖLD Í FØSTU

1. LESTUR

Henda heilaga lesturin skrivar Jesaja profetur:

Jes 52,13-15

Ella:

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:

Opb 1,4b-8

2. LESTUR

Henda heilaga lesturin úr Pínslusøgu várs Harra Jesu Krists skrivar evangelistur.

Matt 27,1-31 ella *Mark 15,1-20* ella *Luk 23,1-25* ella *Jóh 19,1-16*

Kollektir til messu / gudstænastu / lestur vanligar gerandisdagar

(Aðrar kollektir hóskandi til hovið kunnu tó verða nýttar í staðin):

INNGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, friðskjól okkara og styrki, vit biðja teg, hoyr við mildni bønir okkara, so at vit vard fyrri øllum illum og varðveitt í øllum freistingum mega lova og takka tær, náðigi Guð og faðir okkara. Gev okkum í hesum heimi rætt at kenna sannleika tín og í komandi heimi hitt æviga lívið fyrri einborna son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

ÚTGANGSKOLLEKT

Latið okkum øll biðja!

Alvaldi, ævigi Guð, vit takka tær, fyrri at vit í øllum lutum mega lata alla tráan okkara koma fram fyrri teg í ákallan og bøn við tøkk, og fyrri at vit hvør við øðrum mega lova og prísar tær og kennast við navn títt. Vit biðja teg, gev okkum við heilaga anda tínum altíð at biðja og syngja fyrri tær í hjørtum okkara og at halga alt, sum tú í góðsku tíni gevur okkum, við Guðs orði og bøn. Savna tú okkum úr øllum ættum, tá ið sonur tín, Jesus Kristus, kemur aftur, so at vit saman við øllum tínum heilagu og einglum tínum mega geva tær signing og æru, heiður og mátt um aldur og ævir allar! Amen.

Yvirlit yvir kirkjuárið

ADVENT – JÓLAFØSTA

1. sunnudagur í advent <i>Nýggjársdagur kirkjunnar</i>	162
2. sunnudagur í advent	168
3. sunnudagur í advent	173
4. sunnudagur í advent	178

JÓL

Jólaaftan	183
Jóladagur (føðingardagur Krists)	189
2. jóladagur (Sankta Stefans dagur)	203
Jólasunnudagur (sunnudagur millum jóla og nýggjárs).	209
Nýggjársoftan (gamlaárskvøld)	213
Nýggjársdagur (áttandi dagur jóla)	219
Sunnudagur eftir nýggjár	224
Trettandi (tretttandi dagur jóla)	229

SUNNUDAGAR EFTIR TRETTANDA

1. sunnudagur eftir trettanda	233
2. sunnudagur eftir trettanda	238
3. sunnudagur eftir trettanda	243
4. sunnudagur eftir trettanda	248
5. sunnudagur eftir trettanda	252
6. sunnudagur eftir trettanda	257

FORFØSTA

3. sunnudagur fyri føstu (sunnudagur septuagesima)	261
2. sunnudagur fyri føstu (sunnudagur seksagesima)	267
Sunnudagur fyri føstu (sunnudagur í føstuinngangi)	272

FØSTA

Byrjar øskudag – fyrsta mikudag eftir sunnudag fyri føstu (sunnudag í føstuinngangi)

1. sunnudagur í føstu	278
2. sunnudagur í føstu	284
3. sunnudagur í føstu	290
Miðføstu sunnudagur 4. <i>sunnudagur í føstu</i>	296
Boðanardagur Mariu 5. <i>sunnudagur í føstu</i>	302
Pálmasunnudagur <i>Inngangur til dymbildagaviku (stillu viku)</i>	308
Skírhósdagur	314
Langi fríggjadagur	322

PÁSKIR

Páskadagur <i>Inngangur til páskavíkuna</i>	336
2. páskadagur	343
1. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	351
2. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	358
3. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	363
Dýri biðidagur 4. <i>fríggjadagur eftir páskadag (páskir)</i>	369
4. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	374
5. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	381
Kristi himmalsferðardagur	387
6. sunnudagur eftir páskadag (páskir)	392

HVÍTUSUNNA

Hvítusunnudagur <i>Føðingardagur kirkjunnar</i>	398
2. hvítusunnudagur	405
Tríeindardagur (trinitatis sunnudagur)	412

**SUNNUDAGAR EFTIR TRÍEINDARDAG
(TRINITATIS)**

1. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	418
2. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	424
3. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	430
4. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	436
5. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	441
6. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	447
7. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	452
8. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	457
9. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	463
10. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	469
11. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	474
12. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	480
13. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	486
14. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	492
15. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	498
16. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	504
17. sunnudagur eftir tríeindardag trinitatis)	510
18. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	515
19. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	520
20. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	527
21. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	533
Allahalganna sunnudagur	538
22. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	543
23. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	549
24. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	554
25. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	560
26. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	566
27. sunnudagur eftir tríeindardag (trinitatis)	572
Ólavsøkudagur	575

